АДСКИ УСТРОЙСТВА
• книга първа •
АНГЕЛ
С ЧАСОВНИКОВ МЕХАНИЗЪМ
Касандра Клеър

SHOUT
SHARE
IT

•

АНГЕЛ С ЧАСОВНИКОВ МЕХАНИЗЪМ
Касандра Клеър

Книга първа
от поредицата
АДСКИ УСТРОЙСТВА

Нова завладяваща история за ловците на сенки, но не в съвременен Ню
Йорк, а в потайния свят на викторианска Англия.

Магията е опасна.... но любовта
може да бъде още по-опасна.

Шестнайсетгодишната Тереза Грей пристига от слънчев Ню Йорк в
дъждовния, мрачен Лондон, за да види своя брат Нат, но вместо това
попада в плен на Сестрите на мрака и се озовава в свят на тъмна магия и
смъртоносни интриги. Над нея се надига зловещата сянка на загадъчен
мъж, наричан Магистъра, а тя е неговият ключ към световно господство.
Единствената й надежда за спасение е в Ловците на сенки —
смъртоносните воини, закрилящи човечеството от силите на мрака. Те
обаче също крият свои тайни, а срещу тях се надига армия, която не идва
нито от Рая, нито от Ада...

Действието в АДСКИ УСТРОЙСТВА
предшества събитията от
РЕЛИКВИТЕ НА СМЪРТНИТЕ

Солчица пада в реката, която се надига,
потъмнява до цвета на морето,
подува се, позеленява.
Над бреговете й въртят се зъбци, колелета
от чудовищни машини, които тракат и въртят се,

а скритият дух потъва надълбоко,
шепнейки за стари тайни.
Всеки зъбец има зъбки,
а всяко колело върти се, докле ръцете човешки
крадат водата от реката и правят я на пара
за да тръгне машината, движена от силата
на тази кражба.
Ала вълната бавно се надига,
механизмът разрушава, спиците ръждясва.
А долу по бреговете, железните коруби
потъват подир своите котви
със звън като камбана.
И остава само гладката
повърхност на водата.

Елка Клоук, „Песен за река Темза"

Пролог

Лондон. Април 1878 година.

Демонът избухна в кървав фонтан.

Уилям Херондейл измъкна рязко кинжала, който все още държеше,

ала твърде късно. Лепкавата киселинна кръв на демона започна да

разяжда блестящото острие. Той изруга и хвърли оръжието настрана. То

падна в една кална локва и се разложи в нея, сякаш бе разтворимо. Самият

демон, разбира се, вече бе изчезнал — потънал обратно в адското

измерение, от което бе изпълзял, макар и не преди да успее да навреди.

— Джем! — извика Уил и се обърна — Къде си? Видя ли това? Видях

му сметката с един удар. Не е зле, а?

Ала никой не отвърна на Уил. До преди миг спътникът му стоеше зад

него в мъгливата, криволичеща уличка, пазейки гърба му, но сега бе сам

сред сенките. Намръщи се. Бе му скучно да показва уменията си, ако Джем

не бе наоколо да ги види. Погледна зад гърба си, към посоката, в която

улицата се стесняваше в проход и достигаше мрачните води

на Темза в

далечината. През пролуката Уил можеше да види тъмните силуети на

хвърлилите котва в пристанището кораби, издигащи безлистна гора от

мачти. Джем не бе там, може би се бе върнал обратно по улица "Нароу".

Уил сви рамене и се върна по пътя, от който бе дошъл.

Улица "Нароу" пресичаше Лаймхаус* между доковете и

претъпканите бедняшки квартали, простиращи се на запад от

Уайтчапъл**.

** Част от Лондон. — Бел. прев.*

*** Квартал в Лондон, арена на действието в истории за Джак Изкормвача и Шерлок Холмс. — Бел. прев.*

Улицата бе тясна, както предполагаше името ѝ*, обкръжена от

складове и наклонени дървени сгради. В момента бе пуста, като дори

пияниците, които се клатушкаха по пътя към домовете си, слизайки

надолу от Грейпс, си бяха намерили друго място, където да се търкулнат

за през нощта. Уил харесваше Лаймхаус, допадаше му усещането да е на

края на света, там, където корабите всеки ден тръгват по пътя си към

невъобразимо далечни пристанища. Това бе и любимото място на

моряците, пълно с бордеи и кръчми, в които можеше да поиграеш хазарт

или да си намериш опиум. Бе лесно да се потопиш в такова място. Той

дори харесваше миризмата му, на пушек, на такелажи и смола, на

екзотични подправки, примесени с речния дъх на Темза.

** Narrow (англ.) — тесен. — Бел. прев.*

Той погледна нагоре и надолу по празната улица, след това потърка

лице с ръкава си в опит да премахне кръвта, която щипеше и изгаряше

кожата му. Платът позеленя и потъмня. Бе получил и лоша драскотина на

ръката си. Целебна руна не би му навредила. Най-добре — направена от

Шарлот. Тя бе много добра в рисуването на *иратце*.

Една фигура се отдели от сенките и тръгна към Уил. Той понечи да я

приближи, но след това спря. Това не бе Джем, а обикновен полицай

мундан, с каскет като камбана, тежко палто и объркано изражение.

Гледаше към Уил или по-скоро през Уил. Колкото и да бе свикнал с

илюзиите, за Уил винаги бе странно да го гледат все едно го няма. Едва се

сдържа да не открадне палката на полицая, докато наблюдаваше как онзи

снове насам-натам, чудейки се къде е изчезнал. Във всички предишни

случаи, когато бе правил това, Джем всякога го бе смъмрял, и макар Уил да

не разбираше причините за възраженията му, не желаеше да го ядосва.

Полицаят сви рамене, премигна и мина покрай Уил, докато клатеше

глава и си мърмореше нещо под носа за това, как трябва да спре алкохола,

преди наистина да започне да вижда разни неща. Уил го остави да се

отдалечи, след което извика:

— Джеймс Карстерс? Джем? Къде си, предателско копеле такова?

Този път един далечен глас му отвърна.

— Тук съм. Последвай магическата светлина.

Уил тръгна в посоката, от която бе долетял гласът на Джем. Той

сякаш идваше от тъмнината между два склада, където проблясваше слабо

сияние, подобно на премигващите светлинки, греещи над мочурищата.

— Чу ли какво ти казах преди малко? Демонът шакс си

въобразяваше, че може да ме докопа с противните си, огромни щипци, но

аз го притиснах в един ъгъл...

— Да, чух те.

Младежът, който се появи в края на уличката, изглеждаше блед на

светлината, мъждукаща от уличната лампа — дори по-блед

от

обикновено, което си бе постижение. Бе гологлав, а това от своя страна

веднага привличаше вниманието към косата му, която имаше странен

сребрист цвят, като на току-що излят шилинг. Очите му бяха със същия

цвят, а леко косото им разположение върху деликатното му, ъгловато

лице, бе единственото, издаващо произхода му.

По бялата му риза имаше тъмни петна, а ръцете му бяха лепкави от

кръв.

Уил се напрегна.

— Кървиш. Какво се случи?

Джем махна с ръка.

— Кръвта не е моя — отвърна той и обърна глава към алеята зад

гърба си, — а нейна.

Уил погледна зад приятеля си, към по-гъстите сенки на улицата. В

далечния й ъгъл лежеше сгърчена фигура, сянка в мрака, но когато Уил се

взря по-внимателно, различи очертанията на бледа ръка и кичур руса

коса. — Мъртва жена? — попита Уил. — Мунданка?

— Всъщност момиче. На не повече от четиринайсет.

Като чу това, Уил започна да ругае с неподозирана вещина. Джем

търпеливо го изчака да свърши.

— Трябва да е станало преди малко — каза накрая Уил. — Този

отвратителен демон...

— Точно това е странното. Не мисля, че е дело на демона — намръщи

се Джем, — шакс са паразити. Демонът щеше да иска да завлече жертвата

до леговището си, за да снесе яйцата си в плътта й, докато е още жива. Ала

това момиче е било намушкано няколко пъти. И не мисля, че е станало тук.

Просто няма достатъчно кръв на улицата. Била е нападната другаде и е

успяла да се довлече дотук, след което е умряла от раните си.

Уил сви устни.

— Но демонът...

— Казвам ти, не е бил демонът. Мисля, че шакс я е преследвал, но

заради нещо друго. Или някой друг.

— Шакс имат силно обоняние — рече Уил. — Чувал съм за

магьосници, които ги използват, за да надушват жертвите им. А и това

същество сякаш се движеше с някаква цел.

Той погледна отвъд Джем, към нещастната малка фигурка, сгърчена

в края на улицата.

— Не си открил оръжието, или...

— Ето го — извади Джем от якето си нож, завит в бял плат.

— Трябва да е мизерикорд* или ловен кинжал. Забележи колко е

тънко острието.

** Мизерикорд — кинжал, използван в средните векове. Наричан*

"кинжал на милостта" заради предназначението си, а именно убиването

на смъртноранени рицари, които не могат да бъдат спасени. Известен с

изключително тънкото си острие, което прониква през всякакви доспехи.

— Бел. прев.

Уил взе ножа. Острието наистина бе тънко, а дръжката му бе

направена от полирана кост. И тя, и острието, бяха изцапани със засъхнала

кръв. Той се намръщи и започна да чисти ножа с грубия плат на ръкава си,

докато символът, издълбан в дръжката, не стана видим — две змии, всяка

от които бе захапала опашката на другата, оформяйки съвършен кръг.

— *Уроборос** — рече Джем и се наведе така, че да вижда ножа — при

това двоен. Какво мислиш, че означава това?

** Древен символ, представляващ змия, захапала опашката си.*

Символизира вечният кръговрат и значението му е сходно с това на

птицата феникс. — Бел. прев.

— Краят на света — отвърна Уил, все още взиращ се в кинжала,

докато устата му се разтегли в слаба усмивка — и началото.

Джем се намръщи.

— Разбирам символиката, Уилям. Имам предвид какво според теб

означава присъствието му?

Вятърът от реката разроши косата на Уил. Той отметна няколко

немирни кичура от очите си с нетърпелив жест и отново се зае да изучава

ножа.

— Това е символ на алхимиците, а не на долноземците и

магьосниците. Обикновено означава, че някой много глупав мундан смята,

че магията е неговият еднопосочен билет по пътя към славата и

богатството.

— От типа, който приключва жизнения си път като кървава пихтия

във вътрешността на някой пентаграм — мрачно добави Джем.

— От типа, който обожава да се вре в долноземската част на града.

След като внимателно уви носната си кърпа около острието, Уил

пъхна ножа в джоба на якето си.

— Смяташ ли, че Шарлот ще ме остави да проведа разследването?

— Мислиш, че можем да те оставим с долноземците? В техните

леговища, пълни с хазарт, магически пороци и свободомислещи девойки?

Уил се усмихна така, както вероятно се бе усмихнал Луцифер малко

преди да бъде прогонен от Рая.

— Дали утре ще е твърде рано да започнем да търсим, как мислиш?

Джем въздъхна.

— Прави каквото искаш, Уилям. Както, между впрочем, правиш

винаги.

Саутхямптън. Месец май.

Теса не помнеше момент, в който да не е обичала ангела с

часовников механизъм. Някога той бе собственост на майка

й, която го
носеше до смъртта си. След това бе останал в майчината й кутия с бижута,
докато един ден брат й Натаниъл не бе проверил дали още работи.
Ангелът не бе по-голям от кутрето на Теса, миниатюрна статуетка,
изваяна от месинг, със сгънати бронзови криле, не по-големи от тези на
щурец. Имаше деликатно метално лице със затворени клепачи и ръце,
които държаха меч. Тънка верижка, която излизаше измежду крилете му,
позволяваше ангелът да бъде носен около врата, като висулка.
Теса знаеше, че ангелът е с часовников механизъм, понеже чуваше
неговото тиктакане, досущ като това на часовник, всеки път, когато го
доближеше до ухото си. Нат бе изненадан от това, че той работи след
толкова много години, и напразно бе търсил копче, винт или нещо друго, с
което да го разглоби, но не бе успял да намери нищо. Затова, със свиване
на рамене, го бе дал на Теса. От този миг нататък, дори нощем, ангелът
лежеше на гърдите й, а равномерното му тиктакане биеше като второ
сърце. Сега тя го държеше в ръце, докато "Мейн" се промъкваше между
другите огромни параходи, за да си намери място на пристанището в
Саутхямптън. Нат бе настоял тя да пристигне в този град, а не в Ливърпул,
където повечето трансатлантически параходи пускаха котва. Според него
Саутхямптън бе много по-гостоприемно място и именно заради това Теса
бе малко разочарована от първия си контакт с Англия. Всичко бе ужасно
сиво, а дъждът барабанеше по купола на далечна църква, докато комините
на корабите бълваха черен пушек, от който и без това

мрачното небе
ставаше още по-тъмно.
На пристанището имаше тълпа от хора в тъмни дрехи, разтворили
чадъри над главите си. Теса се опита да види дали брат й е между тях, но
мъглата и пушекът от кораба правеха невъзможно различаването на
отделните хора.
Теса потръпна. Вятърът, духащ от морето, бе леден. Във всичките си
писма Нат й бе писал, че Лондон е красив, че слънцето грее всеки ден. Теса
се надяваше, че времето там наистина е по-добро от това тук, понеже не
носеше топли дрехи, освен един вълнен шал, който някога бе
принадлежал на леля й Хариет, и чифт тънки ръкавици. Тя бе продала
повечето от дрехите си, за да плати погребението на леля си, сигурна, че
брат й ще й купи нови веднага след като пристигнеше в Лондон.
Корабът изсвири пронизително. Блестящият, мокър от дъжда
"Мейн" бе пуснал котва и буксирите пореха вълните на мътната, сива
вода, готови да поемат товари и пътници, които да превозят до брега.
Самите пътници бързо напуснаха кораба, нетърпеливи да усетят твърда
земя под краката си. *Толкова е различно в сравнение със заминаването от*
Ню Йорк, помисли си Теса. Небето тогава бе яркосиньо, а свирнята на
музиканти съпътстваше отпътуването. Макар че и тогава, без някой, с
който да се сбогува, Теса не се бе чувствала щастлива.
Тя се сви и се присъедини към тълпата слизащи. Капките дъжд,
подобно на ледени иглички, жулеха незащитените й врат и глава, а ръцете
й, въпреки ръкавиците, бързо подгизнаха. След като стигна кея, тя се
огледа нетърпеливо, като търсеше с поглед Нат. Почти две седмици не бе

продумвала и дума, тъй като не бе успяла да се сприятели с никого на
борда на "Мейн". Щеше да е чудесно да поговори с брат си.
Ала него го нямаше. Кеят бе отрупан с чували багаж и всякакви
товари, включително купчини плодове и зеленчуци, които се спаружваха
под дъжда. Наблизо един параход заминаваше за Льо Авър и група
моряци, говорещи шумно на френски, минаха покрай Теса. Тя опита да се
отдръпне, само за да попадне на пътя на тумба пътници, които тичаха към
подслона на близката железопътна гара.
А Нат го нямаше никакъв.
— Вие ли сте госпожица Грей? — попита гърлен глас със силен
акцент. Към Теса се бе приближил мъж. Той бе едър и облечен с дълго
черно палто и висока шапка, която поемаше дъждовната вода като леген.
Очите му бяха странно изпъкнали, като на жабок, а кожата му изглеждаше
грапава, като груб плат. Теса едва се сдържа да не побегне от него. Ала той
знаеше името й. Как би могъл да знае името й, ако не познава Нат?
Затова тя кимна:
— Да?
— Вашият брат ме изпрати. Елате с мен.
— Къде е Нат? — попита Теса, но мъжът вече бе тръгнал. Походката
му бе странна, като да е окуцял от някаква стара рана. След миг на
размисъл, Теса събра полите си и тръгна подире му.
Той целеустремено си проправяше път през тълпата. Хората се
отдръпваха и мърмореха за грубите му маниери, докато той минаваше
покрай тях, следван от Теса, която трябваше да подтичва, за да не
изостане. Мъжът зави рязко покрай купчина кутии и се спря пред огромна,
черна карета. Отстрани върху нея бяха изписани златни

букви, ала
дъждът и мъглата правеха разчитането им невъзможно.
Вратата на каретата се отвори и от нея се подаде жена, която носеше
огромна шапка с пера, прихлупена над главата й така, че да скрива лицето.
— Госпожица Тереза Грей?
Теса кимна. Мъжът с изпъкналите очи бързо помогна на жената да
излезе от каретата, след което стори същото за още една жена, която
последва първата. И двете незабавно извадиха чадъри, с които да се
предпазят от дъжда, а след това заразглеждаха Теса.
Бяха много странни жени. Едната много висока и слаба, с костеливо,
изпито лице и безцветна коса, стегната на кок. Облечена бе с рокля от
ярка виолетова коприна, тук-там намокрена от дъжда, и носеше ръкавици
в същия цвят. Другата жена беше ниска и дебела, с малки хлътнали
очички и ярко-розови ръкавички, които бяха опънати по такъв начин
върху месестите й ръце, че им придаваха вид на оцветени лапи.
— Тереза Грей — каза ниската — толкова се радвам, че най-после
имаме възможност да се запознаем. Аз съм госпожа Блек, а това е моята
сестра, госпожа Дарк. Вашият брат ни изпрати да ви придружим до
Лондон.
Теса, която бе мокра и трепереше от студ, се уви с влажния си шал,
объркана.
— Не разбирам. Къде е Нат? Защо не дойде лично?
— О, работата в Лондон не му позволява. Ала той ти изпрати писмо,
мила — и госпожа Блек й подаде навит лист хартия, вече мокър от дъжда.
Теса го взе и се обърна да го прочете. Бе кратка бележка, в която
брат й се извиняваше, че не може да я посрещне лично и я

уверяваше, че

може да се довери на госпожите Блек и Дарк*. *"По разбираеми причини ги*

наричам Сестрите на мрака, Теси, и те си харесват прякора!" . Според

писмото те бяха заможни дами и добри приятелки, и заслужаваха пълно

доверие.

** Black — черен. Dark — тъмен. — Бел. прев.*

Това я убеди. Писмото със сигурност бе от Нат. Почеркът бе негов, а

и никой друг не я наричаше „Теси". Тя преглътна и пъхна писмото в

ръкава си, след което отново се обърна към сестрите.

— Много добре — каза тя, борейки се с чувството на разочарование,

тъй като копнееше да види брат си.

— Да извикам ли носача да донесе багажа ми?

— О, не, няма нужда — каза госпожа Дарк с жизнерадостен тон,

който никак не се връзваше със злокобните й черти — Вече уредихме да

го изпратят до дома ни отделно. Няма как да се побере в каретата.

Тя щракна с пръсти към мъжа с изпъкналите очи и той скочи на

мястото на кочияша. След това постави ръка върху рамото на Теса.

— Ела, дете, да те скрием от дъжда!

Докато Теса влизаше в каретата, побутвана от костеливата ръка на

госпожа Дарк, мъглата се разсея и разкри яркия златен надпис, изписан на

вратата: „Клуб Пандемониум*". Странен символ ограждаше буквите — две

змии, захапали опашките си и оформящи кръг.

** Пандемониум — свърталище на демони, пъкъл. — Бел. прев.*

Теса се намръщи.

— Какво означава това?

— О, не се безпокой — рече госпожа Блек, която вече бе влязла и бе

седнала на едно от по-удобните места. Вътре каретата бе богато украсена,

със седалки, покрити с червено кадифе и златни завеси,

закриващи
прозорците.

Госпожа Дарк помогна на Теса да се настани, след което се качи след
нея. Докато Теса сядаше на едно от местата, госпожа Блек затвори вратата
зад сестра си, и така скри сивото небе. Когато се усмихна, зъбите ѝ
блеснаха, сякаш бяха от метал.

— Настани се удобно, Тереза. Пътят е дълъг.

Теса постави ръка върху механичния ангел, успокоявайки се от
равномерното му тиктакане.

Каретата потегли в дъжда.

ШЕСТ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

1
Къщата на мрака

Оттатък този свят на гняв и скръб
надвисва Ужас, изтъкан от мрак.
Уилям Ърнест Хенли, „Invictus"*
** Превод Ивайло Динков.*

— Сестрите биха искали да ви приемат в покоите си, госпожице Грей.

Теса остави книгата, която четеше, на нощната си масичка и се
обърна към Миранда, която стоеше на вратата на малката ѝ стая, точно
както правеше всеки ден по това време, носейки едно и също съобщение.

Теса ѝ отговаряше да я изчака в коридора и Миранда излизаше от стаята,
за да се върне със същите думи десет минути по-късно. Ако след няколко
опита Теса не дойдеше доброволно, Миранда я сграбчваше и завличаше
насила надолу по стълбите към горещата, смрадлива стая, в която я чакаха
Сестрите на мрака.

Това се случваше всеки ден през първата седмица от престоя на Теса

в имението, което наричаше Къщата на мрака, докато един ден тя не
разбра, че няма смисъл да се противи и да хаби сили. Сили, които бе по-
добре да бъдат съхранени за по-подходящ момент.
— Един момент, Миранда — каза Теса. Слугинята направи
непохватен реверанс и излезе от стаята, като затвори вратата зад гърба
си. Теса се изправи и огледа малката стаичка, станала неин затвор през
последните шест седмици. Тя бе тясна, с тапети, изрисувани с цветя и
почти никаква мебелировка. Имаше само една обикновена чамова маса с
бяла покривка, на която се хранеше, тясно месингово легло, на което
спеше, напукан умивалник и порцеланово гърне за ежедневната хигиена,
рафт на прозореца, върху който да поставя книгите си и на който всяка
сутрин издрасква резка, за да отброява отминаващите дни.
Тя прекоси стаята, за да отиде до огледалото и приглади косите си.
Сестрите на мрака, както всъщност те самите предпочитаха да се наричат,
искаха тя да е спретната, макар друго във външния й вид да не ги
интересуваше. Това не бе толкова лошо, тъй като отражението, което
видя, когато се погледна в огледалото, я накара да потръпне. Овално,
бледо лице, с дълбоки сиви очи, измъчено и без надежда в изражението.
Носеше грозна, черна старомодна дреха, която Сестрите й бяха дали
веднага след като бяха пристигнали. Въпреки обещанията им, куфарът с
багажа й така и не се появи повече. Сега тази дреха бе единствената, която
имаше.
Теса бързо отвърна поглед от огледалото.
Никога досега не й се беше налагало да се извръща от огледало.
Макар според всички Нат да бе наследил прословутата

красота на майка
им, Теса бе съвсем доволна от външния си вид: кафява коса и спокойни,
сиви очи. Джейн Еър бе имала кафява коса, както и много други известни
героини. Освен това не бе толкова лошо, че е висока. Наистина бе по-
висока от повечето момчета на нейната възраст, но леля й Хариет винаги
казваше, че елегантната висока жена изглежда царствено.
Сега обаче в нея нямаше нищо царствено. Изглеждаше изпита и
опърпана като плашило. Зачуди се дали Нат би я познал, ако я види
такава.
Сърцето я заболя, като се сети за него. *Нат*. Той бе човекът, заради
когото правеше всичко това. Понякога й бе толкова мъчно за него, че се
чувстваше сякаш е глътнала натрошени стъкла. Без него бе съвсем
самичка на този свят. Нямаше си никой друг. Никой, който да го е грижа
дали е жива или мъртва. Понякога ужасът на тази мисъл заплашваше да я
завладее напълно, да я захвърли в бездънна яма на черен мрак, от който
няма измъкване.
Ако никой в света не го е грижа за теб, съществуваш ли наистина?
Ключалката изщрака и прекъсна мислите й. Вратата се отвори и на
прага се появи Миранда.
— Време е да дойдете с мен — каза тя — госпожите Блек и Дарк
чакат. Теса я погледна с неприязън. Не можеше да прецени на колко години
е Миранда. На деветнайсет? На двайсет и пет? Гладкото й, кръгло лице
сякаш нямаше възраст. Косата й, силно опъната назад, имаше цвета на
кална вода. Очите й бяха изпъкнали като на жабок и й придаваха
изражение, сякаш е постоянно изненадана. Теса реши, че

трябва да е
роднина с кочияша на Сестрите, който имаше същият неестествен поглед.
Слязоха по стълбите заедно, като Миранда се тътреше с грубата си и
недодялана походка. Теса докосна с ръка верижката около врата си, от
която висеше механичният ангел. Направи го по навик, както правеше
всеки път, преди да види Сестрите на мрака. Някак се успокояваше от
чувството, което й носеше украшението, висящо на врата й, затова го
държа докато слизаха все по-надолу по етажите. Къщата на мрака беше на
няколко етажа, макар че Теса не бе видяла нищо от мрачното имение,
освен покоите на Сестрите на мрака, стълбите, и коридорите, по които
преминаваше към собствената си стая.
Най-сетне слязоха в мазето. То бе усойно и стените лепнеха от
неприятна влага, която очевидно не пречеше на Сестрите. Техният
кабинет бе право напред, след голяма двойна врата. В другата посока
тесен коридор чезнеше в мрака. Теса не знаеше накъде води, но нещо в
гъстите сенки я караше да се надява никога да не разбере.
Вратите към кабинета на Сестрите бяха отворени. Миранда не се
поколеба, а направо влезе. Теса я последва с огромно нежелание. Мразеше
тази стая повече от всяко друго място на света.
Вътре винаги бе горещо и влажно, като в блато, дори навън да бе
студено и да валеше. Стените сякаш изпускаха влага и върху тапицерията
на столовете бе избуяла плесен. В стаята се долавяше и странна миризма,
като от крайбрежията на река Хъдсън в горещ летен ден, смрад на мръсна
вода, боклуци и тиня.
Както винаги, Сестрите вече я чакаха, седнали зад огромното

си

бюро. Бяха облечени както обикновено, госпожа Блек в яркорозово, а

госпожа Дарк — в отровносиньо. Над пъстрите дрехи лицата им

приличаха на сиви балони с изпуснат въздух. И двете носеха ръкавици,

както винаги, независимо от горещината в стаята.

— Напусни, Миранда — нареди госпожа Блек, която въртеше

тежкият месингов глобус на бюрото с месест, покрит от бялата ръкавица

пръст. Теса много пъти се бе опитвала да разгледа глобуса — нещо в

начина, по който бяха подредени континентите изглеждаше нередно,

особено празното пространство в центъра на Европа, ала сестрите винаги

я държаха настрана от него. — И затвори вратата след себе си.

Миранда изпълни заповедта с безизразно изражение. Теса се опита

да не потръпне, когато вратата се затвори зад гърба й, прекъсвайки всеки

полъх на въздуха в това душно място.

Госпожа Дарк наклони главата си на една страна.

— Ела тук, Тереза. — Тя винаги бе по-учтивата от двете жени, тази,

която бе по-склонна да придумва с ласкателства, а не да съска заплахи и

да удря шамари. Както правеше сестра й. — И вземи това.

Подаде й нещо. Теса видя, че е панделка, като тези, които

момичетата слагаха на косите си, ала розовият плат бе овехтял.

Вече бе свикнала с различните предмети, които Сестрите на мрака й

даваха. Предмети, някога принадлежали на други хора — игли за

вратовръзки и часовници, скъпоценности, детски играчки. Веднъж й бяха

дали връзки на обувка, друг път една-единствена обеца, изцапана с кръв.

— Вземи това — повтори леко нетърпеливо госпожа Дарк — и се

превъплъти.

Теса взе панделката. Тя бе лека като крило на пеперуда. Сестрите на
мрака се втренчиха в нея безстрастно. Теса си спомни книги, които бе
чела, романи, в които герои отиваха на съд и се молеха за милост от
подсъдимата скамейка на Олд Бейли*. Тя често се чувстваше сякаш е на
въпросната скамейка, макар да не знаеше в какво престъпление я
обвиняват.

** Централният криминален съд на Англия. — Бел. прев.*

Теса завъртя панделката в ръка и си спомни първия път, в който
Сестрите на мрака й бяха дали предмет — една женска ръкавица с
перлени копчета на китката. Крещяха й да се превъплъти, удряха я,
разтърсваха я, а тя им повтаряше отново и отново с нарастваща паника, че
няма идея за какво говорят, още по-малко какво искат от нея.

Не бе плакала, макар да й се искаше. Теса мразеше да плаче, особено
пред хора, на които няма доверие. А от всички хора на света, тя имаше
доверие само на двама, единият от които бе мъртъв, а другият в плен.

Сестрите на мрака й разкриха това, казаха й, че Нат е в ръцете им, че ако
не прави, каквото й кажат, ще го убият. Показаха й пръстена му, пръстен,
който някога бе принадлежал на баща им. Пръстен, изцапан с кръв. Не й
разрешиха да го докосне и го скриха отново, докато тя протягаше ръка
към него, макар вече да го бе познала.

Пръстенът на Нат.

След това направи всичко, което се искаше от нея. Изпи отварите,
които й даваха, упражняваше се часове наред, опитваше се да мисли по
начина, по който те желаеха. Казваха й да вижда себе си като глина,
оформяна от колелото на грънчар, с аморфна и променлива

форма.

Казваха й да потъва в предметите, които й дават, да си ги представя като

живи същества, да извлича духа от тях.

Бяха минали седмици, преди да успее да се превъплъти. Усещането

бе толкова болезнено, че тя бе повърнала, а след това и припаднала.

Когато най-после бе отворила очи, просната върху един от плесенясалите

столове в покоите на Сестрите, с влажна кърпа, поставена на лицето, видя

госпожа Блек наведена над нея със светнали очи. Теса бе усетила киселият

й като оцет дъх.

— Добре се справи днес, Тереза — бе рекла тя, — много добре.

Онази вечер, когато Теса се бе прибрала в стаята си, вътре я чакаха

подаръци, две нови книги на нощната й масичка. По някакъв начин

Сестрите на мрака бяха отгатнали, че четенето е голямата страст на Теса.

Затова й бяха дали „Големите надежди"*, а също и — да не повярва човек

— „Малки жени"**. Теса бе прегърнала книгите и, самичка и невидяна от

никого, си бе поплакала.

** Прочут роман от Чарлз Дикенс. — Бел. прев.*

*** Роман на Луиза Мей Алкот. — Бел. прев.*

След първото превъплъщение всичко стана по-лесно. Теса все още не

разбираше какво точно се случва с нея, за да може да го прави, но бе

запаметила стъпките, на които Сестрите я бяха научили така, както

слепецът запомня пътя от леглото до вратата на стаята си. Тя не знаеше

нищо за черното, странно измерение, през което я караха да пътува, но

знаеше пътя, по който да мине.

Тя се освободи от тези спомени и стисна парцаливия розов плат по-

силно. Отвори ума си и допусна тъмнината в него, като

укрепи връзката
между себе си и духа от панделката, който я преведе през сенките. Стаята,
в която се намираше, хриптенето на Сестрите на мрака, всичко това
изчезна, докато тя следваше духа, а светлината около нея ставаше все по-
ярка и се уви около нея като завивка.
Плътта й започна да щипе като от хиляди убождания. Преди това й
се бе струвало най-трудната част, в която мислеше, че умира. Сега вече бе
свикнала и я изтърпява стоически, макар да трепереше цялата, от главата
до петите. Механичният ангел около врата й сякаш започна да тиктака по-
бързо и по-бързо, сякаш следваше ритъма на сърцето й. Натискът под
кожата й се увеличи. Теса ахна и рязко отвори очи, които преди малко бе
затворила, когато усещането достигна своя връх, а след това изчезна.
Бе свършило.
Теса премигна, замаяна. Първият миг след превъплъщението винаги
бе като да избършеш очите си от водата след гмуркане. Погледна надолу,
за да види как изглежда. Новото й тяло бе слабо, почти крехко, а роклята й
висеше свободно, направо метеше пода с краищата й. Ръцете, които
стискаше пред себе си, бяха мършави и бледи, с напукани пръсти и
изгризани нокти.
Непознати, чужди ръце.
— Как се казваш? — попита госпожа Блек. Тя бе станала на крака и
гледаше към Теса с горящите си очи.
Сякаш бе гладна.
Не се наложи Теса да отговаря. Момичето, чието тяло носеше, го
направи само, като говореше чрез нея досущ като духовете, които според
легендите приказваха чрез медиуми. Но Теса не се смяташе

за медиум.

Превъплъщението бе нещо много повече от това. По-интимно. По-

страшно.

— Ема — отговори тялото, обитавано от Теса. — Госпожица Ема

Бейлис, мадам.

— И коя си ти, Ема Бейлис?

Гласът отговори през устата на Теса, а с него дойдоха и виденията.

Ема бе родена на „Чийпсайд"*, в семейство с шест деца. Баща й бе починал,

а майка й продаваше мента от една каруца в Ийст Енд**. Ема шиеше за

пари от малка. Нощем сядаше в малката кухня и шиеше на светлината на

лоена свещ. Понякога, когато свещта изгореше и нямаше пари за друга, тя

излизаше навън, на улицата, и сядаше под някоя градска газова лампа, за

да шие на мъждукащата й светлина...

** Улица в Лондон. — Бел. прев.*

*** Район в Лондон, през XIX в. обитаван основно от бедняци. — Бел.*

прев.

— Това ли правеше в нощта, когато умря, Ема Бейлис? — попита

госпожа Дарк. Сега тя се усмихваше леко и непрестанно облизваше

долната си устна, сякаш предчувстваше какъв ще е отговорът.

Теса видя тесни, осеяни със сенки улици, обвити в гъста мъгла. На

слабата, жълтеникава светлина ръцете на Ема работеха, малката сребърна

игла влизаше отново и отново в плата. Дочу приглушени стъпки в

мъглата, усети ръце, които се появиха от сенките и я стиснаха за раменете,

за да я повлекат, пищяща от ужас, в мрака. Иглата и платът се изплъзнаха

от ръцете й, а панделката бе изтръгната от косите й, докато тя се

съпротивляваше. Дочу груб глас в тъмнината...

И тогава в мрака блесна сребърното острие на нож. То

прониза

плътта ѝ, проля кръвта ѝ. Усети болка като от изгорено и ужас, какъвто не

бе изпитвала досега.

Тя изрита мъжа, който я държеше и успя да избие кинжала от ръката

му. Взе острието и побягна, препъвайки се, но силите я напускаха, а кръвта

изтичаше от раната ѝ толкова бързо...

Тя рухна в една алея и чу съскането на нещо, което я преследваше.

Разбра, че то идва за нея.

Помоли се да умре, преди то да я достигне.

Превъплъщението се разпадна като строшено огледало. Теса извика

и падна на колене, а овехтялата малка панделка се изплъзна от пръстите

ѝ. Ръката ѝ отново бе нейната — тази на Ема бе изчезнала, като

захвърлена дреха. Теса отново бе сама в главата си.

Гласът на госпожа Блек долетя сякаш от много далеч.

— Тереза? Къде е Ема?

— Мъртва е — прошепна Теса, — умря в една уличка. Кръвта ѝ

изтече.

— Браво — въздъхна доволно госпожа Дарк — много добре, Тереза.

Това бе много добро изпълнение.

Теса не отговори. Дрехата ѝ бе подгизнала от кръв, ала не изпитваше

болка. Кръвта не бе нейна и такова нещо не ѝ се случваше за първи път.

Затвори очи и усети как ѝ се завива свят. Надяваше се да не припадне.

— Трябваше по-рано да свършим това — каза госпожа Блек. —

Отдавна се мъчех да разреша проблема с момичето на Бейлис.

Ала госпожа Дарк я прекъсна.

— Не бях убедена, че тя ще може да се справи с това. Помниш какво

стана с онази жена, Адамс.

Теса веднага разбра за какво говореха. Преди няколко седмици се бе

превъплътила в жена, застреляна в сърцето. Кръвта бе напоила дрехите й,

а тя веднага бе излязла от превъплъщението с писъци на ужас, докато

Сестрите не й бяха показали, че самата тя е невредима.

— Ах, колко напредна малката оттогава, не мислиш ли, сестрице? —

попита госпожа Блек. — Като се има предвид колко недодялана бе в

началото. Дори не знаеше какво е.

— Определено бе съвсем неоформена *глина* — съгласи се госпожа

Дарк. — Направихме цяло чудо. Сигурна съм, че Магистърът ще е доволен.

Госпожа Блек ахна.

— Нима мислиш, че е време?

— О, да, мила ми сестрице. По-готова от това не може да бъде. Време

е Тереза да срещне своя господар.

Госпожа Дарк каза това с такова злорадство, че Теса се сепна. За

какво говореха? Кой беше Магистърът? През полузатворените си клепачи

видя как госпожа Дарк дръпва копринено въженце, което удряше

камбаната, викаща Миранда да дойде и да отведе Теса обратно до стаята й.

Явно урокът за деня бе свършил.

— Значи остава за утре — каза госпожа Блек, — или може би дори за

довечера. Ако кажем на Магистъра, че е готова, съм сигурна, че ще дойде

незабавно.

Госпожа Дарк стана иззад бюрото и се изкикоти.

— Разбирам, че си нетърпелива да видиш труда си заплатен, Амелия.

Ала Тереза не може да е просто готова. Тя трябва да е... представителна, не

си ли съгласна?

Госпожа Блек също стана и измърмори нещо в отговор, което бе

заглушено от отворилата се врата. Миранда влезе в стаята. Гледаше също

тъй безизразно, както винаги. Гледката на окървавената и

превита на
пода Теса не я трогна. Но пък, помисли си Теса, вероятно бе виждала далеч
по-лоши неща в тази стая.
— Отведи момичето до стаята й, Миранда — гласът на госпожа Блек
вече звучеше спокойно и делово, — и вземи нещата, които ти показахме.
Искаме да я преоблечеш и приготвиш.
— Нещата... които сте ми показали? — тъпо повтори Миранда.
Госпожите Дарк и Блек си размениха отвратени погледи и
приближиха Миранда, скривайки я от погледа на Теса. Теса чу как й
шепнат нещо на ухото и дори различи някои думи — „рокли", „гардероб",
„направи я хубава" и накрая доста жестокото „не съм убедена, че Миранда
е достатъчно интелигентна, за да изпълни толкова сложни заповеди,
сестрице".
Направи я хубава. Какво ги интересуваше тях дали тя е хубава или не,
след като можеха да я накарат да приеме какъвто вид те искат? Какво
значение имаше истинският й лик? И защо това би интересувало
Магистъра? Макар, че от поведението на Сестрите си личеше, че той
определено се интересува.
Госпожа Блек излезе от стаята, следвана както винаги от сестра си.
На вратата госпожа Дарк се спря и погледна към Теса.
— Запомни, Тереза — рече тя, — тази вечер е събитието, за което бе
цялата тази подготовка. — Тя стисна роклята си с костеливи пръсти. — Не
ни проваляй.
И затръшна вратата зад себе си. Теса потръпна от звука, но Миранда,
както винаги, остана съвсем спокойна. През цялото време, което бе
прекарала в Къщата на мрака, Теса никога не бе успяла да стресне другото

момиче, да я изненада така, че да види естествено изражение на лицето й.

— Хайде — каза Миранда, — трябва да се качим горе.

Теса бавно се изправи на крака. Умът й трескаво работеше. Животът

в Къщата на мрака бе ужасен, но тя осъзна, че почти е свикнала с него.

Поне знаеше какво да очаква. Знаеше, че Сестрите на мрака я подготвят за

нещо, макар да не знаеше за какво. Вярваше — може би наивно, — че няма

да я убият. Защо да я обучават толкова усърдно, само за да я убият?

Но нещо в злорадия тон на госпожа Дарк я стресна. Нещо се бе

променило. Те бяха постигнали с нея всичко, което искаха. Сега щеше да

им бъде платено.

Но кой плащаше?

— Хайде — повтори Миранда, — трябва да те приготвим за

Магистъра.

— Миранда — каза Теса. Говореше спокойно, както би говорила на

нервна котка. Миранда никога не бе отговаряла на Теса досега, но от опит

глава не болеше. — Кой е Магистърът?

Последва дълго мълчание. Миранда погледна право напред, а

бледото й лице остана безизразно. После, за изненада на Теса, отговори.

— Магистърът е велик човек — каза тя. — Оказана ти е честта да се

омъжиш за него.

— Да се омъжа? — повтори Теса. Изненадата бе толкова голяма, че

внезапно видя цялата стая по-ясно — Миранда, кървавият парцал на пода,

тежкият месингов глобус, останал в положението, в което го бе завъртяла

госпожа Блек.

— Аз? Но кой е той?

— Той е велик човек. Оказана ти е голяма чест — повтори Миранда.

— Сетне пристъпи към Теса. — Сега трябва да дойдеш с мен.

— Не — дръпна се Теса от другото момиче и започна да

отстъпва,

докато гърбът й не се удари болезнено в бюрото. Тя се огледа отчаяно

наоколо. Можеше да побегне, но нямаше как да мине покрай Миранда, за

да стигне вратата, а прозорци и врати към други стаи нямаше. Ако се

скриеше под бюрото, Миранда щеше просто да я измъкне оттам и да я

завлече насила към стаята й.

— Миранда, моля те.

— Сега трябва да дойдеш с мен — повтори Миранда. Почти я бе

достигнала. Теса можеше да види отражението си в черните й очи,

усещаше лекота, горчива миризма на изгоряло, която лъхаше от дрехите и

кожата й.

— Трябва...

Със сила, която не бе подозирала, че притежава, Теса сграбчи

основата на месинговия глобус, вдигна го и удари с все сила Миранда по

главата.

Чу се отвратителен звук, като от стъпкано стъкло. Миранда се

олюля... и след това се изправи. Теса изпищя и изтърва глобуса.

Лявата част на лицето на Миранда бе смачкано, като хартиена маска,

деформирана от едната страна. Бузата й бе вдлъбната, а устните й —

впити в зъбите. Но нямаше кръв. Нито капчица.

— Сега трябва да дойдеш с мен — каза Миранда с тона, който винаги

използваше.

Теса ахна.

— Сега трябва... трябва., трябяяяяяяяя...

Гласът на Миранда заглъхна и думите се разпаднаха в

нечленоразделно ломотене. Тя пристъпи напред, сетне залитна на една

страна, препъна се и се разтресе. Теса се отдръпна от бюрото и заотстъпва,

а Миранда започна да се върти, все по-бързо и по-бързо. Тя профуча през

стаята, клатушкайки се като пияница и се удари в далечната стена. След
това падна на земята и остана неподвижна.

Теса се втурна към вратата, излезе в коридора и се спря само веднъж
на излизане от стаята, за да погледне назад. За миг й се стори, че от
проснатото тяло на Миранда се издига пушек, но нямаше време да я гледа.

Побягна към коридора и остави вратата зад себе си отворена.

Заизкачва се бързо по стълбите, като се препъваше в полите си и
веднъж удари коляното си на едно от стъпалата. Извика от болка, но успя
да се добере до първия етаж, след което се втурна по коридора. Той
продължаваше напред, дълъг и пълен със завои, губещи се в сенките.

Докато тичаше, видя, че по коридора има врати. Спря се и опита да отвори
една, но бе заключено.

Както и следващата, и по-следващата...

Но все някъде трябваше да има входна врата, нали?

В края на коридора се появи ново стълбище, което слизаше надолу.

Теса се спусна по него и се озова в антре. То носеше сянката на отминало
величие, с под от напукан и захабен мрамор, с високи, покрити със завеси
прозорци от двете страни. През дантелите се процеждаше слаба светлина,
която осветяваше огромна двойна врата. Сърцето на Теса прескочи един
удар. Тя се втурна към дръжката на вратата, завъртя я и отвори.

Пред нея се показа тясна уличка, покрита с калдъръм, с редици
еднотипни къщи от двете й страни. Миризмата на града подейства на Теса
като удар. От много отдавна не бе вдишвала чист въздух. Бе привечер и
небето, което се виждаше през кълбета мъгла, бе тъмносиньо, характерно
при свечеряване. В далечината се чуваха гласовете на

играещи деца,

тропотът на конски копита. Но в тази си част улицата бе почти напълно

пуста. Имаше само един човек, който, подпрян на близката газена лампа,

четеше вестник на светлината ѝ.

Но все пак бе някой. Теса слезе по стълбите и се спусна към

странника, като го дръпна за ръкава.

— Моля ви, сър, помогнете ми!

Той се обърна и погледна към нея.

Теса едва сподави вика си. Лицето му бе така восъчно бледо, както и

първия път, когато го бе видяла в пристанището на Саутхямптън, а

изпъкналите му очи ѝ напомниха за Миранда. Зъбите му блеснаха като

метални, когато се усмихна.

Това бе кочияшът на Сестрите на мрака.

Теса се опита да побегне, но бе прекалено късно.

2
Адът е студен

Колко малко знаем за това, което сме!
И колко малко, за това, каквото бихме могли да бъдем!
Джордж Байрон

— Глупаво малко момиче — изграчи госпожа Блек, докато стягаше

възлите, които придържаха китките на Теса към леглото ѝ.

— Какво си мислеше, че ще постигнеш, като хукнеш да бягаш? И

къде смяташе да отидеш?

Теса не отговори, а стисна зъби и се загледа в стената. Не искаше

госпожа Блек или отвратителната ѝ сестра да видят как едва сдържа

сълзите си, или колко я болят ръцете и краката от въжетата, притискащи

я към леглото.

— Тя въобще не разбира каква огромна чест ѝ се оказва — каза

госпожа Дарк, която стоеше на вратата, в случай че Теса се измъкнеше от

въжетата и отново опиташе да избяга.

— Отвратително.

— Направихме каквото е по силите ни, за да я приготвим за

Магистъра — въздъхна госпожа Блек. — Колко жалко, че е толкова

глупава, въпреки таланта си. Глупава, малка лъжкиня.

— Наистина — съгласи се сестра й. — Дали обаче осъзнава какво ще

се случи с братчето й, ако отново се опита да ни измами? Този път ще

бъдем мили, но следващия...

Тя изсъска заканително и Теса настръхна.

— Натаниъл няма да извади същия късмет — продължи госпожа

Дарк.

Теса не издържа. Макар да знаеше, че не бива да говори, че не бива да

показва слабост, не можа да преглътне гневните си думи.

— Ако поне ми бяхте казали кой е Магистърът и какво иска...

— Иска да се ожени за теб, глупачке — отвърна госпожа Блек, която

тъкмо бе привършила с възлите и отстъпи назад, за да ги огледа

одобрително. — Иска да ти даде *всичко*.

— Но защо? — попита Теса. — Защо на мен?

— Заради таланта, който имаш — каза госпожа Дарк. — Заради това,

което си. Заради това, което умееш. Ние те обучихме. Трябва да си ни

благодарна.

— Но брат ми... — прошепна Теса през сълзи. *Няма да плача, няма,*

няма, смъмри се тя. — Казахте ми, че ако изпълня всичките ви заповеди,

ще го пуснете...

— Когато се ожениш за Магистъра, той ще ти даде всичко, което

поискаш. Ако това е брат ти, ще го имаш.

В гласа на госпожа Блек нямаше и нотка на съжаление.

Госпожа Дарк се изкикоти.

— Досещам се какво си мисли сега. Мисли дали не може да поиска да

ни убият.

— О, мила, не си го и мечтай — госпожа Блек потупа Теса по

брадичката, — договорката ни с Магистъра е желязна. Той никога няма да
ни нарани. Не би го и поискал. Той ни дължи всичко, защото ние ще те
предоставим на него. — Гласът й спадна до шепот. — Той те иска жива и
здрава. Ако не те искаше, досега да съм те размазала от бой. Ала ако
отново ни създадеш проблем, ще пренебрегна волята му и ще те одера
жива с камшика си. Ясно?

Теса обърна поглед към стената.

Една нощ, на борда на „Мейн", малко след като бяха пресекли Нюфаундленд, Теса бе излязла на палубата. Не бе успяла да заспи и
предпочете да подиша чист въздух. Тогава видя бляскавите бели планини,
които, бе й казал един от моряците, се наричат айсберги и представляват
късове лед, откъснати от топлото време в далечния север. Те плаваха тихо
по тъмната вода, подобно на кулите на потънал бял град. Теса си бе
казала, че никога не е виждала нещо толкова самотно.

Ала чак сега узна какво означава самотата. След като Сестрите
излязоха, Теса установи, че вече не й се плаче. Сълзите й бяха пресъхнали,
но на тяхно място се бе появило чувство на дълбоко отчаяние.

Госпожа Дарк бе напълно права. Ако можеше, щеше да ги убие. И
двете.

Тя опъна пробно въжетата, които притискаха ръцете и краката й
към леглото. Те дори не мръднаха, вързани толкова здраво, че се впиваха
в плътта й и сякаш хиляди иглички я боцкаха по дланите и ходилата.

Даде си сметка, че й остават няколко минути преди цялата да изтръпне.

Част от нея, при това не малка, й нашепваше да спре да се бори, да се
отпусне и да изчака Магистъра. Виждаше пред прозореца как

навън се

стъмва. Той щеше да дойде всеки момент.

Може би наистина искаше просто да се ожени за нея.

Може би наистина искаше да й даде всичко.

Внезапно обаче си спомни думите на леля Хариет: "Когато срещнеш

мъж, за когото искаш да се ожениш, ще отгатнеш нрава му не по думите, а

по делата му — помни това, Теса."

Леля Хариет бе права, разбира се. Нямаше достоен мъж, който да

окове бъдещата си съпруга като робиня, да я изтезава заради нейния

"талант" и да отвлече брат й. Това бе подигравка и обида. Един Господ

знаеше какво би сторил Магистъра, след като най-после я докопа.

Дори да успееше да оцелее, не бе сигурна дали това ще е за добро.

Боже, защо талантът й бе толкова безполезен? Да променя външния

си вид! Само да имаше силата да подпалва предмети, да троши метал, да

вади остриета от пръстите си! Да става невидима, или да се превърне в

мишле...

Теса застина. Ангелът с часовников механизъм все така тиктакаше

на гърдите й. Всъщност нямаше нужда да се превръща в мишле. Просто

трябваше да се смали така, че възлите около китките й да се охлабят.

Веднъж превъплътила се в някого, тя нямаше нужда от негов

предмет, за да приеме отново формата му. Сестрите на мрака я бяха

научили и на този трик. Първият, за който им бе благодарна.

Теса се притисна към твърдия матрак и се отдаде на спомените.

Улицата, кухнята, движението на иглата, светлината на газените лампи.

Тя пожела превъплъщението.

Как се казваш?

Ема. Ема Бейлис...

Превъплъщението мина през нея като влак и почти изкара

дъха й.

Плътта и костите й се промениха. Тя задави писъците си, изтегна се...

И готово. Теса премигна и погледна към тавана, а след това и към

китките си. Въжето висеше около тънките, мършави ръце на Ема. Теса

триумфално ги освободи, надигна се и потърка червените белези, които

опасваха китките й като гривни.

Ала глезените й все още бяха вързани. Тя се приведе напред и

пръстите й бързо започнаха да развързват възлите. Госпожа Блек можеше

да стяга въжета като моряк и пръстите на Теса се разкървавиха, докато

най-сетне освободи краката си. След това скочи на крака.

Косата на Ема бе толкова рядка, че фибите, които придържаха

истинската коса на Теса назад, се изхлузиха. Теса нетърпеливо избута

косата си зад раменете и се освободи от образа на Ема, като изчака

превъплъщението да отмине. После усети собствената си коса в пръстите,

гъста и позната. Погледна в огледалото и видя, че малката Ема Бейлис

вече я няма и тя отново е себе си.

Зад нея долетя звук и тя се завъртя на пети. Дръжката на вратата се

въртеше нагоре-надолу, сякаш човекът от другата страна не можеше да я

отвори.

Госпожа Дарк, помисли си тя. Онази жена се връщаше, за да я одере

жива с камшика си. Или да я отведе при Магистъра. Теса бързо взе една

порцеланова ваза, стисна я здраво и застана от едната страна на вратата.

Дръжката най-сетне прещрака и вратата се отвори. В сумрака Теса

можа само да види, че някой влиза в стаята. Тя се спусна напред и замахна

с всичка сила...

Фигурата в сенките реагира със скоростта на плющящ

камшик и все
пак недостатъчно бързо. Вазата удари протегнатата ръка и след това
отлетя към стената, където се счупи. Парчетата порцелан паднаха на пода,
а удареният извика.
Викът бе на мъж и бе последван от водопад ругатни.
Теса отстъпи назад и след това се спусна към вратата. Тя обаче бе
затворена и колкото и да въртеше дръжката, не се отваряше. В стаята
грейна ярка светлина, като че ли слънцето бе изгряло. Теса се завъртя,
премигна, за да прогони сълзите от очите си, и погледна към новодошлия.
Пред нея стоеше момче, едва ли бе по-голямо от нея самата —
седемнайсетгодишно, най-много осемнайсетгодишно. Бе облечено с
дрехите на работник — опърпано кожено яке, панталони, груби на вид
ботуши. Нямаше жилетка, но тънки кожени ремъци опасваха кръста и
гърдите му. По ремъците имаше закачени оръжия — кинжали, ножове за
мятане и остриета, които изглеждаха сякаш са направени от лед. В дясната
си ръка държеше светещ камък, който почти бе заслепил Теса. Другата му
ръка — тънка и с дълги пръсти — кървеше от мястото, където бе нанесла
своя удар.
Не това обаче я накара да го зяпне. Момчето имаше най-красивото
лице, което някога бе виждала, с очи като синьо стъкло, елегантни скули,
плътни устни, дълги, гъсти мигли и рошава черна коса. Дори извивката на
гърлото му бе съвършена. Приличаше на герой от приказките, като онези,
за които си бе фантазирала.
Макар никога да не си бе фантазирала, че някой от тях може да я
ругае и да я сочи с окървавена ръка.

По някое време той разбра, че тя го зяпа, понеже спря да сипе ругатни.

— Ранихте ме — каза той с приятен глас, в който се долавяше характерния британски акцент. Погледна към ръката си с почти клиничен

интерес. — Може би смъртоносно.

Теса продължаваше да го гледа ококорена.

— Вие ли сте Магистърът?

Той наклони ръката си на една страна. Кръвта потече по нея и

покапа по пода.

— Ох, каква загуба на кръв. Смъртта ще настъпи всеки момент.

— Вие ли сте Магистърът?

— Магистър? — изглеждаше леко изненадан от яростта в думите й.

— Това не значи ли на латински "господар"?

— Аз... — Теса се чувстваше сякаш сънува. — Мисля, че да.

— Е, аз съм господар на много неща в този живот. Препускам из

улиците на Лондон, говоря френски без никакъв акцент, владея картите

изкусно, мога да подреждам цветя според японските обичаи, играя на

шарада*, когато искам да прикрия, че съм попрекалил с алкохола, омайвам

дамите с чара си...

** Игра на отгатване на думи. — Бел. прев.*

Теса продължаваше да го гледа все така неразбиращо.

— Но уви — завърши той, — никой никога не ме е наричал „господарю", още по-малко пък на латински. Жалко...

— В момента сте попрекалили с алкохола, нали? — попита Теса

напълно сериозно, но още щом изговори думите, усети, че е прозвучало

ужасно грубо, или по-лошо, закачливо. Още повече, че той стоеше здраво

стъпил на краката си, което не пасваше на човек, пийнал повечко. Бе

виждала Нат пиян доста често, така че знаеше разликата.

Може би просто бе луд.

— Колко откровено, типично по американски — развеселен

отговори младежът. — Мда, акцентът ви издава. Как се казвате?

Теса го погледна изумено.

— Как се казвам ли?

— Нима не знаете?

— Вие... нахълтвате в стаята ми, изкарвате ми акъла и сега искате да

разберете как се казвам? По дяволите, представете се пръв! Кой сте вие?

— Херондейл — весело отговори момчето, — Уилям Херондейл, но

всички ми викат Уил. Това вашата стая ли е? Малко семпла, трябва да

призная.

Той погледна през прозореца, спря се за миг, за да погледне книгите

на нощната й масичка и след това самото легло. Посочи към въжетата.

— Винаги ли спите вързана? Колко странни обичаи имате вие,

американците!

Теса усети как се изчервява. Бе изумена, че все още има сили да се

засрамва, предвид обстоятелствата. Чудеше се дали да му каже истината.

Дали все пак той не бе Магистърът? Макар че ако онзи имаше неговия

външен вид едва ли щеше да му се налага да връзва момичетата, за да се

омъжат за него.

— Подръжте това, ако обичате — подаде й той светещия камък. Теса

го пое внимателно, уплашена да не изгори пръстите си, но на допир той бе

хладен. В мига, в който попадна в дланта й, светлината му избледня. Тя

погледна към младежа объркано, но той бе застанал до прозореца и

спокойно гледаше навън.

— Колко жалко, че сме на третия етаж. Разбира се, аз бих могъл да

скоча, но вие вероятно ще предадете Богу дух. Затова ще трябва да

излезем през вратата и да рискуваме с изненадките, които крие тази

къща.

— Да рискуваме... моля? — Теса вече се чувстваше в състояние на

постоянно объркване, сякаш бе луда. — Не разбирам.

— Е, как така? — посочи той към книгите й. — Не сте ли ги чели? Не

е ли очевидно, че съм тук, за да ви спася? Нима не приличам на сър

Галахад? — Той вдигна драматично ръце и изрецитира: — Силата ми е на

десетима, защото сърцето ми е чисто*.

** Стих от лорд Алфред Тенисън. — Бел. прев.*

Някъде из къщата се затръшна врата.

Уил каза нещо, което сър Галахад никога не би изрекъл и отскочи от

прозореца. Направи гримаса и погледна критично към ранената си ръка.

— После ще трябва и за това да се погрижа... омръзна ми. — След

това я погледна и рече: — Хайде, елате с мен... — той не довърши, но в

погледа му се четеше въпрос.

— Госпожица Грей — тихо каза тя. — Тереза Грей.

— Хайде, госпожице Грей — повтори той, — елате с мен.

Уил мина покрай нея и опита да отвори вратата, завъртайки

дръжката.

Нищо не стана.

— Няма да се получи — каза тя. — Вратата не се отваря отвътре.

— Ами? — ухили се Уил, посегна към колана си и взе един от

предметите, които висяха от него. Приличаше на тънко, дълго сребърно

клонче, очистено от разклонения. Той постави върха му на вратата и

започна да... рисува, другояче не можеше да се опише. Дебели сребърни

линии се появиха от върха на цилиндричния сребрист предмет и

започнаха да съскат, докато се разпростираха върху дървената

повърхност на вратата като разлято мастило.

— Рисувате си? — попита нервно Теса. — Как според вас това ще

помогне...

Внезапно се чу звук като от счупено стъкло и дръжката се

завъртя,

след което вратата зейна отворена, а от краищата ѝ се издигаше пушек.

— Ето как — отвърна Уилям, прибра странния предмет и махна с

ръка на Теса да го последва.

— Да тръгваме.

Незнайно защо тя се забави за миг и погледна назад към стаята,

която през последните два месеца бе неин затвор.

— Книгите ми… — промълви.

— Ще ви взема нови — нетърпеливо отвърна Уил и я избута в коридора пред себе си, а после затвори вратата.

Хвана я за китката и се втурна надолу по коридора. След един завой

стигнаха стълбите, по които Теса бе слизала много пъти заедно с Миранда.

Уил взимаше по две наведнъж и я теглеше със себе си. Светещият камък,

който тя държеше в лявата си ръка, слабо осветяваше пътя им и хвърляше

сенки по стените, докато бягаха.

Някъде над тях проехтя писък. Теса позна гласа на госпожа Дарк.

— Открили са, че ви няма — каза Уил.

Бяха стигнали първия етаж и Теса забави ход, но бе дръпната от Уил,

който сякаш нямаше намерение да спира.

— Няма ли да излезем през вратата? — попита тя.

— Не можем. Сградата е обкръжена. Пред входа се е наредила цяла

редица от карети. Явно съм дошъл в неочаквано вълнуващ момент. —

Младежът отново заслиза по стълбите и Теса го последва. — Имате ли

представа каква е програмата на Сестрите за вечерта?

Тя поклати глава.

— Но сте очаквали някого, наричан Магистъра?

Вече бяха стигнали мазето и измазаните с хоросан стени бяха отстъпили място на такива, съградени от влажни камъни. Без Миранда,

която да осветява с фенера си, бе изключително тъмно. Жегата ги

посрещна на вълни.

— В името на Ангела, тук е горещо като в деветия кръг на ада!

— Деветият кръг е студен — автоматично го поправи Теса.

Уил я погледна объркан.

— Моля?

— В Дантевия Ад — каза тя, — деветия кръг е студен, покрит с лед.

За един дълъг миг той остана втренчен в нея, после ъгълчетата на

устните му се извиха и той вдигна ръка.

— Дайте ми магическата светлина.

Тя го погледна неразбиращо и той изсумтя.

— Камъкът. Дайте ми камъка.

В мига, в който пръстите му се сключиха около камъка, светлината

отново грейна, блестейки между тях. За пръв път Теса видя, че на горната

част на ръката му има татуировка, нарисувана сякаш с черно мастило.

Приличаше на отворено око.

— А що се отнася до температурата в ада, госпожице Грей — рече

той, — позволете ми да ви посъветвам нещо. Красивият млад герой, който

се опитва да ви спаси от ужасяваща участ, никога не греши. Никога. Дори

да твърди, че небето е пурпурно и валят таралежи.

Той наистина е луд, помисли си Теса, но предпочете да задържи

мисълта за себе си, а и вече бе притеснена от факта, че той се бе устремил

към двойните врати, водещи към покоите на Сестрите на мрака.

— Не! — тя го хвана за ръката и го задърпа назад. — Не натам. Там

няма изход.

— И ето, че отново ме поправяте — Уил се обърна и забърза в

другата посока, към мрачния коридор, от който Теса винаги се бе бояла. Тя

преглътна и го последва.

Коридорът се стесни, когато навлязоха в него, а стените се

приближиха и от двете страни. Стана още по-горещо и косите на Теса

прилепнаха на мокри къдрици по врата и слепоочията й.

Въздухът стана
плътен и труден за дишане. За известно време те вървяха, без да
приказват, но накрая Теса не се стърпя. Трябваше да попита, макар вече да
се досещаше за отговора.
— Господин Херондейл — каза тя, — моят брат ли ви изпрати?
Страхуваше се, че ще й отговорят нещо налудничаво, но вместо това
той само я погледна любопитно.
— Не знаех, че имате брат — отвърна той.
Сърцето й потръпна от тъпата болка на разочарованието. Знаеше, че
няма как Нат да го е изпратил, иначе Уил щеше да знае името й, но
въпреки това й стана мъчно.
— А допреди десет минути не знаех и за съществуването ви,
госпожице Грей. От два месеца съм по следите на едно мъртво момиче.
Била е намушкана и захвърлена на улицата да умре от загуба на кръв.
Бягала е от… нещо.
Коридорът се разклони и след кратко колебание Уил зави наляво.
— Имаше кинжал, напоен с кръвта й. На кинжала имаше символ, две
преплетени змии, захапали опашките си.
Теса потръпна. *Захвърлена на улица да умре от загуба на кръв. Имаше*
кинжал, напоен с кръвта й.
Тялото бе на Ема.
— Това е същият символ, който е нарисуван върху каретата на
Сестрите на мрака. Така наричам госпожа Дарк и госпожа Блек…
— И не само вие. Долноземците също ги наричат така — каза Уил. —
Открих това, докато разследвах значението на символа. Занесох ножа в
около стотина техни свърталища, надявайки се да намеря някой, който да
го разпознае. Предлагах възнаграждение в замяна на информация. Най-

накрая името на Сестрите на мрака стигна до мен.

— Долноземци? — повтори Теса объркана. — Тук в Лондон ли?

— Няма значение — отговори Уил. — В момента се хваля колко

добър следовател съм и предпочитам да не ме прекъсват, докато го правя.

Докъде бях стигнал?

— До кинжала... — започна Теса, когато в коридора проехтя познат

глас, висок и сладникав.

— Госпожице Грей?

Беше гласът на госпожа Дарк. Стелеше се по стените като пушек.

— Госпожице Грееееей. Къде сиии?

Теса замръзна.

— О, Боже. Настигнаха ни.

Двамата се затичаха, като Уил отново я хвана за китката, а с другата

си ръка държеше магическата светлина, която създаваше мрежа от

светлосенки по каменните стени на извиващия се коридор. Коридорът

стана полегат, слизаше надолу, камъните под краката им започнаха да

стават все по-влажни и хлъзгави, а въздухът около тях — все по-горещ и

по-горещ. *Бе все едно се надбягваха в ада*, помисли си Теса, докато стените

отекваха от гласовете на Сестрите на мрака:

— Госпожице Грееей? Нали разбираш, че не можем да те оставим да

избягаш. Знаеш това. Няма да ни избягаш, кукличке!

Уил и Теса стигнаха до края на коридора, който завършваше с

големи железни врати. Уил пусна Теса и със засилка се стовари върху тях.

Те се отвориха и той мина през тях, следван от Теса, която се завъртя и ги

затвори зад гърба си. Тежестта им й дойде множко и тя трябваше да ги

подпре с гръб, преди най-накрая да успее да ги затръшне.

Единствено светещият камък на Уил осветяваше помещението, а

светлината му бе намаляла и проблясваше като жар измежду пръстите му,

осветявайки го като актьор на сцена, когато той се протегна и спусна

резето на вратата. То бе тежко и ръждясало, и понеже той стоеше съвсем

близо до нея докато го наместваше, тя усети напрежението в тялото му.

— Госпожице Грей? — бе се навел над нея, докато тя притискаше с

гръб затворените врати. Можеше да усети туптенето на сърцето му — или

това бе нейното сърце? Странното бяло сияние, хвърляно от камъка,

блещукаше по очертанията на скулите му и осветяваше капките пот,

избили по ключицата му. Видя, че на гърдите му има още татуировки,

подаващи се под яката на ризата му, сходни със знака на ръката му, тъмни

и черни, сякаш някой бе рисувал по кожата му с мастило.

— Къде сме? — попита Теса. — В безопасност ли сме?

Без да отговори, той се отдръпна и вдигна дясната си ръка. Докато го

правеше, светлината грейна ярко и освети помещението.

Бяха в нещо като килия, макар и огромна. Стените, подът и таванът

бяха от камък. Имаше само един прозорец, който бе разположен много

високо в стената. Нямаше други врати, освен тази, през която бяха влезли.

Но не това накара Теса да затаи дъх.

Мястото бе кланица. По цялата дължина на стаята имаше дълги

дървени маси, а отгоре им лежаха човешки тела, голи и бледи. Върху

гърдите на всяко от тях бе издълбан знак във формата на Y, а главите

висяха от ръбовете на масите, като косите на жените докосваха пода като

метли. На централната маса имаше купчини от окървавени ножове и

странни чаркове — медни зъбци и месингови механизми.

Теса закри устата си с ръка, за да не изпищи. Вкуси кръв,

когато
прехапа един от собствените си пръсти. Уил сякаш не забеляза. Бе
пребледнял, докато оглеждаше мястото и мърмореше нещо под носа си,
което Теса не можеше да разбере.
Чу се трясък и металните врати се разтресоха, все едно нещо тежко
се бе ударило в тях. Теса махна окървавената си ръка от устата и извика:
— Господин Херондейл!
Той се обърна и вратите отново се разтресоха. От другата им страна
долетя глас:
— Госпожице Грей! Излез и няма да те нараним!
— Лъжат — бързо каза Теса.
— Смятате ли? — Уил прибра магическата светлина в джоба си и
скочи на централната маса, тази, върху която бяха струпани окървавените
чаркове. Той се приведе и взе един масивен месингов зъбец, след което го
претегли на ръка. После го хвърли към прозореца и изпъшка от усилието.
Стъклото се счупи и Уил извика:
— Хенри! Имам нужда от малко помощ, ако обичаш! Хенри!
— Кой е Хенри? — попита Теса, но в този момент вратите се
разтресоха за трети път и в метала се появиха тънки пукнатини. Бе ясно,
че няма да издържат още дълго. Теса се спусна към масата и взе първото
попаднало й оръжие — дълъг назъбен нож, какъвто използваха касапите,
за да режат кости. Тя го стисна здраво и се обърна към вратите, точно
когато те се отвориха.
На прага стояха Сестрите на мрака — високата и костелива госпожа
Дарк, облечена в яркозелена рокля, и зачервената госпожа Блек, чиито очи
се бяха свили като цепки. Обкръжаваше ги ореол от сини искрици,
подобни на миниатюрни фойерверки. Погледите им попаднаха на Уил,

който бе измъкнал едно от ледените остриета от колана си и след това се

спряха на Теса. Устата на госпожа Блек, която приличаше на кървава рана

върху бледото ѝ лице, се разтегли в усмивка.

— Малката ми госпожица Грей — каза тя, — мислех, че си по-умна.

Вече ти казахме какво ще стане, ако отново се опиташ да избягаш...

— Направете го тогава! Набийте ме до смърт! Не ми пука! — извика

Теса и бе доволна да види, че Сестрите изглеждат поне малко стъписани

от гнева ѝ. Никога досега не бе събрала кураж да им се развика. — Няма да

позволя да ме дадете на Магистъра! По-скоро бих умряла!

— Колко неочаквано груб език имаш, моя скъпа госпожице Грей —

отговори госпожа Дарк. Тя бавно свали ръкавицата от дясната си ръка и

Теса за пръв път видя как изглежда тя. Имаше сива и груба кожа, като на

слон, а пръстите завършваха с дълги черни нокти, остри като ками.

Госпожа Блек се усмихна на Теса.

— Може би ако ти изтръгна езика, ще бъдеш по-възпитана.

Тя пристъпи към Теса, но на пътя ѝ застана Уил, който скочи от

мястото си, за да застане между двете.

— *Малик* — каза той и леденото му острие блесна като падаща

звезда.

— Махни се от пътя ми, малки нефилиме, и разкарай тази

серафимска кама. Тази битка не е твоя — рече госпожа Блек.

— Грешиш — присви очи Уил, — чух интересни неща за теб,

милейди. Слуховете за теб текат сред долноземците като черна река от

отрова. Казаха ми, че заедно със сестра ти плащате щедро за телата на

мъртви човеци. И не се интересувате откъде идват те.

— Такава врява за няколко мундани — подсмихна се госпожа Дарк и

застана до сестра си. Така Уил, стиснал блестящия си меч, се озова между

Теса и двете злокобни дами. — Не искаме да се караме с теб, ловецо на
сенки. Освен ако ти нямаш такова желание. Нахлу в територията ни и
наруши Споразумението. Бихме могли да се оплачем на Клейва...
— Клейвът наистина не одобрява нарушителите. Но особеното е, че
обезглавяването и одирането на живи хора одобрява още по-малко.
Странно, нали? — попита Уил.
— Хора? — излая госпожа Дарк — Мундани! Не ви пука за тях повече,
отколкото на нас.
Тя погледна към Теса.
— Той каза ли ти кой е в действителност? Той дори не е човек...
— А вие, понеже сте самата човечност — отвърна с треперещ глас
Теса. — А тя каза ли ти коя е? — намеси се госпожа Блек, обръщайки се
към Уил. — За таланта й? За това какво може да прави?
— Нека отгатна — отговори Уил, — има нещо общо с Магистъра,
нали?
Госпожа Дарк го погледна подозрително.
— Знаеш за Магистъра? — Сетне погледна Теса. — А, да. Само това,
което тя ти е казала. Магистърът, малко ангелче, е по-опасен, отколкото
би могъл да си представиш. Той дълго време чака за някой с таланта на
Теса. Дори бихме могли да кажем, че той е виновникът за нейното
съществуване...
Думите й бяха погълнати от шума, предизвикан от цялата източна
стена, която изведнъж се разпадна с гръм и трясък. Изглеждаше досущ
като картинките на падналите стени на Йерихон от старата детска Библия
на Теса. В един момент стената бе там, а в следващия я нямаше, като на
нейно място се бе появила огромна правоъгълна дупка, от

която се
издигаше като задушлив пушек станалия на прах хоросан.
Госпожа Дарк изпищя тихо и се хвана за полите с костеливите си
ръце. Явно, също като Теса, не бе очаквала стената да се срине.
Уил хвана Теса за ръката, придърпа я към себе си и я закри с тялото
си, когато парчета камък и хоросан се посипаха върху тях. Докато ръцете
му я обгръщаха, тя чу виковете на госпожа Блек.
Теса се размърда в ръцете на Уил, за да види какво става. Госпожа
Дарк сочеше с треперещ, все още покрит от ръкавица пръст тъмната дупка
в стената. Прахта започваше едва-едва да пада и фигурите, придвижващи
се към тях станаха видими. Всяка от тях носеше острие и всяко от тях
светеше със същата синкаво-бяла светлина, като оръжието на Уил. *Ангели*,
помисли си Теса, ала не го каза на глас, *такава ярка светлина!*
Какво друго можеха да бъдат?
Госпожа Блек нададе остър, пронизителен звук и се спусна напред.
Тя вдигна ръце и от тях, подобно на внезапно избухнали фойерверки,
изхвърчаха искри. Теса чу как някой — очевидно човек — надава вик, а
Уил я пусна, завъртя се и замахна с яркото си оръжие към госпожа Блек.
Острието изсвистя във въздуха и се заби в гърдите ѝ. Тя отстъпи назад с
крясъци, като се тресеше в конвулсии, след което залитна и падна върху
една от отвратителните маси, която се разпадна на купчина от трески и
кръв. Уил се ухили. Усмивката му не бе приятна. След това погледна към
Теса. За момент те останаха втренчени един в друг, без да продумат, а
после спътниците му нахълтаха и застанаха до него. Бяха двама мъже с

тъмни наметала, които размахваха блестящите оръжия и се движеха така
бързо, че погледът на Теса се замъгли.
Тя отстъпи към далечната стена, мъчейки се да избегне хаоса в
центъра на стаята, където госпожа Дарк сипеше проклятия и задържаше
нападателите си с ярките искри енергия, които се сипеха от ръцете й
подобно на адски дъжд. Госпожа Блек се гърчеше на пода, а кълба от черен
пушек се издигаха от нея, сякаш вътрешностите й горяха.
Теса тръгна към отворената врата, която водеше към коридора,
когато усети силни ръце да я хващат и дърпат назад. Тя извика и се опита
да се измъкне, но ръцете, хванали я за раменета, бяха неумолими. Теса
обърна глава на една страна и захапа ръката, стиснала я за лявото рамо.
Някой извика и я пусна. Тя се завъртя и видя висок мъж с рошава
червеникава коса да я гледа укорително, притиснал кървящата си лява
ръка към гърдите.
— Уил! — оплака се той. — Тя ме ухапа!
— Нима? — отвърна Уил, който, както винаги, изглеждаше
развеселен. Той се появи измежду пушеците и пламъците като призован
дух от бутилка. Зад него Теса видя втория от спътниците му, мускулест
младеж с кафява коса, който бе хванал съпротивляващата се госпожа Дарк.
Госпожа Блек приличаше на сгърчена тъмна сянка на земята.
Уил повдигна вежди.
— Много е невъзпитано да хапете — каза той на Теса. — Грубо е.
Нима никой не ви го е казвал?
— Невъзпитано е и да се сграбчват непознати дами, на които дори не
сте се представили — отвърна хладно Теса. — Нима никой не ви го е
казвал?
Червенокосият мъж, който Уил бе нарекъл Хенри, размаха

кървящата си ръка и се усмихна кисело. Лицето му бе приятно, помисли си

Теса и почти съжали, че го е ухапала.

— Уил! Внимавай! — внезапно изкрещя младежът с кафявата коса.

Уил се завъртя, докато нещо прелетя във въздуха, пропусна на косъм

главата на Хенри и се удари в стената зад Теса. Бе огромен меден зъбец,

който удари стената с такава сила, че се заби в нея като нож в торта. Теса

се завъртя и видя как госпожа Блек приближава към тях с очи, горящи

като въглени на изпитото ѝ бяло лице. Около дръжката на оръжието,

забито в гърдите ѝ, играеха черни пламъци.

— По дяволите! — Уил посегна към дръжката на още едно от

остриетата, висящи на кръста му. — Мислех, че сме се отървали от това

нещо.

Госпожа Блек оголи зъби и скочи напред. Уил се отдръпна от пътя ѝ,

но Хенри не бе така бърз. Тя го удари и го събори на земята. Вкопчена в

него като кърлеж, тя заби нокти в раменете му, ръмжейки като диво

животно. Той изкрещя.

Уил се завъртя вече с извадено острие. Той вдигна оръжието си и

извика:

— *Уриел*!

Мигновено камата грейна в ръцете му като факла. Теса отстъпи

назад към стената, когато той замахна надолу. Госпожа Блек отскочи и

протегна животинските си нокти към него...

И острието премина гладко през шията ѝ. Напълно отделена от

тялото, главата ѝ се търкулна на земята, а Хенри, погнусен и изцапан с

черна кръв, отблъсна с вик останките ѝ от себе си и се изправи мъчително

на крака.

В стаята се разнесе ужасяващ писък.

— Нееееее!

Викът идваше от госпожа Дарк. Младежът с кафявата коса, който я

държеше, я изпусна с вик, когато тя избълва сини пламъци от ръцете и

очите си. Виейки от болка, той падна на една страна, а тя тръгна към Теса

и Уил.

Очите й горяха с черен пламък, като факли. От устата й със съскане

излизаха думи на език, който Теса никога не бе чувала. Звучеше като

пращенето на огън. Жената вдигна ръка и от дланта й изскочи синя

назъбена мълния. Уил с вик се хвърли пред нея, вдигнал сияйното си

острие. Мълнията отскочи от острието и се удари в една от каменните

стени, която грейна в неестествена светлина.

— Хенри! — извика Уил, без да отклонява поглед от госпожа Дарк. —

Заведи госпожица Грей на безопасно място. Бързо...

Ухапаната ръка на Хенри хвана рамото на Теса, а госпожа Дарк пусна

още една синьо-зеленикава мълния към нея.

Защо иска да убие мен? , зачуди се Теса, замаяна. *Защо не се цели в Уил?*

Тогава, докато Хенри я придърпваше към себе си, острието на Уил,

поело нов залп светкавици, се начупи и светлината се отрази в парчетата в

различни цветове. За момент Теса се вторачи в тях, потънала в странната

им красота... и тогава Хенри й извика да залегне.

Бе обаче прекалено късно. Едно от светещите парчета се заби в

рамото й с невероятна сила. Почувства се сякаш я е блъснал влак. Бе

изтръгната от хватката на Хенри, след което полетя, главата й се удари в

стената и пред очите й се спусна мрак.

Малко преди да изгуби съзнание, чу оглушителният смях на госпожа

Дарк.

3
Институтът

Любов, надежда, страх и вяра -
тези неща ни правят хора;
Те издават знак и характер.
Робърт Браунинг, „Paracelsus"

В съня си Теса бе отново вързана за тясното медно легло в Къщата
на мрака. Сестрите стояха приведени над нея и потракваха с дълги куки за
плетене, като се смееха на висок глас. Докато Теса ги наблюдаваше,
чертите им се промениха. Очите им потънаха навътре в черепите, косите
им опадаха, а по устните им се появиха шевове, които ги държаха
затворени. Теса нададе безмълвен писък, ала те не я чуваха.
Сестрите изчезнаха и над нея се появи леля Хариет, с лице,
потъмняло от треската, която я бе убила. Тя погледна Теса с огромна
тъга. — Опитах — каза тя, — опитах да те обикна. Но не е лесно да обичаш
дете, което дори не е човек...
— Дори не е човек? — попита непознат женски глас. — Ако не е човек,
какво е тя тогава, Енох?
В гласа прозвуча нетърпение.
— Как така не знаеш? Всеки е нещо. Момичето не може да е нищо...
Теса се събуди с писък. Взря се втренчено в сенките. Около нея
имаше само тъмнина. Едва се чуваше мърморенето на гласове. Опита се да
се изправи, изритвайки завивки и възглавници. Смътно усети, че
завивката й е тежка и дебела, не като тънкото покривало в Къщата на
мрака.
Бе легнала, точно както в съня си, в огромна, почти неосветена
каменна стая. Дочу собственото си хрипливо дишане, докато

се обръщаше
на една страна.
И изпищя.
Пред нея стоеше лицето от кошмарите й, плешиво и гладко като
мрамор, подобно на огромна бяла луна. Там, където трябваше да са очите
имаше само вдлъбнатини. Не изглеждаше, сякаш очите са били
изтръгнати. Изглеждаше, сякаш никога не бе имало очи.
Устните бяха зашити с тъмни шевове, а лицето бе белязано с руни
като тези по кожата на Уил. Само дето тези изглеждаха, сякаш са изрязани
с нож.
Тя отново изкрещя и се отдръпна назад, като падна от леглото.
Удари студения каменен под и платът на нощницата, която носеше —
бяла и непозната, явно бе облечена с нея докато е била в несвяст — се
скъса, когато тя с мъка се изправи на колене.
— Госпожице Грей.
Някой я викаше по име, но в паниката си тя разбра само, че гласът е
непознат. Не говореше обаче чудовището, стоящо до леглото й. То се
взираше в нея безмълвно, а белязаното му лице не издаваше никаква
емоция. Не мръдна, когато тя отскочи от него и не тръгна подире й.
Въпреки това, бавно и внимателно, тя се отдалечи от него, като търсеше
врата. Стаята бе така тъмна, че можеше да различи само, че е с груба
овална форма и има каменни стени и под. Таванът бе толкова висок, че се
губеше в сенките, а издължените прозорци на отсрещната стена
приличаха на църковни. Съвсем малко светлина проникваше през тях,
сякаш небето отвън се е смрачило.
— Тереза Грей...
Най-после намери вратата. Вкопчи се благодарно в металната

дръжка и я завъртя, но нищо не се случи. От гърлото й се надигна ридание.

— Госпожице Грей! — отново каза гласът и стаята внезапно бе

осветена от ярка, сребристобяла светлина, която тя разпозна.

— Госпожице Грей, съжалявам. Не искахме да ви изплашим. —

Гласът бе на жена. Наистина бе непознат, но пък бе изпълнен със

загриженост. — Госпожице Грей, моля ви!

Теса бавно се обърна и се отдръпна от вратата. Вече виждаше ясно.

Намираше се в каменна стая, в центъра на която имаше огромно легло,

чиято кадифена завивка се бе намачкала и висеше от мястото, където бе

паднала. Гобленовите завеси бяха дръпнати и на иначе голия под бе

постлан елегантен килим. Но иначе стаята бе обзаведена доста

спартански. Нямаше картини или фотографии по стените, нито орнаменти

по повърхността на дървените мебели. Имаше два стола, стоящи един

срещу друг до леглото, с малка чаена масичка между тях. В единия ъгъл на

стаята китайски параван скриваше нещо, вероятно баня.

Отстрани на леглото стоеше висок мъж, облечен с дълго расо като на

монах, направено от груб плат с цвета на пергамент. Червеникаво-кафяви

знаци украсяваха ръкавите му. Носеше сребърен жезъл, чийто връх бе

оформен като ангел, а по цялата дължина бе украсен с руни. Качулката на

расото бе свалена и разкриваше белязаното му, бяло и сляпо лице.

Зад него стоеше нисичка жена, на ръст почти като дете, с гъста

кафява коса, вързана на плитка, и умно лице с живи, тъмни очи като на

птица. Не бе красива, но лицето й бе спокойно и мило. То успокои малко

паниката, надигнала се в Теса, макар самата тя да не бе

сигурна защо. В

ръката си ниската жена държеше блестящ бял камък, същия като този,

който Уил бе носил в Къщата на мрака. Светлината му грееше измежду

пръстите ѝ и осветяваше стаята.

— Тереза Грей — каза тя, — аз съм Шарлот Брануел, ръководител на

Института в Лондон. До мен е брат Енох...

— Що за изчадие е той? — прошепна Теса.

Брат Енох не каза нищо. Остана безмълвен и безизразен.

— Знам, че по земята бродят чудовища — каза Теса, — не можете да

го скриете от мен. Вече ги видях.

— Не бих твърдяла нещо друго — отвърна госпожа Брануел, — ако

по света не бродеха чудовища, нямаше да има нужда от ловците на сенки.

Ловци на сенки. Сестрите на мрака бяха нарекли Уил Херондейл така.

Уил.

— Аз... — започна Теса с трепереща глас. — С мен беше Уил. В

подземията. Уил каза...

Тя се спря и се скастри наум. Не биваше да нарича Уил с малкото му

име. Това говореше за връзка между тях, която не съществуваше.

— Къде е господин Херондейл?

— Тук — спокойно отговори госпожа Брануел, — в Института.

— Той ли ме донесе тук? — прошепна Теса.

Госпожа Брануел кимна.

— Да, но не се чувствайте предадена, госпожице Грей. Бяхте си

ударили главата много лошо и Уил бе разтревожен за вас. Брат Енох,

макар да е страшен на вид, е опитен лечител. Той ни каза, че нараняването

на главата ви е слабо и страдате най-вече от шок и стрес. Всъщност, би

било най-добре да седнете. Да стоите боса до вратата вероятно ще ви

докара настинка и няма да ви помогне.

— Искате да кажете, че не мога да избягам — отвърна Теса и

облиза
пресъхналите си устни, — че не мога да се измъкна.
— Ако толкова искате да се, както се изразихте, измъкнете, ще ви
пуснем веднага след като поговорим — каза госпожа Брануел. —
Нефилимите не държат долноземци в плен. Забранено е от Съглашението.
— Не знам какво е това.
Госпожа Брануел се поколеба, след което се обърна към брат Енох и
му прошепна нещо. За огромно облекчение на Теса, той спусна качулката
върху лицето си. Миг по-късно тръгна към нея. Тя бързо се отдръпна от
вратата и той я отвори, като спря само за миг на прага.
В този миг той проговори на Теса. Макар „проговори" всъщност да не
бе най-точният израз. Чу гласа му вътре в главата си, а не с ушите. Думите
му бяха меки като коприна.
Ти си ейдолон, Тереза Грей. Превръщенец, но не от познатия ми вид.
Върху теб няма демоничен знак.
Превръщенец. Той знаеше какво е тя. Теса го погледна, а сърцето й
затупка бясно, после той излезе от стаята и затвори вратата след себе си.
Тя знаеше, че ако се опита да излезе, вратата отново ще се окаже
заключена. Ала вече не искаше да бяга, чувстваше коленете си омекнали.
Вместо това, седна на един от огромните столове до леглото.
— Какво има? — попита госпожа Брануел, докато сядаше на
отсрещния стол. Дрехата й бе така свободна, че не можеше да се каже дали
носи корсет под нея. Китките й бяха слаби като на дете. — Какво ви каза?
Теса поклати глава и стисна ръце в скута си така, че госпожа Брануел
да не види как пръстите й треперят.
Госпожа Брануел я погледна проницателно.
— Първо — рече тя, — нека се разберем нещо. Наричайте ме Шарлот,

госпожице Грей. Всички в Института се обръщат към мен така.

Шарлот се отпусна на стола си и Теса с изненада забеляза, че има

черни татуировки. Жена с татуировки! Бяха същите, като тези на Уил,

видими по китките под тънките маншети на роклята й, а тази на лявата й

ръка приличаше на око.

— Второ, нека ти кажа какво вече знам за теб, Тереза Грей —

говореше все така спокойно, ала гласът й стана остър като бръснач. — Ти

си от Америка. Дошла си от Ню Йорк с билет за параход, изпратен ти от

твоя брат, Натаниъл.

Теса замръзна.

— Откъде знаете всичко това?

— Зная още, че Уил те е открил в къщата, обитавана от Сестрите на

мрака — продължи Шарлот. — Зная, че някой, наричан Магистъра, е идвал

за теб. Зная, че нямаш представа кой може да е това. И зная, че си изгубила

съзнание в битка със Сестрите. След това те доведоха тук.

Думите на Шарлот бяха като части на пъзел, подреждащи се по

местата си. Внезапно Теса си спомни всичко — как бе бягала с Уил надолу

по тъмния коридор, железните врати, водещи към стаята на ужасите,

обезглавената госпожа Блек. Спомни си как Уил мята ножа си...

— Госпожа Блек... — прошепна тя.

— ...е мъртва — довърши Шарлот и се облегна на стола си. Бе

толкова дребна, че приличаше на дете, седнало на мястото на някой от

родителите си.

— А госпожа Дарк?

— Изчезна. Претърсихме цялата къща, както и околностите, но не

намерихме и следа от нея.

— Цялата къща? — гласът на Теса потръпна. — Вътре нямаше

никой? Нито жив, нито мъртъв?

— Не намерихме брат ти — каза Шарлот. Гласът й бе

изпълнен със
съчувствие. — Нито в къщата, нито в околностите.
— Търсили сте го? — попита Теса, озадачена.
— Но не го намерихме — повтори Шарлот. — Намерихме обаче
твоите писма.
— Моите писма?
— Писмата, скрити под матрака ти, които си писала до брат си, но не
си могла да изпратиш.
— И ги прочетохте?
— Трябваше — рече Шарлот, като говореше все така успокоително,
— и се извинявам за това. Но не се случва често да пуснем долноземец в
Института, или някой, който не е ловец на сенки. Това е голям риск за нас.
Трябваше да сме сигурни, че не представляваш опасност.
Теса завъртя главата си настрани. Имаше нещо ужасно насилническо
в това, непознат да прочете най-съкровените ти мисли, да научи всички
мечти, надежди и страхове, които си излял в тях, сигурен, че никой няма
да узнае за тях. Очите й засмъдяха и се напълниха със сълзи. Бясна на себе
си, тя се опита да ги задържи.
— Опитваш се да не заплачеш — забеляза Шарлот. — От личен опит
ти казвам, че понякога помага, ако погледнеш директно към ярка
светлина. Опитай с магическата светлина.
Теса премести погледа си върху камъка в ръката на Шарлот и се
втренчи в него. Сиянието сякаш се разрасна пред очите й, подобно на
избухващо слънце.
— Е — каза, борейки се със стегнатото си гърло, — значи сте решили,
че не съм опасна.
— Освен може би за себе си — отвърна Шарлот. — Сила като твоята,
умението да се превъплъщаваш... Не е чудно, че Сестрите на мрака са

искали да се доберат до теб. Други също ще го искат.

— Като вас ли? — рече студено Теса. — Или ще се преструвате, че сте

ме допуснали в скъпоценния си Институт по милост?

На лицето на Шарлот се изписа обида. Наистина само за миг, но пък

това убеди Теса, повече от всякакви думи, които другата жена би могла да

изрече, че може би я е преценила погрешно.

— Не е по милост. Това ми е работата. Нашата работа.

Теса я погледна неразбиращо.

— Може би би било по-добре, ако ти обясним какво представляваме

и с какво се занимаваме — каза Шарлот.

— Нефилим. Така Сестрите на мрака нарекоха господин Херондейл

— Теса посочи тъмните знаци по ръката на Шарлот. — И вие сте такава,

нали? Затова ли носите тези... символи?

Шарлот кимна.

— Аз съм една от нефилимите, ловците на сенки. Ние сме... ако искаш

го наречи раса, раса от хора със специални способности. Ние сме по-бързи

и по-силни от повечето хора. Умеем да се прикриваме с магически прах. И

сме особено умели в това да убиваме демони.

— Демони? Имате предвид, като тези от Ада?

— Има различни вярвания за това откъде идват демоните.

Единственото, което знаем със сигурност, е, че те са зли същества. Пътуват

през огромни разстояния, за да достигнат този свят и да се хранят от него.

Биха го унищожили напълно, изтребвайки всичко живо, ако не им

пречехме. — Гласът й звучеше напрегнато. — Както полицията пази

хората, така нашата работа е да ги пазим от демони и други

свръхестествени създания. Когато се случи престъпление в света на

сенките, когато Съглашението на нашия свят е нарушено, трябва да

разследваме станалото. Ние изпълняваме Съглашението дори само ако се

появи слух, че то е било нарушено. Уил ти е казал за мъртвото момиче,

открито в една уличка. Нейното тяло е единственото намерено, но имаше

много сигнали за други изчезнали хора. Носят се злокобни слухове за

младежи и девойки, изчезващи от улиците на по-бедните квартали на

града. Да се използва магия за убийство на човешки същества е нарушение

на Съглашението и е обект на нашето внимание.

— Господин Херондейл изглежда много млад за полицай.

— Ловците на сенки бързо порастват, а и Уил не бе сам в

разследването — Шарлот звучеше така, сякаш не желае да навлиза в

подробности. — А и ние не се занимаваме само с това. Ние съблюдаваме

спазването на Споразумението и изпълняваме Съглашението, което

повелява мир между долноземците.

Уил също бе използвал тази дума.

— Долноземци… те откъде идват?

— Долноземците са създания, които имат нещо свръхестествено в

произхода си. Вампирите, върколаците, феите и магьосниците — всички

те са долноземци.

Теса зяпна. Феите бяха създания от детските приказки, а вампирите

— герои от евтини романи на ужасите.

— Те съществуват?

— Ти самата си долноземец — каза Шарлот. — Брат Енох го

потвърди. Ала не знаем от какъв вид. Виждаш ли, магията, която

притежаваш, твоето умение, не е нещо, което обикновен човек би могъл

да направи. Не е дори нещо по силите на някой от нас, ловците на сенки.

Уил смята, че най-вероятно си магьосница. Аз също бих предположила

това, но всички магьосници имат отличителна черта, която потвърждава,

че са такива. Крила, копита, ципи между пръстите или, както бе в случая с

госпожа Блек — животински лапи с нокти. Ала ти имаш изцяло човешки

вид. И от писмата ти става ясно, че самата ти вярваш, че и двамата ти

родители са човеци.

— Човеци? — зяпна отново Теса. — Че какво друго биха могли да

бъдат?

Ала преди Шарлот да отговори, вратата се отвори и слабо, тъмнокосо

момиче с бяла шапка и престилка влезе вътре, като носеше поднос с чай,

който остави на масичката помежду им.

— Благодаря ти, Софи — каза Шарлот, като звучеше облекчена да

види момичето. — Това е госпожица Грей. Тя ще бъде наш гост тази вечер.

Софи изправи рамене, обърна се към Теса и направи реверанс.

— Мадам — каза тя и когато вдигна глава, Теса вися лицето й. Явно

някога бе притежавала голяма хубост — имаше ярки очи с лешников цвят,

гладка кожа и меки, деликатно оформени устни. Ала сега широк, блед и

набразден белег минаваше от левия ъгъл на устата и стигаше до

слепоочието, като разделяше бузата й на две, и превръщаше чертите й в

изкривена маска. Теса се опита да скрие шока от собственото си лице, но

разбра, че не е успяла, от начина, по който очите на Софи потъмняха.

— Софи — каза Шарлот, — донесе ли тъмночервената рокля, както

те помолих? Би ли я изгладила за Теса?

Прислужницата кимна, отиде към гардероба и се обърна към Теса:

— Позволих си да взема една от старите рокли на Джесамин за вас.

Дрехите, които носехте, бяха съсипани.

— Много благодаря — отвърна неловко Теса. Не искаше да се

чувства благодарна. Сестрите също се бяха престрували, че й правят

услуга, а в крайна сметка какво излезе...

— Госпожице Грей — погледна я сериозно Шарлот, — ловците на

сенки не са врагове на долноземците. Нашето примирие наистина е

деликатно, но по мое мнение трябва да се доверяваме на долноземците.

Нещо повече, мисля, че в тях е ключът към окончателната победа над

изчадията от демоничните измерения. Бих ли могла да сторя нещо, с

което да те убедя, че не възнамеряваме да те използваме?

— Аз... — Теса си пое дълбоко въздух — когато Сестрите на мрака за

пръв път ми казаха каква сила имам, реших, че са луди. Казах им, че такива

неща просто не съществуват. След това, когато се убедих, че съществуват,

помислих, че съм попаднала в някакъв кошмар. И тогава дойде господин

Херондейл. Той знаеше тайните на магията и имаше сияен камък. Реших,

ето, има някой, който ще ти помогне. — Погледна към

Шарлот. — Ала вие
не знаете защо съм такава, дори не знаете какво съм. А щом дори вие
нямате представа...
— Знанието за това, какъв е светът, как изглежда в действителност,
е... трудно — каза Шарлот. — Повечето хора никога не научават истината.
Повечето не биха могли да я понесат. Ала аз прочетох писмата ти. Знам, че
си силно момиче. Преживяла си неща, които биха убили друг.
— Нямах никакъв избор. Направих го заради брат си. Те щяха да го
убият. — Някои хора биха допуснали това — Шарлот внимателно изрече
думите. — Но от писмата ти научих, че не си си го и помисляла.
Тя се приведе напред.
— Научих също, че не познаваш никого в Лондон, и че с изключение
на брат си, нямаш живи роднини.
Когато Теса не отговори, Шарлот продължи:
— Имаш ли някаква идея къде може да е брат ти? Мислиш ли, че
може да е загинал?
Дъхът на Теса секна.
— Госпожо Брануел! — Софи, която почистваше една виненочервена
рокля с четка, бе изрекла думите с критичен тон, който изненада Теса.
Прислугата нямаше право да поправя хората, които са я наели. Бе научила
това от книгите, които четеше.
Но Шарлот изглеждаше просто унила.
— Софи е моят ангел хранител — каза тя. — Понякога съм прекалено
откровена. Мислех, че може би знаеш нещо, което не си написала в
писмата си, нещо, което да ни помогне да открием къде е.
Теса поклати глава.
— Сестрите на мрака ми казаха, че е затворен на безопасно място.
Предполагам, че все още е там. Но нямам идея как да го намеря.

— Може би бихме могли да ти помогнем.

— Не искам услуги от вас. Не искам да ме подслонявате — каза Теса,

знаейки, че изрича плоска лъжа. — Ще си намеря друго място, където да

отида. — Вече ти казах, това ни е работата. Съглашението ни принуждава

да помагаме на долноземците както можем. Да те изхвърлим на улицата

би било нарушение на Споразумението, а то е нещо, с което трябва са се

съобразяваме — твърдо отвърна Шарлот.

— И не искате нищо в замяна? — попита Теса подигравателно. — Не

искате да използвам моята... способност? Не искате да се превъплъщавам?

— Ако не желаеш да използваш силите си, няма да те караме насила.

Макар лично аз да смятам, че би било от полза за теб, да се научиш как да

контролираш и използваш...

— НЕ! — извика Теса толкова силно, че Софи подскочи и изпусна

четката. Шарлот погледна към нея, а след това върна погледа си върху

Теса.

— Както желаеш — отвърна тя. — Има и други начини, с които

можеш да ни помогнеш. Сигурна съм, че знаеш много неща, за които не си

писала в писмата си. В замяна, бихме могли да ти помогнем да намериш

брат си.

Теса вдигна глава.

— Бихте направили това?

— Имаш думата ми — Шарлот се изправи.

Никоя от двете не бе докоснала чая върху подноса.

— Софи, би ли помогнала на госпожица Грей да се облече и след това

да я доведеш на вечеря?

— Вечеря? — след всички истории за нефилими, долноземци, феи,

вампири и демони, идеята за вечеря бе почти шокираща със своята

обикновеност.

— Разбира се. Почти седем часът е. С Уил вече сте се запознали, сега

ще видиш и останалите. Тогава може би ще се увериш, че можеш да ни

имаш доверие.

С леко кимване Шарлот излезе от стаята. Докато вратата се

затваряше, Теса поклати безмълвно глава. Леля Хариет й се бе струвала

властна жена, ала бледнееше в сравнение с Шарлот Брануел.

— Изглежда строга, но всъщност е много, много мила — каза Софи,

докато поставяше на леглото дрехата, която Теса трябваше да облече. —

Не познавам някой с по-добро сърце.

Теса докосна ръкава на роклята с върха на пръста си. Бе от тъмен

червен сатен, както бе казала Шарлот, с черни панделки, опасващи кръста

и краищата на дрехата. Никога не бе обличала нещо толкова хубаво.

— Да ви помогна ли да се облечете, госпожице? — попита Софи.

Теса си спомни нещо, което леля Хариет винаги бе казвала: "Можеш

да опознаеш характера на човека не по това как го описват приятелите му,

а по начина, по който се отнася със слугите си." Ако Софи смяташе, че

Шарлот има добро сърце, може би това бе вярно.

Тя вдигна глава.

— Ще ти бъда задължена, Софи.

Досега никой никога не бе помагал на Теса да се облече, с

изключение на леля й. Макар Теса да бе слаба, роклята очевидно бе шита

за по-дребно момиче и Софи трябваше да стегне здраво корсета, за да

може да се побере в роклята. Дъхът на Теса спря при това действие на

прислужницата.

— Госпожа Брануел не одобрява стегнатите корсети — обясни Софи.

— Според нея те причиняват умора и главоболие, а един

ловец на сенки не
може да си позволи да бъде слаб. Но госпожица Джесамин обича силно
вталени дрехи и може да бъде много настоятелна.
— Е — каза останалата без дъх Теса, — аз все пак не съм ловец на
сенки. — И това е вярно — съгласи се Софи, закопчавайки дрехата с хитро
измислено, подобно на кукичка, копче. — Какво мислите?
Теса се погледна в обгледалото и бе смаяна. Роклята определено й бе
малка и освен това бе направена така, че да прилепва по тялото. Тя
очертаваше фигурата й по почти шокиращ начин, стигайки чак до
хълбоците й, където се надигаше от турнюр*. Ръкавите й разкриваха
дантели с цвета на шампанско, висящи от маншетите. Изглеждаше по-
възрастна, помисли си тя. Нямаше нищо общо с нещастното плашило,
което я бе гледало от огледалото в Къщата на мрака. Но и бе малко
непозната за самата себе си.
** Възглавничка с пълнеж от конски косъм, която служи като подложка на много разкроени и декорирани поли. Била е модерна в края на XIX век. — Бел. прев.*
Ами ако след някое от превъплъщенията не съм се върнала в истинския си вид? Ако това дори не е моето лице?
Мисълта я паникьоса до такава степен, че се уплаши да не припадне.
— Малко сте бледа — каза Софи, докато изучаваше отражението на
Теса с критичен поглед. Не изглеждаше обаче много изненадана от това,
колко тясна е дрехата.
— Можете да се ощипете по бузите, за да им придадете малко цвят.
Така прави госпожица Джесамин.
След като изпълни съвета и благодари на Софи, Теса излезе от стаята
и се озова в дълъг каменен коридор. Шарлот я очакваше. Тя тръгна

незабавно, следвана от леко накуцващата Теса. Черните копринени

обувки, въпреки ниските си токове, не бяха най-доброто за натъртените й

нозе. Отвътре Институтът напомняше на замък — таванът изчезваше в

сумрака, а по стените висяха гоблени. Поне Теса си мислеше, че отвътре

замъците изглеждат така. Гоблените изобразяваха мотиви на звезди,

мечове и руни, идентични с тези, които бе видяла татуирани по Уил и

Шарлот. Имаше и едно постоянно повтарящо се изображение, на ангел,

излизащ от езеро, който държи меч в едната си ръка и бокал в другата.

— Някога тук е имало църква — отговори Шарлот на неизказания

въпрос на Теса, — "Малките Вси Светии"*. Изгоряла по време на големия

пожар в Лондон**. Купихме земята след това и построихме Института

върху руините. За нас е добре да сме на свята земя.

** Известна църква в Лондон, изгоряла по време на големия пожар*

заедно с "Големите Вси Светии". За разлика от другата църква обаче,

„Малките Вси Светии" така и не била възстановена. Руините й биват

напълно унищожени по време на бомбардировките, които самолетите на

Третия райх извършват над Лондон по време на Втората световна война.

— Бел. прев.

*** Ужасен пожар, опустошил Лондон между 2 и 5 септември 1666*

година. — Бел. прев.

— На хората не им ли се е сторило странно, че строите върху

останките на стара църква? — попита Теса, която почти подтичваше, за да

не изостане.

— Те не знаят. Мунданите, както наричаме обикновените хора, не

знаят какво правим — обясни Шарлот. — На тях мястото им

изглежда
пусто. А и мунданите не се интересуват от неща, които не ги засягат пряко.
— Тя се обърна към Теса и я въведе през една врата в широка, ярко
осветена стая.
— Стигнахме.
Теса премигна от силната светлина. Стаята бе голяма, достатъчна, за
да побере маса за двайсет души. Огромна газена лампа висеше от тавана и
осветяваше помещението с жълтеникав блясък. Над бюфет, пълен със
скъп на вид китайски порцелан, висеше златисто огледало, отразяващо
стаята по дължина. Малка стъклена ваза, пълна с бели цветя, красеше
центъра на масата. Всичко бе подредено с вкус и изглеждаше съвсем
обикновено. В стаята нямаше нищо, което да подсказва какви хора
обитават къщата.
Макар цялата маса да бе покрита с бяла ленена покривка, беше
сервирано само за петима в единия й край, като само две места бяха заети.
Двамата седнали бяха Уил и едно светлокосо момиче, на възраст
приблизително колкото Теса, облечено с блестяща рокля. Те сякаш
нарочно се пренебрегваха един друг и Уил погледна с видимо облекчение
към новодошлите Теса и Шарлот.
— Уил — каза Шарлот, — надявам се помниш госпожица Грей?
— Спомените ми за нея са доста ярки, наистина — отвърна Уил. Той
вече не носеше странните черни дрехи от предишния ден, а обикновени на
вид панталони и сиво сако, с черна кадифена яка. Сивото правеше очите
му да изглеждат по-сини от обикновено. Той се ухили на Теса, която се
изчерви и бързо погледна встрани.

— И Джесамин... Джеси, погледни нагоре. Джеси, това е госпожица

Тереза Грей, госпожице Грей, това е госпожица Джесамин Лъвлис.

— Толкова се радвам да се запознаем — промърмори Джесамин.

Теса я зяпна. Момичето бе изумително красиво. В някоя от книгите

на Теса щяха да я нарекат английска роза. Имаше сребристоруса коса,

меки кафяви очи и блед тен. Носеше яркосиня рокля и имаше пръстени на

почти всеки от пръстите си. Може и да носеше татуировки като тези на

Уил и Шарлот, но те не се виждаха.

Уил погледна Джесамин с нескрито презрение и се обърна към

Шарлот.

— Къде се е дянал съпругът ти?

Шарлот седна и посочи с ръка на Теса да се настани срещу нея, на

стола до Уил.

— Хенри е в работилницата. Изпратих Томас да го извика. Ще се

появи всеки момент.

— А Джем?

В погледа на Шарлот се прочете предупреждение, ала на глас каза

само:

— Не е добре. Отново е един от онези дни.

— Винаги е един от онези дни — каза Джесамин отвратено.

Теса тъкмо щеше да попита кой е Джем, когато Софи влезе, следвана

от пълна жена на средна възраст, със сива коса, прибрана в кок. Двете

започнаха да сервират вечерята. Имаше свинско печено, картофи,

ароматна супа и пухкави филии, намазани с блестящо жълто масло. На

Теса внезапно й се зави свят. Не бе усетила колко е гладна. Тя отхапа от

една филия и видя, че Джесамин се взира в нея.

— Знаете ли — каза Джесамин равнодушно, — досега не бях виждала

магьосница да яде. Предполагам, че не пълнеете? Сигурно отслабвате с
магия.
— Не знаем дали е магьосница, Джеси — каза Уил.
Джесамин не му обърна внимание.
— Сигурно е ужасно да си толкова зла. Не се ли притеснявате, че ще
отидете в Ада? — тя се приведе към Теса. — Какво мислите за дявола?
Теса остави вилицата си настрана.
— Искате ли да ви срещна с него? Бих могла да го призова ей сегичка,
ако ви е толкова интересно. Нали знаете, аз съм магьосница.
Уил се изкикоти. Очите на Джесамин се присвиха.
— Няма нужда да сте толкова груба... — започна тя, но бе прекъсната
от Шарлот, която се изправи с писък.
— ХЕНРИ!
На прага на трапезарията бе застанала познатата фигура на високия
мъж с рижава коса и лешникови очи. Той носеше кожено работно яке
върху риза и изумително ярка раирана жилетка, а панталоните му бяха
покрити с нещо, подобно на въглищен прах. Не това обаче накара Шарлот
да изпищи. Мъжът гореше. Малки пламъци пукаха над лакътя му и от тях
се издигаше черен пушек.
— Шарлот, миличка — каза Хенри на жена си, която го гледаше с
ужас. Джесамин също се бе ококорила. — Много съжалявам, че закъснях.
Знаеш ли, май моят сензор проработи...
Уил го прекъсна.
— Хенри, нали знаеш, че гориш?
— А, да — каза разсеяно Хенри. Пламъците вече почти стигаха
рамото му. — Цял ден работих. Главата ми направо е пламнала. Шарлот, чу
ли ме какво казах. Сензорът...
Шарлот свали ръка от устата си и отново изкрещя:
— Хенри! Ръката ти!
Хенри погледна към ръката си и зяпна.

— Мътните да го вземат — успя да каже преди Уил, който бе запазил
учудващо самообладание да скочи, да вземе вазата с цветя и да я излее
върху него. Пламъците изгаснаха с възмутено съскане и Хенри остана
мокър на прага, а ръкавът на якето му бе почернял. На пода се валяха
влажни бели цветя.
Хенри грейна и потупа изгорелия ръкав с поглед, изразяващ пълно
задоволство.
— Знаете ли какво означава това?
Уил остави вазата на земята.
— Че си се подпалил и не си забелязал.
— Че огнеупорният материал, който разработих миналата седмица
работи! — гордо заяви Хенри. — Трябва да е горял от поне десетина
минути и дори не е изгорял наполовина! — Той хвърли поглед на ръката
си. — Вероятно ще трябва да подпаля и другия ръкав, за да проверя...
— Хенри — каза Шарлот, която се бе посъвзела от шока, — ако се
подпалиш нарочно, ще поискам развод. Седни и изяж вечерята си. И
поздрави нашата гостенка.
Хенри седна, погледна към Теса и премигна.
— Но аз ви познавам! — каза той. — Вие ме ухапахте!
Звучеше странно доволен от този факт, като че бе някакъв особено
приятен спомен, който двамата бяха споделили.
Шарлот погледна отчаяно към мъжа си.
— Попита ли госпожица Грей за клуб "Пандемониум"? — намеси се
Уил.
Клуб "Пандемониум" , спомни си Теса.
— Чувала съм това име. Бе изписано върху каретата на госпожа Дарк.
— каза тя.
— Това е организация — обясни Шарлот с въздишка, — много стара
организация на мундани, които се интересуват от изкуството

на магията.

На срещите си правят заклинания и се опитват да призовават демони и

духове.

Джесамин изсумтя.

— Не знам защо си правят труда да се занимават с магии, да се носят

насам-натам закачулени и да палят малки огньове. Това е нелепо.

— О, те правят много повече — отвърна Уил. — Властта им сред

долноземците е по-голяма, отколкото предполагате. Много богати и

влиятелни хора са членове...

— Което прави всичко това още по-глупаво — Джесамин разтърси

косата си. — Имат пари, имат власт. Защо им е да се занимават с магии?

— Добър въпрос — каза Шарлот. — Мунданите, които се замесват в

неща, които не разбират, често имат злощастен край.

Уил сви рамене.

— Докато търсех произхода на символа, изобразен върху ножа,

който намерихме с Джем в онази уличка, ме насочиха към клуб

„Пандемониум" Членовете му пък от своя страна ми казаха за Сестрите на

мрака. Двете змии са техния символ. Те контролират тайни свърталища за

хазарт, посещавани от долноземци. Там примамват и мундани, които

губят всичките си пари в омагьосани игри. Когато мунданите задлъжнеят,

Сестрите на мрака събират дълговете им. С лихвите. — Уил погледна към

Шарлот. — Занимават се и с други, по-неприятни работи. Например,

според слуховете, къщата, в която държаха Теса, е била бордей. Клиентите

били мундани с по-нетрадиционни вкусове.

— Уил, не съм съвсем сигурна, че... — започна предпазливо Шарлот.

— Хммм — прекъсна я Джесамин, — нищо чудно, че толкова

искаше

да отидеш там, Уилям.

Ако се надяваше с това да подразни Уил, не се получи. Все едно не си

бе отваряла устата. Не й обърна никакво внимание. Вместо това гледаше

към Теса, с леко повдигнати вежди.

— Обидих ли ви с нещо, госпожице Грей? Не смятам, че след всичко,

което сте видели, ще се шокирате така лесно.

— Не сте ме обидили, господин Херондейл — въпреки думите си,

Теса почувства как бузите й пламват. Добре възпитаните млади дами не

знаеха какво означава думата бордей, а и да знаеха, не биха говорили по

темата в компания. Убийството си е убийство, но това... — Не знам обаче

как мястото би могло да е такова — каза тя с цялата твърдост, на която бе

способна. — Никой нито влизаше, нито излизаше, освен слугинята и

кочияша. Не знам дали някой друг живееше там.

— Когато аз дойдох, вече нямаше никой — съгласи се Уилям. —

Вероятно са прекратили дейността си, за да останете изолирана. — Той

погледна към Шарлот. — Смяташ ли, че братът на госпожица Грей има

същите умения като нея? Затова ли Сестрите на мрака са пленили първо

него?

Теса го прекъсна, доволна от смяната на темата.

— Брат ми никога не е показвал, че владее подобно умение. Но пък,

докато не ме намериха Сестрите на мрака, същото важеше и за мен.

— А какво е вашето умение? — попита Джесамин — Шарлот не казва.

— Джесамин! — скара й се Шарлот.

— Според мен тя няма такова — продължи обаче Джесамин. —

Мисля, че е една малка кифла, която смята, че ако я мислим за долноземка,

ще се грижим за нея заради Споразумението.

Теса стисна зъби. Спомни си думите на леля Хариет, която й казваше:

"Не си изпускай нервите, Теса" и „Не се бий с брат си, само защото те

дразни".

Но не й пукаше. Всички я зяпаха — Хенри с любопитните си

лешникови очи, Шарлот с поглед, остър като стомана, Джесамин със зле

прикрито презрение, Уил, студено, но в същото време и развеселено.

Ами ако всички мислеха като Джесамин? Дори и Шарлот?

Ами ако смятаха, че тя е просякиня? Леля Хариет би одобрила

приемането на милостиня по-малко дори и от изпуснатите нерви.

Пръв проговори Уил. Той се приведе напред и я погледна право в

очите. — Можете да го запазите в тайна — меко каза той, — но тайните

имат своята цена. Понякога тя е твърде висока.

Теса повдигна глава.

— Няма нужда да е тайна. Но би било по-лесно да ви покажа,

отколкото да ви разкажа за умението си.

— Чудесно! — възкликна Хенри, доволен. — Обичам да ми показват

разни неща. Имате ли нужда от нещо, например лампа за духове или...

— Това не е сеанс, Хенри — уморено рече Шарлот. Тя се обърна към

Теса. — Няма нужда да правиш това, ако не го желаеш, Теса.

Ала Теса не й обърна внимание. Вместо това рече:

— Всъщност, ще ми трябва нещо — тя се обърна към Джесамин, —

нещо ваше, ако може. Пръстен или кърпичка...

— О, Боже! — сбърчи носле Джесамин. — Звучи, сякаш вашият

талант е джебчийството.

Уил изглеждаше ядосан.

— Дай й един пръстен, Джеси. И без това си накичена с тях.

— Дай й ти нещо, като си толкова умен — вирна брадичка Джесамин.

— Не — твърдо каза Теса, — трябва да е нещо ваше.

Защото сме най-близки на ръст. Ако се превърна в Шарлот,

дрехите
просто ще паднат от мен.
— Хубаво — Джесамин нервно свали от кутрето си пръстен с червен
камък и го подаде на Теса през масата. — Дано всичко това си струва.
О, ще си струва.
Без да се усмихва, Теса постави пръстена в дланта на лявата си ръка
и сключи пръстите си около него. Сетне затвори очи.
Винаги ставаше едно и също. В началото не усещаше нищо, после в
подсъзнанието й проблесна искра, като че някой бе запалил свещ в тъмна
стая. Тя се насочи към искрата, така, както я бяха учили Сестрите на мрака.
Бе трудно да се отърве от страха и свяна си, но го бе правила достатъчно
често и знаеше какво да очаква. Пътят към светлинката в центъра на
мрака, усещането за всепоглъщаща топлина, сякаш се завиваше през глава
с нещо тежко и дебело, покривайки всяка част от кожата си — и след това
грейналата ярка светлина, съобщаваща, че вече е вътре. Под кожата на
някой друг. В ума на някой друг.
На Джесамин.
Бе само на ръба на мислите й, а умът й се докосваше до тях като
пръсти по повърхността на водата. Въпреки това, дъхът й спря. Беше като
сладкиш с нещо гнило в центъра, като червей в ябълка. Почувства погнуса,
горчива омраза, гняв и ужасен копнеж по нещо...
Очите й се отвориха. Тя все още стоеше на масата, стиснала пръстена
на Джесамин. Кожата й щипеше както винаги след превъплъщение.
Чувстваше странното непривично тегло на чуждото тяло, можеше да усети
светлата коса на Джесамин по раменете си. Твърде гъста, за да бъде
удържана от фибите в косата на Теса, тя се спускаше като

водопад по
гърба й.
— В името на Ангела! — пое си дъх Шарлот.
Теса се огледа. Всички около масата я зяпаха, като челюстите на
Шарлот и Хенри бяха увиснали. Дори Уил бе изгубил ума и дума, а чашата
вода, която бе надигнал към устните си, стоеше замръзнала във въздуха.
Що се отнася до Джесамин, тя я наблюдаваше с пълен ужас, сякаш бе
видяла собствения си призрак. За миг Теса почувства вина.
Но само за миг.
Джесамин бавно свали ръка от устата си, все още пребледняла и
възкликна:
— Носът ми! Огромен е! Защо никой не ми го е казвал?

4
Ние сме сенки

Прах и сянка сме.
Хораций
В мига, в който Теса се върна към собствения си облик, върху нея се
изля водопад от въпроси. За хора, живеещи в света на магията, събралите
се нефилими изглеждаха потресени от нейната способност, което само
потвърди това, което Теса вече подозираше — че талантът й да променя
формата си е изключително рядък. Дори Шарлот, която вече знаеше за
него, изглеждаше впечатлена от демонстрацията.
— Значи трябва да държиш нещо, принадлежало на човека, в който
ще се превъплътиш? — попита Шарлот отново.
Софи и по-възрастната жена, която Теса сметна за готвачката, вече
бяха отнесли чиниите с вечерята и бяха сервирали разкошен кекс и чай,
които обаче стояха недокоснати от вечерящите.
— Не можеш просто да погледнеш към някой и...
— Вече ви обясних — каза Теса, която започваше да чувства

слабо

главоболие, — трябва да държа нещо, което им е принадлежало, или пък

кичур коса, или мигла. Нещо тяхно. Иначе нищо не става.

— Смяташ ли, че мускалче с кръв ще свърши работа? — попита Уил

от академичен интерес.

— Сигурно. Не зная. Никога не съм опитвала — Теса отпи от чая си,

който бе изстинал.

— И Сестрите на мрака са знаели за умението ти? Още преди теб? —

попита Шарлот.

Теса преглътна чая, който остави горчив вкус в устата й.

— Да. Тъкмо заради това ме отвлякоха.

Хенри поклати глава.

— Ала откъде са знаели? Това ми се губи.

— Не зная — каза Теса за сетен път, — така и не ми обясниха. Вече ви

казах всичко, което знам. Те имаха точна представа какво умея и как

трябва да бъда обучена, за да се науча да го правя. Всеки ден прекарваха

часове с мен...

Теса отново преглътна, за да прогони горчилката от устата си.

Спомените изплуваха в ума й — часовете в мазето на Къщата на мрака,

начинът, по който й крещяха, как заплашваха, че Нат ще умре, ако не се

превъплъти както те искат, агонията, когато най-после овладя умението.

— В началото беше болезнено — прошепна тя, — сякаш костите ми

се чупеха и разтапяха в тялото. Принуждаваха ме да се превъплъщавам

два-три пъти на ден, после дузина пъти, докато накрая изгубех съзнание.

След това, на следващия ден, започваха отново. Бях заключена в онази

стая, не можех да избягам... — Тя си пое дъх, треперейки. — Последният

ден ме принудиха да се превъплътя в умряло момиче, което помнеше, че е

нападнато от някой, въоръжен с кинжал. Че е намушкано. Че е
преследвано от нещо, бродещо по уличката...
— Може би това е момичето, което намерихме с Джем — изправи се
Уил със светнали очи. — Двамата с Джем се досетихме, че то е побягнало
от нещо в нощта. Смятам, че те са изпратили шакс демона по петите й, но
аз го убих. Сигурно са се чудили какво е станало.
— Момичето, в което се превъплътих, се казваше Ема Бейлис — каза
Теса почти шепнешком. — Имаше много светла коса, вързана с малки
розови панделки. Бе просто едно малко момиче.
Уил кимна, очевидно описанието му бе познато.
— Чудеха се какво е станало с нея. Затова ми казаха да се превъплътя
в нея. Когато им казах, че е мъртва, изглеждаха облекчени.
— Бедната душица — промърмори Шарлот. — Значи можеш да се
превъплъщаваш и в мъртъвци? Не само в живи хора?
Теса кимна.
— Чувам гласовете им, когато се превъплъщавам. Разликата е, че
много от тях помнят как са умрели.
— О! — потръпна Джесамин. — Колко отблъскващо.
Теса погледна към Уил. *Към господин Хеърондейл*, смъмри се тя наум,
но бе трудно да мисли за него по този начин. Чувстваше се, сякаш го
познава по-добре, отколкото бе в действителност. Това бе глупаво.
— Намерихте ме, защото сте търсили убиеца на Ема Бейлис? — учуди
се тя. — Ала тя бе само едно умряло момиче. Мъртва, как го казвате...
мунданка. Защо хабите толкова усилия, за да разберете какво точно й се е
случило?
За миг погледът на Уил срещна нейния. Очите му бяха тъмносини.
След това изражението му се промени — съвсем леко, — но тя забеляза,

макар да не бе сигурна какво точно значи промяната.

— Аз лично не бих се занимавал, но Шарлот настоя. Смяташе, че

става нещо нередно. Щом с Джем се внедрихме в клуб "Пандемониум" и

чухме слухове за други убийства, разбрахме, че се случват много по-лоши

неща от убийството на едно момиче. И макар да не обичаме особено

мунданите, не можем да оставим просто да ги колят като пилци. Все пак,

заради тях сме създадени.

Шарлот се приведе над масата.

— Сестрите на мрака не са ти казвали какво възнамеряват да правят

с уменията ти, нали?

— Вече знаете за Магистъра — отвърна Теса. — Казаха, че съм

обещана на него.

— Обещана за какво? — попита Уил. — За вечеря?

Теса поклати глава.

— За жена. Така казаха.

— За жена? — подигравателно подхвърли Джесамин. — Това е

нелепо. Вероятно са щели да ви принесат в жертва и не са искали да ви

плашат.

— О, не съм толкова сигурен — намеси се Уил. — Претърсих няколко

стаи, преди да намеря Теса. Една от тях подозрително напомняше

сватбена зала. Дори имаше огромно легло с бели драперии и бяла рокля в

гардероба. С вашия размер — той погледна към Теса.

— Церемониалното бракосъчетание е могъщ ритуал. Ако се изпълни

както трябва, може да позволи на някой да се домогне до силите ти, Теса,

дори да те контролира. — Замислена, Шарлот започна да барабани с

пръсти по масата. — Що се отнася до този Магистър, прерових архивите за

термина. Често се използва, за да опише предводителя на група или орден

магьосници. Група като клуб "Пандемониум". Според мен клубът и

Магистърът са свързани.

— Разследвали сме ги и преди, и не сме ги хващали да правят нещо

нередно — каза Хенри. — Не е противозаконно да бъдеш идиот.

— За твое щастие — изсъска Джесамин.

Хенри я погледна обидено, ала не отговори. Шарлот също й хвърли

убийствен поглед.

— Хенри е прав — вметна Уил, — не е като с Джем да не сме ги

хващали да правят пакости, като например да пият абсент, подправен с

демонски прахове и други подобни. Но докато наранява само себе си,

няма смисъл да се намесваме. Ако обаче са започнали да вредят и на други

хора... — Знаеш ли кои са те? — попита Хенри любопитно.

— Мунданите не — пренебрежително отговори Уил, — не видях

причина да се интересувам от тях, а и мнозина бяха маскирани за

клубните церемонии. Ала разпознах много от долноземците. Магнус Бейн,

лейди Белкор, Рейгнър Фел, де Куинси...

— Де Куинси? Дано не е нарушил някой закон. Знаеш какво усилие

ми костваше да намеря върховен вампир, с когото може да се разговаря —

намръщи се Шарлот.

Уил се усмихна, докато отпиваше от чая си.

— Последният път като го видях, бе същински ангел.

Шарлот го изгледа накриво, сетне се обърна към Теса.

— Онази прислужница, за която ми спомена, Миранда… тя също ли

имаше твоите умения? Ами Ема?

— Не мисля. Ако Миранда имаше такава способност, щяха да я

обучават редом с мен, а пък Ема нямаше никакъв спомен, който да

подсказва такова нещо.

— И никога не са ти споменавали клуб "Пандемониум"? И

защо
правят всичко това?
Теса напрегна мозъка си. За какво си говореха Сестрите на мрака,
когато мислеха, че тя не ги слуша?
— Не мисля, че са споменавали името на клуба, но понякога говореха
за някакви сбирки, на които смятат да ходят и колко щели да впечатлят
другите с напредъка с мен. Веднъж казаха едно име… — Теса сбърчи чело,
опитвайки се да си спомни. — Някой, който идвал в клуба. Не помня
името, но мисля, че звучеше сякаш е чужденец…
Шарлот се приведе към нея през масата.
— Опитай, Теса! Опитай да си спомниш!
Шарлот не искаше да я нарани или обиди, но въпреки това думите й
събудиха ужасни спомени в главата на Теса, за гласове, които я караха да
опитва, да потъва в себе си, да извлича сила. Гласове, които можеха да
станат твърди и студени при най-малкия повод. Гласове, които ласкаеха,
заплашваха и лъжеха.
Теса се изправи.
— Първо искам да разбера какво ще правим с брат ми.
Шарлот премигна.
— Брат ти?
— Казахте, че ако ви предоставя информация за Сестрите на мрака,
ще ми помогнете да намеря брат си. Е, казах ви каквото знам. И все още
нямам представа къде може да е Нат.
— О! — Шарлот седна, като изглеждаше почти изненадана. —
Разбира се. Ще започнем да го търсим още утре — увери тя Теса. — Ще
започнем с мястото, където е работил. Ще поговорим с работодателя му и
ще открием дали той знае нещо. Имаме връзки навсякъде, Теса. Сред
долноземците ври и кипи от клюки, точно както е и при мунданите.

Накрая все ще намерим някой, който знае нещо за брат ти.

Малко след това вечерята свърши. Теса напусна трапезата успокоена

и отказа предложението на Шарлот да я придружи обратно до стаята й.

Искаше й се да остане насаме с мислите си.

Тя стигна до осветения от факли коридор и си спомни деня, в който

бе слязла от кораба в Саутхямптън. Бе дошла в Англия, без да познава

никой, освен брат си и се бе доверила на Сестрите на мрака. Сега бе

попаднала сред ловците на сенки, но как можеше да е сигурна, че те са по-

добри? Подобно на Сестрите, те искаха да я използват, да изкопчат от нея

всичко, което знае, и сега, когато бяха видели силата й, дали нямаше да

пожелаят и нея?

Все още изгубена в мислите си, Теса бе стигнала до някаква стена. Тя

спря, огледа се и се намръщи. Бе вървяла много по-дълго, отколкото

когато с Шарлот бяха стигнали до трапезарията и още не бе намерила

стаята си. Всъщност не бе сигурна, че коридора, в който се намираше, й е

познат.

Да, приличаше на другия, осветен от факли и украсен с гоблени, ала

дали бе същия? Някои от разклоненията му бяха много светли, а други

тъмни. Факлите горяха с различна сила. Понякога, когато минаваше

покрай тях, те грейваха силно и след това помръкваха, като че отговаряха

на някакъв странен, невидим за нея сигнал.

Коридорът, в който се бе озовала, бе доста мрачен. Тя мина

внимателно през него и стигна до ново разклонение, което изглеждаше

точно като коридора, през който бе минала.

— Изгубихте ли се? — попита глас зад нея. Той бе провлачен,

самоуверен и доста познат.

Уил.

Теса се обърна и видя, че се е подпрял небрежно на стената зад нея.

Бе кръстосал обутите си с ботуши крака. В ръката си държеше светещия

камък. Прибра го в джоба си, когато тя го погледна.

— Трябва да ми позволите да ви разведа из Института, госпожице

Грей — предложи той, — за да не се изгубите отново.

Теса присви очи.

— Но, разбира се, бихте могли, ако предпочитате, да продължите да

се лутате самичка — добави той. — Бих искал да ви предупредя обаче, че

има поне три-четири врати в Института, които не е добре да бъдат

отваряни. Една например води до стая, където държим пленени души на

демони. А те, трябва да отбележа, са твърде невъзпитани. Друга стая,

която не е подходяща за случайни минувачи, е оръжейната. Някои от

оръжията имат собствено мнение за много неща, а са и доста остри. А има

и стаи, които водят към ями. Направени са, за да объркват натрапниците.

Когато си на върха на църква, да пропаднеш би могло...

— Не вярвам — каза Теса. — Вие сте ужасен лъжец, господин

Херондейл. И все пак... — тя прехапа устни, — не обичам да се лутам сама.

Можете да ме разведете, ако ми обещаете, че няма да си правите

безвкусни шеги.

Уил обеща и за изненада на Теса, не излъга. Той я преведе през серия

еднакви на вид коридори, като говореше, докато ходеха. Каза й колко стаи

има Института (повече, отколкото можете да преброите), каза й колко

ловци на сенки могат да живеят в него (стотици) и й показа огромна бална

зала, в която по Коледа се провеждаше тържество на Анклава — което,

както обясни Уил, бе наименованието на ловците на сенки, живеещи в

Лондон. (В Ню Йорк, добави той, терминът е Конклав. Американските
ловци на сенки явно имат свой собствен речник).
След балната зала той й показа кухнята, където я запозна с Агата,
жената на средна възраст, която бе видяла в трапезарията. Тя шиеше пред
една огромна кухненска печка и, за огромно учудване на Теса, пушеше
огромна лула. Тя се усмихна примирено, когато Уил си взе няколко
шоколадови сладкишчета от тавата върху масата, където бяха оставени да
изстиват. Той предложи едно и на Теса.
Тя потръпна.
— Не, благодаря. Мразя шоколад.
Уил я изгледа ужасен.
— Що за чудовище сте, щом мразите шоколад?
— От дванайсетгодишен яде *всичко* — каза Агата с ведра усмивка. —
Предполагам, че тренировките са единственото нещо, което му пречи да
напълнее.
Теса, развеселена от идеята за пълен Уил похвали пушещата лула
Агата за добре подредената огромна кухня. Изглеждаше като място, в
което можеш да готвиш за цял полк, с цели редове казани за супи, кутийки
с подправки и огромен говежди бут, който се печеше, увиснал на кука над
огромен огън.
— Браво на вас — каза Уил след като напуснаха кухнята, — хитро бе
да похвалите Агата. Сега тя ви харесва, а това е важно. Иначе можете да
намерите камъни в закуската си.
— Глупости — отвърна Теса, но не можеше да скрие факта, че се
забавлява. След кухнята отидоха в музикалната стая, където имаше арфи
и огромно старо пиано, което събираше прах. Слизайки надолу по
стълбите, стигнаха до стаята за рисуване, приятно място,

където стените,

вместо да са от гол камък, бяха покрити със светли тапети, изрисувани с

листа и лилии. В голяма камина пращеше огън, а около нея бяха наредени

няколко удобни стола. В стаята имаше и огромно дървено бюро — според

Уил мястото, от което Шарлот ръководи Института. Теса се зачуди къде

тогава прекарва времето си Хенри Брануел и какво прави там.

След това разгледаха оръжейната, която според Теса бе много по-

богата от който и да било музей. Имаше стотици боздугани, брадви,

кинжали, мечове, ножове и дори няколко револвера, окачени по стените,

над колекции от различни видове брони — от предпазители за пищялите,

до цели железни доспехи. На висока маса работеше млад здравеняк, който

почистваше колекция къси кинжали. Той се усмихна на гостите.

— Добър вечер, господарю Уил.

— Добър вечер, Томас. Познаваш госпожица Грей — той посочи към

Теса.

— Вие бяхте в Къщата на мрака! — възкликна Теса, като погледна

Томас по-внимателно. — Дойдохте с господин Брануел. Помислих си, че...

— Че съм ловец на сенки? — ухили се Томас. Той имаше приятно,

открито лице и буйна къдрава коса. Ризата му разкриваше мускулест врат.

Въпреки младостта си, той бе много висок и як, а мускулестите му ръце

опъваха ръкавите. — Не съм, госпожице. Но съм обучен като такъв.

Уил се облегна на стената.

— Готови ли са мизерикордите, които поръчах, Томас? Напоследък

налитам на демони шакс и ми трябва нещо тясно, което да прониква през

бронираната им кожа.

Томас започна да обяснява на Уил как някакви кораби се бавели
заради времето в Идрис, но вниманието на Теса бе привлечено от нещо
друго. Нещото представляваше висока кутия от златистожълто, полирано
до блясък дърво, и с издълбан отпред знак — змия, захапала опашката си.
— Това не е ли символът на Сестрите? — попита остро тя. — Какво
търси тук?
— Не съвсем — отвърна Уил. — Кутията се нарича Пиксис. Демоните
нямат души, разумът им идва от енергия, която понякога може да се
затвори и съхрани. Пиксисът е създаден с тази цел, а символът се нарича
уроборос — захапалият опашката си. Това е древен символ на алхимиците,
който символизира различните измерения: нашият свят — във
вътрешността на змията, останалите — извън нея.
Той сви рамене.
— При Сестрите за пръв път видях уроборос с две змии... недейте! —
извика той, когато видя как Теса посяга към кутията. Той пъргаво скочи
пред нея.
— Пиксисът може да се пипа само от ловци на сенки. Иначе стават
бели. Хайде, да тръгваме. И без това изгубихме достатъчно от времето на
Томас.
— Не ми пречите — възрази Томас, но Уил вече бе тръгнал. От прага
Теса погледна към Томас. Той отново полираше оръжията, но в стойката
на раменете му имаше нещо, което го караше да изглежда малко самотен.
— Не знаех, че позволявате мундани да се бият редом с вас — каза
Теса на Уил, когато излязоха от оръжейната. — Томас слуга ли е, или...
— Почти целия си живот Томас е прекарал в Института —

отговори

Уил, като поведе Теса през един рязък завой на коридора. — Има

семейства, които имат Зрението във вените си, семейства, които винаги са

служили на ловците на сенки. Родителите на Томас служиха в Института

на родителите на Шарлот, и днес Томас служи на Шарлот и Хенри. А

децата му ще служат на техните. Томас прави всичко — кара каретата ни,

грижи се за конете Балиос и Ксантос, помага с оръжията. Останалата

работа я вършат Софи и Агата, макар Томас често да им помага.

Подозирам, че е хлътнал по Софи и не иска тя да се претоварва.

Теса бе доволна да чуе това. Чувстваше се ужасно, задето бе

реагирала така при вида на белега на Софи, и това, че прислужницата си

има някой, който да я харесва — при това красавец — смекчи угризенията

на съвестта ѝ.

— Може би е влюбен в Агата — вметна Теса.

— А, дано не. Аз самият смятам да се омъжа за нея. Може и да е на

хиляда години, но прави несравними сладкиши с мармалад. Красотата

повяхва, ала готвенето — не.

Той спря пред една голяма дъбова врата, с дебели месингови панти.

— Стигнахме — каза и вратата се отвори при докосването му.

Стаята, в която влязоха, бе по-голяма от балната, която бе видяла

преди това. Бе по-скоро дълга, отколкото широка, с правоъгълни дъбови

маси в средата, простиращи се до далечна стена, на която бе нарисуван

ангел. Всяка маса бе осветена от стъклена лампа, от която мъждукаше

бяла светлина. На половината височина на стените имаше вътрешна

галерия с дървени перила около нея. Можеше да се стигне до нея чрез

вити стълби в двата края на стаята. Между тях имаше множество редици с
лавици за книги, които бяха поставени на разстояние една от други, като
стражи, оформящи ниши от двете страни на стаята. В галерията също
имаше лавици, ала книгите в тях бяха скрити от ръждиви метални
паравани, всеки от които бе щампован с четири букви "С". Огромни
прозорци от зацапано стъкло гледаха навън, а помежду им имаше
изтъркани каменни пейки, поставени на равни разстояния между
лавиците.

Огромен том бе поставен на стойка. Стоеше отворен и страниците му
сякаш приканваха гостите да го прочетат. Теса го приближи, като сметна,
че е речник, но откри, че страниците са изписани с неразбираеми, искрящи
букви, и пълни с непознати за нея карти.

— Това е голямата библиотека — каза Уил, — всеки Институт си има
библиотека, но тази е най-голямата от всички, поне на Запад.

Той се облегна на вратата, кръстосал ръце пред гърдите си.

— Нали ви обещах още книги?

Теса бе толкова изненадана, че той си спомня какво й е обещал, че
няколко секунди не можа да се съвземе.

— Но тези книги са зад решетки! — възрази тя. — Като в книжен
затвор!

— Някои от книгите хапят — ухили се Уил, — трябва да бъдем
внимателни.

— Човек винаги трябва да внимава с книгите — каза Теса, — и това,
което те съдържат. Думите имат силата да ни променят.

— Не съм сигурен, че някога книга ме е променяла — каза Уил. — Е,
има един том, който съдържа заклинание, позволяващо на човек да се
превърне в стадо овце...

— Само много простите хора отказват да се влияят от литературата

и поезията — отвърна Теса, решена да не го оставя да смени темата на

разговора.

— Защо обаче човек би искал да се превърне в стадо овце вече е друг

въпрос — завърши Уил. — Има ли нещо, което ви се чете от книгите тук,

госпожице Грей, или не? Само кажете и ще се опитам да я освободя заради

вас от затвора.

— Дали библиотеката има „Големият, широк свят"*? Или „Малки

жени"?

** Роман от Сюзън Уорнър, написан през 1850 година. Счита се за*

първия американски бестселър. — Бел. прев.

— За пръв път чувам тези книги — каза Уил. — Нямаме много

романи.

— Е, аз пък искам романи — каза Теса, — или поезия. Книги за

четене, не затова как да се превръщаш в добитък.

Очите на Уил светнаха.

— Мисля, че някъде имаме екземпляр на „Алиса в страната на

чудесата".

Теса сбърчи нос.

— Е, тя е за много малки деца. Никога не съм я харесвала особено. В

нея има пълни глупости.

Уил я погледна с дълбоките си сини очи.

— Понякога в глупостите има мъдрост, но трябва да я потърсиш.

Теса обаче вече бе видяла позната книга на една от лавиците и отиде

до нея, сякаш за да поздрави стар приятел.

— Оливър Туист! — възкликна. — Имате ли други книги на господин

Дикенс? — тя плесна с ръце. — "Повест за два града" например?

— Тази глупост? За мъже, които губят главите си заради някаква си

любов? Нелепица — Уил се отдръпна от вратата и приближи Теса, която

стоеше до лавиците. Махна с ръка към огромния брой томове около себе

си. — Не, но тук можеш да разбереш как да отрежеш нечия глава в случай

на нужда. Което е доста по-полезно.

— Не изпитвам нужда да режа глави — възрази Теса. — И каква е

ползата от толкова много книги, ако никой не чете? И наистина ли не

бихте чели никакви романи?

— Е, ако „Тайната на лейди Одли" е, че убива демони в свободното си

време, може и да премисля — Уил се покатери на една от стълбите и

измъкна една книга. — По-добре аз да ви намеря нещо за четене. Вземете

това. Той я пусна, без да гледа и Теса трябваше да се спусне напред, за да

хване книгата, преди да падне на пода.

Бе голяма, квадратна книга, подвързана с тъмносиньо кадифе. Върху

кадифето имаше изрисувани знаци, спираловидни символи, подобни на

знаците, татуирани върху кожата на Уил. Заглавието бе написано със

сребърни букви: „Кодекс на ловците на сенки".

Теса погледна към Уил:

— Какво е това?

— Заглавието, мисля, издава съдържанието. Предполагам, че имате

въпроси за ловците, предвид факта, че в момента обитавате тяхната, тъй

да се каже, светая светих. В книгата можете да намерите всичко, което ви

интересува — повече информация за нас, за историята ни, дори за

долноземците като вас. — Лицето на Уил потъмня. — Но внимавайте.

Книгата е на шестстотин години и е единствена по рода си. Ако я загубите

или повредите, наказанието според Споразумението е смърт!

Теса остави книгата настрана, сякаш бе пламнала.

— Не говорите сериозно!

— Права сте. Шегувам се — Уил скочи от стълбата и се приземи леко

пред нея, — но вярвате на всичко, което кажа, нали? Заради лицето ми е,

предполагам. Буди доверие.

Теса не му отговори, а само се намръщи и прекоси стаята, за да седне

на една от каменните пейки до прозореца. Тя седна, отвори Кодекса и

започна да чете, като нарочно не обръщаше внимание на Уил, въпреки че

той седна до нея. Усещаше тежестта на погледа му върху себе си, докато

четеше.

Първата страница от книгата за нефилимите показваше същата

картина, която бе свикнала да вижда по гоблените в коридорите — ангел,

издигащ се от езеро, с меч в едната ръка и бокал в другата. Под

илюстрацията имаше надпис: *Ангелът Разиел и Реликвите на смъртните.*

— Така е започнало всичко — каза весело Уил, сякаш не знаеше, че

тя умишлено не му обръща внимание. — Малко заклинание за

призоваване тук, малко ангелска кръв там и ето ти рецепта за създаването

на непобедими човешки воини. Вие не бихте могли да разберете това от

книгата, но все пак е някакво начало.

— Не приличате на хора. По-скоро на ангели на възмездието — меко

каза Теса, разлиствайки страниците. Имаше много картини на ангели —

спускащи се от небето, пускащи подобни на звезди бляскави пера. Имаше

много илюстрации на ангела Разиел, който държи книга с огнени руни и

около него коленичили мъже, татуирани със Знаците. Имаше и хора като

тези, които бе видяла в кошмарите си, безоки и със зашити усти; имаше и

ловци на сенки, размахващи огнени мечове, като воини на Рая. Тя

погледна към Уил:

— Значи вие сте отчасти ангел, така ли?

Уил не отговори. Той гледаше през прозореца, през чистото стъкло в

долната част. Теса проследи погледа му. Прозорецът разкриваше изглед

към това, което трябваше да е предната част на Института. Под тях имаше

двор, заобиколен от стени. През решетките на високата желязна порта,

опасвана от изкривена арка, можеше да види малко от улицата навън,

осветена от мъждивата жълтеникава светлина на газените лампи. Върху

арката над вратата имаше грижливо изваяни железни букви, но от

позицията, от която гледаше Теса, те се виждаха наопаки. Теса напрегна

очите си в опит да ги разчете.

— *Pulvis et umbra sumus*. Това е стих от Хораций. Означава „Прах и

сянка сме". Не мислите ли, че е подходящ? — попита Уил. — Животът на

убиеца на демони не е дълъг. Повечето си отиваме млади и след това

изгарят телата ни — прах в прахта. Буквално. После потъваме в сенките на

историята, а в книгите на мунданите няма дори бележка под линия, която

да напомня на света, че някога сме съществували.

Теса го погледна. На лицето му бе изписано онова изражение, което

тя намираше за така завладяващо — странното веселие, което сякаш

оставаше само на повърхността на чертите му, сякаш той намираше

всичко на този свят за безкрайно смешно и, в същото време, за безкрайно

трагично. Тя се зачуди какво ли го е направило такъв, как е стигнал до

извода, че тъмнината е смешна. Това бе нещо, което никой друг от

ловците на сенки, с които се бе срещнала, не споделяше. Може би нещо,

което е приел от родителите си? Но пък кои бяха те?

— Никога ли не се притеснявате, че онова, което е навън, може да

дойде тук? — попита тя тихо.

— Демоните и другите отблъскващи създания ли имате предвид? —

попита Уил.

Самата Теса не бе сигурна дали имаше предвид това или говореше

като цяло за злото по света. Той постави ръка на вратата.

— Хоросанът, с който сме измазали тези камъни, е смесен с кръвта

на ловци на сенки. Всяка греда е от самодивско дърво*. Всеки пирон в

гредите е направен от сребро, желязо или кехлибар. Цялото място е

защитено със заклинания. Входната врата може да бъде отворена само от

ловец на сенки. Иначе завинаги остава заключена. Това място е крепост.

Така че — не. Не се притеснявам.

** Офика. — Бел. прев.*

— Но защо живеете в крепост? — Когато видя изненадания му

поглед, тя обясни: — Явно не сте роднина на Шарлот и Хенри, не са

достатъчно възрастни, за да са ви осиновили и явно не всички деца на

ловци живеят тук, иначе щеше да има повече връстници на вас и

Джесамин...

— И Джем — напомни й Уил.

— Да, но... разбирате какво искам да кажа. Защо не живеете със

семействата си?

— Никой от нас няма семейство. Родителите на Джесамин са

загинали в пожар, Джем идва отдалеч, след като майка му и баща му са

били убити от демони. Според Съглашението, Клейвът е отговорен за

сираците ловци на сенки, докато не навършат осемнайсет години.

— Значи един на друг сте си семейство.

— Ами, ако държите да звучи романтично, предполагам, че е така.

Под покрива на Института всички сме братя и сестри. Вие самата също,

госпожице Грей, макар и временно.

— Вижте — каза Теса, чувствайки, че се изчервява, — бих предпочела

да се обръщате към мен на малко име, както правите с госпожица Лъвлис.

Уил погледна бавно към нея и след това се усмихна. Сините му очи

светнаха.

— Тогава и ти трябва да се обръщаш към мен така, Теса — каза той.

Тя никога не бе чувала името си произнесено така. Когато той го

каза, сякаш го чуваше за пръв път. Твърдото „Т", удълженото „С", което

звучеше като въздишка. Самата тя почти въздъхна, когато меко каза

„Уил".

— Да? — отвърна развеселено той.

Ужасена, Теса осъзна, че просто е произнесла името му, за да го усети

в устата си, без реално да зададе въпрос. Бързичко тя попита:

— Къде, вие, ловците на сенки, сте се научили да се биете така? Да

рисувате тези магически руни и прочее?

Уил се усмихна.

— Имахме учител, който ни обучаваше, както на четене и писане,

така и на бойни изкуства. Той обаче замина за Идрис и сега Шарлот му

търси заместник, макар тя самата да ни преподава история и древни

езици.

— Значи госпожа Брануел е ваша гувернантка?

Уил се усмихна мрачно.

— Може и така да се каже, но на твое място не бих я нарекъл

гувернантка в лицето, не и ако искам крайниците ми да си останат, където

са. Може и да не ти се вярва, но нашата Шарлот, въпреки деликатния си

вид, е много умела в боравенето с най-различни видове оръжия.

Теса премигна.

— Нали не искаш да кажеш, че Шарлот... се бие? Като теб и Хенри?

— Естествено, че се бие. Какъв е проблемът?

— Ами тя е жена — каза Теса.

— Като Бодицея.

— Като кой?

— Като „кралица Бодицея, летяща със своята колесница, с оръжие в

ръката и поглед на лъвица" — Уил спря и се ухили на объркания поглед на

Теса. — Нищо ли не ти говори? Това е, защото не си англичанка. Напомни

ми да ти намеря книгата за нея. Тя била могъща кралица воин. Когато най-

накрая я победили, предпочела сама да се отрови, вместо да се остави в

плен на римляните. Била по-смела от всеки мъж. Смятам, че Шарлот е

замесена от същото тесто, макар да е излязла малко дребничка.

— Но как може да е добра в това? Имам предвид, че жените не

изпитват такива чувства.

— Какви чувства?

— Ами... кръвожадност — каза Теса след миг колебание, — ярост.

Воинските чувства.

— Е, лично видях как ти самата размахваше нож срещу Сестрите на

мрака — напомни ѝ Уил. — Ако си спомням правилно, тайната на лейди

Одли бе, че всъщност е убийца.

— Значи си чел книгата! — не можа да скрие задоволството си Теса.

Той изглеждаше развеселен от това.

— Предпочитам обаче „Следата на змията". Повечко приключения,

по-малко домакински вълнения. И двете обаче са по-слаби от „Лунния

камък". Чела ли си Колинс?

— Обожавам Уилки Колинс! — извика Теса. — Ами

„Армадал"? Ами

„Дамата в бяло"? Хей, защо ми се смееш?

— Не се смея на теб — усмихнат отвърна Уил, — а заради теб. Никога

не съм виждал някой да се вълнува от книги толкова много. Човек ще

помисли, че говориш за диаманти.

— Но те са диаманти! Какво друго може да се обича така? И моля те,

не ми отговаряй нещо нелепо от сорта на гети или тенис.

— О, Боже — каза той с престорен ужас, — как разбра?

— Всеки си има нещо, без което не може да живее. Ще открия каква е

твоята тайна, не бой се — тя искаше да каже това лековато, но при вида на

лицето му, гласът й заглъхна несигурно. Той я гледаше странно и твърдо.

Очите му бяха в същия тъмносин цвят, като кадифената корица на

книгата в ръката му. Погледът му слезе от лицето към гърлото и кръста й,

преди отново да се върне на лицето й, където се спря на устните й.

Сърцето на Теса затуптя, сякаш бе тичала по стълби. Гърдите я заболяха,

все едно бе гладна или жадна. Искаше нещо, но не знаеше какво.

— Стана късно — рязко каза Уил и отклони погледа си от нея, —

трябва да ти покажа пътя към стаята ти.

— Аз... — искаше да възрази Теса, но нямаше причина за това. Той бе

прав. Бе наистина късно, звездите блещукаха, видими през прозореца. Тя

се изправи на крака, притисна книгата до гърдите си и излезе с Уил в

коридора.

— Има няколко трика, с които можеш да намериш пътя в Института.

Трябва да ти ги покажа — рече той, все още без да я поглежда. Имаше

нещо особено в поведението му, което отсъстваше преди миг, сякаш Теса

го бе обидила по някакъв начин. Но как? — Нещо, с което ще

познаваш
различните врати и...
Той млъкна и Теса видя, че някой идва по коридора към тях. Беше
Софи, която носеше под ръка кош, пълен с пране. Когато видя Уил и Теса,
тя спря, а изражението на лицето й стана враждебно.
— Софи! — свитостта на Уил се превърна в пакостливост. — Оправи
ли стаята ми?
— Да — отвърна Софи, без да се усмихва, — беше мръсна. Надявам се
за в бъдеще да не оставяте петна демонска кръв из къщата.
Теса зяпна. Но как можеше Софи да отговаря така на Уил? Тя бе една
слугиня, а той, макар и по-млад от нея, бе джентълмен.
Но Уил сякаш не се обиди.
— Това ми е работата, млада ми Софи.
— Господата Брануел и Карстерс не намират за трудно почистването
на ботушите си — каза Софи, гледайки мрачно ту Уил, ту Теса. — Може би
бихте могли да последвате светлия им пример.
— Може би — каза Уил, — но едва ли.
Софи изсумтя и отново тръгна по коридора, изпънала рамене.
Теса погледна смаяно към Уил:
— Какво беше това?
Уил лениво сви рамене.
— Софи обича да се прави, че не ме харесва.
— Че не те харесва? Та тя те мрази! — при други обстоятелства щеше
да попита дали Уил и Софи не се бяха скарали, ала човек не се караше със
слугите си. Ако те не слушаха, просто ги уволняваше.
— Нещо... между вас двамата...
— Теса — каза Уил с прекалена вежливост, — моля те. Има неща,
които не би могла да разбереш.
Ако имаше нещо на този свят, което Теса мразеше, това бе да й
казват, че има неща, които не може да разбере. Понеже беше млада,
понеже беше момиче и поради още сто причини, които реално нямаха

смисъл. Тя вирна брадичката си.

— Е, не бих могла, ако не ми кажеш. Но трябва да отбележа, че

нещата изглеждат, сякаш си я обидил жестоко и сега тя те мрази.

Изражението на Уил помръкна.

— Мисли си каквото искаш. Не е като да знаеш каквото и да е било за

мен. — Знам, че не обичаш да отговаряш ясно, когато те питат нещо.

Знам, че си на около седемнайсет. Знам, че обичаш Тенисън — цитира го в

Къщата на мрака. Знам, че си сирак, като мен...

— Никога не съм казвал, че съм сирак — отговори Уил с неочаквана

ярост, — и ненавиждам поезията. Така че, май в крайна сметка не знаеш

абсолютно нищичко за мен, а?

С тези думи той се завъртя на пети и се отдалечи.

5
Кодексът на ловците

Сънищата се реалност, поне докато траят.
А не живеем ли и ние в сънища?
Лорд Алфред Тенисън, „Висшият пантеизъм"

След като се лута дълго време в редица еднакви на вид коридори, по

случайност Теса видя позната кръпка на един от безкрайните гоблени и се

сети, че вратата към спалнята й трябва да е във въпросния коридор. След

няколко опита на принципа проба-грешка, тя щастливо затвори

правилната врата след себе си и спусна резето.

В мига, в който отново бе облечена с нощницата си и шмугнала се

под завивките, тя отвори „Кодекс на ловците на сенки" и започна да чете.

„Никога няма да ни разбереш, като четеш за нас", бе казал Уил, но това

нямаше значение. Той не знаеше какво означават книгите за нея, че те

бяха символ на истината и смисъла, а тази конкретно признаваше, че тя

съществува и по света има други като нея. С тази книга в ръце Теса

чувстваше, че всичко, което й се е случило през последните шест седмици,

е истинско — по-истинско от самото преживяване.

От Кодекса Теса научи, че всички ловци на сенки произлизат от

архангел на име Разиел, който дал на първия от тях книга, наречена

„Сивата книга“, и написана на „езика на небесата" — черните рунически

символи, които покриваха кожата на ловците на сенки като Шарлот и Уил.

Знаците бяха татуирани върху тях с острие на име *стили*, странен,

подобен на писалка предмет, с който бе видяла Уил да чертае нещо върху

вратата в Къщата на мрака. Знаците помагаха на нефилимите по всякакви

начини — лекуваха ги, даваха им свръхестествени сила и бързина,

възможност да виждат в тъмното, и дори им позволяваха да се крият от

очите на мунданите с магически прах. Ала тези дарове не бяха достъпни за

всеки. Татуирането на знаци върху долноземец или човек можеше да бъде

изключително мъчително, а резултатът да доведе до лудост или смърт.

Разиел бе дал на първите ловци и други дарове — могъщи магически

предмети, наречени Реликвите на смъртните, и родина — малка държава

на територията на съществувалата по онова време Свещена Римска

империя. Тя била защитена със заклинания, които не позволявали на

мунданите да пристъпят границите й. Името й било Идрис.

Лампата примигваше, докато Теса четеше, а очите й се затваряха все

повече и повече. Долноземците, прочете тя, бяха свръхестествени

създания — феи, върколаци, вампири и магьосници. Вампирите и
върколаците бяха хора, заразени с демонски вирус. Феите обаче бяха
наполовина ангели и наполовина демони, поради което притежаваха
неземна красота и злонамерен нрав. А магьосниците бяха преки потомци
на хора и демони. Не бе чудно, че Шарлот бе питала дали и двамата й
родители са били хора. *Ала те бяха*, помисли си Теса, *няма как да съм
магьосница. Слава Богу.*

Погледна към илюстрацията, показваща висок мъж с непокорна
коса, който стоеше в центъра на пентаграма, нарисувана върху каменен
под. Той изглеждаше съвсем нормален, ако не се брояха очите му, които
бяха с продълговати ириси, като на котка. На всеки от петте върха на
пентаграмата горяха свещи. Пламъците сякаш се сливаха и замъгляваха
зрението на Теса, която премигваше от умора. Тя затвори очи и мигновено
потъна в сън.

В съня си танцуваше през кълба от пушек по коридор, пълен с
огледала, а всяко огледало, през което преминаваше, й показваше
различно лице. Можеше да чуе красива, омайна мелодия. Тя идваше
отдалеч, ала бе навсякъде. Пред нея крачеше мъж — всъщност момче,
слабо и голобрадо, и макар да чувстваше, че го познава, не можеше да види
лицето му и да каже кой е. Можеше да е Уил, брат й или някой друг. Тръгна
след него, викаше го, но той се спусна по коридора, като че носен от
пушека. Музиката се издигна до кресчендо…

И Теса се събуди, дишайки тежко, а книгата падна от скута й, когато
тя се изправи. Сънят си бе отишъл, ала музиката бе останала, силна,

омайна и сладка. Тя отиде до вратата и надникна в коридора.

Там музиката се чуваше по-силно. Всъщност, идваше от една стая по

коридора, вратата на която бе леко открехната, и звуците излизаха през

нея като вода през тясното гърло на ваза.

Като в сън Теса прекоси коридора и постави нежно ръка на вратата,

която се отвори при докосването й. Стаята бе тъмна, осветена само от

лунната светлина. Видя, че не е много по-различна от собствената й

спалня в другия край на коридора, със същото голямо легло, със същите

масивни мебели. Завесите бяха дръпнати и бледа лунна светлина се

процеждаше в стаята, като дъжд от светли точици. В квадратния отрязък

светлина, влизаща през прозореца, стоеше някой. Момче, което

изглеждаше твърде слабо, за да е възрастен мъж. То държеше цигулка,

подпряна на рамото. Бузата му почиваше върху инструмента, а лъкът

минаваше отново и отново през струните, вадейки трели, по-нежни и

красиви от всичко, което Теса някога бе чувала.

Очите му бяха затворени.

— Уил? — попита той, без да ги отваря или да спира да свири. — Ти

ли си?

Теса не отговори. Не можеше да отвори уста и да прекъсне музиката,

но в следващия момент момчето спря само, отпусна лъка си и отвори

намръщено очи.

— Уил — каза той, но след това видя Теса и зяпна изненадан.

— Вие не сте Уил!

Звучеше любопитен, не подразнен, макар че Теса бе нахлула в

спалнята му посред нощ и го бе видяла да свири на цигулка по пижама,

или поне според Теса приличаше на пижама. Носеше широки панталони и

риза без яка, с дреха от тъмна коприна, наметната върху тях. Бе млад,

около възрастта на Уил, и впечатлението за младост се подсилваше от

слабото му телосложение: висок, но много мършав. Изпод ризата му се

подаваха черните символи, които бе видяла по-рано по кожата на Уил и

Шарлот.

Сега вече знаеше как се наричат те. *Руни*. И знаеше какво означават.

Че той е нефилим, потомък на хора и ангели. Не бе чудно, че кожата му

сякаш блестеше на лунната светлина, подобно на магическата светлина на

Уил. Косата му също блестеше в сребристо, както и скосените му очи.

— Много съжалявам — каза тя, прочиствайки гърлото си. Звукът й

прозвуча ужасно грубо и шумно в тишината на стаята. Прииска й се да се

смали. — Не исках да нахлувам така. Просто... моята стая е от другата

страна на коридора и...

— Няма нищо — той свали цигулката от рамото си. — Вие сте

госпожица Грей, нали? Момичето, което променя вида си. Уил ми разказа

малко за вас.

— О! — възкликна Теса.

— О? — повдигна вежди момчето. — Не звучите особено доволна от

това, че знам коя сте.

— Мисля, че Уил ми е ядосан — обясни Теса, — така че, каквото и да

ви е казал...

Той се засмя.

— Уил е ядосан на всички. Не позволявам това да замъгли

преценката ми.

Лунната светлина се отрази върху полираната повърхност на

цигулката на момчето, когато той се обърна и я остави върху скрина,

заедно с лъка. Когато отново се извърна към гостенката си, се усмихваше.

— Трябваше да се представя по-рано — каза той, — аз съм Джеймс

Карстерс. Моля те, наричай ме Джем, както правят останалите.

— А, значи ти си Джем. Не дойде на вечеря — спомни си Теса. —

Шарлот каза, че си болен. Сега по-добре ли си?

— Винаги ли задаваш толкова много въпроси?

— Брат ми винаги казваше, че любопитството е големият ми грях.

— Е, има и по-лоши грехове.

Той седна на един куфар до леглото си и я загледа с любопитство.

— Питай тогава каквото искаш. И без това не ми се спи, така че

всичко, което може да ме разсее, е добре дошло.

Гласът на Уил веднага прозвуча в главата на Теса. Родителите на

Джем бяха убити от демони. *Но не мога да го питам за това*, помисли си

тя, затова каза:

— Уил ми каза, че идваш от много далеч. Къде си живял преди?

— В Шанхай. Знаеш ли къде е?

— В Китай — отвърна Теса, леко обидена. — Всички знаят това.

Джем се ухили.

— Ами!?

— Какво правеше в Китай? — попита Теса, искрено заинтригувана.

Не можеше да разбере точно откъде е Джем. Когато се сетеше за Китай, в

ума ѝ изникваха чай и Марко Поло. Знаеше, че е много, много далеч и

имаше чувството, че Джем идва от края на земята или, както би казала

леля Хариет, на изток от слънцето и на запад от луната.

— Мислех, че никой не ходи там, освен мисионери и моряци.

— Ловци на сенки има по целия свят. Майка ми бе китайка, баща ми

англичанин. Срещнали се в Лондон и заминали за Шанхай, когато му

предложили да ръководи Института там.

Теса бе смаяна. Ако майката на Джем бе китайка, значи и

самият той

бе китаец, нали така? Тя знаеше, че в Ню Йорк има китайски имигранти,

които работеха най-вече в пералните или продаваха ръчно направени

пури по уличните сергии. Но никога не бе виждала никой от тях да

прилича дори малко на Джем, с неговите странни сребърни коси и очи.

Може би вида му имаше нещо общо с това, че е ловец на сенки? Но не

можеше да се сети как да го попита за това, без да прозвучи ужасно грубо.

За щастие Джем не изчака тя да продължи разговора.

— Прощавай, че питам, но твоите родители са мъртви, нали?

— Уил ли ти каза?

— Нямаше нужда. Сираците се познаваме един друг. Ако ми

позволиш да попитам, много малка ли беше, когато това се случи?

— Бях на три, когато умряха при инцидент с карета. Почти не ги

помня. — *Само в отделни проблясъци — ароматът на цигарен дим,*

люляковият цвят на дрехата на мама. — Отгледана съм от леля си и от

брат ми, Натаниъл. Но леля... — тук, за нейна изненада, гърлото й се

стегна. Живият образ на леля Хариет изплува в съзнанието й. Тя лежеше

на тясното месингово легло в спалнята, а очите й горяха от треската.

Накрая не можеше да познае Теса и я наричаше с името на майка й,

Елизабет. Теса бе държала изпосталялата й ръка, докато си отиваше,

единствено свещеникът бе с тях в стаята. Спомни си колко самотна се бе

чувствала.

— Тя почина наскоро. Хвана треска, неочаквано за всички.

— Много съжалявам — каза Джем, като звучеше искрено.

— Бе ужасно, тъй като брат ми вече бе заминал месец по-рано за

Англия. Дори ни изпрати подаръци — чай от „Фортнъм и Мейсън" и

шоколади. После леля се разболя и почина, аз му писах няколко пъти, но

писмата ми все се връщаха. Вече се бях отчаяла, когато пристигна билетът

за немския параход за Саутхямптън, и бележка от Нат, в която пишеше, че

ще ме посрещне на пристанището. Но сега дори не съм сигурна, че той е

написал бележката... — Теса спря разказа си, а очите й започнаха да парят.

— Съжалявам, че започнах да се жалвам. Едва ли те интересува всичко

това.

— Какъв човек е брат ти?

Теса погледна към Джем изненадана. Другите бяха питали в какво се

е забъркал, за да попадне в сегашната ситуация, дали тя знае къде го

държат Сестрите на мрака, дали той имаше същата дарба като нея. Но

никой не я бе попитал какъв човек е.

— Леля винаги казваше, че е мечтател. Винаги живееше в мечтите

си. Не се интересуваше как стоят нещата в момента, а как ще бъдат когато

има всичко, което иска. Когато имаме онова, което искаме ние — внезапно

се поправи тя. — Обичаше да играе хазарт. Според мен не можеше да си

представи, че ще загуби. Все пак си бе, както казах, мечтател.

— Понякога мечтите са опасно нещо.

— Не, не — поклати глава тя, — не го описвам както трябва. Той бе

чудесен брат. Той...

Шарлот бе права — по-лесно е да преглътнеш сълзите си, ако

намериш нещо, в което да втренчиш поглед. Загледа се в ръцете на Джем.

Те бяха слаби и дълги, а на едната имаше същия знак, който носеше и Уил,

отвореното око. Тя го посочи.

— Какво означава това?

Джем сякаш не забеляза, че тя смени темата.

— Знак. Искаш ли да ти го покажа? — той протегна ръката си към

нея, с дланта надолу. — Това е Взорът. Прояснява Зрението и ни помага да
различаваме долноземците.
Той обърна ръката си и повдигна ръкава. По бледата вътрешна
страна на ръката имаше още знаци, чисто черни на фона на бялата му
кожа. Те сякаш следваха вените му, като че кръвта му пулсираше и през
Знаците.
— За бързина, нощно зрение, ангелска сила, бързо оздравяване —
изброи ги той на висок глас. — Макар че имената им всъщност са по-
сложни и не са английски.
— Болят ли?
— Боляха, когато ми ги поставиха. Вече не — той свали ръкава си и й
се усмихна. — А сега какво? Да не би въпросите ти да се изчерпаха?
Имам още един.
— Защо не можеш да спиш?
Усети, че го е изненадала. Преди да проговори, по лицето му пробяга
колебание. Но защо се колебае, зачуди се тя. Винаги можеше да я излъже
или да избегне въпроса, както правеше Уил. Но Джем никога не би излъгал
— почувства тя.
— Сънувам лоши неща.
— Аз пък сънувах твоята музика — каза тя.
— Аха — ухили се той — значи кошмар?
— Не. Беше чудесно. Най-хубавото нещо, което съм чувала, откакто
пристигнах в този отвратителен град.
— Лондон не е отвратителен — възрази Джем, — просто трябва да
го опознаеш. Някой ден може да се разходим из града. Ще ти покажа
красивите му части. Местата, които обичам.
— Хвалиш чудесния ни град, а? — намеси се висок глас.
Теса се завъртя и видя Уил, подпрял се на рамката на вратата.
Светлината от коридора осветяваше мократа му коса в

златисто. Подгъвът

на тъмното палто и черните ботуши, които носеше, бяха изкаляни, сякаш

току-що се е върнал от разходка, а бузите му бяха зачервени. Както

винаги, бе гологлав.

— Хубаво те гледаме тук, не мислиш ли, Джеймс? Съмнявам се, че

към мен биха се отнасяли така добре в Шанхай. Я ми припомни, как

наричахте британците там?

— *Янг жуци* — каза Джем, който не изглеждаше изненадан от

внезапната поява на Уил, — чуждоземни дяволи.

— Чу ли това, Теса. Аз съм дявол. Както и ти.

Уил се отблъсна от рамката на вратата и бавно влезе в стаята.

Отпусна се в единия ъгъл на леглото и започна да разкопчава палтото си.

То имаше елегантно парче от синя коприна, прикрепено за раменете.

— Косата ти е мокра — каза Джем, — къде си ходил?

— Тук, там и навсякъде — ухили се Уил. Въпреки че отново се

движеше с обичайната си гъвкавост, в движенията му имаше нещо

странно — бузите му пламтяха, очите му блестяха...

— Пиян си до козирката, а? — попита топло Джем.

Уил небрежно махна с ръка.

— А, не, съвсем не.

Ох, помисли си Теса. Пиян е. Достатъчно пъти бе виждала

собственият си брат опиянен от алкохола, за да познае симптомите.

Почувства се някак си разочарована.

Джем обаче се ухили.

— Къде си ходил пак? В „Синия дракон"? В „Русалката"?

— В „Дяволската кръчма", ако искаш да знаеш — въздъхна Уил и се

облегна на една от стойките на леглото. — Такива планове имах за

вечерта. Исках да се напия до припадък и да докопам някои по-

свободомислещи девойки. Но уви, нещата се объркаха. Скоро след като бях

обърнал третото си питие, към мен се приближи малко

сладко детенце,

което продаваше цветя. То поиска две пенита за маргаритка. Цената ми се

стори височка, затова отказах. Веднага след това момичето се опита да ме

ограби.

— Малко момиче се е опитало да те ограби? — попита Теса.

— Абе, всъщност не бе малко момиче, а гадно злобно джудже,

наричат го Найджъл Шестопръстия.

— Колко лесно е да попаднеш в заблуда — отбеляза Джем.

— Хванах го, докато бъркаше в джоба ми — каза Уил, размахвайки

татуираните си, тънки ръце. Разбира се, не можех да позволя такова

нахалство. Затова се сборичкахме. Тъкмо взимах надмощие, когато

Найджъл скочи на бара и ме удари в гръб с кана, пълна с джин.

— Аха — каза Джем, — ето защо косата ти е мокра.

— Бе хубава, честна битка, но собственика на кръчмата не се съгласи

с това мое виждане. Изхвърлиха ме. Не мога да се върна до края на нощта.

— И по-добре — безжалостно каза Джем, — радвам се, че всичко е

както обикновено. За момент се притесних, че си се върнал по-рано, за да

видиш дали съм добре.

— Да ти кажа, оправяш се чудесно и без мен. Всъщност, виждам, че

вече си се запознал със загадъчната дама, която променя вида си — каза

Уил и хвърли поглед към Теса. За пръв път, откакто се бе появил на

вратата, отчиташе присъствието ѝ.

— Обичайно ли е за теб да нахлуваш в мъжките спални по средата на

нощта? Ако знаех това, щях да натисна Шарлот по-сериозно, за да те

остави тук.

— Не виждам по какъв начин това те засяга — отговори Теса. —

Особено предвид факта, че ме изостави насред коридора да

намирам пътя
до спалнята си сама.
— И затова намери спалнята на Джем?
— Чу цигулката — обясни Джем. — Свирех.
— Отвратително е, нали? Като призрачно ридание — обърна се Уил
към Теса. — Не знам как котките в квартала не идват всеки път, щом той
заскрибуца.
— Според мен музиката му е хубава.
— Такава си е — съгласи се Джем.
Уил ги посочи обвинително с пръст.
— Вие се обединявате срещу мен, така ли? Оставяте ме самичък?
Боже, ще трябва да се сприятеля с Джесамин!
— Джесамин не може да те понася — напомни му Джем.
— Значи Хенри.
— Хенри ще те подпали.
— Томас? — предложи Уил.
— Томас... — започна Джем и внезапно се преви от дълбока кашлица,
толкова силна, че го накара да се свлече от куфара и да падне на колене.
Теса бе твърде изненадана, за да помръдне и само видя как Уил, чието
пиянство внезапно изчезна, скочи от леглото и коленичи до Джем,
поставяйки ръка на рамото му.
— Джеймс — каза тихо той, — къде е?
Джем вдигна ръка да го отпрати. Тежки хрипове разтърсваха слабата
му фигура.
— Нямам нужда... всичко е наред...
Той се закашля отново и червени капчици опръскаха пода пред него.
Капчици кръв.
Ръката на Уил се сключи около рамото на приятеля му и Теса видя
как кокалчетата му побеляха.
— Къде е? Къде си го оставил?
Джем немощно махна с ръка към леглото.
— На камината... — изпъшка той, — в кутията... сребърната...
— Сега ще го взема — Теса никога не бе чувала Уил да говори

толкова нежно, — стой тук.

— Все едно съм хукнал нанякъде — Джем прокара ръка през устата

си. Знакът с отвореното око почервеня.

Уил се изправи, завъртя се и видя Теса. За миг изглеждаше

изненадан, сякаш бе забравил, че тя е там.

— Уил — прошепна тя, — ако има нещо....

— Ела с мен — хвана я за ръката, след което внимателно я изпрати

до отворената врата. Избута я до коридора и застана пред нея така, че да й

попречи да вижда спалнята.

— Лека нощ, Теса.

— Той кашля кръв — тихо възрази Теса, — не трябва ли да повикаш

Шарлот...

— Не — Уил погледна през рамо, след това отново към Теса. Приведе

се към нея, поставил ръка на рамото й. Усещаше как пръстите му се

забиват в плътта й. Бе достатъчно близо, за да усети полъха на нощния

вятър по кожата му, да вдиша аромата на метал, пушек и мъгла. Нещо в

миризмата му бе странно, но не можеше да се сети какво.

Уил заговори тихо.

— Той си има лекарство. Ще му го дам. Няма нужда да безпокоиш

Шарлот.

— Но ако той е болен...

— Моля те, Теса — в сините му очи проблесна молба, — ще е по-

добре, ако не казваш на никого нищо.

Теса не можа да му откаже.

— Аз... добре.

— Благодаря — Уил пусна рамото й, след което вдигна ръка, за да я

докосне по бузата — тъй леко, че тя се запита дали не си е въобразила.

Твърде объркана, за да каже нещо, тя стоеше смълчана, когато той

затвори вратата помежду им. Щом чу как ключалката изщраква, осъзна

защо се бе почувствала странно, когато Уил се бе привел над

нея.

Макар да бе казал, че е бил навън, за да се напие, и макар да твърдеше, че някой е строшил кана, пълна с джин, в главата му — около него изобщо не се усещаше миризмата на алкохол.

Мина доста време, преди Теса да успее да заспи тази нощ. Лежеше будна, Кодексът стоеше отворен до нея, а ангелът с часовников механизъм тиктакаше на гърдите й, докато тя наблюдаваше сенките, хвърляни от нощната лампа на тавана.

Теса се оглеждаше в огледалото над тоалетката, докато Софи закопчаваше копчетата на гърба на роклята й. Изглеждаше много бледа на фона на утринната светлина, която влизаше през високите прозорци, а сивите кръгове под очите й приличаха на петна.

Никога не бе обичала да се оглежда в огледалото. Стигаше й да хвърли един поглед, за да види как изглежда косата й и дали няма петна по дрехите. Сега обаче не можеше да спре да се взира в тънкото, бледо лице на отражението.

Изглеждаше като през неспокойна водна повърхност, като вибрация преди превъплъщение. Сега, след като бе носила други лица и бе гледала през чужди очи, как можеше да каже, че някое лице е нейно, дори ако е рожденото й? Когато се превъплъщаваше обратно в себе си, как можеше да е сигурна, че не е настъпила някаква малка промяна в нея, нещо, което я правеше друг човек? И имаше ли изобщо значение как изглежда? След като лицето й не бе нищо повече от маска от плът, нямаща отношение към истинското й „аз“?

Можеше да види и Софи в огледалото. Лицето й бе извърнато така, че белязаната буза се отразяваше. На дневна светлина

изглеждаше още

по-ужасно, като красива картина, която някой с нож е нарязал на ивици.

На Теса й се искаше да попита какво се е случило, но знаеше, че не бива.

Вместо това каза:

— Много съм ти задължена, че ми помагаш да се облека.

— Радостна съм да помогна, госпожице — тонът на Софи не

издаваше нищо.

— Само исках да попитам… — започна Теса и усети как Софи се

напрегна. *Смята, не ще я попитам за лицето й*, помисли си Софи. Но

всъщност каза: — Тонът, с който се обърна към Уил снощи…

Софи се засмя, кратко, но от сърце.

— Мога да държа на господин Херондейл какъвто тон искам и когато

искам. Това беше една от уговорките ни при наемането ми.

— Шарлот те оставя да поставяш условия?

— Не всеки може да работи в Института — започна да обяснява

Софи. — Трябва да имаш Зрението. Агата го има, както и Томас. Госпожа

Брануел ме взе веднага щом разбра, че и аз го имам, тъй като от години

търсеше прислужница за госпожица Джесамин. Тя ме предупреди, че

господин Херондейл вероятно ще се държи грубо и невъзпитано. Каза ми,

че и аз мога да се държа грубо и никой няма да има нищо против.

— Е, той има нужда някой да бъде груб с него. Самият той е груб с

всички.

— Вероятно и госпожа Брануел си е помислила същото — усмихна се

Софи.

Теса видя усмивката й в огледалото. Софи изглеждаше чудесно, щом

се усмихнеше, въпреки белега.

— Ти харесваш Шарлот, нали? — попита Теса. — Тя изглежда много

мила.

Софи сви рамене.

— В предишната къща, в която работех, господин Аткинс — така се
казваше господарят — следеше всяка свещица и всяко сапунче. Трябваше
да използваме и последната стружка на сапуна, преди да получим нов. Но
госпожа Брануел ми дава нов сапун когато поискам.
Тя изрече това все едно е най-голямото свидетелство за характера на
Шарлот.
— Предполагам, че Институтът разполага с много пари — каза Теса,
мислейки си за красивите мебели и импозантността на мястото.
— Може би. Ала съм кърпила достатъчно рокли за госпожа Брануел,
за да знам, че тя не купува нови.
Теса помисли са синята дреха, която Джесамин бе носела
предишната вечер.
— Ами госпожица Лъвлис?
— Тя си има пари — отговори мрачно Софи. Сетне се отдръпна от
Теса.
— Ето. Готова сте.
Теса се усмихна.
— Благодаря ти, Софи.

Когато Теса отиде в трапезарията, другите вече закусваха. Шарлот бе
облечена с обикновена сива рокля и си мажеше филия с мармалад. Хенри
се бе скрил наполовина зад вестник, а Джесамин хапваше на малки хапки
овесена каша. Уил усърдно нагъваше бекон с яйца. За човек, който твърди,
че е пил цяла нощ, според Теса това бе странно.
— Тъкмо за вас приказвахме — каза Джесамин докато Теса сядаше, и
побутна една сребърна чиния по масата към нея.
— Бекон?
Теса взе вилицата си и се огледа напрегнато.
— Какво сте приказвали за мен?
— Какво да правим с теб, разбира се. Долноземците не могат да се

нанасят в Института за постоянно — каза Уил. — Според мен трябва да я
продадем на циганите от Хемпстед Хийт* — добави той, като се обърна
към Теса. — Чувал съм, че купуват жените като коне.
** Голям парк в Лондон. — Бел. ред.*
— Уил, стига! — вдигна поглед от закуската си Шарлот. — Това е
нелепо.
Уил се облегна на стола си.
— Права си. Няма да я купят. Твърде е хилава.
— Достатъчно — каза Шарлот. — Теса ще остане. Ако не заради
друго, то защото сме в средата на разследване, за което имаме нужда от
нейната помощ. Вече изпратих съобщение до Клейва, в което ги
уведомявам, че ще я подслоним докато историята с клуб „Пандемониум"
не бъде разнищена изцяло и не намерим брат й. Нали, Хенри?
— О, да — каза Хенри, сваляйки вестника — „Пандемониум" е
първата ни задача. Определено.
— Няма да е зле да кажеш и на Бенедикт Лайтууд — заяви Уил. —
Знаеш го какъв е.
Шарлот леко пребледня и Теса се зачуди кой ли може да е този
Бенедикт Лайтууд.
— Уил, бих искала да посетите отново къщата на Сестрите. Сега тя е
изоставена, но според мен е добре да я претърсим за последно. Бих желала
да вземеш Джем със себе си...
При тези думи лицето на Уил стана сериозно.
— Но дали той е достатъчно добре?
— Доста добре, бих казал.
Гласът не беше на Шарлот, а на Джем. Бе влязъл тихичко в стаята и
стоеше до бюфета, скръстил ръце пред гърдите си. Той далеч не бе така
блед както предишната нощ, а червената жилетка, която носеше,

придаваше цвят на бузите му.

— Даже е готов да тръгне веднага щом и ти си готов.

— Първо трябва да закусиш — скара му се Шарлот и побутна чиния

към него.

Джем седна и се усмихна на Теса през масата.

— А, Джем. Това е госпожица Грей. Тя е...

— Ние се запознахме — тихо каза Джем и Теса усети как се

изчервява. Не можеше да се сдържи да не го зяпа, докато си взимаше

филия хляб и месо. Бе й трудно да си представи, че някой изглеждащ

ефирно като него, може да яде сандвичи.

Шарлот бе изненадана.

— Запознали сте се?

— Срещнах Теса в коридора снощи и се представих. Мисля, че леко я

уплаших.

Сребърните му очи срещнаха тези на Теса и проблеснаха весело.

Шарлот сви рамене.

— Ами много хубаво тогава. Бих искала да отидеш с Уил. А през това

време, госпожице Грей...

— Наричайте ме Теса. Бих предпочела всички да ми викат така.

— Много добре, Теса — каза Шарлот с лека усмивка, — Хенри и аз ще

посетим господин Аксел Мортмейн, работодателя на твоя брат, за да

видим дали той или някой от хората му няма някаква информация за това,

къде може да се намира Нат.

— Благодаря ви — изненада се Теса. Бяха й обещали, че ще потърсят

брат й, и ето че сега го правеха. Тя не бе очаквала това.

— Чувал съм за Аксел Мортмейн — каза Джейм, — той е тайпан.

Един от най-влиятелните бизнесмени в Шанхай. Компанията му има

офиси в Бунд*.

** Област в централната част на Шанхай. — Бел. прев.*

— Да — каза Шарлот, — вестниците пишат, че е натрупал

богатството си от внос на коприна и чай.

— Глупости — меко каза Джем, но в тона му се долови горчива нотка.

— Трупа богатството си от опиум, като всички останали. Купува го от

Индия и след това го разменя за стоки.

— Не е нарушил закона, Джеймс — Шарлот побутна вестника към

Джесамин. — Междувременно, Джеси, може би ти и Теса бихте могли да

прегледате какво пише и да отбележите всичко, което би могло да

помогне на разследването или заслужава по-сериозно...

Джесамин се отдръпна от вестника като от змия.

— Една дама не чете вестници. Освен може би светските страници

или новините за театралните представления. Но не и тази помия.

— Но ти не си дама, Джесамин... — започна Шарлот.

— Мили Боже — каза Уил, — такива горчиви истини толкова рано

сутринта вредят на храносмилането.

— Имам предвид — поправи се Шарлот, — че първо си ловец на

сенки, а после дама.

— Говори за себе си — отвърна Джесамин и избута стола си назад.

Бузите й бяха почервенели.

— Знаеш ли, не очаквам да забележиш, но изглежда единствената

дреха, която Теса може да облече, е онази ужасна стара червена рокля,

която изобщо не й става. Тя вече не става дори на мен, а пък тя е дори по-

висока.

— Не може ли Софи... — започна бавно Шарлот.

— Би станала на теб. Но няма как да се направи два пъти по-голяма.

Наистина, Шарлот — Джесамин изсумтя възмутено, — мисля, че трябва да

ми разрешиш да заведа бедната Теса в града, за да й купим нови дрехи.

Иначе в първия момент, в който тя си поеме по-дълбоко въздух, роклята

ще се разцепи.

Уил изглеждаше любопитен.

— Хайде да опита сега и да видим какво ще стане.

— О! — обърка се Теса. Защо Джесамин внезапно бе станала мила,

след като предния ден се бе държала толкова неприятно?

— Наистина не е необходимо...

— Необходимо е — твърдо каза Джесамин.

Шарлот поклати глава.

— Джесамин, докато живееш в Института, си една от нас и трябва да

помагаш....

— Ти си тази, която настоява да помагаме на долноземците,

изпаднали в беда, да ги храним и подслоняваме — каза Джесамин. —

Почти сигурна съм, че това включва и да ги обличаме. Така че, ето,

помагам. Спестявам разходи на Теса.

Хенри се приведе над масата към жена си.

— Най-добре я остави — посъветва я той. — Спомняш ли си когато се

опита да я накараш да подреди кинжалите в оръжейната и тя наряза

покривките с тях?

— Имахме нужда от нови покривки — отвърна Джесамин, без да й

мигне окото.

— Е, добре — изсумтя Шарлот, — честно, понякога се отчайвам от

вас! — Е, аз какво съм направил? — престори се на обиден Джем. — Току-

що пристигнах.

Шарлот закри лицето си с длани. Хенри я потупа успокоително по

рамото и започна да й шепне нещо мило. В това време Уил се наклони към

Джем, без да обръща внимание, че го прави през Теса.

— Хайде да тръгваме.

— Нека първо си изпия чая — каза Джем, — а и не виждам за къде

бързаш. Нали вече не използват мястото за бордей?

— Искам да се върна преди мръкване — отвърна Уил. Той се бе

навел досами Теса и тя усещаше специфичната миризма — на

кожа и
метал, — която сякаш се бе просмукала в косата и плътта му. — Имам
среща в Сохо с доста привлекателна личност.
— Боже — промърмори Теса, — ако продължаваш да се срещаш с
шестопръстия Найджъл, скоро той ще поиска да обмислите съвместния си
живот.
Джем се задави с чая си.

Денят с Джесамин започна точно толкова ужасно, колкото Теса се бе
опасявала. Трафикът бе ужасен. Колкото и пренаселен да бе Ню Йорк, Теса
никога не бе виждала нещо подобно на шумната тълпа на „Странд"* по
обед. Карети пъплеха до претъпканите с плодове и зеленчуци каруци на
амбулантни търговци. Наметнати с шалове жени, които носеха пълни с
цветя кошници, изскачаха като луди насред движението, в опит да
привлекат вниманието на пътниците в каретите, а файтоните спираха по
средата на движението, за да могат кочияшите да си подвикват. Към шума
се добавяха и крясъците, както на продавачите на сладолед, викащи
„Топка за пени, топка за пени" така и на разнасящите вестници момчета,
които анонсираха най-новите заглавия. На всичко отгоре някой някъде
свиреше на орган. Теса се зачуди как досега лондончаните не са оглушали.
** Известна улица в Уестминстър, Лондон. — Бел. прев.*
Докато се взираше през прозореца, една стара жена, носеща огромна
метална клетка, пълна с пърхащи пъстри птици, застана до каретата им.
Старицата обърна глава и Теса видя, че кожата й е зелена като перата на
папагал, очите й са широки и черни като на птица, а косата й представлява

плетеница от разноцветни пера.

Теса я зяпна и Джесамин, която проследи погледа ѝ, се намръщи.

— Спусни завесите — каза тя, — пазят от прах.

Но Джесамин се пресегна и сама свърши това.

Теса я погледна. Джесамин бе свила малката си уста в тънка линия.

— Видя ли… — попита Теса.

— Не — отговори Джесамин и погледна Теса по начин, който в

книгите, които бе чела, наричаха „убийствено изражение". Теса бързо

отклони поглед.

Нещата не се подобриха и когато най-после стигнаха до модерния

Уест Енд. Джесамин остави Томас да ги чака търпеливо и помъкна Теса

през разнообразни магазини на шивачи, разглеждайки различни модели

на рокли и наблюдаваше как най-хубавите помощнички ги демонстрират

в магазина. Но не и самите рокли за продан. Никоя истинска дама не би

купила вече обличана рокля. Във всеки магазин Джесамин се представяше

с различно име и разказваше различна история, навсякъде собствениците

бяха очаровани от външността и очевидното й богатство, и се

надпреварваха да я обслужват. Теса оставаше пренебрегната и стоеше

настрана, умирайки от скука.

В един салон, в който се представи за млада вдовица, Джесамин дори

пробва черна траурна рокля. Теса трябваше да признае, че пасваше добре

на бледата й кожа и руси коси.

— Изглеждате великолепно в нея, скоро ще си намерите нов съпруг

— намигна шивачът съучастнически. — Знаете ли как наричаме този

модел? Презареденият капан.

Джесамин се изкикоти, шивачът се ухили, а Теса се замисли дали да

не сложи край на това мъчение, като изскочи на улицата и се хвърли пред

първия файтон. Джесамин сякаш долови раздразнението й, защото я

погледна снизходително.

— Търся рокля и за моята братовчедка от Америка — каза тя. —

Оттатък океана носят отвратителни дрехи. Наистина братовчедка ми има

невзрачен вид, но съм сигурна, че можем да направим нещо.

Шивачът премигна, сякаш виждаше Теса за пръв път. А какво пък,

може и така да беше.

— Бихте ли искали да си изберете модел, мадам?

Последвалият водовъртеж от събития бе нещо като откровение за

Теса. В Ню Йорк леля й купуваше дрехите, които носеше и те често

трябваше да се прекрояват, за да й станат. Винаги бяха в тъмносив цвят.

Тя никога не бе чувала това, което чу сега — че синьото й отива, защото

подчертава цвета на очите й, че трябва да носи розово, за да придава цвят

на лицето й. Бяха й взети мерки сред оживена дискусия за вталени рокли,

подходящи за принцеси, за корсажи и за някой си господин Чарлз Уорт*.

Теса стоеше и се взираше в лицето си в огледалото, сякаш в очакване

чертите й да се замъглят и променят. Но тя остана себе си и най-накрая

имаше четири нови рокли, които щяха да й бъдат доставени в края на

седмицата — една розова, една жълта, една синя с бели кантове и костени

копчета, и една от златиста и черна коприна, а също така и два жакета,

единият от които с чудесни мрежести маншети.

** Водещ моден дизайнер от XIX век. — Бел. прев.*

— Подозирам, че дори ще изглеждаш хубава в това последното —

каза Джесамин, докато се качваха отново в каретата. — Невероятно е

какво може да направи модата.

Теса преброи наум до десет, преди да отговори.

— Много съм ти задължена за всичко, Джесамин. Сега, предполагам,

се връщаме в Института?

При тези думи лицето на Джесамин помръкна. *Тя наистина мрази*

онова място, помисли си Теса, озадачена. Какво ли толкова ужасно имаше

в Института? Наистина, самата причина за съществуването му бе особена,

но Джесамин би следвало да е свикнала с това. Нали все пак бе ловец на

сенки?

— Денят е прекрасен — каза Джесамин, — а пък ти не си видяла

нищо от Лондон. Защо не се разходим в Хайд Парк? След това ще отидем

до Гюнтер и ще кажем на Томас да ни купи сладолед!

Теса погледна през прозореца. Небето бе сиво и облачно, като само

през определени пролуки, където облаците се бяха разпръснали, се

виждаше небесната синева. В Ню Йорк това нямаше как да мине за

прекрасен ден, но в Лондон явно имаше по-различен стандарт за времето.

А и бе длъжница на Джесамин, за която връщането у дома бе очевидно

последното нещо, което би искала да направи.

— Обожавам парковете — каза Теса.

Джесамин почти се усмихна.

— Не каза на госпожица Грей за зъбците — рече Хенри.

Шарлот вдигна глава от бележките си и кимна. Бе й трудно да

преглътне, че Клейвът разрешаваше на Института да има само една

карета, макар често да бе молила за втора. Тази, която имаха, бе хубава, а

Томас бе отличен кочияш. Но когато ловците на сенки тръгваха в

различни посоки, както днес, Шарлот се принуждаваше да заема карета от

Бенедикт Лайтууд, с който определено не бяха първи приятели.

Естествено, единствената карета, която той бе склонен да им отпусне, бе

малка и неудобна. Така нещастният Хенри, който бе много висок,

постоянно удряше главата си в тавана й.

— Не — отговори тя, — бедното момиче и без това е достатъчно

объркано. Не можех да й кажа, че механичните части, които намерихме в
мазето на къщата, са произведени от компанията, която е наела брат й. Тя
и без това е толкова притеснена за него. Повече, отколкото е в състояние
да понесе.
— Това може и да не значи нищо, мила — напомни й Хенри.
— Компанията на Мортмейн произвежда повечето машинарии в
Англия. Той е нещо като гений, този Мортмейн. Патентовал е система,
която произвежда...
— Да, да — Шарлот се опита да сдържи досадата в гласа си, — а може
би трябваше да й кажем. Но прецених, че е по-добре първо да поговорим с
господин Мортмейн и да си създадем впечатление. Ти си прав. Той може
да не знае нищо и да няма нищо общо. Но ще бъде голямо съвпадение,
Хенри. А аз не вярвам в съвпаденията.
Шарлот отново погледна към бележките, които си бе изготвила
относно Аксел Мортмейн. Той бе единственият — и вероятно, макар
записките да не уточняваха, незаконен — син на доктор Холингуърт
Мортмейн, който за няколко години се бе превърнал от обикновен лекар
на търговски кораб, пътуващ до Китай, в богат търговец, купуващ и
продаващ подправки, захар, коприна, чай и — не пишеше, но Шарлот бе
съгласна с Джем по въпроса — опиум.
Когато доктор Мортмейн бе починал, точно след подписването на
мирния договор от Нанкин*, синът му Аксел, едва навършил двайсет
години, бе наследил огромното му богатство, което бе инвестирал в
построяването на кораби, по-бързи от всички други. За десетина години
Мортмейн първо бе удвоил, а после и учетворил богатството

на баща си.

** Мирен договор между Великобритания и Китай, в който британците получават изключително изгодни условия. — Бел. прев.*

През последните години той бе напуснал Шанхай и се бе установил в

Лондон. Бе продал търговските си кораби и с парите бе съградил огромна

компания за производство на части за механични устройства — от малки

джобни часовници до големи стенни. Аксел Мортмейн бе изключително

богат човек.

Каретата спря пред редица от еднотипни бели къщи, всяка от които

имаше бели прозорци, гледащи към площада. Хенри подаде глава през

прозорчето и погледна номера на месинговата табелка на входната врата.

— Това трябва да е — каза той и посегна към вратата на каретата.

— Хенри — рече Шарлот, като постави длан на ръката му, — моля те,

не забравяй какво си говорихме тази сутрин.

Той се усмихна тъжно.

— Ще направя каквото мога, за да не те изложа и да не оплескам

разследването. Честно казано, понякога се чудя защо ме водиш на тези

срещи. Знаеш, че съм безнадежден в общуването.

— Не си безнадежден, Хенри — каза нежно Шарлот. Искаше да

протегне ръка и да го помилва по лицето, да приглади косите му, да го

успокои. Ала се сдържа. Знаеше — няколко пъти я бяха съветвали, — че не

трябва да обгръща Хенри с привързаност, която той вероятно не желае.

След като оставиха каретата на кочияша на семейство Лайтууд, те се

изкачиха по стълбите и позвъниха на вратата. Отвори лакей в тъмносиня

униформа и кисело изражение на лицето.

— Добро утро — излая той грубо, — мога ли да попитам по

каква
работа звъните?
Шарлот погледна крадешком към Хенри, чийто замечтан поглед
минаваше през лакея и потъваше в нищото. Един Господ знаеше какво
занимава ума му — най-вероятно зъбчати колела, предавателни
механизми и други джунджурии. Определено обаче не бе ситуацията, в
която бяха попаднали.
— Аз съм госпожа Грей, а това е съпругът ми, господин Хенри Грей.
Търсим един наш братовчед, младеж на име Натаниъл Грей. Не сме го
чували от шест седмици. Той е бил, или още е, един от работниците на
господин Мортмейн.
За момент — може би плод на въображението й — тя помисли, че е
забелязала проблясък на неудобство в очите на лакея.
— Господин Мортмейн притежава твърде голяма компания. Не
бихте могли да очаквате от него да знае къде се намира всеки един от
работниците му. Това би било невъзможно. Може би е по-добре да се
обърнете към полицията.
Шарлот присви очи. Преди да напусне Института, бе изрисувала
ръцете си с руни за убеждаване. Бе рядко мундан да остане напълно
незасегнат от влиянието им.
— Вече говорихме с тях, ала няма напредък. Толкова е ужасно,
толкова се притесняваме за Нат. Знаете ли, ако можехме да поговорим с
господин Мортмейн за малко...
Отпусна се, когато лакеят бавно кимна. Той изглеждаше почти
изненадан от собственото си съгласие.
— Ще съобщя на господин Мортмейн за вашето посещение — каза
той, — моля, изчакайте във вестибюла.

Той отвори широко вратата и Шарлот влезе, следвана от Хенри.

Макар лакеят да пропусна да предложи на Шарлот да седне — нещо, което

тя отдаде на объркването, причинено от руните — той взе палтото и

шапката на Хенри, а също и шала на Шарлот, преди да ги остави да

оглеждат с любопитство антрето.

Помещението бе с висок таван, но липсваха очакваните пасторални

картини и семейни потрети. Вместо това от тавана висяха дълги

копринени знамена, изрисувани с китайски йероглифи за щастие; в един

ъгъл се виждаше индийска чиния от сребро, а по стените бяха нарисувани

различни забележителности. Шарлот позна планината Килиманджаро,

Египетските пирамиди, Тадж Махал и част от Великата китайска стена.

Мортмейн очевидно бе човек, който бе пътувал много и се гордееше с

това.

Шарлот се обърна към Хенри, за да види дали и той наблюдава това,

което гледаше тя, но отнесеният му поглед отново се рееше безцелно към

стълбите. Преди да успее да каже нещо, лакеят отново се появи, любезно

усмихнат.

— Моля елате с мен.

Хенри и Шарлот го последваха до края на коридора, където отвори

полирана дъбова врата и ги покани да влязат.

Озоваха се в просторен кабинет с широки прозорци, гледащи към

площада. Тъмнозелените завеси бяха дръпнати, за да пропускат

светлината и през стъклата. Шарлот можеше да види как взетата назаем

от тях карета ги очаква на тротоара, като конят бе наврял муцуна в

торбата пред носа си, а кочияшът четеше вестник на високата

си седалка.

От другия край на улицата покритите със зеленина клони на дърветата се

помръдваха като зелен балдахин, но шум не се чуваше. Прозорците

спираха всеки звук и в стаята не се чуваше нищо, освен слабото тиктакане

на стенен часовник, върху който със златни букви бе изписано „Мортмейн

и съдружие".

Мебелите бяха тъмни, от лакирано в черно дърво, а стените бяха

украсени с животински глави — на тигър, антилопа и леопард, а също и с

чуждоземни пейзажи. В центъра на стаята имаше огромно махагоново

бюро, върху което бяха струпани голямо количество документи, като

отгоре им бе поставена медна тежест, която ги придържаше на място.

Месингов глобус, върху който се четеше надписа „Глобусът на Уийлд, с

най-новите открития!" бе поставен в един от ъглите на бюрото. Земите

под владение на Британската империя бяха очертани със светлочервен

цвят. За Шарлот винаги бе странно да наблюдава глобусите на мунданите.

Техният свят нямаше същата форма като този, който познаваше тя.

Зад бюрото седеше човек, който се изправи на крака, когато влязоха.

Той бе нисичък, но енергичен на вид мъж на средна възраст, с

посребряваща по слепоочията коса. Кожата му изглеждаше загрубяла от

вятъра, сякаш често бе стоял навън при лошо време. Очите му бяха

светлосиви, а изражението на лицето му бе дружелюбно. Въпреки

елегантните си, скъпи дрехи, бе лесно човек да си го представи на

палубата на кораб, втренчен в хоризонта.

— Добър ден — поздрави той, — Уокър ми каза, че търсите господин

Натаниъл Грей.

— Да — отговори Хенри, за изненада на Шарлот. Хенри рядко

завързваше разговор с непознати, всъщност почти никога. Тя се зачуди

дали това няма общо със странните сини чертежи върху бюрото. Хенри ги

гледаше така, сякаш бяха вкуснотии. — Ние сме негови братовчеди.

— Благодарим ви, че отделяте от времето си, за да говорите с нас,

господин Мортмейн — бързо добави Шарлот. — Знаем, че той бе само

един от дузината ви работници...

— Стотиците ми работници — каза господин Мортмейн. Имаше

приятен баритонов глас, който в момента звучеше развеселено. — Вярно

е, че не мога да ги запомня всичките. Ала си спомням господин Грей.

Макар че, държа да отбележа, той пропусна да ми спомене, че има

братовчеди, които са ловци на сенки.

6

Странна земя

Не бива да гледаме към гоблините,
нито да купуваме техните плодове:
кой знае от каква почва
жадно смучели са те?
Кристина Росети, „Пазарът на гоблините"

— Знаеш ли — каза Джем, — всичко това някак си не се вписва в

представите ми за бордей.

Двете момчета стояха на входа на сградата на улица „Уайтчапъл",

която Теса бе нарекла Къщата на мрака. Изглеждаше по-мрачна и

неприветлива, отколкото я помнеше Уил, сякаш някой я бе покрил с

допълнителен слой прах.

— А ти какво точно си представяше, Джеймс? Леконравни

девойки,

които да ти махат от балкона? Голи статуи, декориращи входа?

— Представях си — каза меко Джем, — нещо не така безлично.

Уил си бе помислил същото, когато за пръв път бе дошъл на това

място. Чувството, което изпитваше всеки, озовал се в Къщата на мрака, е,

че това не е място, което някой би нарекъл дом. Прозорците изглеждаха

мръсни, а спуснатите завеси — дрипави.

Уил запретна ръкави.

— Най-вероятно ще ни се наложи да избием вратата...

— А може би няма — каза Джем и завъртя дръжката.

Вратата се отвори и заприлича на правоъгълник от тъмнина.

— Мързелива работа — рече Уил. Той извади един кинжал от колана

си и внимателно пристъпи навътре, следван от Джем, който стискаше своя

бастун с нефритена дръжка. Обикновено двамата се редуваха кой да влезе

пръв, макар самият Джем да предпочиташе да пази гърба на Уил, който

винаги забравяше да поглежда назад.

Вратата се хлопна зад тях и ги остави в полуосветения коридор.

Антрето изглеждаше същото, както и предишния път, когато Уил бе

минал по него. Същите вити стълби, които водеха нагоре, мраморният

под, все така напукан, но все още елегантен.

Същият прашен въздух.

Джем вдигна ръка и магическата светлина грейна, като изплаши

няколко черни буболечки, които се разбягаха по пода, което от своя

страна накара Уил да направи физиономия.

— Хубаво местенце, а? Да се надяваме да открием и нещо друго,

освен мръсотията. Например полезни адреси, няколко отрязани крайника,

проститутка или може би две...

— Аха. Ако сме късметлии, бихме могли да пипнем и

сифилис.

— Или демонска шарка — жизнерадостно предложи Уил, докато

пробваше ключалката на вратата под стълбите. Тя се отвори, точно както

входната. — Няма нищо по-забавно от демонската шарка.

— Такова нещо не съществува — възрази Джем.

— Ах ти, неверник — скара му се на шега Уил и изчезна в

тъмнината под стълбите.

Претърсиха щателно мазето и приземния етаж, но не откриха нищо,

освен боклуци и прахоляк. Всичко бе иззето от къщата след битката на

Теса и Уил със Сестрите на мрака. След дълго претърсване Уил намери

петно на стената, което бе като от кръв, но нямаше източник и Джем

учтиво, но твърдо му припомни, че може да става дума и за обикновена

боя.

Двамата напуснаха мазето и се изкачиха нагоре, като се озоваха в

дълъг коридор с врати, който се стори познат на Уил. Той бе бягал по него,

с Теса зад гърба си. Вмъкна се в първата врата отдясно, стаята; в която я бе

намерил. Нямаше и следа, която да подсказва, че тук е живяло момичето,

ударило го с ваза. Стаята бе празна, а мебелите бяха иззети, за да се

изследват в Града на тишината. Четири тъмни вдлъбнатини подсказваха

къде бе стояло леглото.

Другите стаи изглеждаха почти по същия начин. Уил разглеждаше

прозореца на една от тях, когато чу как Джем го вика от последната стая

вляво. Уил хукна натам и го завари застанал в центъра на голяма

квадратна стая. Магическата светлина блестеше в ръката му. Не беше сам.

В стаята имаше оставена мебел — тапицирано кресло, — а в него седеше

жена.

Тя бе млада — вероятно не по-голяма от Джесамин, — носеше евтина

рокля, а сивата ѝ коса бе прибрана на тила. Ръцете ѝ бяха оголени и

червени.

Оцъклените ѝ очи се взираха в нищото.

— Ъх — каза Уил, твърде изненадан, за да измисли нещо друго, —

тя... — ...е мъртва — довърши Джем.

— Сигурен ли си? — Уил не можеше да откъсне очи от лицето на

жената. Тя бе бледа, ала не като мъртвец. Ръцете ѝ бяха отпуснати в скута,

пръстите леко извити, а не сковани от смъртта. Той я приближи и постави

ръка върху нейната. Плътта под пръстите му бе студена и скована.

— Е, не реагира на допира ми — каза той по-весело, отколкото се

чувстваше, — би следвало да е мъртва.

— Освен ако не е разумна жена с добър вкус — Джем коленичи и

погледна към лицето на жената. Очите ѝ бяха бледосини и изпъкнали.

Бяха се вторачили отвъд него и изглеждаха като нарисувани. — Госпожо

— каза той и посегна към китката ѝ, за да види дали има пулс.

Тя внезапно потръпна от допира на ръката му и нададе нисък,

нечовешки звук.

Джем се изправи на крака.

— Какво по...

Жената надигна глава. Очите ѝ бяха все така мъртви и

нефокусирани, ала устните ѝ се помръднаха и от тях излезе звук.

— Пазете се — извика тя. Гласът ѝ отекна в стаята, и Уил отскочи

назад с вик.

Гласът на жената звучеше като зъбни колела, тракащи едно в друго.

— Пазете се, нефилими. Тъй както убивате и вие ще бъдете убити.

Вашият ангел не ще ви опази срещу онова, което не е

създадено ни от

Бога, ни от Дявола, от армията, пръкнала се ни в Рая, ни в Ада. Пазете се от

човешката ръка. Пазете се от ангела с часовников механизъм. Пазете се.

Гласът й се извиси до кресчендо и тя започна да се гърчи на стола

напред-назад, като марионетка, чиито конци биват изтръгвани.

— ПАЗЕТЕ СЕ, ПАЗЕТЕ СЕ, ПАЗЕТЕ СЕ...

— Господи — прошепна Джем.

— ПАЗЕТЕ СЕЕЕЕЕ — изкрещя жената за последно и се просна по очи

на земята.

Уил я гледаше, зяпнал.

— Тя...

— Да — каза Джем, — този път мисля, че вече наистина е мъртва.

Но Уил поклати глава.

— Мъртва? Не мисля така.

— А какво мислиш?

Вместо да отговори, Уил приближи тялото и се наведе до него. Той

постави два пръста върху бузата на жената и внимателно обърна главата

й така, че тя да ги погледне. Устата й бе широко отворена, а дясното око се

взираше в тавана.

Лявото висеше върху бузата, придържано към очната кухина от

дълга медна жица.

— Тя не е жива, но не е и мъртва. — каза Уил. Тя е като...

механичните джунджурии на Хенри. — Той докосна лицето й. — Кой би

могъл да създаде такова нещо?

— Нямам представа — отвърна Джем, — но тя ни нарече нефилими.

Знаеше кои сме.

— Или някой друг е знаел — каза Уил, — не мисля, че тя "знае"

каквото и да било. Тя е машина. Като часовник. И батерията й е свършила.

— Той се изправи. — Въпреки това трябва да я отнесем в Института.

Хенри ще иска да я изследва.

Джем не отвърна, той гледаше към жената на пода. Краката под

роклята й бяха боси и мръсни. Устата й бе широко отворена и той можеше

да види метала, проблясващ в гърлото й. Окото й се люлееше зловещо от

медната жица, докато някъде в далечината Биг Бен* отбеляза, че настъпва

пладне.

** Часовникова кула в Лондон и един от най-разпространените символи на града. — Бел. прев.*

Веднъж озовала се в парка, Теса установи, че започва да се отпуска.

Не бе излизала сред зеленина откакто бе пристигнала в Лондон и почти

пряко волята си се възхити от гледката на дръвчета и трева, макар паркът

да не бе и наполовина толкова прекрасен колкото Сентръл Парк в Ню

Йорк. Въздухът тук не бе така мъглив като в останалата част на града и

небето над нея бе почти синьо.

Томас чакаше в каретата, докато момичетата се разхождаха. Теса

вървеше зад Джесамин, която не спираше да бъбри. Вървяха по широк

път, който, съобщи й Джесамин, по необясними причини се наричаше

Ротън Роу*. Въпреки неприветливото си име, това очевидно бе мястото, на

което можеш да видиш всеки или самият ти да бъдеш видян. Ездачи в

изтънчени облекла яздеха в центъра на алеята, като жените бяха с

вдигнати воали и се смееха така, че гласовете им отекваха в летния

въздух. По краищата на пътя вървяха пешеходци. Под дърветата имаше

столове и пейки и жените седяха на тях, като въртяха цветни слънчобрани

и се разхлаждаха с разредена мента. Зад тях, засукали мустаци, пушеха

джентълмени, изпълвайки въздуха с миризмата на тютюн, която се

смесваше с аромата на окосена трева и коне.

** Буквално „прогнила улица". Широка алея в южната част на Хайд*

Парк. През XVIII век е била популярно място за събиране на известни

лондончани. Днес е слабо използвана, освен за яздене на коне. — Бел. прев.

Макар, че никой не спря да ги заговори, Джесамин явно познаваше

всички и знаеше кой за кого ще се жени, коя си търси съпруг, кой имал

връзка с еди-коя си жена и как всички знаели за това. Бе малко объркващо

и Теса бе щастлива, когато излязоха от главната алея и тръгнаха по по-

малка, водеща навътре в парка.

Джесамин прокара ръка под тази на Теса и стисна дланта й

съучастнически.

— Нямаш представа какво облекчение е наоколо да има друго

момиче — бодро каза тя, — имам предвид, Шарлот е добричка, но е

омъжена и скучна.

— Ами Софи?

Джесамин изсумтя.

— Софи е прислужница.

— Но аз познавам момичета, които са добри приятелки с

прислужничките си — възрази Теса, макар това, което каза, да не бе

съвсем вярно. Бе чела за такива момичета, но нямаше такива познати. Все

пак, според романите, основната функция на прислужничките бе да

слушат как господарките изливат душата си с история за нещастна,

несподелена любов и понякога да се обличат в дрехите им, за да ги спасят

от някой злодей. Не че Теса можеше да си представи как Софи се опитва да

спаси Джесамин.

— Видя я как изглежда. Уродливостта я е направила свадлива. Една

прислужница следва да е хубава, да говори френски, а Софи нито изглежда

добре, нито говори чужди езици. Казвах й на Шарлот, но тя не ме послуша.

Тя никога не ме слуша.

— Нямам представа защо — рече Теса. Бяха завили по тясна пътека,

която криволичеше между дърветата. Виждаха отблясъците от реката

между стволовете им, а клоните над тях се бяха сплели като балдахин,

скриващ момичетата от яркото слънце.

— Нито пък аз — вдигна глава Джесамин, като остави слънчевите

лъчи да поиграят върху кожата й. — Шарлот никога никого не слуша. И

държи горкия Хенри под чехъл. Нямам представа защо се ожени за нея.

— Предполагам я е обичал…

Джесамин отново изсумтя.

— Никой не вярва в това. Хенри искаше достъп до Института, за да

работи по глупавите си експерименти в мазето и да не се бие. Не че е имал

нещо против да се ожени за Шарлот — не мисля, че е имало друга, — но

ако имаше и тя ръководеше Института, щеше да се ожени за нея. — Тя

подсмръкна. — Да не отварям дума за момчетата, Уил и Джем. Джем е

симпатяга, ама ги знаеш чужденците. Не можеш да им имаш доверие, а и са

мързеливи и себични. Виж го него — по цял ден си седи в стаята, уж болен,

само и само да не пипне нещо.

Джесамин продължаваше да бръщолеви пълни глупости, очевидно

забравила за факта, че Джем и Уил в момента претърсваха Къщата на

мрака, докато тя се шляеше из парка с Теса.

— А Уил! Толкова самовлюбен, въпреки, че прилича на човек,

отгледан от диваци. Няма уважение към никого и нищо, нито пък

представа как е редно да се държи един джентълмен. Може

би защото е
уелсец.
Теса бе изумена.
— Уелсец?
Но какво лошо има в това да си уелсец, имаше предвид тя, ала
Джесамин я разбра погрешно. Решила, че Теса се съмнява в произхода на
Уил, тя доволно продължи.
— О, да. С тая черна коса, можеш да си сигурна. Майка му е била от
Уелс. Баща му се влюбил в нея и зарязал нефилимите. Сигурно го е
омагьосала. — Джесамин се изкикоти. — В Уелс има всякакви магии и
дивотии, да знаеш.
Теса не знаеше.
— Сигурно, иначе щяха да си го потърсят — Джесамин се намръщи.
— Както да е. Не искам да говоря повече за Института. — Тя се обърна към
Теса. — Сигурно се чудиш защо съм толкова любезна с теб.
— Ами... — Теса наистина се чудеше. В книгите момичета като нея,
чиито семейства се бяха разорили, често биваха отглеждани от богати
настойници, които ги образоваха и им купуваха нови дрехи. Не че,
помисли си Теса, имаше пропуски в нейното образование. Леля Хариет не
отстъпваше на никоя гувернантка. От друга страна, самата Джесамин
никак не напомняше на благите възрастни дами от онези романи, чиито
действия винаги бяха продиктувани от добро сърце.
— Джесамин, чела ли си "Фенерджията"?*
** "The Lamplighter" — роман от Мария Къминс, издаден през 1854 година. — Бел. прев.*
— Разбира се, че не. Момичетата не бива да четат книги — изстреля
Джесамин с тона на човек, рецитиращ нещо, чуто от другаде. — Както и да
е, госпожице Грей — продължи тя, — имам предложение.
— Теса — по навик я поправи Теса.

— Разбира се, та ние вече сме най-добри приятелки — рече Джесамин, — а скоро ще станем още по-близки.

Теса я изгледа.

— Какво имаш предвид?

— Сигурна съм, че онзи ужасен младеж, Уил, вече ти е казал, че скъпите ми мама и татко са починали. Ала те ми завещаха една немалка сума пари. Заделила съм ги настрана за осемнайсетия си рожден ден, който е след няколко месеца. Сигурна съм, че вече виждаш проблема.

Теса не го виждаше, но каза:

— Да?

— Аз не съм ловец на сенки, Теса. Ненавиждам всичко, свързано с нефилимите. Не съм искала да бъда такава и най-голямото ми желание е да напусна Института и повече да не срещна никого от там.

— Но аз чух, че родителите ти са били ловци на сенки...

— Никой не може да бъде принуден да е ловец — сряза я Джесамин.

— Освен това родителите ми не бяха такива. Те са напуснали Клейва много рано, още докато са били млади. Мама винаги е била болезнено ясна. Тя не желаеше около мен да се навъртат ловци на сенки. Казваше, че такъв живот не е подходящ за едно момиче. Имаше други планове за мен.

Да израсна като дама, да се срещна с кралицата, да си намеря добър съпруг, да имам чудесни малки бебенца. Да имам обикновен живот.

Тя изрече последните думи с невероятна страст.

— Знаеш ли колко момичета има в този град, Теса, момичета на моята възраст, по-грозни от мен, които танцуват, флиртуват, смеят се и си хващат съпрузи. Учат френски. А аз уча противни демонски езици. Не е честно.

— Но ти би могла да се омъжиш — не разбираше Теса, — всеки мъж

би... — Бих могла да се омъжа за ловец на сенки — Джесамин изплю
последните думи — и да живея като Шарлот, да се обличам и да се бия
като мъж. Това е отвратително. Жените не са създадени за такъв живот.
Ние сме на този свят, за да създадем семейно огнище. Да го украсим така,
че да стоплим сърцата на мъжете си, да ги успокояваме с нежно и ангелско
присъствие.
В този момент Джесамин не изглеждаше нито нежна, нито ангелска,
ала Теса си наложи да не споделя това свое впечатление с нея.
— Не виждам как...
Джесамин стисна ядно ръката на Теса.
— Нима? Мога да напусна Института, Теса, ала не мога да живея сама.
Непристойно е. Ако бях вдовица, може би, но момиче на моята възраст... не
е прието. Но ако си имам някого, например сестра...
— Искаш да се правя на твоя сестра? — почти изпищя Теса.
— А защо не? — отговори Джесамин с тон, все едно това е най-
нормалното нещо на света. — Или пък братовчедка. Моята братовчедка от
Америка. Звучи много добре. Виж... — добави тя с прагматичен тон, —
няма какво друго да правим, нали? Сигурна съм, че бързо ще си хванем
съпрузи.
Теса я заболя главата. Искаше Джесамин да спре да говори за това
как ще си „хванат" съпрузи, все едно става дума за това да хванеш
настинка или пък котка.
— Ще те запозная с най-важните хора — продължи Джесамин, — ще
ходим на балове, на вечерни партита... — Внезапно тя млъкна и се огледа
наоколо, объркана. — Но къде се озовахме?
Теса също се огледа. Пътеката се бе стеснила. Сега представляваше

тъмна просека, виеща се между високи, криви дървета. Теса вече не
виждаше небето, нито пък чуваше гласове.
Джесамин бе спряла зад нея. Лицето й бе изкривено от страх.
— Отклонихме се от пътя — прошепна тя.
— Е, какво толкова, ще се върнем назад, нали? — Теса се завъртя,
оглеждайки се за пролука в дърветата, за слънчева светлина.
— Мисля, че дойдохме от...
Изведнъж Джесамин сграбчи ръката на Теса, с пръсти, извити като
котешки нокти. Някой... не, нещо се бе появило на пътя.
Фигурката бе малка, тъй малка, че Теса за момент реши, че е на дете.
Но когато пристъпи на светло, видя, че е на мъж — прегърбен и сбръчкан,
облечен като клошар, с раздърпани дрехи и измачкана шапка на главата.
Лицето му бе съсухрено и бледо, като изсушена ябълка, а очите му
блещукаха измежду дебели пластове кожа.
Той се ухили и разкри зъби, остри като бръсначи.
— Сладки момиченца.
Теса погледна към Джесамин, която се бе сковала и гледаше
съществото, свила устни в тънка линия.
— Трябва да тръгваме — прошепна Теса и дръпна Джесамин за
ръката. Бавно, като насън, Джесамин позволи на Теса да я завърти към
пътя, по който бяха дошли...
И мъжът отново застана пред тях, препречил пътя им. Далеч, далеч
напред Теса видя парка и забеляза сечище, огряно от светлината.
Бе недостижимо далеч.
— Отклонихте се от пътя — каза странникът. Гласът му бе напевен,
ритмичен. — Сладки момиченца, отклонили се от пътя. Знаете какво става
с дечица като вас, нали?
Джесамин, все още скована, стискаше слънчобрана както удавник
сламка.
— Гоблине — каза тя, — или хобгоблине, не съм сигурна...

ние

нямаме нищо против Прекрасния народ. Но ако ни докоснеш...

— Отклонихте се от пътя — припя ниският мъж и приближи към тях.

Теса видя, че блестящите му обувки всъщност не са обувки, а излъскани

подкови.

— Глупав нефилим, да дойдеш на тази ничия територия. Тази земя е

по-древна от всякакви Споразумения. Тази земя е странна, магическа. Ако

ангелската ти кръв покапе върху нея, лози от чисто злато ще поникнат, с

диаманти като техни плодове. Искам я. Искам кръвта ти.

Теса дръпна Джесамин за ръката.

— Джесамин, може би трябва...

— Тихо, Теса.

Джесамин освободи ръката си и насочи слънчобрана си към гоблина.

— По-добре не прави това. Недей...

Съществото скочи. Докато летеше към тях устата му се отвори

невъобразимо, плътта му се разцепи и Теса видя лице отдолу — озъбено и

свирепо. Тя изпищя и отстъпи назад. Кракът ѝ се заплете в корен и тя

падна на земята. Видя как Джесамин вдигна слънчобрана си и с едно

завъртане на китката той се отвори като цвете.

Гоблинът изпищя. Той рухна назад, затъркаля се по земята и

продължи да пищи. Кръв потече от рана на бузата му, капейки по

парцаливото му сиво яке.

— Казах ти — процеди Джесамин, дишайки тежко, сякаш е бягала

през парка, — казах ти да ни оставиш на мира, гнусно същество такова!

Тя отново удари гоблина и сега Теса видя, че краищата на

слънчобрана блещукат в златистобяло и са остри като бръснач. Пъстрият

плат бе оплискан с кръв.

Гоблинът зави и вдигна ръце, за да се защити. Отново приличаше на

стар гърбушко и макар Теса да знаеше, че това е илюзия, не можа да не
почувства малко жал.
— Милост, господарке, милост!
— Милост? — излая Джесамин. — Ти искаше да пролееш кръвта ми
заради някакви си цветя! Мръсно, гнусно същество!
Тя отново го удари със слънчобрана, а после отново и отново.
Гоблинът виеше и се гърчеше. Теса седна, изтърси прахта от косата си и се
изправи на крака. Джесамин продължаваше да крещи и да размахва
слънчобрана, а създанието се гърчеше след всеки удар.
— Мразя те — изкрещя Джесамин с изтънял и треперещ глас, — теб
и всички като теб, долноземци уродливи, гадни...
— Джесамин! — Теса изтича до нея и я хвана здраво, притискайки
ръцете й към тялото. За момент Джесамин се напрегна и Теса разбра, че
няма как да я удържи, защото бе силна, а мускулите под нежната й кожа се
изпънаха като въжета. И тогава Джесамин внезапно се отпусна в ръцете на
Теса. Гласът й стана хрипкав, а слънчобрана се изплъзна от ръцете й.
— Не — изплака тя, — не исках. Не желаех. Не...
Теса погледна надолу. Тялото на гоблина лежеше сгърчено и
безжизнено в краката им. Кръвта му се стичаше по земята като тъмни
лозя. Докато прегръщаше ридаещата Джесамин, Теса не можа да не се
зачуди какво ли ще поникне от тази кръв сега.

Както можеше и да се очаква, Шарлот първа се съвзе от изненадата.
— Но, господин Мортмейн, не съм сигурна, че разбирам какво имате
предвид...
— Разбирате ме отлично — усмихна се той. Дяволита усмивка цъфна
на слабото му лице. — Ловци на сенки. Нефилими. Така се наричате, нали?
Деца на хора и ангели. Малко странно, предвид факта, че в

Библията
нефилимите се описват като ужасяващи чудовища, нали така?
— Не е съвсем така — каза Хенри, неспособен да удържи
педантичността си. — Има един проблем с оригиналния превод от
арамейски...
— Хенри — каза Шарлот предупредително.
— Наистина ли оковавате душите на демоните в огромен кристал? —
любопитно попита Мортмейн. — Но това е великолепно!
— Имате предвид Пиксиса? — учуди се Хенри. — Това не е кристал,
по-скоро дървена кутия. А що се отнася до душите — демоните нямат
души. Имат енергия...
— Тихо, Хенри! — сопна се Шарлот.
— Госпожо Брануел — каза Мортмейн с ужасна веселост, — не се
безпокойте. Вече зная всичко за вида ви. Вие сте Шарлот Брануел, нали
така? А това е вашият съпруг, Хенри Брануел. Ръководите Лондонския
институт, построен върху мястото, където някога се е издигала църквата
„Малките Вси Светии". Наистина ли мислите, че не знам кои сте? Особено
след като се опитахте да използвате внушение върху моя лакей? Знаете
ли, той не обича внушението. Има алергия към него.
Шарлот присви очи.
— И как се сдобихте с всичката тази информация?
Мортмейн се приведе напред и потри доволно ръце.
— Изучавам окултното. Бях очарован от света на сенките още щом
научих за него като младо момче, по време на едно от посещенията ми в
Индия. За човек в моето положение, с много пари и свободно време, малко
врати са затворени. Мога да си купувам всякакви книги, да събирам
всякаква информация. Знанието за вас не е така тайно, както може би си
мислите.

— Може би — рече Хенри, който изглеждаше силно разстроен. — но

да ви кажа е малко опасно. Да убивате демони не е като да стреляте по

тигри. Демоните могат да преследват вас така, както вие — тях.

Мортмейн се изкикоти.

— Но момчето ми, аз нямам намерение да се боря с демоните с голи

ръце. Тази информация, разбира се, е опасна за онези, склонни да действат

прибързано, ала моят ум е внимателен и предпазлив. Аз търся само знание

за света, нищо повече. — Той огледа кабинета си. — Трябва да ви призная,

досега никога не съм имал честта да разговарям с нефилим. Разбира се, за

вас често се говори в литературата, ала едно е да четеш за нещо, и съвсем

друго — да го изпиташ на живо. Вярвам, ще се съгласите с мен. Толкова

много мога да науча от вас...

— Достатъчно — каза Шарлот с леден глас.

Мортмейн я погледна объркан.

— Моля?

— След като знаете толкова много за нефилимите, господин

Мортмейн, може би ще бъдете така любезен да ни припомните каква е

нашата работа.

— Да унищожавате демони — доволно каза Мортмейн, — да

защитавате хората... мисля, че ги наричахте мундани.

— Да — каза Шарлот, — голяма част от защитата се състои в това, да

предпазваме хората от собствената им глупост. Виждам, вие самият не сте

изключение от това правило.

Мортмейн изглеждаше изумен. Той хвърли поглед към Хенри.

Шарлот видя какво се четеше в очите му. Това бе погледът между мъже,

който гласеше "Драги господине, не можете ли да контролирате съпругата

си?". Ала този поглед не достигна Хенри, който бе зает да гледа записките

върху бюрото на Мортмейн, в опити да ги разчете, макар да

ги виждаше
наопаки. Почти не обръщаше внимание на разговора.
— Вие смятате, че знанието за окултното ви прави много умен —
каза Шарлот, — но съм виждала много мъртви мундани, господин
Мортмейн. Не знам колко пъти съм попадала на останките на хора, които
са се смятали за експерти в магията. Помня, когато бях момиче, как
попаднах в дома на някакъв юрист, член на общество на глупци, смятащи
се за магьосници. Прекарваха свободното си време, наметнати с роби и
драскайки пентаграми по земята. Една вечер решил, че притежава
нужните умения, за да призове демон.
— И?
— Оказал се прав — рече Шарлот, — призовал демон маракс.
Същество го убило и след това изклало цялото му семейство. — Шарлот
говореше със спокоен глас, като че обсъждаше някакъв незначителен
факт. — Намерихме повечето от тях обезглавени, провесени наопаки в
конюшнята. Най-малкото дете се печеше на огъня. Така и не открихме
демона.
Мортмейн бе пребледнял, ала бързо се съвзе.
— Винаги има хора, които прекрачват границите на собствените си
способности, ала аз...
— Ала вие не бихте били така глупав — каза Шарлот, — само че в
този момент сте. Гледате към Хенри и мен, и не сте изплашен. Развеселен
сте. Виждате приказка, оживяла от страниците на книгите! — Тя удари с
юмрук по масата и той подскочи. — Но зад нас е силата на Клейва — каза
тя с най-студения глас, на който бе способна, — ние браним хората, хора
като Натаниъл Грей. Той е изчезнал и зад това изчезване се крие нещо

окултно. И тук намираме неговия началник, очевидно занимаващ се с
окултизъм. Дали тези два факта не са свързани?
— Но нима господин Грей е изчезнал? — заекна Мортмейн.
— Да. Сестра му дойде при нас, търсейки го. Бе научила от двама
магьосници, че той е в голяма беда. Докато вие тук се веселите, момчето
може би умира. Клейвът няма да е очарован.
Мортмейн подпря лицето си с ръка. Когато я отпусна, изглеждаше
състарен.
— Разбира се, ще ви кажа каквото искате да знаете.
— Отлично — сърцето на Шарлот туптеше бясно, но гласът й не
издаде нищо.
— Познавах бащата на Натаниъл. Наех го преди двайсет години,
когато „Мортмейн" се занимаваше с корабоплаване. Имах офиси в Хонконг,
Шанхай ... — той млъкна, когато видя как Шарлот нетърпеливо барабани с
пръсти по бюрото му.
— Ричард Грей работеше за мен тук, в Лондон. Беше най-добрият ми
и доверен служител. Умен и добър човек. Много ми бе мъчно, когато
замина за Америка. Когато Натаниъл ми писа и ми каза кой е, веднага го
наех.
— Господин Мортмейн — каза Шарлот със стоманен глас, — това
няма връзка с...
— О, има връзка — настоя дребният човечец, — виждате ли, моите
знания за окултното винаги са ми помагали в работата. Преди години
например, една банка на “Ломбард" фалира и повлече дузина компании
със себе си. Един познат магьосник обаче ме предупреди и аз се измъкнах
навреме. Изтеглих спестяванията си преди краха на банката, като така
спасих компанията си. Ала това събуди подозренията на

Ричард. Той явно
бе узнал какво се е случило, тъй като един ден дойде при мен, повдигайки
въпрос за клуб „Пандемониум".
— Значи вие сте член — промърмори Шарлот. — Каква изненада.
— Предложих и на Ричард членство в клуба, като дори го заведох на
една-две срещи, ала той не бе заинтересован. Скоро след това се премести
заедно със семейството си в Аляска. — Мортмейн разпери широко ръце. —
Клуб „Пандемониум" не е за всеки. Пътувал съм къде ли не и съм чувал за
подобни организации в много градове. Групи от хора, които знаят за света
на сенките, и искат да споделят своите опит и знания, ала цената за
членството е в тайна.
— Има и по-тежка цена, повярвайте ми.
— Това не е организация с лоши намерения — каза Мортмейн.
Звучеше почти обиден — тя дава много предимства, направила е много
открития. Видях как един магьосник създаде сребърен пръстен, който
може да пренесе в дома му този, който го носи, само с едно завъртане
около пръста. И портал, който може да те отведе където си поискаш.
Виждал съм да връщат хора от прага на смъртта...
— Имам представа от магията и нейните способности, господин
Мортмейн. — Шарлот хвърли поглед на Хенри, който изследваше един
документ за джунджурия, закачаща се на стена. — Ала едно нещо ме
притеснява. Магьосниците, отвлекли господин Грей, някак си са свързани
с клуба. Доколкото знаех, той е за мундани. Защо в него членуват и
долноземци?
Мортмейн сбърчи чело.
— Долноземци? Имате предвид свръхестествени същества

като
магьосници и върколаци? Вижте, госпожо Брануел, има си нива на
членство. Мундан като мен може само да членува в клуба. Но
ръководителите, които командват парада, са все долноземци. Магьосници,
върколаци и вампири. Няма обаче нито един представител на феите.
Имаме твърде много индустриалци — директори на железници,
фабриканти — за техния вкус. Те мразят всичко това... — Той поклати
глава. — Феите са прекрасни създания. Опасявам се обаче, че прогресът
ще доведе до гибелта им.
Шарлот не се интересуваше от разсъжданията на Мортмейн относно
съдбата на феите. Умът ѝ трескаво работеше.
— Нека позная — каза тя, — завели сте Натаниъл Грей в клуба, както
преди това сте завели баща му.
Мортмейн, който тъкмо бе възстановил малко от старото си
самочувствие, отново посърна.
— Натаниъл беше едва от няколко дни в офиса ми в Лондон, когато
се изправи срещу мен. Явно бе научил от баща си за клуба и у него се бе
събудила жажда да узнае повече. Не можах да му откажа. Заведох го на
една сбирка и се надявах с това всичко да приключи. Уви, не стана така.
Той отново поклати глава.
— Там Натаниъл се почувства в свои води. Само няколко седмици
след първото си отиване там, той напусна квартирата си. Изпрати ми
писмо, с което прекрати нашите взаимоотношения. Пишеше, че ще отиде
да работи за друг член на клуб „Пандемониум", явно някой, който бе
проявил желание да покрие загубите му от хазарта. — Мортмейн
въздъхна. — Едва ли има нужда да ви казвам, че не ми изпрати новия си

адрес.

— И това е всичко? — Шарлот повиши глас невярващо. — Не се

опитахте да го потърсите? Да разберете къде е отишъл? Кой е новият му

работодател?

— Е, човек може да работи, където си пожелае — отговори бързо

Мортмейн. — Нямаше причина да мисля...

— И не сте го виждали от тогава?

— Не. Нали ви казах...

Шарлот го прекъсна.

— Казвате, че се е почувствал в свои води в клуб „Пандемониум", но

не сте го видели дори на една сбирка, откакто ви е напуснал?

В очите на Мортмейн проблесна паника.

— Аз... аз самият не съм ходил от доста време. Имам много работа.

Шарлот погледна сурово към Аксел Мортмейн, който се бе свил зад

огромното си бюро. Винаги бе смятала, че умее да преценява хората, а

освен това вече бе виждала хора като Мортмейн. Хитри, арогантни и

самоуверени, хора, които вярваха, че успехите им в бизнеса или някаква

друга дейност гарантират същия успех и в магията. Отново си спомни

онзи юрист, за стените на неговата къща в Найтсбридж, оплискани с

алената кръв на семейството му. Бе мислела за това какъв ли ужас е

изпитал той в последните мигове от живота си. Виждаше проблясъци от

същия ужас в очите на Аксел Мортмейн.

— Господин Мортмейн — каза тя, — не съм глупачка. Зная, че криете

нещо от мен.

Тя извади от чантичката си едно от зъбните колела, които Уил бе

взел от къщата на Сестрите и го постави на бюрото.

— Това изглежда като нещо, произведено от вашата компания,

господин Мортмейн.

Той погледна разсеяно малкото парче метал на бюрото си.

— Мда, това е едно от моите зъбни колела. Какво за него?

— Две долноземки, наричащи се Сестрите на мрака и членуващи в

клуб „Пандемониум", убиват хора. Млади момичета. Почти деца.

Намерихме това в дома им.

— Нямам нищо общо с никакви убийства! — възкликна Мортмейн.

— Никога не бих си и помислил...

Той започна да се поти.

— Какво мислите? — попита меко Шарлот.

Мортмейн взе зъбното колело с трепереща пръсти.

— Не можете да си представите... — гласът му притихна. — Преди

няколко месеца един от ръководителите на клуба, много древен и могъщ

долноземец, дойде при мен и поиска да купи евтино механични части.

Зъбни колела, брънки и прочее. Не го питах за какво. Защо да го правя?

Нямаше нищо обезпокоително в такава поръчка...

— Да не би, по една случайност, това да е същият човек, за когото е

отишъл да работи Натаниъл? — попита Шарлот.

Мортмейн изпусна зъбното колело. Докато чаркът се търкаляше по

масата, той го захлупи с ръка и спря въртенето му. Макар да не каза нищо,

Шарлот позна по страха в очите му, че е права. Изпълни я усещане за

триумф.

— Името му — каза тя, — искам името му.

Мортмейн я погледна иззад бюрото.

— Ако ви кажа, той ще ме убие.

— Ами животът на Натаниъл Грей? — попита Шарлот.

Мортмейн поклати глава, без да среща погледа ѝ.

— Нямате представа колко могъщ е той. Колко опасен.

Шарлот изпъна рамене.

— Хенри — каза тя, — донеси ми *призовителя*.

Хенри я погледна объркан.

— Но мила...

— Веднага! — сряза го Шарлот. Мразеше да му крещи, бе като да

риташ кученце. Но трябваше да направи нещо.

Хенри гледаше все така объркано, докато приближаваше жена си до

бюрото на Мортмейн. Той извади нещо от джоба на сакото си. Бе тъмно и

метално, със странни цифри по него. Шарлот го грабна и го размаха пред

Мортмейн.

— Това е *призовител* — обясни му тя. — С него мога да призова

Клейва. За три минути нефилими ще обкръжат къщата ви. Ще ви извлекат

оттук и ще ви отведат на тяхна територия, където ще ви изтезават по

начини, за които не сте и сънували. Знаете ли какво се случва с човек, в

чиито очи покапе кръвта на демон?

Мортмейн я изгледа ужасен, ала не продума.

— Моля ви, не ме принуждавайте да го правя, господин Мортмейн. —

Машинката в ръката на Шарлот бе станала хлъзгава от потта й, ала гласът

й бе равен. — Не бих искала да умрете.

— Човече, моля ви, кажете й! — извика Хенри. — Наистина нямате

нужда от това, господин Мортмейн. Само си усложнявате живота.

Мортмейн прикри лицето си с две ръце. Той винаги бе искал да види

истински ловци на сенки, помисли си Шарлот, докато го гледаше. Ето, че

мечтата му се бе сбъднала.

— Де Куинси — промълви той, — ала не зная първото му име. Просто

де Куинси.

— Де Куинси — повтори тя, — не може да бъде…

— Познавате ли го? — попита глухо Мортмейн — Разбира се, предполагам, че би трябвало…

— Той е главатарят на могъщ вампирски клан в Лондон — каза

Шарлот почти с нежелание. — Много влиятелен долноземец, съюзник на

Клейва. Не бих могла да си представя, че той би…

— Той ръководи клуба — каза Мортмейн. Изглеждаше

уморен и
състарен. — Всички отговарят пред него.
— Ръководителят, значи. Има ли си титла?
Мортмейн изглеждаше леко изненадан от въпроса.
— Магистърът.
Ръката на Шарлот потръпна леко, след което тя прибра
устройството в ръкава си.
— Благодаря ви, господин Мортмейн. Помогнахте ни много.
Мортмейн й отправи поглед, изпълнен с нещо като възмущение.
— Де Куинси ще разбере, че съм ви казал. Ще ме убие.
— Клейвът ще се погрижи да не го направи. Той никога няма да
разбере кой го е издал.
— Ще направите това? — попита Мортмейн меко. — За един глупав
мундан?
— Има надежда за вас, господин Мортмейн. Изглежда разбирате
собствената си глупост. Клейвът ще ви наблюдава, не само, за да ви пази,
но и за да е сигурен, че ще стоите настрана от клуб „Пандемониум" и
подобни организации. Надявам се, заради вас самия, да осъзнаете, че
нашата среща бе предупреждение.
Мортмейн кимна. Шарлот се отправи към вратата, а Хенри я
последва. Вече я бе отворила и стоеше на прага, когато Мортмейн
проговори отново.
— Ставаше дума за едни прости зъбни колелца — промълви той, —
най-обикновени машинарийки. Напълно безобидни.
За голяма изненада на Шарлот, Хенри бе този, който отговори, без
дори да се обръща.
— Неодушевените предмети наистина са безобидни, господин
Мортмейн. Ала не същото може да се каже за тези, които ги използват.
Мортмейн остана притихнал, когато двамата ловци на сенки
напуснаха кабинета. След няколко мига те отново бяха на площада, на
чист въздух — доколкото можеше въздухът в Лондон да бъде

наречен

чист. Може и да бе замърсен от прахта и пепелта на въглищата, помисли

си Шарлот, ала поне не бе наситен със страха и отчаянието, които се бяха

спуснали като миазма над кабинета на Мортмейн.

Изваждайки устройството от ръкава си, Шарлот го подаде на мъжа

си. — Би следвало да те попитам — каза тя, докато той го вземаше с

гробовно изражение — какво всъщност е това, Хенри?

— Нещо, върху което работя — отговори той и го погледна с

умиление. — Устройство, което долавя демонична енергия. Ще го нарека

Сензор. Още не съм го довършил, но когато го сторя...

— Убедена съм, че ще е чудесно.

Хенри премести топлия си поглед от устройството към жена си,

нещо, което не се случваше толкова често.

— Бе гениална, Шарлот. Да се престориш, че можеш да призовеш

Клейва, само за да уплашиш онзи човек! Но как разбра, че имам нещо,

което може да ти свърши работа?

— Е, ти имаше, скъпи. Нали?

Хенри я погледна възхитено.

— Толкова си ужасяваща, колкото си и възхитителна, миличка.

— Благодаря ти, Хенри.

Връщането в Института премина в мълчание. Джесамин се взираше

през прозореца на файтона към натовареното движение в Лондон и

отказваше да говори. Държеше слънчобрана в скута си, без да обръща

внимание, че кръвта по него цапа мантото й. Когато стигнаха църквата, тя

позволи Томас да й помогне да слезе от каретата, след което стисна

ръката на Теса.

Изненадана от докосването, Теса можа само да я погледне. Пръстите

на Джесамин бяха ледестудени.

— Ела — каза нетърпеливо Джесамин и придърпа спътницата си
към вратите на Института, като остави Томас да гледа след тях.
Теса й позволи да я отведе по стълбите в самия Институт и после по
дълъг коридор, почти същия като този, водещ към стаята на Теса.
Джесамин спря пред една врата, избута Теса през нея и я последва, след
което я затвори след тях.
— Искам да ти покажа нещо — каза тя.
Теса се огледа наоколо. Това бе поредната огромна спалня. Явно в
Института имаше безкрайно много такива. Тази на Джесамин обаче бе
обзаведена според вкуса й. Стени бяха облепени с розови тапети, а
завивката на леглото бе изрисувана с цветя. Имаше и голяма бяла
тоалетка, върху която бе поставен скъп комплект сребърни четки,
огледало и шишенце с розова вода.
— Стаята ти е прекрасна — каза Теса, повече за да успокои
Джесамин, отколкото заради нещо друго.
— Много е малка — оплака се Джесамин, — но ела, ела тук.
Тя захвърли окървавения слънчобран върху леглото и мина през
стаята, за да спре в един ъгъл до прозореца. Теса я последва, леко учудена.
В този ъгъл нямаше нищо друго, освен висока маса, върху която бе
поставена къща за кукли. Но не като тези с по две стаи, които Теса бе
имала като дете. Това бе красива миниатюра на истинско лондонско
имение и когато Джесамин го докосна, Теса видя как вратичката му се
отвори на малките си панти.
Теса затаи дъх. Имаше красиви мънички стаи, великолепно украсени
с миниатюрни мебели, като всичко бе прецизно мащабирано, от малките
дървени столчета с възглавнички до желязната печка в

кухнята. Имаше и
малки куклички с порцеланови глави.
— Това бе моята къща — Джесамин коленичи, като така застана на
нивото на кукленските стаи и направи жест към Теса да направи същото.
Чувствайки се странно, Теса се подчини, като се опита да не стъпи
върху полите на Джесамин.
— Имаш предвид, че си си играла с нея като малко момиче?
— Не — Джесамин звучеше подразнена, — това бе моят дом. Татко
направи модела за мен, когато бях на шест. Изработен е като точно копие
на къщата, в която живяхме на улица „Кързън". Такъв тапет имахме в
трапезарията — посочи тя, — а тези столове са същите като в кабинета на
татко, виждаш ли?
Тя погледна към Теса напрегнато, тъй напрегнато, че Теса бе
сигурна, че трябва да види нещо повече от изключително скъпата играчка,
за която Джесамин отдавна трябваше да е пораснала. Но не можеше да
види какво е то.
— Много е хубава — каза накрая тя.
— Виждаш ли, тук в дневната, е мама — каза Джесамин и докосна
една от малките кукли с пръст. Куклата се залюля върху плюшения си
стол-люлка.
— А тук, в кабинета, татко чете книга — ръката й погали малка
порцеланова фигурка, — а горе, в детската стая е мъничката Джеси.
И наистина, в миниатюрното детско креватче имаше още една
кукличка, завита така, че само главата й се подаваше над малките завивки.
— После те ще вечерят тук, в трапезарията. А след това мама и татко
ще стоят до късно пред огъня. През някои вечери ще отидат на театър, на
бал или на гости.

Гласът й бе станал приглушен, като че рецитираше добре позната
молитва.
— А после мама ще целуне татко за лека нощ, ще отидат в стаите си и
ще спят до сутринта. Клейвът няма да им звъни посред нощ, за да ги кара
да се бият с демоните в тъмното. Никой няма да следи за кръв около
къщата. Никой няма да загуби ръката си от върколак и няма да пие
светена вода, защото е бил нападнат от вампири.
Боже Господи! , помисли си Теса.
Джесамин сякаш прочете мислите й. Лицето й се изкриви.
— Когато къщата ни изгоря, нямаше къде да отида. Нямаше кой да
ме вземе. Всички близки на мама и татко бяха ловци на сенки, а те не бяха
говорили с тях, откакто прекратиха взаимоотношенията си с Клейва.
Знаеш ли, Хенри ми направи този слънчобран. Мислех, че е много красив,
докато не ми каза, че по краищата му има електрум*, остър като бръснач.
Че е замислен като оръжие.
** Самородна сплав от злато и сребро. — Бел. ред.*
— В парка днес ти ни спаси — каза Теса. — Аз не умея да се бия. Ако
не бе сторила това, което направи...
— Не трябваше — Джесамин погледна с празни очи куклената къща.
— Няма да живея така, Теса. Няма да го понеса. Не ме интересува какво
очакват от мен да правя. Няма да живея така. По-скоро ще умра.
Стресната, Теса отвори уста да й каже да не говори така, когато
вратата зад гърба им се отвори. Бе Софи, с бялата си шапка и тъмна рокля.
Очите й бяха изпълнени с тревога, когато се спряха на Джесамин. Тя каза:
— Госпожице Теса, господин Брануел би искал да ви види в кабинета
си. Каза, че е важно.

Теса се обърна към Джесамин, за да я попита дали не иска да остане с
нея, но изражението й бе непроницаемо. Ранимостта и гневът ги нямаше,
ледената маска отново бе поставена.
— Тичай тогава, щом Хенри те търси — каза тя. — И без това съм
уморена от теб, започна да ме боли глава. Софи, когато се върнеш, бих
желала да помасажираш слепоочията ми с одеколон.
Очите на Софи проблеснаха весело, когато срещнаха тези на Теса.
— Както кажете, госпожице Джесамин.

7
Момиче с часовников механизъм

Дошли сме — откъде? И накъде вървим?
Чий разум ни държи? За нас недостижим.
Омар Хаям, „Рубаят"
Навън вече се бе мръкнало и докато Софи водеше Теса от едни
каменни стълби към други, фенерът й хвърляше танцуващи сенки по
стените. Стъпалата бяха стари и хлъзгави, износени от поколенията,
стъпвали по тях. Стените бяха от камък, а на равни интервали по тях
имаше малки прозорчета, през които се виждаше само тъмнина,
подсказваща, че двете момичета са слезли под земята.
— Софи — каза накрая Теса, чиито нерви бяха опънати до краен
предел от тъмнината и тишината, — да не отиваме в криптата на
църквата?
Софи се изкикоти и светлината на фенера раздвижи сенките по
стените.
— В това, което някога е било крипта, преди господин Брануел да го
превърне в лаборатория. Той прекарва цялото си време тук долу, зает с
играчките и експериментите си. Почти подлудява госпожа

Брануел.

— Какво майстори? — попита Теса, която почти падна от едно

неравно стъпало и трябваше да се подпре на стената. Софи сякаш не

забеляза.

— Всякакви неща — отговори Софи, гласът ѝ странно отекваше по

стените. — Измисля нови оръжия и защити за ловците на сенки. Обожава

часовниковите механизми и други такива неща. Понякога госпожа

Брануел казва, че той щеше да я обича повече, ако тя тиктакаше като

часовник — каза и се засмя.

— Звучиш — отвърна Теса, — сякаш си привързана към тях. Имам

предвид господин и госпожа Брануел.

Софи не отговори нищо, но гордо изправеният ѝ гръб се изпъна още

повече.

— Във всеки случай повече, отколкото към Уил — добави Теса с

надеждата да я успокои с шегата си.

— Да — отвращението се четеше ясно в гласа на Софи. — Уил не е

приятен човек. Напомня ми за сина на последния ми работодател. Беше

надменен човек, точно като господин Хеърондейл. Взимаше каквото

поиска, от деня, в който се бе родил. А ако не го получеше, тогава...

Тя несъзнателно вдигна ръка и докосна едната страна на лицето си.

Там, където белегът го разсичаше от устата до слепоочието.

— Тогава какво?

Но Софи отново заговори делово.

— Дразнеше се.

Тя премести светещия фенер от едната си ръка в другата и погледна

надолу към изпълнения със сенки мрак.

— Бъдете внимателна, госпожице. В края си тези стълби са много

влажни и хлъзгави.

Теса се приближи още повече до стената. Камъкът бе студен на
допир.

— Но не мислиш ли, че Уил се държи така защото е ловец на сенки?

— попита тя. — Мисля, че те се смятат за по-висши. Джесамин също...

— Но Господин Карстерс не се държи така. Той не е като останалите.

Нито пък господин и госпожа Брануел.

Преди Теса да може да отвърне, те спряха внезапно в края на
стълбите. Там имаше тежка дъбова врата със спусната решетка. През
решетката Теса не можеше да види нищо, освен сенки. Софи се пресегна
към широкото желязно резе по средата на вратата и го натисна силно.

Вратата се отвори и разкри невероятно добре осветено помещение.

Теса влезе вътре, отворила широко очи. Явно тук някога се бе намирала
криптата на църквата. Дебели колони поддържаха потъналия в мрак
таван. Подът бе каменен, облицован с потъмнели от времето плочи. Върху
някои от тях бяха изписани думи. Теса предположи, че стоеше върху
надгробните камъни — и костите — на погребаните в криптата. Нямаше
прозорци, но ярката бяла светлина, която Теса вече знаеше, че е
магическа, светеше от месингови поставки, висящи от колоните.

В центъра на стаята бяха наредени големи дървени маси, чиято
повърхност бе покрита с всякакви механични предмети — спици и
машинарии, направени от блестящ месинг или желязо, дълги медни жици,
стъклени колби, пълни с разноцветни течности, някои от които пушеха, а
други изпускаха силни миризми. Въздухът бе остър и металически, като
пред буря. Едната маса бе покрита изцяло с оръжия, а

остриетата
блестяха, отразявайки магическата светлина. Имаше наполовина
завършена метална броня, поставена върху огромна каменна маса, чиято
повърхност бе покрита от купчини дебели вълнени завивки.
Зад масата стоеше Хенри, а зад него — Шарлот. Хенри показваше на
жена си нещо, което държеше в ръка — медно колело или зъбец — и тихо
й говореше нещо. Носеше свободна ленена риза върху дрехите си, която бе
изцапана с мръсотия и някаква тъмна течност. Но това, което направи
впечатление на Теса, бе увереността, с която говореше на Шарлот. Нямаше
я обичайната стеснителност. Звучеше сигурен в себе си, откровен, а очите
му, когато погледна Теса, бяха спокойни и ясни.
— Госпожице Грей! Софи ви е показала пътя до тук, нали? Браво на
нея.
— Ами да, тя... — започна Теса и се озърна назад, но Софи вече я
нямаше. Явно бе излязла и тихо се бе качила обратно по стълбите. Теса се
почувства глупаво, че не е забелязала. — Ами да — довърши тя, — каза ми,
че сте искали да ме видите.
Хенри й направи знак да приближи до него и Шарлот. Докато
пристъпваше към масата Теса забеляза, че лицето на Шарлот е бледо и
изпито, а кафявите й очи са потъмнели. Тя погледна към Теса, прехапа
устната си и погледът й отново се върна към масата, където купчината
плат помръдна.
Теса премигна. Дали не си беше въобразила. Ако не, платът наистина
бе помръднал. Когато се приближи, видя, че купчината плат всъщност
покрива нещо, което по обем и форма напомня човешко тяло. Спря се на
място. Хенри се протегна, хвана покривалото в единия му

край и го

дръпна, като разкри какво има под него.

На Теса й прилоша и се подпря на ръба на масата.

— Миранда.

Мъртвото момиче лежеше на масата с ръце, отпуснати от двете

страни, и мътнокафява коса, спусната в безредие по раменете.

Стъкленосините й очи, които някога толкова бяха изнервяли Теса, ги

нямаше. Сега на бялото й лице имаше празни черни кухини. Теса потръпна

и погледна настрана, а след това отново невярващо погледна трупа.

Нямаше оголена плът, нямаше кръв, въпреки, че гръдният кош на Мирана

бе разтворен от горе до долу, а кожата й бе обелена като портокалова

кора. Под гротескната рана обаче проблясваше… метал?

Там, където трябваше да има кръв, разкъсана плът и рани, имаше

само две ленти бяла кожа, дръпнати назад, а под тях — метална черупка.

Прецизно напаснати медни пластини образуваха гръдния кош на

момичето, а надолу преливаха плавно в корпус от месингова сплав, който

представляваше кръста на Миранда. Квадрат с големина колкото дланта

на Теса, липсваше от центъра на гръдния кош и разкриваше празно

пространство.

— Теса — гласът на Шарлот бе мек, но настоятелен — Уил и Джем

намериха това тяло в къщата, в която са те държали в плен. Била е

напълно празна, като изключим това… момиче. Било е оставено в една от

стаите.

Теса, която все още гледаше невярващо, кимна.

— Това е Миранда, прислужницата на Сестрите.

— Знаеш ли нещо за нея? Коя може да е тя? Откъде идва?

— Не, не… Тя говореше съвсем рядко и дори тогава, само повтаряше

какво са казали Сестрите.

Хенри прихвана с пръст долната устна на Миранда и отвори устата й.

— Има примитивен метален език, но устата й определено не е

конструирана, за да говори или за да се храни. Няма глътка, а по това съдя,

че няма и стомах. Устата й завършва с метална пластина зад зъбите.

Той я обърна настрана и присви очи.

— Но какво е тя? — попита Теса. — Някакъв вид долноземец или

демон?

— Не — Хенри пусна челюстта на Миранда, — дори не е точно живо

същество. Тя е автоматон. Механично създание, направено така, че да се

движи и да прилича на човешко същество. Леонардо да Винчи е

проектирал такова. Можеш да го откриеш в скиците му — механично

създание, което може да сяда, да става, да ходи, да обръща глава. Той пръв

е изказал предположението, че хората просто са сложни машини и

вътрешностите ни са като зъбци и бутала, но направени от мускули и

плът. Той се запитал защо да не бъдат заменени с мед и желязо? Защо да

не сглобиш човек? Това обаче... Жак Дро и Маярде дори не са и сънували

такова нещо. Това е истински, напълно самостоятелен биомеханичен

автоматон, с обвивка от човешка плът. — Очите му проблеснаха. —

Красиво е.

— Хенри — гласът на Шарлот бе суров, — плътта, на която толкова

се възхищаваш, не е дошла от нищото.

Хенри подпря челото си с ръка и светлината в очите му угасна.

— Да... труповете в мазето.

— Мълчаливите братя ги проучиха. На повечето им липсват органи

— сърца, дробове. Някои нямат кости, хрущяли, дори коса. Не можем да не

допуснем, че Сестрите на мрака са събирали тези тела, за да създадат още

механични същества. Същества като тази Миранда.

— Или кочияшът — каза Теса. — Смятам, че и той е такъв. Но защо

някой би конструирал такива неща?

— Има и още нещо — добави Шарлот, — механичните части в мазето

на Сестрите са произведени от „Мортмейн и съдружие". Компанията, за

която е работил брат ти.

— Мортмейн! — Теса откъсна поглед от момичето на масата. —

Ходила си да говориш с него, нали? Какво каза той за Нат?

За миг Шарлот се поколеба, после погледна към Хенри. Теса разбра

какво означава този поглед. Това бе поглед, който хората си разменяха,

когато трябваше да излъжат заедно. Погледът, който самата тя си бе

разменяла с Натаниъл, когато криеха нещо от леля Хариет.

— Криете нещо от мен. Къде е брат ми? Какво знае този Мортмейн?

Шарлот въздъхна.

— Мортмейн се е замесил в света на окултното. Членува в клуб

„Пандемониум", който очевидно се управлява от долноземци.

— Но какво общо има това с брат ми?

— Брат ти е разбрал за клуба и е бил очарован от него. Отишъл е да

работи при вампир на име де Куинси, много влиятелен долноземец.

Въщност де Куинси управлява клуб „Пандемониум". — Шарлот звучеше

дълбоко отвратена. — Този пост явно си има и титла.

Внезапно Теса почувства замайване и се подпря на масата.

— Магистър, нали?

Шарлот погледна към Хенри, който бе пъхнал ръка в гръдния кош на

съществото и извади нещо отвътре — човешко сърце, червено и плътно,

но в същото време твърдо и ярко, сякаш е било лакирано. Бе

увито с медни
и сребърни жици и биеше слабо. Някак си продължаваше да тупти.
— Искаш ли да го подържиш? — попита той Теса. — Но трябва да си
внимателна. Тези жички минават през цялото тяло на съществото и са
пълни с масло и други запалими течности. Още не съм ги идентифицирал
всичките.
Теса поклати глава.
— Е, добре тогава — Хенри изглеждаше разочарован, — но има нещо,
което бих искал да видиш. Ако може просто да погледнеш тук...
Той обърна сърцето внимателно с дългите си пръсти и разкри
плоска метална пластина от обратната му страна. Върху нея имаше печат
— огромна буква „К" с малко „д" пред нея.
— Знакът на де Куинси — каза Шарлот. Звучеше разстроена. —
Виждала съм го и преди, върху писмата му. Той винаги е бил съюзник на
Клейва или поне така си мислех. Беше на подписването на
Споразумението. Той е могъщ и опасен. Контролира всички Деца на нощта
в западната част на града. Мортмейн казва, че де Куинси е купил
механичните части от него и това потвърждава думите му. Изглежда ти не
си била единственото същество, подготвяно за служба на Магистъра.
Другите са били автоматоните.
— Но ако този вампир е Магистъра — бавно каза Теса, — тогава той е
наредил на Сестрите да ме заловят и е накарал Нат да напише онова
писмо. Той трябва да знае къде е брат ми.
Шарлот почти се усмихна.
— Целеустремена си, да знаеш.
Гласът на Теса бе твърд.
— Не си мислете, че не ме интересува какво иска от мен Магистърът.
Че не искам да разбера защо е наредил да ме пленят и

обучат. Откъде знае
за моето умение. Не си и помисляйте, че не искам отмъщение. — Тя си пое
дъх, треперейки. — Но моят брат е единственият ми близък човек. Трябва
да го намеря.
— Ще го намерим, Теса — каза твърдо Шарлот. — Някак си всичко
това — Сестрите на мрака, брат ти, умението ти и де Куинси — са нещо
като пъзел. Просто има още липсващи части.
— Дано ги намерим скоро — каза Хенри и погледна тъжно към
тялото на масата. — Какво би искал един вампир от механични хора? В
това няма никакъв смисъл.
— Все още не — каза Шарлот и вирна малката си брадичка, — но не
задълго.

Хенри остана в лабораторията си дори след като Шарлот обяви, че е
време за вечеря. Настоявайки, че няма да се бави повече от пет минути,
той разсеяно им махна с ръка за довиждане. Шарлот поклати глава.
— Лабораторията на Хенри... никога не съм виждала нещо подобно!
— каза Теса на Шарлот, докато двете се изкачваха по стълбите. Вече бе
останала без дъх, макар Шарлот да се движеше бавно и спокойно, и да
изглеждаше сякаш никога няма да се умори.
— Да — отговори малко тъжно Шарлот, — Хенри щеше да прекарва
цялото си време тук, ден и нощ, ако му разрешавах.
Ако му разрешавах. Думите изненадаха Теса. Не бе ли съпругът този,
който решаваше кое е позволено и кое не? Дългът на съпругата бе просто
да изпълнява желанията му и да му осигурява уют и утеха срещу
превратностите на живота. Място, където да си почине.
Институтът обаче определено не бе такова място. Той бе

отчасти
дом, отчасти училище, отчасти бойна станция. И Хенри определено не го
управляваше.
Внезапно Шарлот възкликна изненадано, спирайки се на стъпалото
пред Теса.
— Джесамин! Какво става, за Бога?
Теса погледна нагоре. Джесамин стоеше на върха на стълбите,
силуетът й се очертаваше на отворената врата. Все още носеше дневните
си дрехи, макар косата й, оформена в сложни къдрици, да бе подготвена за
вечеря, несъмнено от търпеливата Софи.
Лицето й бе изкривено от страховито изражение.
— Уил се държи абсолютно невъзпитано в трапезарията.
Шарлот изглеждаше озадачена.
— Какво значение има дали се държи абсолютно невъзпитано в
библиотеката, оръжейната или на останалите места, където се държи
така?
— Ами — каза Джесамин с тон, подсказващ, че отговорът трябва да е
очевиден, — ние се храним в трапезарията.
Тя се обърна и се втурна надолу по коридора, поглеждайки през
рамо, за да е сигурна, че Теса и Шарлот я следват.
Теса не можа да не се усмихне.
— Те са ти малко като деца, нали?
— Да — въздъхна Шарлот, — само дето се предполага, че децата те
обичат.
Теса не можа да отговори на това.

Понеже Шарлот каза, че има да свърши нещо в гостната преди
вечеря, Теса отиде сама в трапезарията. Веднага щом стигна там — горда
от себе си, че не се е загубила — видя Уил, стъпил на единия от бюфетите,
да бърника нещо, закачено за тавана.
Джем бе седнал на един стол и гледаше Уил с поглед, пълен

със
съмнение.
— Гледай само да го счупиш — каза той и наклони глава, когато
забеляза Теса. — Добър вечер, Теса — поздрави той и се усмихна, когато
видя погледа й. — Нещо не е наред с газената лампа и Уил се опитва да я
поправи.
Теса не разбираше какво не е наред с лампата, но преди да може да
попита, Джесамин влетя в стаята и изгледа кръвнишки Уил.
— Сериозно?! А не можа ли да викнеш Томас да свърши това? Един
джентълмен не бива...
— Кръв ли имаш по ръкава, Джеси? — любопитно попита Уил, като
погледна надолу. Лицето на Джесамин замръзна. Без да продума повече,
тя се завъртя на пети и като стигна далечния край на масата, седна на
един стол и загледа с каменно изражение пред себе си.
— Нещо случило ли се е, докато бяхте навън с Джесамин? — попита
Джем, искрено разтревожен. Докато обръщаше глава към нея, Теса видя
как нещо зелено блещука в основата на гърлото му.
Джесамин погледна към Теса, а в погледа й се четеше паника.
— Не — отговори Теса, — нищо...
— Успях! — извика триумфално влезлият в стаята Хенри, като
размахваше нещо в ръка. Приличаше на медна тръба с черен бутон от
едната страна. Макар да мислехте, че няма!
Уил изостави лампата и се вторачи в Хенри.
— Нали си даваш сметка, че никой от нас няма и най-малката
представа за какво говориш?
— Моят *фосфор* работи. Най-после! — Хенри гордо размаха
предмета. — Действа като магическата светлина, ала е пет пъти по-мощен.
Натискаш един бутон и грейва като слънце.
Настъпи тишина.
— Значи — каза Уил накрая, — това е много мощна

магическа
светлина.
— Точно така — отговори Хенри, доволен от себе си.
— И как ще ни помогне това? — попита Джем. — Все пак светлината
е за осветление. Не е като да е оръжие...
— Чакай само да го видиш! — отговори Хенри и вдигна предмета. —
Гледай сега!
Уил се опита да възрази, ала твърде късно. Хенри вече бе натиснал
бутона. Избухна ослепителна светлина и се чу съскащ звук, а после стаята
потъна в мрак. Теса извика изненадано, а Джем тихо се засмя.
— Ослепях ли? — долетя гласът на Уил в мрака, леко подразнен. —
Няма да съм никак доволен, ако си ме ослепил, Хенри.
— Не, не, но фосфорът явно... — притесни се Хенри, — явно е изгасил
всички светлини в стаята.
— А не се очаква да го прави, така ли? — Джем звучеше благо, както
винаги.
— Ами, не — каза Хенри.
Уил измърмори нещо под носа си. Теса не го разбра ясно, но бе почти
сигурна, че е чула думите „Хенри" и „дебелоглав". След това се чу страшен
трясък.
— Уил! — извика някой разтревожено. Ярка светлина блесна в
стаята и накара Теса да замижи. Шарлот стоеше на вратата с лампа с
магическа светлина в ръка. Уил лежеше на пода в краката ѝ сред купчина
потрошени съдове от бюфета.
— Какво за Бога...
— Исках да подсиля полилея с газови лампи — каза кисело Уил,
докато се изправяше в седнало положение, чистейки парчетата от счупени
съдове от себе си.
— Томас можеше да свърши това. А сега ти потроши

половината
чинии.
— За което трябва да благодариш на своя съпруг идиот. — Уил
погледна надолу към себе си — мисля, че си счупих нещо. Болката е
агонизираща.
— Изглеждаш ми цял-целеничък — безмилостно каза Шарлот. —
Ставай! Предполагам, че ще трябва да ядем на светлината от магическата
лампа.
Джесамин подсмръкна от края на масата. Това бе първият звук,
който издаваше, откакто Уил я бе попитал за кръвта на ръкава й.
— Мразя магическата светлина. Прави ме да изглеждам зеленикава.

Теса установи, че харесва светлината, въпреки зеленикавата
Джесамин. Тя разпръскваше меко бяло сияние върху всичко и правеше
дори лука и граха да изглеждат романтични и загадъчни. Докато
намазваше масло върху една филия с тежък сребърен нож, тя не можеше
да не си спомни за малкото си жилище в Манхатън, където заедно с брат
си и леля си вечеряха скромно на обикновена дървена маса, осветена от
няколко свещи. Леля Хариет винаги бе поддържала всичко безупречно
чисто — от белите дантелени завеси на прозорците, до светещия бакърен
чайник на печката. Винаги бе казвала, че колкото по-малко имаш, толкова
повече трябва да се грижиш за него. Теса се зачуди дали ловците на сенки
се грижат за притежанията си.
Шарлот и Хенри разказваха какво са научили от Мортмейн. Джем и
Уил слушаха внимателно, докато Джесамин отегчено гледаше през
прозореца. Джем бе особено заинтригуван от описанието на

къщата на

Мортмейн, пълна със сувенири от цял свят.

— Казах ви — рече той, — тайпан. Те всичките се мислят за много

важни. Над закона.

— Да — съгласи се Шарлот, — изглеждаше като човек, който е

свикнал да му се кланят. Такива хора лесно попадат в клопката на онези,

които искат да ги привлекат в света на сенките. Те са свикнали с властта и

очакват да я увеличат лесно и без последици за себе си. Нямат представа

каква е цената на властта в света на долноземците…

Намръщена, тя се обърна към Уил и Джесамин, които спореха за

нещо със сърдити гласове.

— Какво ви става на вас?

Теса използва тази възможност, за да се обърне към Джем, който

стоеше от дясната й страна.

— Шанхай — каза тя с приглушен глас, — звучи толкова интересно.

Ще ми се да можех да го видя. Винаги съм искала да пътувам.

Джем й се усмихна и тя отново видя блясъка на гърлото му. Беше

медальон, изработен от бледозелен камък.

— Вече си пътувала, нали си тук.

— Преди пътувах само чрез книгите. Знам, че звучи глупаво, но…

Джесамин ги прекъсна, като удари с вилица по масата.

— Шарлот — настоя тя с писклив глас, — накарай Уил да ме остави

на мира.

Уил се бе облегнал на стола си, а сините му очи блестяха.

— Ако ми каже откъде е кръвта по дрехите й, ще я оставя на мира. Но

Джеси, позволи ми да отгатна. Налетяла си на някоя нещастна женица в

парка, носеща дреха, която не е пасвала на твоята и затова си й прерязала

гърлото с елегантното си чадърче. Познах ли?

Джесамин му се озъби.

— Държиш се като глупак.

— Знаеш ли, тя е права — съгласи се Шарлот.

— Освен това съм облечена в синьо. Синьото отива на всичко —

продължи Джесамин, — и би следвало да го знаеш. Ти самият си

достатъчно суетен относно дрехите си.

— Синьото не отива на всичко — възрази Уил — с червено например,

никак не се връзва.

— Аз имам палто на червени и сини райета — прекъсна ги Хенри,

пресягайки се за граха.

— И това ако не е доказателство, че тези два цвята не бива да се

съчетават, не зная какво е.

— Уил — остро каза Шарлот, — няма да говориш на Хенри така.

Хенри...

Хенри надигна глава.

— Да?

Шарлот въздъхна.

— Сипваш грах в чинията на Джесамин, не в твоята. Моля те скъпи,

бъди по-внимателен.

Докато Хенри гледаше надолу с изненада, вратата на трапезарията

се отвори и влезе Софи. Тя бе свела глава, а черната ѝ коса блестеше.

Докато се привеждаше към Шарлот, за да ѝ прошепне нещо, магическата

светлина освети лицето ѝ, правейки белега ѝ да блести като сребърен.

На лицето на Шарлот се изписа облекчение. Миг по-късно тя бе на

крака и бързо излезе от стаята, като спря само колкото да докосне Хенри

леко по рамото.

Кафявите очи на Джесамин се разшириха.

— Къде отива тя?

Уил погледна Софи, погледът му се плъзна по нея по начин, за който

Теса знаеше, че е като пръсти, докосващи кожата ти.

— Софи, скъпа, къде отиде тя?

Софи го изгледа с отровен поглед.

— Ако госпожа Брануел искаше да узнаеш, съм убедена, че щеше да
ти каже — тросна се тя и бързо излезе от стаята след господарката си.
Хенри, сипал си от граха, се опита да се усмихне топло.
— И така — каза той, — какво обсъждахме?
— Я стига — каза Уил. — Искаме да разберем къде отиде Шарлот.
Случило ли се е нещо?
— Не. Или поне така мисля... — Хенри се огледа и като видя четири
чифта очи, втренчени в него, въздъхна. — Шарлот не винаги ми казва
какво прави, знаете това — усмихна се малко насилено. — Не мога да я
обвинявам за това. Не съм от най-разумните.
Теса искаше да каже нещо, с което да успокои Хенри. Нещо в него й
напомняше за Нат, когато бе по-млад, несръчен и лесно раним.
Инстинктивно вдигна ръка, за да докосне ангела на врата си, да потърси
спокойствие в равномерното му тиктакане.
Хенри погледна към нея.
— Този часовников механизъм, който носиш на врата си... може ли да
го видя за момент?
Теса се поколеба, след което кимна. Все пак това бе Хенри. Тя
откопча верижката, свали я и му подаде ангелчето.
— Хубава малка играчка — каза той, въртейки го в ръцете си. —
Откъде го взе?
— Беше на мама.
— Нещо като талисман, а? — той вдигна поглед. — Би ли имала нещо
против да го разгледам в лабораторията?
— О! — Теса не можа да скрие нервността си. — Само ако си много
внимателен. Той е всичко, което ми е останало от нея. Ако се счупи...
— Хенри няма да го повреди или счупи — успокои я Джем. — Той е
много добър в това отношение.
— Вярно е — потвърди Хенри, но без да има хвалба в думите

му. —

Ще ти го върна в отлично състояние.

— Ами... — поколеба се Теса.

— Не виждам какъв е проблемът — рече Джесамин, която

изглеждаше отегчена от разговора. — Не е като да има диаманти по него.

— За някои хора емоциите са по-важни от диамантите, Джесамин —

каза появилата се на прага Шарлот. Изглеждаше обезпокоена. — Една

жена иска да говори с теб, Теса.

— С мен? — учуди се момичето, забравяйки за момент ангела с

часовников механизъм.

— Така изглежда, но коя е тази жена? — попита Уил — Трябва ли

всички да тръпнем в очакване?

Шарлот въздъхна.

— Лейди Белкор. Тя е долу, в Храма.

— Сега? — намръщи се Уил. — Случило ли се е нещо?

— Аз се свързах с нея относно де Куинси — обясни Шарлот. — Преди

вечеря. Надявах се да има някаква информация. Тя има такава, но настоява

първо да види Теса. Изглежда въпреки усилията ни, слуховете за Теса са

стигнали до долноземците и лейди Белкор проявява... интерес.

Теса изпусна вилицата си.

— Какъв интерес? — тя се огледа и забеляза, че всички погледи в

момента са насочени към нея. — Коя е лейди Белкор?

Когато никой не отговори, тя се обърна към Джем, който

изглеждаше най-склонен да й даде отговор.

— Тя ловец на сенки ли е?

— Тя е вампир — каза Джем — и информатор. Дава информация на

Шарлот и ни държи в час за това, какво се случва в общността на Децата на

нощта.

— Няма нужда да говориш с нея, ако не желаеш, Теса — каза Шарлот,

— мога да я отпратя.

— Не — Теса отмести чинията си настрана, — ако знае

толкова
много за де Куинси, може да знае нещо и за Нат. Не мога да рискувам да я
отпратя, ако разполага с такава информация. Ще се срещна с нея.
— Ти дори не знаеш какво иска от теб — каза Уил.
Теса го погледна преценяващо. Светлината правеше кожата му по-
бледа, очите му по-сини. Бяха с цвета на водите в Северния океан, където
ледовете се носеха по тъмносинята повърхност и приличаха на ледени
висулки.
— Досега не съм срещала долноземец, ако не броим Сестрите на
мрака. Бих искала да видя такъв.
— Теса — започна Джем, но тя вече бе на крака. Без да поглежда
никой на масата, тя бързо излезе от стаята след Шарлот.

8
Камила

Плодовете падат,
любовта умира, времето тече.
Пиеш от дъха ми безконечен.
Жив си след безброй промени.
Свеж след целувките на смъртта.
От пламнала наново летаргия.
От нечисти и безплодни наслади.
Неща чудовищни, безплодни и бледи.
И една отровна кралица.
Алджернон Чарлз Суинбърн, „Долорес"

Теса едва бе преполовила пътя по коридора, когато Уил и Джем я
настигнаха и застанаха от двете й страни.
— Нима мислеше, че ще пропуснем да дойдем? — попита Уил и
вдигна ръка, като остави магическата светлина да блесне между пръстите
му и да освети коридора. Шарлот, която бързаше пред тях, се обърна, но не
каза нищо.

— Знам, че ти нищо не пропускаш — отговори Теса, като задържа
погледа си право напред. — Хранех обаче по-големи надежди, що се отнася
до Джем.
— Където е Уил, там съм и аз — добродушно отвърна Джем, — освен
това съм любопитен колкото него.
— Това не е нещо, с което човек трябва да се хвали. Къде отиваме? —
попита внезапно Теса, изненадана, когато стигнаха края на коридора. Зад
тях стените потъваха в неприветлив мрак. — Да не сме направили
погрешен завой?
— Търпението е добродетел, госпожице Грей — каза Уил. Бяха
застанали пред дълъг коридор, който се спускаше стръмно надолу. По
стените липсваха гоблени и факли, и тъмнината подсказа на Теса защо
Уил бе донесъл магическия камък.
— Този коридор води до Храма — каза Шарлот. — Това е най-
безопасната зала в Института. Ако ще цялата сграда да падне или изгори,
тази стая ще остане здрава. Това е и мястото, където се срещаме с онези,
които по някаква причина не могат да стъпят на свята земя.
Прокълнатите. И вампирите.
— Да си вампир проклятие ли е? — попита Теса.
Шарлот поклати глава.
— Не. Смятаме, че е някакъв вид демонична зараза. Повечето
болести, които покосяват демоните, не се пренасят върху човешкия
организъм, но понякога и това се случва, обикновено с ухапване или
одраскване. Такива са вампиризмът, ликантропията...
— Демонската шарка... — вметна Уил.
— Уил, няма такава болест и ти добре знаеш това — каза Шарлот. —
Та, докъде бях стигнала?
— Че да си вампир не е проклятие, а болест — услужливо каза Теса.

— Но те все пак не могат да стъпят на свята земя, нали? Това не значи ли,

че са прокълнати?

— Зависи в какво вярваш — каза Джем, — и дали по принцип вярваш

в проклятията.

— Но вие ловите демони? Трябва да вярвате в проклятията!

— Вярвам в доброто и злото — обясни Джем, — и вярвам, че душата

е вечна. Ала не вярвам в огнения Ад, в острите тризъбци или в

безкрайните изтезания. Не вярвам, че можеш да заплашваш хората и така

да ги направиш добри.

Теса погледна към Уил.

— Ами ти? В какво вярваш?

— *Pulvis et umbra sumus* — каза Уил, без да я поглежда. — Вярвам, че

сме прах и сенки. Какво друго има на този свят?

— В каквото и да вярвате, моля ви не казвайте на лейди Белкор, че е

прокълната — каза Шарлот. Тя бе спряла пред големи железни врати, с

които коридорът свършваше. Върху всяка от тях бе изписан странен знак,

който приличаше на две двойки залепени една до друга букви „С". —

Жената бе много мила, когато ни предложи да ни помогне, и няма нужда

да я обиждаме. Това важи най-вече за теб, Уил. Ако не можеш да се

държиш прилично, ще те изгоня от Храма. Джем, надявам се да бъдеш

възпитан, както винаги. Теса... — Шарлот погледна Теса със сериозните си,

но мили очи. — Не се плаши.

Тя извади един железен ключ от джоба на дрехата си и го пъхна в

ключалката. Ключът бе във формата на ангел с разперени криле.

Крилцата блеснаха за момент преди Шарлот да завърти ключа, после

вратата се отвори.

Стаята приличаше на трезор. Нямаше прозорци, нито други

врати
освен тази, през която бяха минали.
Огромни каменни колони придържаха потънал в сенки таван,
осветяван от множество свещници. Върху колоните бяха изрисувани руни,
оформящи сложни фигури, объркващи окото. Огромни гоблени висяха по
стените, всеки от които носеше символът на една-единствена руна. Имаше
и огромно позлатено огледало, което правеше мястото да изглежда два
пъти по-голямо. Грамаден каменен фонтан се издигаше в средата на
помещението, имаше кръгла основа, а в центъра му се издигаше ангел с
прибрани криле. Реки от сълзи капеха от очите му и падаха с плясък във
фонтана.
Зад него, между две масивни колони, имаше няколко стола,
тапицирани с черно кадифе. Жената, която седеше на най-високия от тях,
бе слаба, но изглеждаше величествено. На главата ѝ се кипреше наклонена
шапка с огромно черно перо. Дрехата ѝ бе от скъпа червена коприна, а
бялата ѝ като лед кожа се показваше над корсажа, макар гърдите ѝ никога
да не се надигаха, дори за глътка въздух. Огърлица от рубини опасваше
гърлото ѝ като белег. Косата ѝ бе гъста и бледоруса, прибрана в
съвършени къдрици на тила. Очите ѝ бяха яркозелени и светеха като на
котка.
Теса затаи дъх. Значи долноземците можеха да бъдат и красиви!
— Намали яркостта на светлината, Уил — прошепна Шарлот, преди
да се забърза към гостенката си. — Много мило от ваша страна, че ни
изчакахте, баронесо. Надявам се Храмът да ви се е сторил удобен?
— Както винаги, Шарлот — каза лейди Белкор. Гласът ѝ звучеше

отегчено.

— Лейди Белкор, позволете ми да ви запозная с госпожица Тереза

Грей — Шарлот посочи Теса, която нямаше представа какво се очаква да

направи и затова просто кимна възпитано. Опитваше се да си спомни
какво е обръщението към баронеса. Чудеше се дали не зависи от това,
дали въпросната дама е омъжена за барон или не, но не можеше да си
спомни.
— Зад нея е господин Джеймс Карстерс, един от нашите млади ловци
на сенки, а с него е...
Но очите на лейди Белкор вече се бяха спрели на Уил.
— Уилям Херондейл — каза тя и се усмихна. Теса се напрегна, но
зъбите на жената вампир изглеждаха съвсем нормални, нямаше и следа от
заострени резци. — Много мило, че дойде да ме поздравиш.
— Вие се познавате? — Шарлот изглеждаше изумена.
— Уилям спечели двайсет лири от мен на фаро* — рече лейди
Белкор, а зеленият й поглед обходи Уил така, че Теса настръхна. — Преди
няколко седмици, в едно казино на клуб „Пандемониум".
** Вид игра на карти. — Бел. прев.*
— Така ли? — Шарлот погледна към Уил, който сви рамене.
— Беше част от разследването. Преструвах се на глупав мундан,
отишъл на място, където да се отдаде на порока — обясни Уил. — Щеше да
е подозрително, ако не играех хазарт.
Шарлот вирна брадичка.
— И все пак, Уил, парите, които спечели, са били доказателство.
Трябвало е да ги предадеш на Клейва.
— Изхарчих ги за джин.
— Уил!
Той отново сви рамене.
— Грехът е тежък товар.
— Който ти носиш с учудваща лекота — коментира Джем с весел
блясък в сребристите си очи.
Шарлот вдигна ръце.
— Ще си поговорим с теб по-късно, Уилям. Лейди Белкор, да
разбирам ли, че вие членувате в клуб „Пандемониум"?
Баронесата направи гримаса.

— Съвсем не. Онази нощ бях в казиното, тъй като един познат
магьосник искаше да спечели лесни пари на карти. Събитията,
организирани от клуба, са отворени за повечето долноземци. Членовете
обичат да се появяваме там, защото мунданите се впечатляват и
развързват кесиите си. Зная, че долноземците въртят основния бизнес
там, но аз не съм една от тях. Всичко това е толкова парвенюшко.

— Де Куинси е сред членовете — каза Шарлот и Теса видя как зад
кафявите й очи проблясва свиреп интелект. — Даже чух, че той ръководи
организацията. Знаехте ли това?

Лейди Белкор поклати глава, очевидно незаинтересована от тази
информация.

— Някога с де Кунси бяхме близки, ала вече не. Бях откровена, като
му казах, че не се интересувам от клуба. Предполагам, че е възможно той
да е ръководителят му. Организацията, ако питате мен, е просташка, но
несъмнено носи големи печалби.

Тя се приведе напред и сви покритите си с ръкавици ръце в скута.

Имаше нещо възхитително в движенията й, дори най-малките. Някаква
странна, животинска грация. Като да гледаш котка, промъкваща се в
сенките.

— Първото нещо, което трябва да знаете за де Кунси, е, че той е най-
опасният вампир в Лондон. Докопа се до върха на най-силния клан в
града. Всеки вампир в Лондон се подчинява на волята му. — Аленит е й
устни се свиха. — Второто нещо, което трябва да знаете, е, че де Кунси е
древен, дори за Дете на нощта. Той е живял по-голямата част от живота си

преди Споразумението и го презира от дън душа, мрази живота под

тежестта на закона. А повече от всичко ненавижда нефилимите.

Теса видя как Джем се наведе и прошепна нещо на Уил, който се

усмихна леко.

— Наистина? — каза Уил. — Но как може някой да ни презира? Ние

сме толкова очарователни.

— Сигурна съм, че сте наясно, че повечето долноземци не ви обичат.

— Но смятахме де Куинси за съюзник — Шарлот подпря

треперещите си ръце на облегалката на един от кадифените столове. —

Той винаги е помагал на Клейва.

— Преструва се. Ако е в негов интерес да ви помогне, ще го направи.

Но с радост би видял как всички потъвате в океана.

Шарлот пребледня, но продължи.

— А знаете ли нещо за връзките му с две жени, Сестрите на мрака?

Или за интереса му към автоматоните, механичните хора?

— Сестрите на мрака, отвратително — потръпна лейди Белкор. —

Такива гнусни и неприятни същества. Магьосници, доколкото си спомням.

Избягвах ги. Те осигуряват удоволствия за онези членове на клуба, чиито

вкусове не са особено... изискани. Опиум, проститутки, такива неща.

— А автоматоните?

Лейди Белкор махна отегчено с ръка.

— Де Куинси може и да се интересува от часовници, не знам.

Всъщност, когато ме попитахте за де Куинси, изобщо нямах намерение да

идвам. Едно е да споделиш някои тайни с Клейва, а съвсем друго е да

предадеш най-могъщия вампир в Лондон. Но тогава чух за вашата малка

превръщенка. — Зелените й очи се спряха на Теса, а червените й устни се

изкривиха в усмивка.

— Виждам семейната прилика.

Теса я погледна.

— Каква семейна прилика?

— Ами с Натаниъл, разбира се. С брат ти.

Теса се почувства сякаш са пуснали кубче лед във врата й и застана

нащрек.

— Виждали сте брат ми?

Лейди Белкор се усмихна като жена, която знае, че има скрит коз в

ръкава си.

— Виждала съм го на срещите на де Куинси — каза тя. —

Изглеждаше впечатлен от него и приятелите му. Мило момче е този твой

брат, но злощастно, за съжаление.

— Той жив ли е? — попита Теса. — Нали е жив?

— Да, поне до миналата нощ — махна с ръка лейди Белкор.

Ръкавиците й бяха алени, което правеше ръцете й да изглеждат като

окървавени. — Да се върнем обаче на темата. Говорихме си за де Куинси.

Кажете ми, Шарлот, знаехте ли, че той провежда срещите си в къщата на

площад Карлтън?

Шарлот вдигна ръце от облегалката на стола.

— Чувала съм.

— За нещастие — добави Уил, — досега не ни е канил. Или пък

поканите са се изгубвали по пощата.

— На тези срещи — продължи лейди Белкор — измъчват и убиват

хора. Мисля, че телата им се хвърлят в Темза, за да зарадват клошарите,

ровещи се в калта. Това знаехте ли го?

Дори Уил изглеждаше шокиран. Шарлот каза:

— Но убийството на хора от Децата на нощта е забранено от Съглашението...

— Което де Куинси презира. Затова действа, колкото заради самото

удоволствие от убийството, което, в интерес на истината, е доста голямо,

толкова и за да обиди нефилимите.

Устните на Шарлот побеляха.

— Откога се случва всичко това, Камила?

Значи това бе името й, помисли си Теса. Камила. Френско

име, което
обясняваше акцента.
— Поне от година, може и повече — спокойно отвърна вампирът.
Звучеше студено, без следа от емоция.
— Но ми казвате чак сега, защото... — Шарлот прозвуча обидена.
— Защото ако разкриеш тайните на Господаря на Лондон, си отиваш
— каза Камила, а зелените ѝ очи потъмняха. — А и да ви бях казала, какво
бихте могли да направите? Де Куинси е ваш съюзник. Нямате причина да
нахълтвате в къщата му, все едно е обикновен престъпник. Нямате
доказателства, че прави нещо нередно. Доколкото знам, според
Споразумението трябва да видите как един вампир наранява хора, за да
можете да предприемете нещо.
— Да — каза колебливо Шарлот, — но ако присъстваме на някоя от
сбирките...
Камила се изсмя.
— Де Куинси не би го позволил. Мерне ли ловец на сенки, ще се
залости. Няма да ви допуснат да влезете.
— Но вие можете да вземете един от нас със себе си... — каза Шарлот.
Перото върху шапката на Камила трепна, когато тя вдигна глава:
— И да рискувам собствения си живот?
— Е, вие не сте съвсем жива, нали? — отбеляза Уил.
— Ценя съществуването си точно толкова, колкото и ти цениш
твоето — присви очи лейди Белкор, — и това е урок, който е добре да
запомниш. Няма да е зле нефилимите да осъзнаят, че създанията, които не
са като тях, също са живи.
Тогава Джем проговори за пръв път, откакто бяха влезли в помещението.
— Лейди Белкор, ако ми позволите да попитам, какво точно искате

от Теса?

Камила погледна право към Теса и зелените й очи блеснаха като

изумруди.

— Ти можеш да приемеш какъвто си поискаш вид, нали така? Да

приемеш образа, гласа, маниерите на някого? Така ми казаха.

— Да — с нежелание потвърди Теса, — преобразяването е почти

идентично. Не мога да кажа съвършено, но...

Камила присви очи:

— Ще трябва да бъде. Ако успееш да се превъплътиш в мен...

— Във вас? — попита Шарлот. — Лейди Белкор, простете, но не

виждам...

— А пък аз виждам — намеси се Уил незабавно, — ако Теса се

маскира на лейди Белкор, ще може да се промъкне на някоя от срещите на

де Куинси. Ще имаме свидетел за това, че той нарушава Споразумението.

Тогава Клейвът ще атакува, без да се нарушава Съглашението.

— Мъничкият ми тактик — усмихна се Камила като отново разкри

белите си зъби.

— Също така, това ще ни позволи да претърсим резиденцията на де

Куинси — каза Джем. — Ще разберем защо толкова го интересуват тези

автоматони. Ако наистина убива хора, няма причина да не проверим дали

мотивът не е нещо повече от жестоко забавление.

Той погледна Шарлот многозначително и Теса разбра, че си мисли за

телата в мазето на Къщата на мрака.

— Но ще трябва да измислим как да подадем сигнал на Клейва от

дома на де Куинси — замисли се Уил. Очите му блестяха. — Може би Хенри

може да измисли нещо. Би било много добре, ако имаме план на къщата...

— Уил — възрази Теса, — аз не...

— Естествено, няма да те пуснем сама — нетърпеливо я

прекъсна

Уил, — ще дойда с теб. Нищо лошо няма да ти се случи.

— Уил, не! — каза Шарлот. — Сами с Теса в пълна с вампири къща?

Не разрешавам.

— И кой смяташ да пратиш с нея, ако не мен? — възрази Уил. —

Знаеш, че мога да я защитя. Знаеш, че съм правилният избор.

— Аз мога да отида. Или Хенри...

Камила, която наблюдаваше всичко това с поглед, в който се

смесваха отегчение и веселие, каза:

— Опасявам се, че трябва да подкрепя Уилям. Единствените, които

могат да посещават тези сбирки на близки приятели на де Куинси, са

вампирите и човешките им слуги. Де Куинси вече е виждал Уил като

мундан, пристрастен към окултното. Няма да бъде изненадан, ако го види

като вампирски ратай.

Вампирски ратай. Теса бе чела за тях в Кодекса. Ратаите бяха хора,

които са се заклели да служат на вампир. За вампира това значеше

компания и кръв, а в замяна човеците получаваха малки порции от кръвта

на вампира. Тя ги подчиняваше на господаря вампир и гарантираше, че

когато умрат, ще се събудят като вампири.

— Но Уил е само на седемнайсет — възрази Шарлот.

— Повечето ратаи са младички — каза Уил. — Вампирите ги

предпочитат така, за да са по-хубавички. А и кръвта е по-чиста. А и живеят

повече. Малко повече — той изглеждаше доволен от себе си.

— Честно казано, по-голямата част от Анклава трудно биха минали

за красиви хора...

— Понеже сме уродливи, нали? — попита развеселен Джем. — Затова

ли аз не бих могъл да го направя?

— Не — отвърна Уил, — сам знаеш защо не можеш.

Каза го, без да трепне, и Джем, след като го погледна за момент, сви

рамене и отклони погледа си настрани.

— И все пак не съм сигурна, че всичко това е правилно — каза

Шарлот. — Кога е следващото такова събитие, Камила?

— Събота вечер.

Шарлот си пое дълбоко въздух.

— Ще трябва да говоря с Анклава, преди да се съглася. Теса също

трябва да даде съгласието си.

Всички погледи се насочиха към Теса. Тя нервно облиза

пресъхналите си устни.

— Вярвате — обърна се тя към лейди Белкор, — че има шанс брат ми

да е там?

— Не давам обещания. Но шанс има. Натаниъл Грей често ходеше на

сбирките на де Куинси. Той бе много популярен.

Теса усети да я побиват тръпки.

— Той ратай ли е?

— Не — каза след кратка пауза Камила.

Лъже, помисли си Теса. Прилоша й.

— Ще го направя — каза накрая, — но искам да ми обещаете, че ако

Нат е там, ще го спасите. Искам да съм сигурна, че не всичко е единствено,

за да хванете де Куинси. Трябва също да спасите Нат.

— Разбира се — каза Шарлот, — ала не знам, Теса. Ще бъде много

опасно...

— Досега превъплътявала ли си се в долноземец? — попита Уил. —

Сигурна ли си, че това изобщо е възможно?

Теса поклати глава.

— Никога не съм правила нещо подобно. Но... мога да опитам. — Тя

се обърна към лейди Белкор. — Бихте ли ми дали нещо ваше? Пръстен или

носна кърпичка например.

Камила вдигна ръце зад главата си, откопча огърлицата си и я свали.

Заклати я с елегантните си пръсти, след което я подаде на Теса.

— Ето. Вземи.

Джем намръщен я пое, след което я подаде на Теса. Тя усети

тежестта й. Рубинът, с големина на яйце, бе студен на допир,

сякаш бе
лежал в сняг. Да сключиш пръсти около него бе като да стиснеш бучка лед.
Теса си пое дълбоко дъх и затвори очи.
Превъплъщението този път бе различно, странно. Мракът се
надигна бързо и се уви около нея, а светлината, която видя в далечината,
имаше студен сребърен отблясък. Мразовитият повей, който долетя от
тази светлина, бе пронизващ. Теса притегли светлината към себе си,
потъна в ледената ѝ яркост, гмурна се в ядрото ѝ и тя издигна ярко бели
стени около нея...
Усети остра болка в центъра на гърдите си и за момент погледът ѝ се
замъгли в червено, в аления цвят на кръвта. Всичко бе кървавочервено и
тя се паникьоса. Започна да се бори за свобода, очите ѝ рязко се отвориха...
И отново бе в Храма, а всички останали я наблюдаваха. Камила се
усмихваше леко, а останалите изглеждаха смаяни, макар и не толкова,
колкото след превръщането ѝ в Джесамин.
Ала нещо не бе наред. Усещаше в себе си ужасна празнота, не болка, а
чувството, че нещо липсва. Теса се задави и през тялото ѝ премина вълна
от болка. Тя се отпусна в един от столовете и притисна ръце към гърдите
си. Цялата трепереше.
— Теса? — Джем приклекна до стола ѝ и взе едната ѝ ръка в своите.
Можеше да се види в едно от огледалата на отсрещната стена — или по-
точно виждаше облика на Камила. Светлата коса на Камила се спускаше
разбъркана по раменете ѝ, а бялата ѝ кожа се показваше през корсажа на
твърде тясната рокля, която щеше да накара Теса да се изчерви — ако
можеше. За да се изчервиш обаче трябваше да имаш кръв, която да тече

във вените и тя си спомни с ужас, че вампирите не дишаха, не чувстваха

жега или студ и нямаха сърца, които да бият в гърдите им.

Ето това бе странната, неестествена празнота, която чувстваше.

Сърцето й бе неподвижно, мъртво в гърдите й. Тя изхлипа, докато си

поемаше дъх. Това й причини болка и разбра, че макар да може да диша,

новото й тяло нито има нужда, нито желание за това.

— Боже мой — прошепна тя тихо на Джем, — сърцето ми не бие.

Сякаш съм умряла. Джем...

Той погали ръката й внимателно, бавно и после я погледна със

сребристите си очи. Нищо в погледа му не се бе променило отпреди,

гледаше я както я бе гледал, когато бе Теса Грей.

— Ти си жива — каза той толкова тихо, че само тя го чу, —

изглеждаш различно, но си Теса и си жива. Знаеш ли откъде го знам?

Тя поклати глава.

— Спомена името Божие. Никой вампир не може това — той стисна

ръката й, — душата ти си е същата.

Тя затвори очи и остана неподвижна за миг, съсредоточена върху

натиска на ръката му върху нейната, топлината му върху собствената й,

студена като лед кожа. Скоро треперенето й престана, тя отвори очи и се

усмихна слабо на Джем.

— Теса — каза Шарлот, — всичко наред ли е?

Теса отклони погледа си от Джем и погледна към Шарлот, която

гледаше разтревожено. Зад Шарлот бе застанал Уил, но неговото

изражение оставаше неразгадаемо.

— Ще ти трябва малко практика затова как да се движиш и държиш,

ако искаш да убедиш де Куинси, че си аз — каза лейди Белкор. —

Например аз никога не бих се стоварила така върху някой стол — тя

наклони глава на една страна. — И все пак, трябва да призная, това бе
впечатляващо представление. Някой те е подготвил доста добре.
Теса си спомни за Сестрите на мрака. Дали наистина я бяха обучили
добре? Бяха ли й направили услуга, отключвайки скритата й сила, въпреки
омразата, която изпитваше към тях за това? Или щеше да е по-добре
никога да не бе узнавала, че е различна?
Тя постепенно прекрати превъплъщението, остави образа на Камила
да се оттече от нейния. Чувстваше се, сякаш от леден извор. Ръката й
стисна тази на Джем, докато мразът отново мина през нея, като леден
водопад. Нещо се раздвижи в гърдите й. Като птица, стояла замаяна и
неподвижна, след като се е ударила прозорец, но после събрала сили да
полети отново, сърцето й внезапно започна да бие. Въздух изпълни
дробовете й и тя пусна Джем, за да притисне ръце към гърдите си, да
долови сърдечния си ритъм с пръсти.
Тя погледна към огледалото в стаята. Отново бе себе си — Теса Грей,
а не приказно красив вампир. Почувства облекчение.
— Би ли ми върнала огърлицата — каза хладно лейди Белкор и
протегна деликатната си ръка. Джем взе рубиненото украшение и й го
подаде. Докато го поемаше Теса видя, че на сребърната част е гравиран
надпис: *Amor verus moritur numquam*.
Тя погледна към Уил, без да е сигурна защо и видя, че той гледа към
нея. И двамата бързо отклониха погледи.
— Лейди Белкор — каза Уил, — понеже никой от нас не е бил на
гости на де Куинси, се чудя дали би било възможно да ни направите план
на имението, скица на етажите и стаите.

— Имам по-добра идея — каза лейди Белкор, докато вдигаше ръце,

за да постави огърлицата на врата си, — Магнус Бейн.

— Магьосникът? — повдигна вежди Шарлот.

— Точно така — каза лейди Белкор. — Той познава имението не по-

зле от мен, а де Куинси го кани често на сбирките си. Макар и той като мен

да избягва такива, на които се убиват хора.

— Колко благородно — промърмори Уил.

— Ще се срещнете там и ще те разведе из къщата. Никой няма да се

изненада да те види с него. Магнус Бейн е мой любовник.

Теса зяпна. Дамите не споделяха такива неща в изискана компания.

Или в каквато и да било компания. Но пък, може би при вампирите бе по-

различно. Така или иначе, всички бяха смаяни, освен Уил, който, както

обикновено, едвам сдържаше смеха си.

— Колко мило — каза Шарлот след кратка пауза.

— Така е — съгласи се Камила и се изправи, — а сега, ако може някой

да ме придружи до изхода. Става късно, а още не съм се хранила.

Шарлот, която наблюдаваше Теса загрижено, каза:

— Уил, Джем, бихте ли отишли?

Теса гледаше как двете момчета обкръжават Камила като стражи —

каквито всъщност си бяха — и я изведоха от помещението. Като стигна

прага, вампирът се обърна, погледна през рамо и се усмихна. Бледите й

руси кичури се спускаха от двете страни на лицето й. Бе така красива, че

Теса усети да я пронизва болка, която притъпи инстинктивното чувство

да избяга.

— Ако го направиш — каза Камила, — ако успееш, независимо от

това дали намериш брат си или не, ти обещавам, малка превръщенко, че

няма да съжаляваш.

Теса потръпна, но Камила вече си бе тръгнала. Движеше се

така

бързо, сякаш се бе изпарила. Намръщена, Теса се обърна към Шарлот:

— Какво мислиш, че имаше предвид, като каза, че няма да съжалявам?

Шарлот поклати глава.

— Не зная — въздъхна тя, — ще ми се да е искала да каже, че ще си

сторила нещо добро и това ще е утеха, но това е Камила, така че...

— Всички вампири ли са такива? — попита Теса. — Студени?

— Ами повечето от тях са живели много дълго време — каза Шарлот

дипломатично, — не виждат нещата като нас.

Теса постави пръсти върху болящите я слепоочия.

— Да, наистина — съгласи се тя.

От всички черти на вампирите, които смущаваха Уил — безшумното

им придвижване, нечовешки ниския тембър на гласа им — най го

притесняваше миризмата им. Или по-точно липсата й. Всички човешки

същества миришеха на нещо — пот, сапун, парфюм, но вампирите не. Те

бяха като восъчни кукли.

Пред него Джем държеше последната врата, която водеше от Храма

към преддверието на Института. Мястото бе изградено така, че вампирите

и други подобни същества да могат да го използват, но Камила не можеше

да влезе по-навътре в Института. Затова изпращането й бе повече знак на

любезност, а и гарантираше, че няма да се натъкне на свята земя, което би

било опасно за нея.

Камила мина покрай Джем, без да го поглежда, а Уил я последва,

спирайки се само, за да прошепне на Джем:

— Не мирише на нищо!

Джем изглеждаше шокиран.

— Подуши ли я?

Камила, която ги чакаше на следващата врата, се обърна към

тях и се
усмихна.
— Знаете ли, чувам всичко, което казвате — каза тя. — Вярно е,
вампирите нямат миризма. Това ни прави добри хищници.
— Както и отличния слух — вметна Джем и остави вратата да се
затвори зад тях. Стигнаха изхода. Камила постави ръка на дръжката на
вратата, като че бързаше да си тръгне, ала изражението на лицето й бе
спокойно, когато се обърна към двете момчета.
— Погледнете се само — черно и сребърно. Ти можеш да бъдеш
вампир... — каза тя на Джем, — с вида си, с бледността си. А ти — обърна се
към Уил, — едва ли де Куинси и хората му ще се усъмнят, че си мой ратай.
Джем гледаше Камила с погледа, за който Уил смяташе, че може да
натроши стъкло и каза:
— Защо правите всичко това, лейди Белкор? Този ваш план за де
Куинси... защо?
Камила се усмихна. Уил трябваше да признае, че е красива — но пък
повечето вампири бяха такива. Тяхната красота винаги му бе изглеждала
като тази на изсушените цветя — хубави, но мъртви.
— Това, което прави, тежи на съвестта ми.
Джем поклати глава.
— Не мисля. Може би сте от типа, които биха се пожертвали заради
убежденията си, но нещо не ми се вярва. Повечето от нещата, които
правим, са по лични причини. Любов, омраза...
— Или отмъщение — добави Уил. — Все пак от година знаете какви
неща се случват там, а идвате при нас чак сега.
— Това е заради госпожица Грей.
— Но не само, нали? — рече Джем — Теса е вашата възможност, но
причината, мотивът, е друг. — Той наклони глава. — Защо мразите де

Куинси толкова много?

— Не смятам, че това е твоя работа, малък сребристи ловецо — каза

Камила и оголи зъбите си, които блеснаха като мраморни върху червените

й устни. Уил знаеше, че вампирите могат да показват зъбите си по своя

воля, но бе изнервящо. — Какво значение имат мотивите ми?

Уил отговори вместо Джем, като предполагаше какво мисли той.

— Защото не можем да ви се доверим. Може би това е капан. Шарлот

не би го повярвала, но това не го прави невъзможно.

— Да е капан? — подигра се Камила. — И да си навлека гнева на

Клейва? Не мисля!

— Лейди Белкор — каза Джем, — каквото и да ви е обещала Шарлот,

ако искате помощта ни, ще трябва да отговорите на въпроса.

— Добре — каза накрая тя, — виждам, че няма да се успокоите,

докато не ви обясня. Ти — посочи тя Уил — си прав. Знаеш много за

любовта и отмъщението за някой толкова млад. Ще ми е интересно някой

ден да си побъбрим. — Тя отново се усмихна, ала усмивката не стигна

очите й. — Обичах някого — каза тя. — Той бе ликантроп, човек, който се

трансформира във вълк. На Децата на нощта е забранено да обичат Деца

на луната. Бяхме внимателни, ала де Куинси ни хвана. Той го уби, уби го по

начина, по който ще убие някой нещастен мундан на следващата сбирка.

— Очите й блеснаха като зелени лампи, когато ги погледна. — Аз обичах

онзи човек, а де Куинси ми го отне. Уби го, заедно с гнусните си копои,

които му помагаха и ръкопляскаха. Няма да им простя това никога.

Избийте ги всичките!

Съглашението, което вече е на десет години, отбелязва

превратен

момент в историята както на нефилимите, така и на долноземците.

Двете групи вече няма да се стремят да се унищожат взаимно. Те ще

бъдат обединени срещу общия враг — демоните. Петдесет души

присъстваха на подписването на Споразумението в Идрис — десетима от

Децата на нощта, десетима от Децата на Лилит, известни като

магьосници, десетима от Прекрасния народ, десетима от Децата на

луната, десетима от кръвта на Разиел...

Теса се събуди от почукване на вратата. Тя бе задрямала, а пръстът й

все още отбелязваше докъде е стигнала в „Кодекс на ловците на сенки".

След като отмести книгата, едва имаше време да се покрие със завивката,

преди вратата да се отвори.

Нахлу светлина от лампа, а с нея и Шарлот. Теса се почувства странно

разочарована — но кой друг можеше да очаква? Въпреки късния час

Шарлот бе облечена така, сякаш смята да излиза. Лицето й бе много

сериозно, а под тъмните й очи се виждаха сенки от умора.

— Будна ли си?

Теса кимна и вдигна книгата, която четеше.

— Чета.

Шарлот не каза нищо, прекоси стаята и седна на леглото на Теса.

Вдигна ръка и нещо в дланта й заблестя — ангелът на Теса.

— Дала си това на Хенри.

Теса остави книгата настрана и взе медальона в ръка. Прокара

верижката през главата си и се почувства спокойна, когато отново усети

познатата тежест на врата си.

— Успял ли е да го разучи?

— Не съм сигурна. Каза, че отвътре е много ръждясал и е цяло чудо,

че още работи. Почисти механизма, макар да не е довело до голяма

промяна. Но може би сега тиктака по-ритмично?

— Може би — каза Теса, макар да не се интересуваше от това. Бе

щастлива отново да има своя ангел, символът на майка й и на живота й в

Ню Йорк.

Шарлот скръсти ръце в скута си.

— Теса, има нещо, което не ти казах.

Сърцето на Теса заби по-бързо.

— Какво?

— Мортмейн... — Шарлот се поколеба. — Когато казах, че Мортмейн

е завел брат ти в клуб „Пандемониум"... това е вярно, но неточно. Брат ти е

знаел за света на сенките още преди Мортмейн да му разкаже за него.

Явно го е научил от баща ти.

Смаяна, Теса не отговори.

— На колко години беше, когато родителите ти починаха? — попита

Шарлот.

— Загинаха при злополука — отговори Теса, леко замаяна. — Бях на

три. Нат бе на шест.

Шарлот се намръщи.

— Много малък за такава тайна, но... предполагам е възможно баща

ти да му е казал.

— Не — възрази Теса, — ти не разбираш. Имах най-обикновено,

нормално детство. Леля Хариет бе най-практичната жена на света. Тя

щеше да знае нещо, нали? Тя бе по-малката сестра на мама. Когато

отпътували за Америка, са тръгнали заедно от Лондон.

— Понякога хората пазят тайни, Теса, дори от тези, които обичат —

Шарлот прокара пръсти по корицата на Кодекса, по релефните букви. — И

трябва да признаеш, че има смисъл.

— Смисъл? Няма никакъв смисъл!

— Теса... — въздъхна Шарлот — не знаем защо имаш такава

способност. Но ако някой от родителите ти е бил свързан с магическия

свят, не е ли тази връзка вероятната причина? Ако баща ти е членувал в

клуб „Пандемониум", не е ли вероятно оттам де Куинси да знае за теб?

— Предполагам — призна Теса с нежелание, — но... когато за пръв

път дойдох в Лондон, силно вярвах, че това, което ми се случва, е сън. Че

животът, който съм имала преди, е истинският, а съм попаднала в ужасен

кошмар. Исках да намеря Нат и да се върна към предишния си живот. — Тя

вдигна очи и погледна Шарлот. — Ала сега се чудя дали предишният ми

живот не е бил съня, а това да е истината. Ако родителите ми са знаели за

клуб „Пандемониум", ако и те са били част от света на сенките, то тогава

няма къде да се върна, когато всичко това свърши.

Шарлот, чиито ръце все още бяха сплетени на скута й, погледна Теса

внимателно.

— Чудила ли си се защо лицето на Софи е обезобразено?

Изненадана, Теса само заекна:

— Д-да, чудила съм се, но не смеех да попитам.

— И правилно — отвърна Шарлот. Гласът й бе твърд, но мил. —

Когато за пръв път видях Софи, тя се бе свила до една врата, мръсна и с

кървав парцал, с който притискаше бузата си. Тя ме видя, когато минах

покрай нея, въпреки магическия прах. Това привлече вниманието ми. Тя

бе надарена със Зрението, точно като Томас и Агата. Предложих й пари, но

тя не искаше да ги вземе. Убедих я да ме придружи до една чайна и тя ми

разказа какво й се е случило. Работила е като сервитьорка в хубаво

заведение в Сейнт Джонс Ууд*. Сервитьорките, разбира се, били избирани

по външния им вид, а Софи била красива — нещо, което било

голямо

предимство, но после се оказало голям недостатък. Както може би се

досещаш, синът на собственичката проявил интерес към нея и се опитал

да я съблазни. Тя го отхвърлила няколко пъти. Побеснял, той взел нож и

нарязал лицето ѝ с думите, че ако той не може да я има, ще се погрижи

никой повече да не я пожелае.

** Квартал в северозападен Лондон. — Бел. прев.*

— Ужасно — прошепна Теса.

— Тя отишла при майката на момчето, но пред нея той бил казал, че

тя се опитала да го съблазни, а с ножа той защитил достойнството си.

Естествено, изхвърлили я на улицата. Когато я намерих, бузата ѝ вече бе

силно възпалена. Докарах я до тук и помолих Мълчаливите братя да я

прегледат. Те се справиха с възпалението, но не можаха да заличат белега.

Теса несъзнателно постави ръка върху собственото си лице,

изпълнена със съчувствие.

— Бедничката Софи.

Шарлот наклони главата си на една страна и погледна към Теса с

големите си кафяви очи. Толкова сила има в тази жена, помисли си Теса, че

понякога бе трудно човек да забележи колко крехка е тя.

— Софи има дарба — каза тя, — има Зрението. Може да вижда това,

което други не могат. Преди се е чудила дали не се побърква. Сега знае, че

не е луда, а специална. Била е само една сервитьорка, която вероятно е

щяла да бъде уволнена веднага, щом хубостта ѝ повехне. Сега е ценен член

на нашето домакинство, момиче с дарба, което много ни помага. —

Шарлот се приведе напред. — Щом погледнеш назад към живота, който си

имала, Теса, той ти се струва безопасен в сравнение с този. Ала, ако не

греша, ти и леля ти сте били много бедни. Ако не бе дошла в Лондон, какво

щеше да правиш след смъртта й? Къде щеше да отидеш? Дали нямаше да

свършиш разплакана в някоя уличка, като нашата Софи? — Шарлот

поклати глава. — Имаш безценна сила. Не бива да молиш никого за нищо.

Не зависиш от никого. Ти си свободна, а тази свобода е дар.

— Трудно е да приемеш нещо за дар, когато заради него те отвличат

и измъчват.

Шарлот отново поклати глава.

— Веднъж Софи ми каза, че е благодарна за това, че е обезобразена.

Каза ми, че който се влюби в нея сега, ще обича самата нея, а не хубавото й

лице. Това е твоето истинско аз, Теса. Тази сила е част от теб. И който те

обича сега — а и ти самата трябва да се обикнеш, — ще те обича такава,

каквато си.

Теса вдигна Кодекса и го прегърна.

— Значи казваш, че съм права. Че всичко това е истинско, а животът

ми преди е бил само сън.

— Така е — Шарлот нежно потупа Теса по рамото, която почти

подскочи от допира. Бе минало много време от последния път, когато

някой я бе докосвал така майчински. Тя се сети за леля Хариет и гърлото й

се сви.

— И сега е време да се събудиш — завърши Шарлот.

9
Анклавът

Нека сърцето ми стане на камък.
Излъжи и бъди излъган, а после умри.
Кой знае?
Ние сме прах и пепел.
Алфред Тенисън, „Maud"

— Опитай отново — предложи Уил, — просто мини от единия край
на стаята до другия. Ще ти кажем, ако изглеждаш убедително.
Теса въздъхна. Главата я болеше, както й очите. Бе уморително да се
преструва на вампир.
Бяха минали два дни от посещението на лейди Белкор и Теса бе
прекарала почти цялото време в опити да имитира поведението на жената
вампир, но без особен успех. Тя все още се чувстваше, сякаш се плъзга по
повърхността на ума на Камила, неспособна да проникне навътре и да
схване мислите и същността й. Беше й трудно да се научи как да ходи, как
да говори, какви изражения да прави, когато на организираната от де
Куинси сбирка се срещне с вампирите, които Камила несъмнено
познаваше много добре.
Което означаваше, че от Теса също се очакваше да ги познава.
Сега тя бе в библиотеката. Бе прекарала последните няколко часа от
следобеда тренирайки странната, плавна походка на Камила и
премерения й, провлачен говор. На рамото й бе закачена рубинена
брошка, която бе донесена от ратай на Камила, сбръчкан дребосък на име
Арчър. Той бе домъкнал и куфар, в който имаше рокля, която Теса щеше да
облече за сбирката, ала бе твърде тежка и претенциозна за през деня. Теса
се упражняваше със собствената си синьо-бяла рокля, която обаче ставаше
твърде тясна в гърдите и твърде широка в кръста всеки път, когато се
превърнеше в Камила.
Джем и Уил се бяха настанили на една от дългите маси в края на
библиотеката, уж за да я напътстват и съветват, но по-скоро, или поне

така й се струваше на нея — за да й се подиграват.

— Стъпваш много тежко — отбеляза Уил, който търкаше една ябълка в ризата си и очевидно не забелязваше погледа на Теса, втренчен в

него. — Камила ходи много грациозно — продължи той, — като фавн*. Не

като патица.

** Митологично горско същество. — Бел. прев.*

— Аз не ходя като патица.

— Аз харесвам патиците — дипломатично вметна Джем, — особено

тези в Хайд Парк. — Той погледна крадешком към Уил. И двете момчета

седяха в края на високата маса, а краката им се клатеха във въздуха. —

Помниш ли, когато ме навиваше да нахраним патиците в парка с пай с

патешко месо, за да видиш дали ще се получи порода патки канибали?

— Аха — оживи се Уил, — и те го изядоха, малките кръвожадни

гадинки. Оттогава нямам вяра на патиците.

— Прощавайте — обади се Теса, — но ако нямате намерение да ми

помогнете, можете да си вървите. Не съм ви позволила да останете, за да

слушам патешките ви истории.

— Твоето раздразнение никак не подхожда на една дама — каза Уил

и се ухили иззад ябълката. — Може би природата на вампира взима връх?

Тонът му беше закачлив. Толкова е странен, помисли си Теса. Само

преди няколко дни, когато бе станало дума за родителите му, й се бе

озъбил. После, с пламнало от напрежение лице, я умоляваше да му

помогне да скрие кървавата кашлица на Джем. А сега я дразнеше, сякаш бе

малката сестра на негов приятел, сякаш я познаваше бегло и

единственото, което изпитва към нея, е просто привързаност.

Теса прехапа устни — и сбърчи лице от неочакваната болка.

Вампирските зъби на Камила, които сега бяха нейни, се контролираха от

инстинкт, който не можеше да разбере. Издължаваха се без никакво
предупреждение и тя разбираше за това, чак след като остра болка
пронижеше нежната й долна устна. Усети вкуса на собствената си кръв,
солена и топла. Притисна пръсти до устата си и когато отдръпна ръка,
пръстите й бяха почервенели.
— Не се притеснявай — каза Уил, като остави ябълката си настрана и
стана на крака, — ще зарасне много бързо.
Теса докосна кучешкия си зъб с език. Отново бе нормален. Зъб като
зъб.
— Не мога да разбера защо се удължават така!
— От глад — обади се Джем, — за кръв ли си мислеше?
— Не!
— Да не си искала да ме изядеш? — подразни я Уил.
— Не!
— Не те упреквам — обади се Джем, — той е много досаден.
Теса въздъхна.
— Камила е толкова сложна. Не мога да разбера нищо за нея, още по-
малко мога да бъда нея.
Джем я погледна внимателно.
— Успя ли да докоснеш мислите й? По начина, по който докосваш
мислите на тези, в които се превръщаш?
— Все още не. Опитвах, но единственото, което виждам, са отделни
образи. Мислите й са много добре защитени.
— Ами дано преодолееш тази защита преди утрешния ден — каза
Уил, — иначе шансовете ни за оцеляване са незавидни.
— Уил — скара му се Джем, — не говори така.
— Добре де — каза Уил, — няма да подценявам уменията си. Ако
Теса оплеска всичко, съм сигурен, че ще успея да преборя вампирските
орди и да спася нея и себе си.
Джем — както Теса започваше да забелязва, — по навик не му
обърна внимание.

— Може би — предположи той — можеш да докосваш само мислите
на мъртвите, Теса. Може би предметите, които Сестрите на мрака са ти
давали, са на хора, които са убили.

— Не. Докоснах мислите на Джесамин, когато се превърнах в нея. За
щастие, това не е така. Иначе талантът ми би бил меко казано злокобен.

Джем продължаваше да я гледа с умните си сребърни очи. Нещо в
напрегнатия му поглед успя почти да я изнерви.

— Колко ярко виждаш мислите на мъртвите? Ако например, ти дам
предмет, принадлежал на баща ми, ще можеш ли да ми кажеш какво е
мислил, докато е умирал?

Сега бе ред на Уил да се стресне.

— Джеймс, не мисля, че... — започна той, но млъкна, когато вратата
на библиотеката се отвори и Шарлот влезе в помещението. Не бе сама. С
нея имаше дузина мъже, които Теса не бе виждала никога преди.

— Анклавът — прошепна Уил и махна на Джем и Теса да се скрият
зад някой от високите поне три метра шкафове. От скривалището си
видяха как стаята се пълни с ловци на сенки, повечето от които мъже. Ала
Теса забеляза, че сред тях има и две жени.

Не можеше да не втренчи поглед в тях, спомняйки си думите на Уил
за Бодицея, за това, че жените също могат да бъдат воини. Едната от
жените, която сигурно бе висока поне метър и осемдесет, имаше
снежнобяла коса, която бе увила като корона върху главата си.

Изглеждаше около шейсетгодишна и имаше царствена осанка. Другата
жена бе по-млада, с тъмни коси, котешки очи и тайнствено излъчване.

Групата на мъжете бе по-пъстра. Най-старият от тях бе висок,

облечен изцяло в сиво. Косата и кожата му също бяха сиви, а чертите на

лицето му — изсечени, с орлов нос и остра брадичка. Около кървясалите

му очи имаше дълбоки бръчки, а бузите му бяха хлътнали.

Зад него стоеше най-младият от групата, момче, вероятно с година

по-голямо от Джем и Уил. Той бе красив, макар и с остри, ъгловати черти,

рошава кестенява коса и бдително изражение.

Джем нададе стон от изненада и неудоволствие.

— Гейбриъл Лайтууд — промърмори той на Уил, — какво търси тук?

Мислех, че учи в Идрис.

Уил не помръдна. Той се взираше в момчето с кестенявата коса,

повдигнал вежди, с тънка усмивка, играеща по устните му.

— Само не се сбивай с него, Уил — бързо добави Джем, — не и тук.

Само това те моля.

— Това не е малко, не смяташ ли? — процеди Уил, без да поглежда

към Джем. Той се бе подал иззад шкафа и наблюдаваше как Шарлот

поведе всички към голямата маса в дъното на помещението. Тя прикани

всички да седнат около нея.

— Фредерик Ашдаун и Майкъл Пенхалоу, тук, ако обичате — каза

Шарлот. — Лилиан Хайсмит, ако може да седнете там, до картата?

— А къде е Хенри, съпругът ви? — попита сивокосият мъж с рязък

тон. — Като един от ръководителите на Института е редно да присъства.

Шарлот се поколеба за миг, преди да се усмихне фалшиво.

— На път е, господин Лайтууд — каза тя и Теса разбра две неща.

Първо, сивокосият мъж най-вероятно е бащата на Гейбриъл Лайтууд и

второ, че Шарлот лъже.

— Надявам се, разбирате — изръмжа господин Лайтууд, — че среща

на Анклава без ръководителя на Института, е изключително...

необичайно.

Той се обърна и макар Уил да се шмугна иззад рафта, бе прекалено

късно. Мъжът сви очи.

— Кой е там? Излез и се покажи!

Уил погледна към Джем, който елегантно сви рамене.

— Няма голям смисъл да се крием, докато ни измъкнат оттук, нали?

— Говори за себе си — изсъска Теса. — Не искам Шарлот да ми се

ядоса, защото не е трябвало да съм тук.

— Спокойно. Не може да си знаела нещо за срещата на Анклава и на

Шарлот това й е ясно — каза Уил и се ухили. — Тя винаги знае кой е

виновен. Но на твое място бих се превъплътил обратно в себе си, ако ме

разбираш. Няма нужда да стряскаш старците.

— О! — за момент Теса почти бе забравила, че все още носи облика

на Камила. Тя бързо се преобрази и бе отново себе си, когато тримата

излязоха иззад шкафовете.

— Уил — въздъхна Шарлот, когато го видя и поклати глава към Теса

и Джем, — казах ви, че Анклавът ще се събира тук в четири часа.

— Така ли? — попита невинно Уил. — Май съм забравил. Ужасно.

Очите му се плъзнаха настрани и той се усмихна.

— Хей, Гейбриъл.

Момчето с кестенявата коса отвърна на Уил с гневен поглед. Той

имаше яркозелени очи, а устата му се бе изкривила от отвращение, докато

гледаше Уил.

— Уилям — каза той накрая с усилие и обърна погледа си към Джем,

— и Джеймс. Не сте ли още малки, за да слухтите на срещите на Анклава?

— А ти не си ли? — попита Джем.

— През юни навърших осемнайсет — каза Гейбриъл и се облегна

толкова назад в стола си, че предните му крака се повдигнаха

във въздуха

— имам пълното право да участвам на срещите на Анклава.

— Браво на теб — каза белокосата жена, която Теса смяташе за

царствена. — Това ли е тя, Лоти? Магьосницата, за която ни разправяше.

— Въпросът бе отправен към Шарлот, ала очите на жената се бяха спрели

на Теса. — Не изглежда да е нещо особено.

— Същото можеше да се каже и за Магнус Бейн, когато го видях за

пръв път — каза господин Лайтууд, гледайки Теса с любопитство. — Нека

дамата демонстрира какво умее.

— Аз не съм магьосница! — възмутено каза Теса.

— Е, определено си нещо, моето момиче — отвърна старата жена. —

Ако не магьосница, какво тогава?

— Достатъчно — изправи се Шарлот, — госпожица Грей вече се

доказа пред мен и господин Брануел. Това ще трябва да ви задоволи, поне

засега. После Анклавът може да вземе решение как да използва умението

й.

— Естествено — каза Уил, — нямаме никаква надежда да успеем с

нашия план без нейна помощ.

Гейбриъл пусна стола да падне напред с такава сила, че предните му

крака удариха каменния под с неприятен звук.

— Госпожо Брануел — попита той ядосан, — не е ли Уилям

прекалено малък, за да участва в срещи на Анклава?

Погледът на Шарлот се премести от нервното лице на Гейбриъл

върху безизразното на Уилям. Тя въздъхна.

— Да, така е. Уил, Джем, бихте ли изчакали с Теса отвън в коридора.

Лицето на Уил се изопна, но Джем го погледна предупредително и

той не каза нищо. Гейбриъл Лайтууд се усмихна триумфално.

— Ще ти покажа изхода — рече той и скочи на крака. Той придружи

тримата до вратата на библиотеката и след това се измъкна

след тях в
коридора.
— Ти — излая той към Уил, снижавайки гласа си, така че никой в
библиотеката да не може да го чуе, — навсякъде петниш името на ловците
на сенки.
Уил се облегна на стената на коридора и погледна Гейбриъл със
студените си сини очи.
— Нямах представа, че е останало нещо за опетняване, след като
баща ти...
— Бих се радвал, ако не коментираш семейството ми — изръмжа
Гейбриъл и се протегна, за да затвори вратата на библиотеката.
— Много жалко, че перспективата за твоята радост не е особено
изкусителна.
Гейбриъл се втренчи в него с блеснали от гняв зелени очи. На Теса й
се стори, че прилича на някого в този момент, но не можа да се сети на
кого.
— Моля? — не разбра Гейбриъл.
— Има предвид — любезно му обясни Джем, — че пет пари не дава
дали ще се радваш, или не.
Бузите на Гейбриъл почервеняха.
— Ако не беше още непълнолетен, Херондейл, това щеше да
означава дуел. Само ти и аз, в двубой до смърт. Щях да те разкъсам на
малки кървави парченца.
— Стига, Гейбриъл — прекъсна го Джем, преди Уил да може да
отговори, — да примамваш Уил към дуел е като да накажеш куче, което си
предизвиквал да те ухапе. Знаеш го какъв е.
— Е, страшно ти благодаря, Джеймс — каза Уил, без да сваля погледа
си от Гейбриъл, — радвам се, че оценяваш характера ми.
Джем сви рамене.
— Казах истината.

Гейбриъл погледна мрачно към Джем.

— Стой настрана, Карстерс. Това не те засяга.

Джем се приближи до вратата и Уил, който стоеше неподвижен,

кръстоса поглед с Гейбриъл. Косъмчетата на врата на Теса настръхнаха.

— Ако засяга Уил, засяга и мен — рече Джем.

Гейбриъл поклати глава.

— Ти си достоен ловец, Джеймс — каза той, — истински

джентълмен. Наистина имаш... недъг, ала никой не те обвинява за това.

Този... — той изкриви устни и посочи Уил с пръст. — Този боклук те влече

надолу. Намери си друг парабатай. Никой не очаква Уил Херондейл да

доживее деветнайсетия си рожден ден и на никого няма да му е мъчно,

когато той пукне, все едно дали...

Това обаче бе прекалено много за Теса. Без да се замисля, тя извика с

негодувание:

— Как можете да говорите така!

Гейбриъл, чиято тирада бе прекъсната по средата, изглеждаше

толкова смаян, сякаш някой от гоблените по стената бе проговорил.

— Моля?

— Чухте ме. Да кажете на някой, че няма да ви е мъчно, ако умре.

Това е недопустимо! — тя хвана Уил за ръкава. — Хайде, Уил, да вървим.

Този човек не заслужава да си губиш времето с него.

Уил изглеждаше силно развеселен.

— Това е вярно.

— Ти... ти... — заекна Гейбриъл, гледайки смаяно Теса, — нямаш

представа какви неща е вършил той.

— И не ме интересува. Нали сте нефилими? Или не сте? Трябва да сте

един отбор. — Теса се намръщи на Гейбриъл. — Смятам, че трябва да се

извините на Уил.

На Уил очевидно му беше много забавно.

— Точно така — захили се той.

— По-скоро — каза Гейбриъл, — бих предпочел някой да ме изкорми
и да върже вътрешностите ми на възел, отколкото да се извиня на този
червей!
— Много мило — каза меко Джем, — ала едва ли наистина го
мислиш. Не за това, че Уил е червей, разбира се, а за вътрешностите. Звучи
доста болезнено.
— Наистина го мисля — въодушеви се Гейбриъл. — По-скоро бих се
потопил в казан с отрова малфас, която бавно да ме разяде, докато останат
само костите ми.
— Наистина ли? — попита Уил. — Питам, защото познавам един,
който би могъл да ти продаде казан с...
Вратата на библиотеката се отвори. Господин Лайтууд застана на
прага.
— Гейбриъл — каза той с леден глас, — смяташ ли да присъстваш на
срещата, твоята първа среща на Анклава, ако мога да ти напомня, или
възнамеряваш да си играеш в коридора с другите деца?
Никой не остана особено доволен от тази реплика, най-малко пък
Гейбриъл, който преглътна тежко, кимна кръвнишки, изгледа за последно
Уил и след това последва баща си в библиотеката, тръшвайки вратата зад
гърба си.
— Е — рече Джем, след като вратата се затвори зад Гейбриъл, — в
общи линии бе толкова лошо, колкото и очаквах. За пръв път го виждаш
от миналата Коледа, нали? — попита той Уил.
— Да. Дали не трябваше да му кажа, че ми е липсвал?
— Не — отвърна Джем.
— Винаги ли се държи така ужасно? — попита Теса.
— О, трябва да видиш големия му брат — каза Джем. — Пред него
Гейбриъл е сладък като меденка. Мрази Уил дори повече от Гейбриъл, ако

това изобщо е възможно.

Уил се ухили, след което се обърна и тръгна по коридора, свирукайки

си. След миг колебание, Джем го последва, като махна с ръка на Теса да ги

последва.

— Защо Гейбриъл Лайтууд те мрази толкова, Уил? — попита Теса,

докато вървяха. — Какво си му направил?

— На него нищо — отвърна Уил, докато вървеше напред с бърза

крачка, — но на сестра му...

Теса погледна към Джем, който сви рамене.

— Откъдето мине нашия Уил, винаги има гневни момичета, готови

да се закълнат, че е отнел невинността им.

— А ти отне ли я? — попита Теса, като забърза ход, за да не изостане

от момчетата. Макар че, когато ходиш облечена в тежки рокли, които имат

навика да се заплитат в глезени ти, скоростта естествено е ограничена.

Роклите бяха доставени предния ден и тя тепърва свикваше с това, да

носи такива скъпи дрехи. Спомни си леките роклички, които бе обличала

като момиченце, когато можеше да се затича към брат си, да го ритне в

глезена и след това да му избяга. Зачуди се какво ли би станало ако опита

този номер с Уил. Някак си се съмняваше, че ще се получи, макар идеята да

бе изкушаваща.

— Невинността, имам предвид — добави тя.

— Задаваш много въпроси — отговори Уил, като зави рязко и

започна да се изкачва по едно тясно стълбище. — Не мислиш ли?

— Мисля — съгласи се Теса, а токовете на ботушите й шумно

затракаха по камъка, когато го последва нагоре по стълбите.

— Какво е парабатай? И какво имаше предвид, когато каза, че бащата

на Гейбриъл е опетнил името на ловците на сенки?

— На гръцки парабатай означава „войник с колесничар" — отвърна

Джем, — но когато нефилим го каже, става дума за двама мъже ловци на

сенки, заклели се да защитават другия. Да си пазят гърба.

— Мъже? — попита Теса. — Не може ли да са две жени или мъж и

жена?

— Мисля, че ти самата каза, че на жените им липсва кръвожадност —

каза Уил, без да се обръща. — Що се отнася до бащата на Гейбриъл, говори

се, че той обича демони и долноземци повече, отколкото е редно. Не бих се

изненадал, ако някои от нощните визити на стария Лайтууд в някои

домове на Шедуъл, са му донесли отвратителна демонска шарка.

— Демонска шарка? — Теса прозвуча едновременно любопитна и

ужасена.

— Измисля си — бързо я успокои Джем. — Наистина, Уил. Колко

пъти трябва да ти казвам, че не съществува такова нещо като демонска

шарка?

Уил спря пред една тясна врата, където стълбището правеше завой.

— Мисля, че е това — каза той сам на себе си и завъртя дръжката на

вратата. Когато нищо не се случи, той извади стилито си и начерта черен

знак на вратата. Тя се отвори, като се вдигна облак прах.

— Тук трябва да се намира килера.

Джем го последва вътре, а след това и Теса. Озова се в малка стая, в

която единствената светлина се процеждаше през малък кръгъл прозорец,

намиращ се високо горе на стената. Проникващата през него бледа

светлина разкриваше пространство, пълно с куфари и кутии. Можеше да

мине за обикновен килер, ако не бяха купчините стари оръжия, събрани

по ъглите — тежки, ръждясали широки остриета и вериги, свързани с

покрити с шипове метални топки.

Уил хвана дръжката на един от куфарите и го избута настрани, за да

освободи пространство на пода. Вдигна се още прах. Джем се закашля и го

погледна укорително.

— Някой би си помислил, че си ни довел тук, за да ни убиеш — каза

той. — Макар мотивите ти за това да са неясни.

— Не ми трябва да ви убивам — отговори Уил. — Почакай, трябва да

преместя още един куфар.

Докато той буташе въпросния куфар до стената, Теса погледна към

Джем. — Какво имаше предвид Гейбриъл, когато каза за твоя проблем? —

попита тя, снижавайки гласа си така, че Уил да не може да я чуе.

Сребърните очи на Джем леко се разшириха, преди да отвърне:

— Здравето ми. Това е всичко.

Лъже, помисли Теса. Гледаше също като Нат, когато я лъжеше — с

прекалено открит поглед, за да казва истината. Но преди да може да каже

нещо, Уил се изправи и рече:

— Готово. Елате тук и седнете.

След това той седна на прашния, мръсен под. Джем се разположи до

него, но Теса се поколеба. Уил, който бе извадил стилито си, я погледна с

крива усмивка.

— Няма ли да се присъединиш към нас, Теса? Или се опасяваш, че ще

изцапаш хубавата дрешка, която Джесамин ти е дала?

Всъщност точно така си беше. Теса нямаше намерение да развали

най-хубавата рокля, която притежаваше. Но подигравателният тон на Уил

бе по-лош и от мисълта да я скъса. Тя стисна зъби и седна до момчетата

така, че между нея и тях се образува триъгълник.

Уил постави върха на стилито върху мръсния под и започна да го

движи. Под него се образуваха широки тъмни линии. Теса гледаше
запленена. Имаше нещо особено красиво в начина, по който стилито
чертаеше. Не приличаше на писането с химикалка. Сякаш линиите винаги
са били там, а Уил просто ги правеше видими.
Бе изрисувал половината, когато Джем издаде звук, който
подсказваше, че е разбрал какъв символ рисува приятелят му.
— Какво си... — започна той, но Уил вдигна ръката, с която не
рисуваше и поклати глава.
— Мълчи! Ако объркам това, ще пропаднем през пода.
Джем завъртя очи, но това нямаше значение — Уил вече бе готов и
отдръпна стилито от руната, която бе изрисувал. Теса тихо извика, когато
дъските на пода под тях започнаха да се замъгляват и след това станаха
прозрачни като стъкло. Забравила за роклята си, тя се наведе напред,
гледайки надолу като през прозорец.
Разбра, че това, което вижда, е библиотеката. Можеше да различи
голямата кръгла маса, около която бе седнал Анклавът. Забеляза Шарлот,
седнала между Бенедикт Лайтууд и елегантната белокоса дама. Дори
отвисоко, Шарлот се познаваше лесно по сплетената ѝ на елегантна
плитка кафява коса и енергичните жестове, които правеше с малките си
ръце, докато говореше.
— Защо тук? — попита Джем тихо. — Защо не в оръжейната? Тя е до
библиотеката.
— Звукът се разпространява радиално — каза Уил, — по-лесно се
чува отгоре. Освен това можеш ли да предвидиш дали някой от тях няма
да посети оръжейната, за да види с какво разполагаме в наличност? И
преди се е случвало.
Теса, която гледаше очарована надолу, осъзна, че наистина

дочува
тихи гласове.
— Те могат ли да ни чуят?
Уил поклати глава.
— Не, заклинанието е строго еднопосочно — той се намръщи и се
приведе напред. — За какво говорят?
Тримата притихнаха и в тишината ясно дочуха гласа на Бенедикт
Лайтууд.
— Не знам, Шарлот — казваше той, — целият план ми се струва
много рискован.
— Но и не можем да оставим де Куинси да продължава така —
възрази Шарлот. — Той е върховният вампир на лондонските кланове. За
останалите Деца на нощта той е символ на подражание. Ако му позволим
арогантно да пренебрегва Закона, какво послание ще бъде това за
долноземците? Че нефилимите са се отпуснали?
— Доколкото разбирам — каза Лайтууд — си склонна да повярваш
на приказките на лейди Белкор, че де Куинси, който е стар съюзник на
Клейва, убива мундани в собствената си къща?
— Не знам защо се изненадваш, Бенедикт — в гласа на Шарлот се
долови твърда нотка. — Да не предлагаш да пренебрегнем думите ѝ,
въпреки, че досега винаги ни е предоставяла надеждна информация? И
въпреки, че ако и този път казва истината, кръвта от убийствата на де
Куинси ще полепне и върху нашите ръце?
— И въпреки факта, че по закон сме задължени да разследваме всеки
сигнал за нарушение на Споразумението — каза слаб тъмнокос мъж от
далечния край на масата. — Знаеш това не по-зле от нас, Бенедикт. Просто
си инат.
Шарлот шумно издиша, а лицето на Лайтууд помръкна.

— Благодаря ти, Майкъл. Оценявам това.

Високата жена, която по-рано бе нарекла Шарлот Лоти, се изсмя

тихо.

— Не драматизирай толкова нещата, Шарлот — каза тя. — Трябва да

се съгласиш, че цялата история е много странна. Момиче, което променя

формата си и може да е, или да не е магьосница. Бордеи, пълни с трупове, и

информатор, който се кълне, че е продал на де Куинси някакви чаркове,

нещо, което според теб е най-важното свидетелство, въпреки че отказваш

да ни кажеш името на този човек.

— Заклех се, че няма да го замесвам, — възрази Шарлот — страх го е

от де Куинси.

— Той ловец на сенки ли е? — попита Лайтууд — Защото ако не е, не

можем да му се доверим.

— Наистина, Бенедикт, имаш крайно остарели виждания за света —

каза жената с котешките очи. — Ако разговаря с теб, някой би си

помислил, че Споразумението никога не е било сключвано.

— Лилиан е права, Бенедикт, държиш се като глупак — каза Майкъл.

— Да намериш надежден информатор е като да намериш девствена

любовница. Ако са напълно почтени, не биха ти свършили работа.

Информаторът просто предава информацията, наша работа е да я

проверим, което всъщност Шарлот предлага.

— Просто не бих искал да злоупотребим с властта на Анклава — каза

Лайтууд с мек тон. Бе странно, помисли си Теса, как тези достолепни

възрастни хора се обръщат един към друг на малки имена, а не на титли.

Но явно такъв бе обичаят сред ловците на сенки.

— Ако например някой вампир има да си връща за нещо на своя

господар, или пък иска да го отстрани от властта, какъв подобър начин от

това да накара Клейва да свърши мръсната работа?

— По дяволите — промърмори Уил и погледна към Джем, — откъде

може да знае за това?

Джем поклати глава, сякаш за да отвърне „Не зная"

— Да знае какво? — прошепна Теса, но гласът й бе заглушен от

Шарлот и белокосата жена, които заговориха едновременно.

— Камила никога не би сторила това! — възрази Шарлот. — Тя не е

глупачка, най-малкото. Знае какво би било наказанието, ако ни излъже.

— Бенедикт има право — рече обаче възрастната жена. — Щеше да е

друго, ако ловец бе видял как де Куинси нарушава Закона...

— Но нали за това е цялото упражнение — каза Шарлот. В гласа й се

долови нервност, отчаяно желание да докаже себе си. Теса изпита

съчувствие към нея. — Да видим как де Куинси нарушава Закона, лельо

Калида.

Теса ахна.

— Да, тя е леля на Шарлот — рече Джем. — Нейният брат, бащата на

Шарлот, ръководеше Института. Обича да казва на хората какво да правят.

Макар тя самата винаги да прави каквото си иска.

— Вярно е — съгласи се Уил, — знаеш ли, че веднъж ми предложи.

Джем изобщо не му повярва.

— Глупости.

— Вярно е — настоя Уил, — беше скандално! Щях да приема, ако не

ме плашеше толкова.

Джем просто поклати глава и отново насочи вниманието си към

случващото се в библиотеката.

— Да не забравяме и печата на де Куинси, който намерихме в тялото

на часовниковото момиче — каза Шарлот. — Има прекалено много

доказателства, които го свързват с тези събития. Не може да не
разследваме.
— Съгласна съм — кимна Лилиан, — самата аз съм притеснена от
тези механични същества. Ако ставаше дума за едно момиче, как да е, но
ако прави цяла армия от автоматони?
— Е, това вече са спекулации, Лилиан — каза Майкъл.
Лилиан махна с ръка.
— Един автоматон по начало не е нито ангелски, нито демоничен. Не
е дете нито на Бога, нито на дявола. Дали изобщо ще е уязвим за нашите
оръжия?
— Мисля, че виждате проблеми там, където ги няма — каза Бенедикт
Лайтууд. — Автоматони има от години насам, мунданите страшно се
впечатляват от тях. Но никога не са били проблем за нас.
— Но преди не са били правени по магичен път — рече Шарлот.
— Доколкото ти е известно — нетърпеливо каза Лайтууд.
Шарлот изпъна гръб. Само Теса и останалите, гледащи я отгоре,
можеха да видят как ръцете в скута ѝ бяха свити в юмруци.
— Доколкото разбирам, Бенедикт, ти се притесняваш, че ще накажем
несправедливо де Куинси за престъпление, което не е извършил, и така
ще обтегнем отношенията между нефилимите и Децата на нощта, така ли
е?
Бенедикт Лайтууд кимна.
— Но всичко, което Уил предлага в плана си, е да наблюдаваме де
Куинси. Ако не го видим да нарушава Закона, няма да предприемем нищо
срещу него. Нашите взаимоотношения няма да се развалят. Ако обаче той
нарушава Споразумението, не можем да си затворим очите, колкото и да
ни се иска.
— Съгласен съм с Шарлот — каза Гейбриъл Лайтууд,

взимайки
думата за пръв път, като с това изненада Теса. — Смятам, че планът го
бива, като изключим един детайл. Не можем да изпратим с момичето Уил
Херондейл. Той е много малък, дори за да присъства на тази сбирка. Как
можем да му се доверим за толкова важна мисия?
— Ах, гадино — изръмжа Уил и се приведе напред, сякаш искаше да
се пресегне и да сграбчи Гейбриъл, — само да го хвана...
— Аз трябва да отида — продължи Гейбриъл, — мога по-добре да се
погрижа за момичето. Няма да се интересувам само от себе си.
— Малко му е да го обесиш — вметна Джем, който изглеждаше,
сякаш всеки момент ще се разсмее.
— Ала Теса познава Уил — възрази Шарлот, — има му доверие.
— Не бих казала, но... — промърмори Теса.
— Освен това — допълни Шарлот, — планът е на Уил, а и де Куинси
ще го разпознае като момчето от клуб „Пандемониум". Уил знае и какво да
търси в имението на де Куинси, за да го свърже с убитите мундани и
механичните създания. Уил е чудесен следовател и добър ловец на сенки,
Гейбриъл. Трябва да му го признаеш.
Гейбриъл седна на стола и скръсти ръце пред гърдите си.
— Няма да му призная нищо.
— Значи Уил и магьосницата влизат в къщата на де Куинси, стоят на
пазенството, докато намерят някакво нарушение на Закона и после ни
дават сигнал. Как?
— С изобретението на Хенри — каза Шарлот. Гласът й потрепери
леко, докато го казваше. Съвсем леко. — Фосфорът. Той ще светне
ослепително ярко и ще освети прозорците на къщата на де Куинси, макар
и само за миг. Това ще е сигналът.

— Боже, пак ли изобретенията на Хенри... — изпъшка Майкъл.

— Имаше някои проблеми с Фосфора в началото, но Хенри ни го

демонстрира миналата нощ — възрази Шарлот. — Работи чудесно.

Майкъл изсумтя.

— Помниш ли последния път, когато Хенри ни показа едно от

изобретенията си? После чистехме рибени вътрешности от дрехите си дни

наред.

— Но Майкъл, то не трябваше да се използва близо до вода... —

започна Шарлот със същия треперещ глас. Другите обаче вече я

надприказваха, като развълнувано коментираха провалящите се

експерименти на Хенри и ужасните последици от тях. Горката Шарлот,

помисли си Теса. Шарлот, за която уважението бе толкова важно и толкова

трудно извоювано.

— Копелета, да й говорят така — промърмори Уил. Теса го погледна

изумено. Той гледаше ядосано разиграващото се долу, стиснал ръцете си в

юмруци. Той е привързан към Шарлот, помисли си тя и се изненада колко

доволна е от тази мисъл. Може би Уил все пак изпитваше някакви чувства.

Не че това имаше някакво значение за Теса. Тя бързо отклони поглед

от Уил и погледна Джем, който изглеждаше също толкова объркан и

хапеше устните си.

— Къде е Хенри? Не трябваше ли да е пристигнал вече?

Като в отговор на този въпрос, вратата на килера се отвори с трясък

и тримата се обърнаха едновременно. На прага, ококорен и с разрошена

коса, стоеше Хенри. Той стискаше нещо в ръката си — медната тръба с

черно копче, заради която Уил едва не си бе счупил ръката, докато падаше

от бюфета в трапезарията.

Уил го погледна боязливо.

— Махни това проклето нещо от мен.

Хенри, който стоеше потен и със зачервено лице, ги погледна ужасен.

— По дяволите — каза той, — търсех библиотеката. Анклавът...

— ...заседава — довърши Джем. — Да, знаем. Тя е на долния етаж,

Хенри. Третата врата вдясно. Побързай. Шарлот те чака.

— Знам — жално каза Хенри, — дявол го взел! Просто опитвах да

поправя Фосфора, това е всичко.

— Хенри — каза Джем, — Шарлот има нужда от теб.

— Да — Хенри се обърна и понечи да излезе от стаята, сетне се

завъртя и погледна към тях. По лицето му се изписа объркване, като че

едва сега започваше да се чуди защо Уил, Теса и Джем са се събрали в един

неизползван килер. — А вие какво правите тук? — попита той.

Уил наклони глава на една страна и се ухили на Хенри.

— Играем на шарада, много е оспорвано.

— А — каза Хенри, — ами браво.

Сетне изхвърча навън и остави вратата да се затръшне зад гърба му.

— Шарада — отвратено каза Джем, сетне отново се наведе напред,

поставяйки лакти на коленете си, когато гласът на Калида се извиси.

— Честно, Шарлот — казваше тя, — кога най-после ще признаеш, че

Хенри изобщо не се занимава с ръководството на това място и си

принудена да се оправяш съвсем самичка? Е, може би с помощта на

Джеймс Карстерс и Уил Херондейл, но и двамата са под седемнайсет.

Колко могат да помогнат?

Шарлот измърмори някакво възражение.

— Много е за сам човек, особено за толкова млад — съгласи се

Бенедикт, — та ти си само на двайсет и три. Ако искаш да се

откажеш...

На двайсет и три! Теса бе изумена. Смяташе Шарлот за много по-

възрастна, може би защото изглеждаше толкова компетентна.

— Консул Уейланд предостави ръководството на Института на мен и

съпруга ми преди пет години — остро отвърна Шарлот, очевидно

намерила отново сили. — Ако не си съгласен с този избор, говори с него.

Дотогава ще ръководя Института както намеря за добре.

— Надявам се, че планове като този все още подлежат на гласуване?

— попита Бенедикт Лайтууд. — Или вече решаваш еднолично?

— Не се прави на глупак, Лайтууд, разбира се, че подлежи на

гласуване — каза сърдито Майкъл, без да даде възможност на Шарлот да

отговори. — Всички, които са за разследване на де Куинси, кажете „да".

За изненада на Теса се чу хорово „да" и нито един глас „не".

Дискусията бе толкова разгорещена, че тя бе сигурна, че поне един ще

гласува против.

Джем улови изненадания й поглед и се усмихна.

— Винаги е така — промърмори той, — борят се за надмощие, но

никой не би гласувал против за такова нещо. Би си спечелил репутация на

страхливец.

— Много добре — каза Бенедикт, — значи утре вечер. Всички готови

ли са? Има ли...

Вратата на библиотеката се отвори с трясък и Хенри влетя вътре,

изглеждайки, доколкото е възможно, още по-рошав и ококорен от преди.

— Ето ме! — извика той. — Не съм закъснял, нали?

Шарлот се хвана с две ръце за главата.

— Хенри — каза кисело Бенедикт Лайтууд, — колко приятно е да те

видим. Жена ти тъкмо ни разправяше за най-новото ти изобретение.

Фосфорът, нали така?

— Да! — Хенри вдигна гордо Фосфора. — Ето го. И ви обещавам, че
работи точно, както ви го е описала. Вижте сами!
— Не, няма нужда от демонстрация — трескаво рече Бенедикт, но бе
твърде късно. Хенри вече бе натиснал бутона. Блесна ослепителна
светлина и лампите в библиотеката внезапно угаснаха, като оставиха Теса
да гледа един напълно черен квадрат в пода. Отдолу се чуха охкания.
Някой извика, а нещо падна на земята и се счупи. Над цялата глъчка ясно
се чу гласът на Бенедикт Лайтууд, който ругаеше цветисто.
Уил вдигна глава и се ухили.
— Малко непохватно от страна на Хенри — каза той весело, — но
пък забавно, не мислите ли?
Теса бе съгласна и за двете неща.

10
Бледи крале и принцове

Видях крале, принцове и воини.
И те бяха бледи като мъртъвци.
Джон Кийтс, „La Belle Dame Sans Merci"
Докато пътуваха по улица „Странд", Уил вдигна облечената си с
черна ръкавица ръка, отмести една от кадифените завеси от прозореца на
каретата и част от светлината на газените лампи освети тъмната
вътрешност на превозното им средство.
— Изглежда тази нощ ще вали — каза той.
Теса проследи погледа му. Небето изглеждаше покрито с тъмносиви
облаци, което, помисли си тя, бе обичайно за Лондон. Мъже с шапки и
тъмни, дълги палта крачеха бързо по тротоарите и от двете страни на
улицата, а раменете им бяха приведени заради силния вятър, който
разнасяше въглищен прах, конска тор и всякакви боклуци, които влизаха

в очите. Теса отново си помисли, че може да усети мириса на реката.

— Тази църква защо е по средата на улицата? — зачуди се тя на

висок глас.

— Това е „Света Мари льо Странд" — каза Уил. — И за нея има дълга

история, но сега няма да ти я разказвам. Ти слушаше ли изобщо какво ти

говоря?

— Да — отговори Теса, — докато не заговори за дъжда. Кой го

интересува дъжда? Тръгнали сме към сбирка на вампири, нямам

представа как трябва да се държа, а до този момент ти никак не си ми

помогнал.

Ъгълчетата на устните на Уил се извиха нагоре.

— Само бъди внимателна. Когато пристигнем в къщата, не можеш да

ме поглеждаш за помощ или съвет. Помни, аз съм само твоят ратай.

Държиш ме заради кръвта ми, от която можеш да пиеш, когато си поискаш

и заради нищо друго.

— Значи тази вечер няма да приказваш? Изобщо?

— Освен ако ти не ми наредиш — каза Уил.

— Е, значи се очертава да мине по-добре, отколкото си мислех.

Уил се направи, че не я е чул. С дясната си ръка той затегна една от

връзките на лявата си китка, в която бяха втъкани ножове. Той се взираше

през прозореца, като че виждаше нещо, невидимо за нея.

— Може би смяташ вампирите за зверове, но тези не са такива. Те са

толкова културни, колкото и жестоки. Като наточени ножове, сравнени

със захабеното острие, което е човечеството. — Челюстта му изпъкваше на

бледата светлина. — Ще трябва да се справиш. И за Бога, ако можеш, не

казвай нищо. Те имат странен и неразбираем етикет на поведение.

Сериозен гаф в тяхното общество може да ти донесе мигновена смърт.

Ръцете на Теса се свиха в скута й. Бяха студени. Дори през ръкавиците долавяше ледената кожа на Камила.

— Шегуваш ли се? Както в библиотеката, когато изпусна онази книга?

— Не — гласът му бе далечен.

— Уил, плашиш ме — думите излязоха от устата на Теса, преди да може да ги спре. Напрегна се в очакване да й се подиграе.

Уил отмести поглед от прозореца и я погледна с разбиране.

— Тес — каза той и Теса почувства през тялото й да преминава тръпка, никой не я бе наричал така. Само брат й понякога я наричаше Теси. — Знаеш, че не е необходимо да правиш това, ако не искаш.

Тя си пое дълбоко дъх.

— И после? Какво? Ще обърнем каретата и ще се приберем вкъщи?

Той взе ръцете й в своите. Дланите на Камила бяха толкова малки, че изглеждаше, сякаш покритите с тъмни ръкавици ръце на Уил са ги погълнали.

— Един за всички, всички за един — каза той.

Тя се усмихна слабо.

— "Тримата мускетари"?

Спокойният му поглед улови нейния. Сините му очи бяха много тъмни, като на никой друг човек. Бе виждала синеоки хора и преди, но очите им винаги бяха светлосини. Тези на Уил бяха като небе преди настъпването на нощта. Дългите му мигли ги премрежиха, когато той каза.

— Понякога, когато трябва да свърша нещо, което не искам, си представям, че съм герой от книга. Така ми е по-лесно. Знам какво би направил той.

— Наистина? И кой си представяш, че си? Д'Артанян? —

попита Теса,

като спомена името на единствения мускетар, който си спомняше.

— *"Правя нещо много, много по-добро от това, което правил съм*

преди" — отговори с цитат Уил — *„и намерих почивка много, много по-*

спокойна от всяка, която познавал съм до сега".

— Сидни Картън? Но ти ми каза, че мразиш „Повест за два града"?

— Излъгах — каза Уил, без да му мигне окото.

— А и Сидни Картън е лекомислен алкохолик.

— Точно. Той е човек без никакви качества, който си го знае. И

въпреки това, колкото и да се мъчи да се пропие, в него остава нещо,

способно на велики дела — Уил снижи гласа си. — Какво каза той на Луси

Манет? Че макар да е слаб, още може да гори.

Теса, която бе чела „Повест за два града" толкова много пъти, че вече

дори не помнеше колко точно, прошепна:

— „ *И все пак имах слабостта, и все още имам слабостта, да искам да*

знаете с каква внезапна магия ме възпламенихте и накарахте една

купчина пепел да лумне в огън." * — тя се поколеба. — Но той каза това,

защото я обичаше.

** Из „Повест за два града" от Чарлс Дикенс. Превод Димитър Стефанов.*

— Да — отвърна Уил, — дотолкова, че да осъзнае, че тя ще бъде по-

добре без него.

Ръцете му останаха върху нейните, а топлината им сякаш прогаряше

ръкавиците. Докато бяха прекосявали двора на Института, за да се качат в

каретата, вятърът бе разрошил гарвановочерната му коса. Така

изглеждаше по-млад и по-раним. Очите му също изглеждаха раними,

отворени като врата. Начинът, по който я гледаше... не можеше да си

представи, че Уил би могъл да гледа така. Ако можеше да се изчерви,

помисли си тя, сега щеше да е като домат.

Тъкмо тогава й се прииска да не се беше замисляла върху това. Тъй

като тази мисъл доведе със себе си друг неизбежен и неприятен въпрос.

Дали той гледаше така нея или Камила, жена, която наистина бе уникално

красива? Затова ли изражението му се бе променило? Можеше ли да види

Теса, или се наслаждаваше на обвивката?

Тя се облегна назад и издърпа ръцете си от неговите, въпреки че той

ги бе стиснал, и й отне няколко мига, преди да се освободи.

— Теса… — започна той, но преди да каже още нещо, каретата рязко

спря, от което кадифените завеси се разлюляха. Томас извика от мястото

на кочияша:

— Пристигнахме!

Уил си пое дълбоко въздух, след което отвори широко вратата, скочи

на паважа и подаде ръка на Теса, за да й помогне да слезе. Тя приведе

глава, докато излизаше от каретата, за да не смачка розите върху шапката

на Камила. Макар и двамата с Уил да носеха ръкавици, тя усещаше

пулсирането на кръвта под кожата му, въпреки плата, който ги разделяше.

Бе се изчервил и тя се зачуди дали студеният вятър е предизвикал

притока на кръв в лицето му, или нещо друго.

Стояха пред голяма бяла къща, с вход, обграден от бели колони.

Около нея имаше подобни къщи, които приличаха на редици бели плочки

домино. Стълби в бяло се издигаха нагоре и стигаха до двойна врата,

боядисана в черно. Тя бе открехната и през процепа й се виждаше

светлина на свещи, трептяща като през завеса.

Теса се обърна към Уил. Зад него Томас стоеше пред

каретата,

спуснал шапка така, че да прикрива лицето му. Пистолетът със сребърна

дръжка, който носеше в джоба на сакото си, бе напълно скрит.

Някъде в съзнанието си дочу как Камила се смее и разбра, без да знае

как, че жената вампир се забавлява на нейното влечение към Уил. Ето те

най-после, помисли си Теса с успокоение, въпреки раздразнението. Бе

започнала да се опасява, че вътрешният глас на Камила никога няма да се

появи при нея.

Отдръпна се от Уил и вирна брадичка. Тази надменна поза не бе

характерна за нея, но бе естествена за Камила.

— Няма да се обръщаш към мен с „Теса" — сбърчи устни тя, — а ще

говориш, както се полага на един слуга. Хайде, тръгвай!

Теса се обърна към стълбите и се заизкачва, без да гледа дали той я

следва. Изискан иконом я очакваше на върха на стъпалата.

— Почитаема лейди — обърна се към нея той и се поклони. Теса

видя две ранички на врата му, точно над яката. Обърна се, за да види дали

Уил я следва и тъкмо се канеше да го представи на икономa, когато дочу в

ума си гласа на Камила.

Ние не запознаваме любимците си човеци един на друг. Те са наша

безименна собственост, освен ако не предпочетем да им дадем имена.

Уф, помисли си Теса. Толкова бе отвратена, че почти не обърна

внимание как икономът я превежда през дълъг коридор в огромна зала с

мраморен под. След това той се поклони отново и напусна. Уил застана до

нея и в първия момент те само се оглеждаха.

Мястото бе осветено само от свещи. Дузини златни свещници бяха

разположени в залата, а върху тях блестяха дебели златни

свещи. Изваяни
от мрамор ръце се протягаха от стените и всяка държеше алена свещ.
Капки червен восък се стичаха върху мрамора и приличаха на цъфнали
рози.
Между свещниците се придвижваха вампирите, с бели като облаци
лица, с елегантни и плавни движения. Теса виждаше приликата им с
Камила, общите им черти — кожата, която не се потеше, очите, подобни на
скъпоценни камъни, бледите бузи, напудрени с руж. Някои приличаха на
хора повече от други, мнозина бяха облечени с дрехи от отдавна отминали
времена — с бричове, шалове и поли като от времената на Мария
Антоанета или с дантелени маншети и ленени яки. Погледът на Теса
трескаво обходи залата, търсейки позната русокоса фигура, ала Натаниъл
не се виждаше никъде. Вместо това тя се мъчеше да не се вторачи във
висока, слаба като скелет жена с перука, напудрена по мода, отминала
преди сто години. Лицето ѝ бе изпито и ужасяващо, по-бяло от пудрата
върху косата ѝ. *Името ѝ е лейди Делила*, прошепна гласът на Камила в
съзнанието на Теса.
Лейди Делила водеше малка фигура за ръка и умът на Теса потръпна
— дете, на това място? — ала когато фигурката се обърна, тя видя, че това
също е вампир, с тъмни очи, хлътнали в детското му личице като дупки
към ада. То се усмихна на Теса и разкри острите си зъби.
— Трябва да потърсим Магнус Бейн — прошепна тихо Уил, — той
трябва да ни преведе през цялата тази бъркотия. Ще ти го посоча, като го
видя. Тъкмо щеше да каже на Уил, че Камила ще ѝ каже, когато видят

Магнус, когато видя слаб мъж с руса коса, който носеше черно стегнато
палто. Теса усети как сърцето й прескача един удар — и след това
почувства горчиво разочарование, когато мъжът се обърна. Не беше
Натаниъл. Беше вампир, с бледо, ъгловато лице. Косата му не бе руса като
на Нат, а почти безцветна на светлината на свещите. Той намигна на Теса
и започна да я приближава, проправяйки си път през тълпата. Теса видя,
че около тях има не само вампири, но и ратаи. Те носеха ярки подноси с
празни чаши, до тях бяха поставени най-различни сребърни прибори,
всичките заострени. Ножове и шила, подобни на тези, с които обущарите
пробиваха дупки в кожата.

Докато Теса гледаше объркано, един от ратаите бе спрян от жената с
бялата напудрена перука. Тя щракна властно с пръсти и той — бледо
момче със сиво яке и панталони — обърна глава на една страна. След като
взе тънко шило от подноса с костеливите си пръсти, вампирът обърна
острия край към гърлото на момчето, точно под челюстта. Чашите върху
подноса иззвъняха, когато ръката му потръпна, но той не го изпусна, дори
когато жената вдигна една чаша и я притисна към гърлото му така, че
кръвта да се стича в нея в тънка струйка.

Стомахът на Теса се сви от странна смесица на отвращение и глад. Не
можеше да превъзмогне глада, макар той да бе на Камила, а не неин. По-
силен от жаждата й обаче бе ужасът. Тя гледаше как жената вампир
надига чашата до устните си, а момчето стои край нея, посивяло и
треперещо, докато тя пие.

Това е предупреждение, помисли си Теса. Може би

необходимо.

Колкото и да приличаха на хора, тези вампири си оставаха чудовища.

Искаше да хване Уил за ръката, но една баронеса вампир никога не

би държала ратая си за ръка. Затова изпъна гръб и щракна с пръсти на

Уил да се приближи. Той я погледна изненадано, след което се подчини,

макар видимо да се бореше с раздразнението, което трябваше да скрие.

— Не се скитосвай, Уилям — каза тя и го погледна многозначително,

— не искам да те изгубя в тълпата.

Уил стисна зъби.

— Защо ми се струва, че ти е по-забавно, отколкото е редно? —

попита той през зъби.

— Не ти се струва — чувствайки се невероятно смела, Теса го перна

по брадичката с дантеленото си ветрило. — Просто се дръж прилично.

— Толкова е трудно да ги възпиташ, нали? — каза мъжът с

безцветната коса, появявайки се от тълпата и кимвайки на Теса. —

Ратаите имам предвид — добави той, като погрешка взе изненаданото й

изражение за объркване.

— И тъкмо когато ги обучиш, те умират от нещо. Крехки твари са

това хората. С дълголетния живот на пеперуди.

Той се усмихна. Кожата му бе синкавобледа, с цвета на лед. Косата му

имаше почти същия цвят и се спускаше права до раменете му, едва

докосвайки яката на елегантното му сиво палто от коприна, изрисувано с

преплитащи се сребърни нишки. Приличаше на руски княз от приказките.

— Радвам се да ви видя, лейди Белкор — каза той и в гласа му се

долови акцент, ала не френски. Славянски.

Алексей де Куинси, процеди гласът на Камила в подсъзнанието на

Теса. В ума й внезапно изникнаха образи, сякаш фонтан ги разпръсква
вместо вода. Видя се как танцува с де Куинси, поставила ръце на раменете
му; стоеше до черен поток под бялото небе на северната нощ, докато той
се хранеше с нещо бледо, проснато на тревата; стоеше неподвижна на
дълга маса с други вампири, предвождани от де Куинси, докато той й
крещеше и удряше масата така, че мраморната й повърхност се напука.

Говореше й нещо за върколак, за отношения, за които ще съжалява. Сетне
бе сама в тъмна стая, разтърсвана от ридания, а де Куинси дойде до нея и
коленичи до стола й. Взе ръката й, за да я успокои, макар тъкмо той да бе
причината за болката й.

Нима вампирите могат да плачат, помисли си Теса, а след това
разбра, че двамата са се познавали много дълго — Алексей де Куинси и
Камила Белкор. Някога са били приятели. Той все още смяташе, че са
приятели.

— Алексей — каза тя, — и аз се радвам да те видя — надигна глава и
остана неподвижна, докато той я целуваше с ледените си устни.

Очите на де Куинси се плъзнаха от Теса към Уил и той облиза устни.

— Както виждам вкусът ти към ратаите се подобрява постоянно.

Този е доста апетитен. — Той протегна тънката си бяла ръка и прокара
показалец от бузата на Уил до челюстта му. — Какъв необикновен цвят —
каза весело той, — какви очи.

— Благодаря — каза Теса по начин, сякаш я бе поздравил за избора
на тапети. Тя гледаше нервно как де Куинси се приближи още повече до
Уил, който бе блед и напрегнат. Зачуди се колко ли му е

трудно да се

сдържа, докато всичките му инстинкти крещят „Враг! Враг!"

Де Куинси придвижи пръста си от челюстта на Уил към гърлото му,

до трахеята, където трептеше животът.

— Тук — каза той и когато се усмихна, белите му зъби блеснаха, бяха

остри като игли. Тежките му клепачи се притвориха замечтано и той

заговори с глас, пълен с желание: — Нали не би възразила, Камила, ако

вкуся...

На Теса й причерня. Тя отново видя де Куинси, с бяла риза, оцапана с

кръв и едно тяло, провесено с главата надолу от дърво, израснало до

черния поток. Бледите му пръсти докосваха черната вода...

Ръката й се изстреля напред със скорост, която не бе и подозирала,

че може да развие, и хвана китката на де Куинси.

— Ще се наложи да възразя, скъпи — каза тя с престорена

любезност, — бих искала да го задържа само за себе си още малко. Ти не си

знаеш апетита понякога — тя премрежи поглед.

Де Куинси се изкикоти.

— Заради теб, Камила, ще се въздържа — той отдръпна ръката си и

за миг иззад флирта, в очите му проблесна ярост, която обаче бързо

прикри. — Заради старото приятелство.

— Благодаря ти, Алексей.

— А помисли ли, скъпа, за моето предложение да се присъединиш

към нашия клуб? Знам, че мунданите те отегчават, но носят доста пари.

Тези от нас, които са в ръководството, са на прага на... вълнуващи

открития. Власт и мощ отвъд мечтите ти, Камила.

Теса зачака, но вътрешният глас на Камила остана смълчан. Защо

ли? Тя потисна паниката си и успя да дари де Куинси с усмивка.

— Мечтите ми — каза тя с надеждата, че той ще вземе

предрезгавелия й глас за весел, а не уплашен, — са по-

необуздани,

отколкото можеш да си представиш.

Усети, че Уил зад нея я погледна изумено. Той обаче бързо промени

изражението си на незаинтересувано и отмести поглед от нея. Де Куинси,

чиито очи блестяха, само се усмихна.

— Моля те просто да помислиш върху предложението ми, Камила.

Сега трябва да обърна внимание и на останалите гости. Надявам се ще

останеш за представлението?

Замаяна, тя само кимна.

— Разбира се.

Де Куинси се поклони, обърна се и изчезна в тълпата. Теса издиша.

Не бе осъзнала, че е сдържала дъха си.

— Недей — каза Уил, — помни, че вампирите нямат нужда да дишат.

— Боже, Уил, щеше да те ухапе.

Очите на Уил потъмняха от ярост.

— Щях да го убия, преди да успее.

Зад рамото на Теса долетя глас.

— Тогава и двамата щяхте да бъдете мъртви.

Тя се обърна и видя висок мъж, който бе изникнал точно зад нея

така тихо, все едно бе пушек. Носеше натруфен, украсен с брокат жакет,

приличащ на нещо, излязло от миналия век, с множество дантели по яката

и ръкавите. Под жакета се виждаха панталони и високи заострени обувки.

Косата му бе като груба тъмна коприна, така черна, че бе почти синя.

Кожата му бе кафеникава, а чертите му напомняха тези на Джем. Запита се

дали и той като Джем не е от чуждестранно потекло. На едното му ухо се

полюшваше сребърна обеца, на която висеше диамант, голям колкото

пръст. Той ярко блестеше на фона на светлините. Дръжката на сребърния

му бастун също бе обсипана с диаманти. Поради това мъжът целия

светеше като облян с магическа светлина и Теса зяпна. Никога не бе

виждала някой да се облича толкова помпозно.

— Това е Магнус — каза тихо Уил, като звучеше облекчено, — Магнус

Бейн.

— Скъпа ми Камила — рече Магнус, като се наведе, за да целуне

покритата й с ръкавица ръка, — бяхме разделени твърде дълго.

В момента, в който я докосна, тя бе залята от спомените на Камила

— спомени за това как Магнус я прегръща, целува и докосва, в интимни и

лични моменти.

Теса изписка и отдръпна ръката си. Сега вече се върна, помисли си

кисело тя за Камила.

— Разбирам — промърмори той и се изправи. Когато видя очите му,

Теса едва не изгуби отново присъствие на духа. Бяха златистозелени, с

вертикални ириси, като очите на котка. Бяха пълни с игриво веселие. За

разлика от Уил, чиито очи винаги бяха леко тъжни, дори когато самият

той бе усмихнат, тези на Магнус бяха изненадващо ведри. Той погледна

встрани и посочи с брадичка към далечния край на залата, давайки знак

на Теса да го последва.

— Ела. Има уединена стая, в която ще можем да поговорим.

Замаяна, Теса го последва, а Уил вървеше до нея. Въобразяваше ли

си, или бледите лица на вампирите се обръщаха към нея, докато минаваше

покрай тях? Червенокоса жена вампир в претруфена синя рокля я изгледа

злобно; гласът на Камила й прошепна, че жената я ревнува от вниманието,

което де Куинси й отделя. Теса бе благодарна, когато Магнус най-сетне

стигна до една врата — така умело скрита в стената, че не разбра, че е

врата, докато магьосникът не извади ключ. Той я отвори с меко
изщракване и двамата с Уил го последваха в стаята.
Това бе библиотека, очевидно много рядко използвана. Макар
стените да бяха опасани от редици томове, книгите бяха покрити с прах,
също както и кадифените завеси, които се спускаха пред прозорците.
Когато вратата се затвори зад тях, стаята потъна в мрак и преди Теса да
успее да каже нещо, Магнус щракна с пръсти и в камините от двете страни
на стаята пламнаха огньове. Пламъците бяха сини и от тях се носеше
странен аромат, като от запалени индийски пръчици.
— О! — Теса не можа да сдържи изненаданото си възклицание.
С усмивка Магнус скочи на мраморната маса в центъра на стаята и се
отпусна на една страна, подпрял глава с ръка.
— Никога ли не си виждала как магьосник прави магии?
Уил въздъхна пресилено.
— Моля, въздържай се от това да я дразниш, Магнус. Предполагам,
Камила ти е казала, че тя знае съвсем малко за света на сенките.
— Каза ми — отвърна Магнус спокойно, — но е трудно да го
повярвам, предвид това, което умее. — Очите му се спряха на Теса. —
Видях лицето ти, когато целунах ръката ти. Веднага разбра кой съм, нали?
Разбра какво знае Камила. Има някои магьосници и демони, които могат
да приемат каквито си поискат форми. Но за пръв път чувам за някой с
твоето умение.
— Не е сигурно, че съм магьосница — каза Теса. — Шарлот каза, че
нямам знака на магьосник.
— О, магьосница си, довери ми се. Това, че нямаш прилепови уши... —
Магнус видя как Теса се намръщи и повдигна вежди. — О, но ти не искаш
да си магьосница? Идеята те отвращава.

— Просто не съм предполагала... — прошепна Теса, — че съм нещо

друго, а не човек.

Гласът на Магнус се изпълни със съчувствие.

— Горкичката. Сега знаеш истината и няма връщане назад.

— Остави я на мира, Магнус — каза Уил с остър глас. — Трябва да

претърся стаята. Ако не можеш да помогнеш, поне не тормози Теса.

Той мина покрай голямото дъбово бюро в центъра на стаята и започна да преравя листата върху него.

Магнус намигна на Теса.

— Ревнува — прошепна й той съучастнически.

Теса поклати глава и се приближи до най-близкия рафт с книги.

Върху него имаше една, обърната така, че да се вижда коя е. Страниците й

бяха изрисувани със светли, сложни фигури, а някои от илюстрациите

светеха, сякаш са нарисувани със златна боя. Теса ахна.

— Но това е Библия!

— Нима това те изумява? — попита Магнус.

— Смятах, че вампирите не могат да докосват святи предмети.

— Това зависи от вампира — колко дълго е живял, в какво е вярвал.

Самият де Куинси колекционира стари Библии. Според него в малко книги

има толкова кървища.

Теса погледна към затворената врата. Зад нея не се чуваха гласовете

на останалите.

— Няма ли да предизвикаме коментари за това, че се крием тук.

Другите вампири ни зяпаха, докато идвахме насам.

— Зяпаха Уил — в някои отношения усмивката на Магнус бе точно
толкова изнервяща, колкото и тази на вампирите, въпреки че той нямаше
остри зъби. — Уил не изглежда наред.
Теса погледна към Уил, който ровеше в чекмеджетата на бюрото с
покритите си в ръкавици ръце.
— Ти, понеже си картина шедьовър… — отвърна Уил.
Магнус не му обърна внимание.
— Уил не се държи като другите ратаи. Например, не гледа
господарката си със сляпо обожание.
— Заради тази чудовищна шапка е — каза Уил, — тя ме отблъсква.
— Човешките ратаи не могат да бъдат отблъснати — каза Магнус, —
те обожават своите господари вампири, в каквото и да са облечени.
Разбира се, гостите зяпаха и защото знаят за моите отношения с Камила, и
се чудеха какво ли ще правим тук в библиотеката… сами.
Той повдигна вежди към Теса и тя си спомни виденията си.
— Де Куинси… той каза нещо на Камила за някакви отношения с
върколак. Каза го, сякаш е извършила престъпление.
Магнус, който бе легнал по гръб и въртеше бастуна над главата си,
сви рамене.
— За него е престъпление. Вампирите и върколаците се презират
взаимно. Според тях, това е защото двете раси демони, които са ги
пръкнали, се ненавиждат, но ако питаш мен, причината е, че и двете
създания са хищници, а хищниците мразят някой да навлиза в
територията им. Не че вампирите са привързани толкова много към феите
и елфите, или пък към моя собствен вид, но де Куинси ме харесва. Смята,
че сме приятели. Даже подозирам, че иска да сме повече от приятели. —
Магнус се ухили многозначително, което допълнително обърка Теса. —

Ала аз го презирам, макар той да не знае.

— Тогава защо си прекарваш времето с него? — попита Уил, който се

бе приближил до висок шкаф, разположен между два от прозорците и

разглеждаше какво има в него. — Защо посещаваш сбирките му?

— Политика — сви отново рамене Магнус. — Той е водач на клан, и

ако Камила не дойде на празненствата му, когато е поканена, ще излезе

като обида. А да й позволя да присъства сама, би било... опасно. Де Куинси

е опасен, включително за своя собствен вид. И особено за онези, които

някога са го разочаровали.

— Тогава трябва... — започна Уил и замлъкна. Гласът му се промени.

— Открих нещо. Може би трябва да видиш това, Магнус.

Уил отиде до масата и постави върху нея хартия, завита на дълго

руло. Той махна на Теса да дойде при тях и разви хартията върху масата.

— В бюрото нямаше нищо кой знае колко интересно — каза той, —

но намерих това, скрито в тайно отделение в шкафа. Магнус, какво

мислиш?

Теса, която бе застанала зад Уил, погледна надолу към хартията.

Върху нея бе нарисувана груба скица на човешки скелет, направен от

зъбци, спици и метални плочки. Черепът имаше подвижна челюст и

празни очни кухини. Имаше и панел на гърдите, точно като при Миранда.

Отляво до скицата имаше бележки на език, който Теса не разбираше.

Буквите й бяха напълно непознати.

— Схема на автоматон — каза Магнус, като наклони глава на една

страна, — изкуствен човек. Предполагам, че хората много се впечатляват

от тези създания, защото са хуманоидни, но не могат да

умрат или да
бъдат ранени. Разглеждал ли си "Енциклопедия на изумителните
механични устройства"?
— Не съм я чувал дори — каза Уил — не е и твоят тип четиво,
предполагам? — попита той Теса. Тя поклати глава.
— Написана е от арабски учен, два века преди Леонардо да Винчи.
Описва как машините могат да бъдат конструирани така, че да
наподобяват човешки същества и да имитират движенията им. Не че има
нещо лошо в това, само по себе си. Но това тук... — дългият пръст на
Магнус докосна писанията от лявата страна на страницата — е
притеснително.
Уил се наведе още повече. Ръкавът му докосна ръката на Теса.
— Да, исках да те попитам. Какво е то, заклинание?
Магнус кимна.
— Обвързващо заклинание. Предназначението му е да влее
демонична енергия в неодушевен предмет и по този начин да му вдъхне
живот. Виждал съм това заклинание. Преди Споразумението вампирите
обичаха да се веселят, като създават демонични устройства. Музикални
кутии, които свирят само нощем, механични коне, които яздят след залез,
и други подобни глупости. — Той поглади дръжката на бастуна си. — Един
от проблемите при създаването на убедителни автоматони, разбира се,
винаги е бил видът им. Няма материал, който да имитира достатъчно
добре човешката плът.
— Но ако някой, използва... човешка плът? — попита Теса.
Магнус притихна замислен.
— Проблемът тук, за тези, които създават автоматони, е очевиден.
Вземеш ли плътта, се разваля външния й вид. Веднъж ти трябва магия, за

да я запазиш, и втори път, за да влееш демоничната енергия в механичното тяло.

— И какво би станало, ако успееш? — попита нервно Уил.

— Автоматони са били правени, за да пишат поеми, да рисуват картини, но такава е била програмата им. Те нямат индивидуалност, креативност. Ако обаче бъде съживен с демонична енергия, автоматонът ще може да мисли, ще има своя воля. От друга страна, духът му ще е подчинен. Така той би бил напълно верен на онзи, който го е създал.

— Механична армия — каза Уил, а в гласа му се долови горчива нотка, — която не идва нито от Рая, нито от Ада.

— Мисля, че това е преувеличено — рече Магнус. — Демонична енергия не се получава толкова лесно. Най-напред трябва да призовеш демона, после да го оковеш, а това не е проста работа. Да се добереш до толкова енергия, че да създадеш цяла армия, е невъзможно, а освен това и доста рисковано. Дори за зло копеле като де Куинси.

— Разбирам — с тези думи Уил нави свитъка и го прибра под дрехата си. — Много съм ти задължен за помощта, Магнус.

Магнус изглеждаше леко озадачен, но отговорът му бе галантен:

— Удоволствието бе изцяло мое.

— Доколкото разбирам, няма да съжаляваш, ако де Куинси бъде премахнат и друг вампир заеме мястото му — каза Уил. — Но ти самият виждал ли си го да нарушава Закона?

— Веднъж. Бях поканен на театрално представление, а вместо това...

— Магнус изглеждаше нехарактерно за него мрачен. — Нека ви покажа.

Той се обърна и отиде до шкафа с книги, който Теса бе разгледала по-рано, махвайки им с ръка да се приближат. Уил го последва, а Теса бе зад него. Магнус отново щракна с пръсти. Появиха се сини

искри,

илюстрираната Библия се плъзна встрани и се показа малка дупка в

стената зад шкафа. Когато Теса се приведе напред, с изненада видя, че тя

разкрива гледка към малка елегантна стая. Видя столове, подредени в

редици. Приличаше на театър. Множество свещници бяха поставени за

осветление. Червени сатенени завеси покриваха едната стена, а пред нея

нямаше нищо, освен един-единствен стол с висока дървена облегалка.

Железни окови бяха прикачени към дръжките на стола и блестяха на

светлината на свещите. Дървото на стола бе покрито тук-там с петна в

червеникав оттенък. Теса видя, че краката на стола са приковани към

пода.

— Тук правят малките си... представления — каза Магнус с погнуса в

гласа. — Докарват човека и го оковават — него или нея — на стола. След

това един по един смучат от кръвта му, докато тълпата наблюдава и

аплодира.

— И на тях това им харесва? — попита Уил. Отвращението в гласа му

бе явно. — Болката на мунданите? Страхът?

— Не всички Деца на нощта са такива — каза тихо Магнус. — Тези са

най-злите от тях.

— А жертвите? — попита Уил. — Какви са те?

— Най-често престъпници — каза Магнус. — Пияници, пристрастени

към опиума, проститутки. Забравените. Изоставените. Тези, които няма да

липсват на никого. — Той погледна към Уил. — Ще ме просветиш ли в

плана си?

— Ще действаме, когато видим, че се нарушава Закона — каза Уил. —

В мига, в който вампир нарани човек, ще повикам Анклава.

Те ще
нападнат.
— Сериозно? — каза Магнус. — И как ще влязат?
— Не се безпокой за това — не му обърна внимание Уил. — Твоята
задача е да отведеш Теса в безопасност. Томас ще те чака отвън с каретата.
Качете се в нея и той ще ви откара до Института.
— Какво разхищение на талантите ми. Просто да се погрижа за едно
скромно момиче — отбеляза Магнус. — Със сигурност бих бил по-
полезен...
— Това е работа на ловците — каза Уил. — Ние създадохме Закона,
ние бдим да се спазва. Помощта ти дотук бе безценна, но не изискваме
нищо повече.
Магнус погледна Теса през рамото на Уил с кисела усмивка.
— Горделивостта на нефилимите. Използват те, докато имат нужда
от теб, но никога не биха се принизили да споделят победата с
долноземец.
Теса се обърна към Уил:
— Значи отпращаш и мен, преди началото на битката?
— Така трябва — каза Уил. — Ще е най-добре за Камила, ако не бъде
видяна да помага на ловците.
— Глупости — каза Теса. — Де Куинси ще узнае, че аз... тя... ви е
довела тук. Ще узнае, че е излъгала за това, къде те е намерила. Нима си
мислиш, че останалите от клана няма да разберат, че е предателка?
Някъде в съзнанието й се разнесе мекият, мъркащ смях на Камила.
Тя не бе уплашена.
Уил и Магнус си размениха погледи.
— Тя очаква — каза Магнус, — че от присъстващите тук тази вечер
вампири няма да оцелее нито един, за да я обвини.
— Мъртвите не могат да разкажат нищо — каза меко Уил.
Трепкащата светлина в стаята оцветяваше лицето му в черно

и златно,

челюстта му бе стисната. Той погледна към отвора.

— Вижте!

Тримата се приближиха и видяха как вратите в единия край на

стаята се отварят. Вампирите започнаха да влизат през вратите, заемайки

местата си за „представлението”

— Време е — каза меко Магнус и скри отвора.

Стаята за представления бе почти пълна. Теса, която бе хванала

Магнус под ръка, гледаше как Уил си проправя път през тълпата,

търсейки три свободни места. Той бе навел глава, гледаше към пода, но

въпреки това...

— Те го наблюдават — прошепна тя на Магнус.

— Естествено — каза Магнус. Очите му проблеснаха като на котка,

докато оглеждаше стаята. — Виж го само. С лице на паднал ангел и очи

като нощно небе. Той е много хубав, а вампирите харесват това. Аз също

нямам нищо против — ухили се Магнус, — черна коса със сини очи е

любимата ми комбинация.

Теса вдигна ръка, за да приглади бледорусите кичури на Камила.

Магнус сви рамене.

— Никой не е съвършен.

На Теса й бе спестена нуждата да отговори. Уил бе намерил свободни

места и им махаше да дойдат с облечена в ръкавица ръка. Тя се опита да не

обръща внимание на това как го зяпаха вампирите, като позволи на

Магнус да я отведе до местата. Вярно бе, че е красив, но какво значение

имаше това за тях? Не бе ли само храна?

Тя седна с Магнус от едната й страна и Уил от другата, като меките й

кадифени поли изшумоляха като листа, понесени от вятъра. Стаята бе

хладна, не като стая, пълна с хора, които биха я затоплили с телата си.

Ръкавът на Уил разкри кожата му, когато вдигна ръка да потупа джоба на

палтото си, и тя видя, че е настръхнал. Зачуди се дали на спътниците на

вампирите винаги им е студено.

Из стаята се разнесе шепот и Теса откъсна очи от Уил, за да погледне

към сцената. Светлината от свещниците не стигаше до края на стаята.

Част от нея бе покрита със сенки и дори вампирските очи на Теса не

можеха да видят какво се движи в тях, докато де Куинси не се появи на

сцената.

Публиката притихна. Тогава де Куинси се ухили. Усмивката му бе

лудешка, разкри зъбите му и буквално преобрази лицето му. Изглеждаше

див и свиреп, като вълк. Разнесе се тих шепот на възхищение, така както

хората се възхищаваха на особено добър актьор.

— Добър вечер — каза де Куинси. — Добре дошли, приятели. Тези от

вас, които се присъединиха към нас... — и той се усмихна на Теса, която бе

твърде изнервена, за да отвърне на погледа му, — са горди Синове и

Дъщери на нощта. Ние не превиваме шия под хомота, наречен Закон. Ние

не служим на нефилимите. Нито ще се откажем от древните си обичаи

заради прищевките им.

Бе невъзможно да не се види какъв ефект има речта на де Куинси

върху Уил. Той бе изпънат като лък, ръцете му бяха стиснати в скута, а

вените на врата му изпъкнаха.

— Сега си имаме затворник — продължи де Куинси. — Неговото

престъпление е, че е предал Децата на нощта. — Той огледа изпълнените с

очакване вампири. — И какво е наказанието за измяна?

— Смърт! — извика жената, наричаща се Делила. Тя се бе изправила
от стола си и ужасно нетърпение разкривяваше лицето й.
Другите вампири подеха вика й.
— Смърт! Смърт!
Още фигури излязоха от сенките в края на сцената. Двама мъже
вампири влачеха съпротивляващ се човек. Черна качулка скриваше
лицето му. Теса можеше да види, че е слаб и вероятно млад — и мръсен.
Дрехите му бяха парцаливи, голите му крака оставяха кървави следи по
дъските. Вампирите го довлякоха до стола и го стовариха върху него. Теса
ахна съчувствено. Усети как Уил се напряга зад нея.
Мъжът продължи да се съпротивлява слабо, като насекомо, набучено
на игла. Вампирите приковаха китките и глезените му към стола и след
това отстъпиха назад. Де Куинси се ухили и издължените му зъби
блеснаха като мраморни, докато наблюдаваше тълпата. Теса усещаше
нетърпението на вампирите.
Гладът им.
Те вече не приличаха на публика от изискани хора, отишли на
театър.
Бяха като лъвове, очакващи плячка, приведени напред в столовете
си, с широко отворени очи, със зинали усти.
— Кога? — попита Теса нетърпеливо — Кога можеш да призовеш
Анклава?
Гласът на Уил бе дрезгав.
— Когато пролее кръвта му. Трябва да видим как го прави.
— Уил...
— Теса — прошепна той истинското й име и стисна ръката й, —
мълчи!
Теса неохотно насочи вниманието си към сцената, където де Куинси
се приближаваше до окования затворник. Спря се до стола,

протегна се и

тънките му бели пръсти погалиха рамото на мъжа, леко, като докосване с

перце. Мъжът се разтърси в конвулсии на ужас, когато ръката на вампира

се плъзна от рамото към врата му. Де Куинси постави два пръста върху

него, като доктор, проверяващ пулса.

На единия си пръст де Куинси носеше сребърен пръстен. Теса видя,

че от едната страна е заострен по начин, който го превръщаше в острие,

когато де Куинси свиеше юмрук. Среброто проблесна и затворникът

изпищя, първият звук, който бе издал. Имаше нещо познато в него.

Тънка червена линия проблесна на шията му. Кръвта се стече към

трахеята му. Затворникът започна да се гърчи, докато де Куинси, чието

лице се бе превърнало в ухилена маска на глада, докосна с два пръста

червената течност. Той ги вдигна до устата си. Тълпата съскаше и

стенеше, едва удържаща се на местата си.

Теса погледна към жената с бялата шапка. Устата й бе отворена, а по

брадичката й се стичаше лига.

— Уил — прошепна Теса, — моля те.

Уил погледна през нея, към Магнус.

— Изведи я оттук.

Нещо в Теса се възпротиви на идеята просто да я отпратят.

— Не, Уил. Аз съм...

Гласът на Уил бе тих, но очите му блестяха.

— Вече обсъдихме това. Върви, иначе няма да извикам Анклава.

Върви, или този човек ще умре.

— Хайде — Магнус постави ръка на рамото й, помагайки й да стане. С

неохота тя позволи на магьосник да я изправи на крака и след това тръгна

към вратата. Теса се огледа, за да види дали някой забелязва напускането

й, но никой не гледаше към нея. Вниманието на всички бе

приковано към
де Куинси и затворникът, а много вампири вече бяха на крака, съскайки
нечовешки от глад.
Насред фучащата тълпа, Уил все още седеше на мястото си, привел се
като гладно куче, чакащо да го пуснат от каишката. Лявата му ръка се
спусна под палтото и се появи с нещо медно между пръстите.
Фосфорът.
Магнус отвори вратата.
— Бързо.
Теса се поколеба и погледна отново към сцената. Сега де Куинси бе
застанал зад затворника. Ухилената му паст бе окървавена. Той протегна
ръка и хвана качулката на затворника.
Уил стана на крака с Фосфора в ръка. Магнус изруга и дръпна Теса за
ръката. Тя почти се обърна да го последва, но сетне замръзна, когато де
Куинси махна черната качулка и разкри лицето на затворника.
То бе подуто и със синини от побой. Едното му око бе затворено.
Русата му коса бе залепнала за черепа, пропита с кръв и пот. Но нищо от
това нямаше значение. Теса можеше да го познае винаги, по всяко време,
навсякъде. Сега разбра защо викът му й се бе сторил познат.
Това бе Натаниъл.

11
Малцина са ангелите

Всички ние хора сме.
По природа крехки, но способни.
Малцина са ангелите.
Шекспир
Теса изпищя.
Не като човек, а като вампир. Едва разпозна звука, излязъл от
собственото й гърло. Звучеше като чупене на стъкло. Чак по-късно разбра,
че е крещяла думи. Бе помислила, че ще извика името на

брат си, но не
стори това.
— Уил! — изпищя тя. — Сега! Направи го сега!
Из стаята се разнесоха възклицания. Дузини бели лица се обърнаха
към Теса. Викът й секна пред тяхната кръвожадност. Де Куинси стоеше
неподвижен на сцената. Дори Натаниъл я гледаше, замаян, но вторачен в
нея, сякаш се чудеше дали виковете й не са сън, породен от агонията му.
Уил, поставил пръст на Фосфора, се поколеба. Очите му минаха през
стаята и срещнаха тези на Теса. Това трая по-малко от миг, но де Куинси
видя погледа му. Сякаш го разчете. Изражението му се промени и той
посочи с ръка Уил.
— Хванете момчето! — излая той.
Уил откъсна погледа си от Теса. Вампирите вече се изправяха и го
приближаваха. Очите им блестяха от ярост и глад.
Уил погледна през тях към де Куинси, който бе на края на сцената и
го гледаше, обзет от ярост. Но по лицето на Уил нямаше страх, когато
посрещна погледа на вампира.
Нито колебание, нито изненада.
— Аз не съм момче — каза той с гробовен глас, — а нефилим.
И натисна бутона.
Теса се подготви за ярката бяла магическа светлина. Ала вместо това
се чу шумно съскане и от свещниците изригнаха пламъци до тавана.
Навсякъде полетяха искри, попаднаха върху завесите, подпалиха полите
на жените. Внезапно стаята се изпълни с пронизителни, ужасни крясъци и
задушлив черен дим.
Теса вече не можеше да види Уил. Опита се да скочи напред, но
Магнус, за чието присъствие почти бе забравила, я хвана здраво за
китката.

— Теса, недей — каза той, а когато вместо отговор тя се опита да се

отскубне от него, добави: — Теса! Ти си вампир в момента! Ако се

подпалиш...

Сякаш за да потвърди думите му, в този момент една искра падна

върху бялата перука на лейди Делила, която избухна в пламъци. С крясък

тя се опита да я махне от главата си, но когато ръцете й докоснаха огъня,

те се подпалиха като хартиени. За по-малко от секунда ръцете й горяха

като факли. С вой тя се втурна към вратата, ала огънят бе по-бърз. За

броени мигове се превърна в горяща клада. Теса едва виждаше през огъня

силуета на потъмняло и гърчещо се създание.

— Това имах предвид — изкрещя Магнус в ухото на Теса, мъчейки се

да надвика воя на вампирите, които се щураха насам-натам в отчаян опит

да избягат от пламъците.

— Пусни ме! — извика Теса. Де Куинси бе скочил в мелето. Натаниъл

седеше отпуснат на сцената, очевидно в несвяст. Само оковите го

придържаха към стола. — Там е брат ми! БРАТ МИ!

Магнус я погледна стъписан. Теса се възползва от това, отскубна

ръката си и се затича към сцената. В стаята бе пълен хаос. Вампирите

тичаха напред-назад, много от тях се скупчиха на изхода. Онези, които

бяха стигнали вратата, се блъскаха, за да излязат първи. Други се бяха

втурнали към френските прозорци, гледащи към градината.

Теса скочи рязко встрани, за да заобиколи един паднал стол и почти

налетя на червенокосата жена вампир в синя рокля, която по-рано я бе

изгледала злобно. Сега изглеждаше ужасена. Тя се втурна покрай Теса, но

след това се препъна. Устата й се отвори за писък, но излезе

единствено
кръв, която шурна като от фонтан. Лицето ѝ се сбръчка, а плътта ѝ стана
на прах и започна да пада от костите. Червената ѝ коса посивя и окапа,
ръцете ѝ се стопиха и се превърнаха във вещество, подобно на пудра. С
последен отчаян вопъл жената вампир се разпадна на купчина кости и
прах върху сатенена рокля.
Теса щеше да повърне, но откъсна очи от останките и видя Уил. Той
стоеше право пред нея с дълъг сребърен нож в ръка. Острието бе
окървавено, както и лицето му. Очите му горяха.
— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика той на Теса. — Ах, ти,
глупава...
Теса чу звука преди Уил, тънък и пронизителен, като от повредена
машина. Светлокосото момче със сивия жакет — ратаят на лейди Делила,
от който тя бе пила по-рано — тичаше към Уил, а звукът идваше от
гърлото му. Лицето му бе мокро от кръв и сълзи. Държеше остър по
краищата крак от счупен стол.
— Уил, внимавай! — извика Теса и той се завъртя.
Бе бърз, ножът в ръката му блесна като сребърна мълния. След миг
момчето лежеше на пода, а ножът бе в гърдите му. Около него се образува
локва кръв, по-гъста и тъмна от вампирската.
Лицето на Уил стана пепеляво.
— Но аз мислех...
— Щеше да те убие, ако не го бе направил ти — опита се да го
успокои Теса.
— Млъкни — каза Уил. Той поклати глава, сякаш се опитваше да
избяга от гласа ѝ, от гледката на момчето на пода. Ратаят изглеждаше
много млад. Лицето му бе умиротворено в смъртта.
— Казах ти да си вървиш...

— Това там е брат ми — рече Теса и посочи към дъното на стаята.

Натаниъл бе все още в несвяст, отпуснат в оковите си. Ако не бе кръвта,

все още стичаща се от раната на шията му, щеше да го сметне за мъртъв.

— Натаниъл е на стола.

Уил се ококори.

— Но как... — започна той. Не можа да довърши.

Звук от счупено стъкло изпълни стаята. Френските прозорци се

пръснаха и стаята се напълни с ловци на сенки в черни бойни дрехи. Те

застанаха пред виещата група вампири, които искаха да побегнат към

градината. Докато Теса гледаше към тях, заприиждаха още и още ловци на

сенки, подкарвайки вампирите като добитък. Де Куинси се появи пред тях,

с оголени зъби и лице, изцапано от пепелта.

Теса разпозна Хенри сред нефилимите. Той си личеше отдалеч с

огненочервената си коса. Сред тях бе и Шарлот, също облечена в черни

дрехи, като жените от книгата за ловците на сенки. Изглеждаше дребна,

но изпълнена с решителност и, изненадващо, с гняв. А до нея бе Джем.

Черната му униформа го правеше да изглежда още по-блед, а черните руни

по кожата му бяха като нарисувани върху хартия. Сред тълпата тя позна и

Гейбриъл Лайтууд, неговия баща Бенедикт, стройния и чернокос господин

Хайсмит, а зад всички тях Магнус, от чиито ръце изригваха сини

светкавици.

Уил въздъхна, а част от цвета на лицето му се върна.

— Не знаех дали ще се появят — промърмори той, — с този проклет

Фосфор, който отново даде дефект.

Той откъсна поглед от приятелите си и погледна към Теса.

— Върви и се погрижи за брат си. Мисля, че най-лошото мина. Или

поне така се надявам.

Уил се обърна и се отдалечи, без да я поглежда. Нефилимите

образуваха кръг и събраха оцелелите от пламъците и неубити от Уил

вампири в центъра му. Де Куинси се извисяваше сред тях, а бледото му

лице бе изкривено от гняв. Другите вампири се бяха скрили зад него като

непослушни деца зад родител — едновременно горди, но и изплашени.

— Законът — процеди де Куинси, когато Бенедикт Лайтууд застана

пред него със сияен меч в ръка. Острието бе покрито с черни руни. —

Законът ни защитава. Ние се предаваме. Законът...

— ...е нарушен — излая Бенедикт, — закрилата му вече не важи.

Присъдата е смърт.

— Заради един мундан — каза де Куинси, поглеждайки към

Натаниъл, — който също е нарушил Съглашението?

— Законът не касае мундани. Те не могат да го спазват, след като не

го познават.

— Той е никой — рече де Куинси, — и ти го знаеш. Наистина ли

искаш да разрушиш съюза ни заради един нищо и никакъв мундан?

— Малко повече от един! — извика Шарлот и извади хартията, която

Уил бе взел от библиотеката. Теса не бе видяла кога й я бе предал, но явно

бе успял да го направи.

— Какви са тези заклинания? Наистина ли смятахте, че няма да

разберем? Черните магии са абсолютно забранени от Съглашението!

Лицето на де Куинси издаде изненадата му.

— Къде намерихте това?

Шарлот сви устни.

— Няма значение.

— Каквото и да си мислите, че знаете... — започна де Куинси.

— Знаем достатъчно! — извика Шарлот, а гласът й бе изпълнен с

гняв. — Знаем, че ни мразите, че ни презирате, че целият

съюз е една
лъжа!
— И вече е престъпление да не харесваш ловците на сенки, така ли?
— попита де Куинси, ала в гласа му я нямаше предишната самоувереност.
В него се долови тревога.
— Не си играй с нас — сопна му се Бенедикт, — след всичко, което
направихме за вас, след като прокарахме Съглашението като Закон... Защо,
Алексей? Опитахме се да ви направим равни на нас...
Лицето на де Куинси се изкриви.
— Равни? Та вие не знаете значението на думата. Не можете да се
откъснете от предразсъдъците си, от вярата в превъзходството ви по
рождение, за да я разберете. Къде са ни местата в Съвета? Къде ни е
посланикът в Идрис?
— Но това... е нелепо — каза Шарлот, но лицето ѝ бе пребледняло.
Бенедикт я погледна нетърпеливо.
— И няма никакво значение. Никое от тези съображения не
извинява поведението ти, де Куинси. Докато стоеше редом с нас и се
правеше, че искаш мир, зад гърба ни си нарушавал Закона и си ни се
подигравал. Предай се, кажи ни каквото искаме да знаем и може да
пощадим клана ти. Иначе няма да има милост.
Тогава заговори друг вампир. Бе един от мъжете, които бяха влачили
Натаниъл за стола. Косата му бе като огън, лицето му бе гневно.
— Вече нямаме нужда от доказателства, че нефилимите са били
неискрени в обещанията си за мир. Нападнете ни, ловци, ако смеете, и
войната започва!
Бенедикт се ухили като черепа на смъртта.
— Добре — каза той и запрати камата си към де Куинси. Оръжието
изсвистя във въздуха и се заби в гърдите на червенокосия

вампир, който
бе препречил пътя на острието към своя господар. Той избухна в кървав
облак, а другите вампири изкрещяха. С вой де Куинси се спусна към
Бенедикт. Другите вампири се съвзеха от паниката си и го последваха.
За броени мигове стаята се превърна в кървава арена и невъобразим
хаос. Но този хаос изведе Теса от вцепенението й. Тя подхвана полите си,
хукна към сцената и коленичи до стола на Натаниъл. Главата му бе
килната на една страна, очите му бяха затворени. Кръвта вече се стичаше
от раната му много по-бавно. Теса го хвана за ръкава.
— Нат — прошепна тя, — аз съм.
Той изпъшка, но не отговори. Теса прехапа устни и започна да го
освобождава от оковите, стягащи китките му. Те бяха от здраво желязо,
подсилени с пирони, предвидени да удържат дори силата на вампир.
Дърпаше ги с пръсти докато не започнаха да кървят, ала оковите не
поддаваха. Само да имаше един от ножовете на Уил!
Тя погледна към стаята. Все още бе задимено от пушека.
Сред тъмнината виждаше ярките остриета на ловците на сенки,
които те наричаха серафимски ками, и които блясваха при назоваването
на името им. По тях бе полепнала вампирска кръв, ярка като рубини. Теса
с изненада осъзна, че въпреки ужаса, който вампирите събуждаха в нея, те
губеха. Децата на нощта бяха бързи и свирепи, ала по скорост ловците
почти не им отстъпваха, а освен това предимство им даваха оръжията и
дългогодишното обучение. Вампир след вампир рухваше под ударите на
серафимските ками. Кръвта се просмука в персийските килими.
На едно място пушекът се разсея и Теса видя как Шарлот се

справя с
плещест вампир. Тя прокара острието си през гърлото му и кръвта
опръска стената. Вампирът рухна на колене, съскайки, и Шарлот го
довърши с удар в гърдите.
Битката продължаваше. Зад Шарлот се разнесе пукот и се появи Уил,
който бягаше, следван от оцъклил очи вампир със сребърен пистолет. Той
го насочи отново към Уил, прицели се и стреля. Уил отскочи настрана и се
претърколи на пода. Стана отново на крака и се озова върху кадифен стол.
Избегна още един изстрел и за удивление на Теса хукна по облегалките на
подредените в редица столове, скачайки отново на земята след последния.
Завъртя се с лице към вампира, който бе останал в другия край на стаята.
В ръката му се появи сребърно острие, която Теса не бе видяла да изтегля,
и го хвърли. Вампирът се отдръпна, ала не достатъчно бързо — и камата
се заби в рамото му. Той изрева от болка и се протегна към изгарящото го
оръжие, когато стройна, тънка сянка се появи иззад гърба му. Проблесна
сребърно острие и вампирът се разпадна в кръв и прах. Теса видя Джем,
стиснал оръжието си с дръжка на дракон. Той бе усмихнат, ала не към нея.
Изрита силно сребърния пистолет, стоящ изоставен в останките на
вампира и той прелетя до краката на Уил. Той върна усмивката на Джем,
взе пистолета и го запаса в колана си.
— Уил! — извика Теса, макар да не бе сигурна, че ще я чуе в цялата
врява. — Уил...
Нещо я сграбчи за края на роклята и я завъртя. Сякаш бе попаднала в
ноктите на гигантска птица.
Теса изпищя и се озова на пода. При падането се удари в

столовете и

те се строшиха. Теса извика от болка, просната сред останките им.

Де Куинси се изправи над нея. Черните му очи бяха кървясали и

подивели, бялата му коса се спускаше сплъстена пред лицето, а ризата му

бе разкъсана и окървавена. Явно бе ранен, но не достатъчно сериозно, че

да умре, и сега се бе излекувал. Плътта под ризата вече бе здрава.

— Кучка — излая той на Теса, — лъжлива кучка. Ти доведе онова

момче тук, Камила. Предателка!

Теса запълзя назад, а гърбът й се удари в падналите столове.

— Приех те обратно в клана, въпреки твоята противна жалка афера с

ликантропа. Търпя този твой мизерен магьосник. А как ми се отплащаш?

Как ни се отплащаш? — той вдигна ръце, покрити с черна пепел. —

Виждаш ли това? — попита той. — Мъртви вампири. Прахът на нашите

мъртъвци. Ти ги предаде на нефилимите.

Той изрече последната дума, сякаш е отрова.

Ала от гърлото на Теса долетя смях, не нейният, а на Камила.

— Противна жалка афера? — излетяха думите от устата на Теса,

преди тя да може да ги спре. Нямаше контрол върху това, което говори. —

Аз го обичах така, както ти никога не си обичал никого. А ти го уби, само за

да покажеш на клана, че можеш. Искам да разбереш какво е да загубиш

всичко, което има значение за теб. Искам да знаеш, докато домът ти

изгаря, докато кланът ти става на пепел и собственият ти жалък животец

приключва, че аз ти причиних всичко това.

Гласът на Камила изчезна така, както бе долетял и остави Теса

изтощена и шокирана. Това обаче не я спря да заопипва с ръце

изпочупените столове.

Със сигурност трябваше да може да направи нещо, да хване някое
парче, да го ползва като оръжие. Де Куинси я наблюдаваше смаян, с
отворена уста. Теса си помисли, че вероятно никой никога не му е говорил
така.
Определено не и друг вампир.
— Може би — каза той, — съм те подценил. Може би ще успееш да ме
унищожиш. — Той я приближи и протегна ръце. — Но ще те отнеса със
себе си.
Пръстите на Теса се сключиха около крака на един стол. Без дори да
се замисли, тя го вдигна и го стовари върху де Куинси. Той извика и
залитна назад. Тя успя да стъпи на крака, докато вампирът се изправяше,
и отново замахна със стола. Този път заострен дървен край го одра по
лицето, ала раната се затвори почти мигновено. Устните му се отдръпнаха
назад и той тихо изсъска, след което скочи към нея. Бе като котка. Повали
Теса на земята, застана върху нея и изби стола от ръката й. Оголил зъби се
канеше да ги впие в шията й, но тя издра лицето му с нокти и зарита с
крака. Кръвта му, която капеше по нея, гореше като киселина.
Тя изпищя и го заудря по-силно, ала това само го разсмя. Очите му
бяха станали чисто черни и бе изгубил всякаква прилика с човешко
същество.
Приличаше на някакво прастаро, чудовищно влечуго.
Де Куинси хвана китките й и ги прикова на пода от двете й страни.
— Камила — прошепна той и се приведе над нея, — стой мирна,
мъничка. Ще свърши за миг...
Той стрелна главата си напред като нападаща кобра. Ужасена, Теса се
опита да освободи краката си, да го удари, да го ритне с

всичка сила...

И тогава той се загърчи. Теса видя, че една ръка го е хванала за

косата и го издърпва назад, изправяйки го на крака. Ръка, обсипана със

сложни черни руни.

Ръката на Уил.

Де Куинси нададе вик, стиснал главата си с ръце. Залитайки Теса

също се изправи, докато Уил отблъскваше виещия вампир от себе си.

Усмивката бе изчезнала от лицето на младежа, а очите му блестяха.

Теса разбра защо Магнус бе описал цвета им като този на небето в

ада.

— *Нефилиме* — процеди де Куинси, залитна, сетне възвърна

равновесието си и се изхрачи в краката на Уил. — Жалък убиец! Куче!

— Аз обичам кучетата — спокойно отвърна Уил, — за разлика от вас.

— Той извади пистолета от колана си и го насочи в Алексей. — Едно

неприятно дяволско изчадие, това си ти, знаеш ли? Изобщо не заслужаваш

да живееш, а когато от жал те пощадим, ти ни плюеш в лицето.

— Ах, сякаш имам нужда от съжалението ти — изръмжа де Куинси,

— все едно сме нещо по-малко от вас. Вие, нефилимите, се мислите за...

Той внезапно спря. Бе толкова изцапан с кръв, че не можеше да се

прецени, но сякаш раните на лицето му се бяха излекували.

— За? — Уил свали предпазителя на пистолета. Звукът бе

оглушителен дори на фона на битката. — Моля, довърши.

— Кое? — очите на вампира пламтяха.

— Бог — каза Уил, — щеше да кажеш, че се мислим за Бог, нали така?

Само дето не можеш да произнесеш думата. Подигравай се с Библията

колкото ти душа иска. Но не можеш да го кажеш. — Пръстът му на спусъка

бе побелял. — Хайде. Кажи го и ще те пусна.

Вампирът оголи зъби.

— Не можеш да ме спреш с тази малка човешка играчка.

— Ако куршумът мине през сърцето ти — каза Уил, а ръката му не

трепна, — мога.

Теса стоеше замръзнала, хипнотизирана от разиграващата се пред

нея драма. Искаше да отстъпи, да отиде при Натаниъл, ала я беше страх да

помръдне.

Де Куинси вдигна глава. Отвори уста. От нея излезе нещо като

кашляне, докато се опитваше да каже, да произнесе дума, която устата му

отказваше да изговори. Той отново се закашля. Задави се и постави ръка

на гърлото си.

Уил започна да се смее...

И вампирът скочи. Лицето му бе маска на ярост и болка, а от гърлото

му излезе само вой. Бе по-бърз от мълния. Пистолетът изхвърча

безполезен настрани и шурна кръв. Уил падна на земята, а вампирът бе

отгоре му. Теса скочи да вземе пистолета, обърна се и видя де Куинси,

застанал над Уил, а ръката му — сключена около гърлото му, изсмуквайки

живота от него.

Тя вдигна пистолета с трепереща ръка. Никога досега не беше

стреляла. Как да уцели вампира, без да нарани Уил? Младежът се давеше,

лицето му бе почервеняло от липсата на въздух. Де Куинси изсъска нещо и

хватката му се затегна. Уил успя да извърти глава и заби зъби в ръката му.

Де Куинси извика и я отдръпна назад. Уил се освободи и падна на колене,

давещ се и плюещ кръв. Когато погледна нагоре, се видя, че долната част

на лицето му бе окървавена, както и зъбите му. Теса не можа да повярва,

но той се ухили на де Куинси.

— Хареса ли ти това, вампире? Нали щеше да ухапеш онзи

мундан?

Сега поне знаеш какво е усещането.

Де Куинси, който също бе паднал на колене, отклони поглед от

грозната, но затваряща се кървава рана на ръката си и погледна Уил.

— Ето за това вече ще те убия, нефилиме.

Уил разпери ръце. Застанал на колене и ухилен, приличащ на демон с

окървавената си уста, не изглеждаше много различен от чудовището пред

себе си.

— Ела и ме хвани.

Де Куинси се приготви за скок и Теса дръпна спусъка. Оръжието

отскочи в ръката й и вампирът падна назад. Рамото му кървеше, ала тя бе

пропуснала сърцето.

По дяволите!

С вой, Де Куинси отново се изправи. Теса вдигна пистолета и отново

натисна спусъка. Оръжието изщрака безпомощно. Пълнителят бе празен.

Де Куинси се изсмя. Все още държеше рамото си, макар кървенето

почти да бе спряло.

— Камила — рече й той, — ще се върна за теб. Ще съжаляваш, че си

се родила, веднъж като човек, втори път като една от нас.

Теса усети хлад в стомаха си. Страхът не беше само неин, а и на

Камила. Де Куинси оголи зъби за последно и след това побягна с

невероятна скорост. Той прекоси стаята, скочи през големия прозорец и

изчезна в нощта.

Уил изруга.

— Не бива да го изпускаме — рече той и се втурна напред. Тогава

обаче Теса извика и той се обърна назад. Приличащ на вехтошар вампир се

бе появил зад тях като призрак и я бе хванал за рамото. Тя се опита да се

отскубне, но хватката му бе прекалено силна. Чуваше как

ломоти нещо в
ухото й, как я нарича предател на нощта, как ще я разкъса със зъби.
— *Теса!* — извика Уил. Не беше сигурна дали звучи ядосан или
гласът му издаваше някаква друга емоция. Той посегна към блестящите
остриета на колана си. Ръцете му се сключиха около дръжката на
серафимската кама точно когато вампирът завъртя Теса към себе си. Тя
видя озъбеното бяло лице, окървавените зъби, готови да разкъсват. Той
понечи да я ухапе...
...и избухна в дъжд от прах и кръв. Разпадна се, а плътта се стопи от
лицето и ръцете му. Теса видя почернелия скелет миг преди да се
разпадне, после останаха само купчина дрехи. И едно блестящо сребърно
острие.
Тя се огледа. Джем стоеше на няколко крачки от нея, много блед.
Държеше оръжие в лявата си ръка, а дясната бе празна. Дълга драскотина
разсичаше бузата му, но други рани не се виждаха. Косата и очите му
блестяха в зловещ сребърен цвят на светлината на угасващите пламъци.
— Мисля — каза той, — че този бе последният от тях.
Теса изненадано огледа стаята. Хаосът бе преминал. Ловци на сенки
сновяха из стаята. Някои се бяха отпуснати в столове, а лечители със
стили в ръка се грижеха за раните им. Нямаше обаче нито един вампир.
Пушекът от пожара също бе разсеял, макар от обгорените завеси все още
да се вдигаше бяла пепел, като неочакван сняг.
Уил, от чиято брадичка продължаваше да капе кръв, погледна към
Джем с повдигнати вежди.
— Добро хвърляне — каза той.
Джем поклати глава.

— Ти ухапа де Куинси, глупак такъв! Отлично знаеш какво става,
когато ухапеш вампир.
— Нямах избор — каза Уил, — той ме задушаваше.
— Знам — отвърна Джем, — но Уил, наистина. Трябваше ли ОТНОВО?

Хенри бе този, който освободи Натаниъл от стола на мъченията с
доста просто решение — заудря оковите с меча си, докато се разкъсаха.
Натаниъл се свлече на пода, където остана да лежи и стене в ръцете на
Теса. Шарлот се притесни и донесе мокра кърпа да почисти лицето му, и
парче от завесите, с което да го завие, преди да отиде и да подхване
разпален разговор с Бенедикт Лайтууд, по време на който махаше
разпалено с ръце или сочеше Теса и Натаниъл. Теса, която бе напълно
изтощена и объркана, се чудеше какво всъщност прави Шарлот.
Но това едва ли имаше значение. Всичко беше като насън. Тя стоеше
на пода с брат си, докато ловците на сенки обикаляха около нея,
лекувайки се със стилитата си. Бе невероятно да видиш как
нараняванията им изчезват, когато лековитите руни се появяваха върху
кожата им. Всички изглеждаха еднакво способни да ги рисуват. Тя видя
как Джем, треперещ от болка, разкопча ризата си, за да покаже дълъг
прорез през бледото си рамо. Стиснал челюсти, той отклони поглед
встрани, докато Уил нарисува внимателно руна под раната му.
Чак след като приключи с Джем, Уил се приближи бавно към нея и тя
разбра защо е толкова уморена.
— Отново си себе си — каза той. В едната си ръка имаше влажна
кърпа, с която разсеяно бършеше засъхналата кръв от лицето

и врата си,

сякаш не му пукаше дали ще се махне, или не.

Теса се погледна. Бе вярно. По някое време бе изгубила лика на

Камила и отново бе станала себе си. Явно наистина бе замаяна, помисли си

тя, за да не забележи туптенето на собственото си сърце. То биеше като

барабан в гърдите й.

— Не знаех, че можеш да боравиш с пистолет — подхвърли Уил.

— Не мога — каза Теса, — сигурно Камила може. Действах по

инстинкт. — Тя прехапа устни. — Не че имаше значение, защото не

проработи.

— Ние рядко използваме огнестрелни оръжия. Ако нарисуваш руни

по тях, барутът не пали. Никой не знае защо. И макар вампирите да могат

да умрат, ако ги простреляш в сърцето, пропуснеш ли, се връщат по-

ядосани от всякога. Руническите оръжия са по-добри. Дори да не ги

улучиш в сърцето, което обикновено успяваме, острието ги замайва,

докато ги довършим с кол или огън.

Теса го погледна спокойно:

— Не е ли трудно?

Уил захвърли мократа кърпа настрана. Бе поаленяла от кръв.

— Кое?

— Да убиваш вампири — каза тя. — Може да не са хора, но приличат

на такива. Чувстват като тях. Крещят, кървят. Не е ли трудно да ги

избиваш?

Уил стисна зъби.

— Не — каза той, — достатъчно е да знаеш нещо повече за тях...

— Но Камила чувства — каза тя. — Обича. Мрази.

— И все още е жива. Всеки прави своя избор, Теса. Вампирите, които

умряха тази нощ, нямаше да са тук, ако не бяха направили погрешния

избор. — Той погледна към Натаниъл, който лежеше

отпуснат в скута на

Теса. — Същото важи и за брат ти.

— Не зная защо де Куинси го е искал мъртъв — каза меко Теса. — Не

знам какво е направил, за да си навлече гнева на вампирите.

— Теса! — извика Шарлот, като се стрелна към нея и Уил като

колибри. Изглежда толкова малка, толкова безобидна, помисли си Теса.

Въпреки бойното облекло, което носеше, и черните символи, които

опасваха кожата й като змии. — Получихме разрешение да отведем брат

ти с нас в Института — каза тя и махна към Натаниъл с малката си ръка. —

Вампирите сигурно са го упоили. Вероятно е бил ухапан, но никой не може

да знае какво друго е ставало. Възможно е да се превърне в ратай или

нещо по-лошо, ако не се погрижим за него. Във всеки случай се съмнявам

да успеят да му помогнат в болница на мунданите. А ние можем да

повикаме на помощ Мълчаливите братя. Горкичкият...

— Горкичкият? — повтори грубо Уил. — Той сам се е забъркал в тази

каша, нали? Никой не му е казвал да се замесва с долноземци.

— Наистина, Уил — погледна го студено Шарлот, — нима си напълно

лишен от съчувствие?

— Мили Боже — каза Уил, докато гледаше ту Шарлот, ту Нат. — Има

ли нещо, което да кара жените да оглупяват повече от гледката на ранен

млад мъж?

Теса присви очите си, като погледна към него.

— В тази връзка, защо не измиеш останалата кръв от лицето си,

преди да продължим спора?

Уил вдигна ръце и се отдалечи. Шарлот погледна към Теса, а на

устните й изгря полуусмивка.

— Трябва да призная, че ми харесва как се оправяш с Уил.

Теса поклати глава.

— Никой не може да се оправи с Уил.

Бързо бе решено Теса и Натаниъл да се качат с Хенри и Шарлот в голямата карета. Уил и Джем щяха да се приберат с по-малка, наета от лелята на Шарлот, а техен кочияш щеше да бъде Томас. Семейство Лайтууд и останалите от Анклава щяха да останат, за да претърсят дома на де Куинси и да заличат всяко свидетелство за битката, което мунданите биха могли да намерят на сутринта. Уил искаше да остане и да участва в претърсването, но Шарлот бе категорична. Той бе погълнал вампирска кръв и трябваше да се върне в Института възможно най-бързо, за да започне лечение.

Томас обаче не искаше да допусне Уил в каретата толкова окървавен.

След като каза, че ще се върне "след мъничко", Томас отиде да потърси мокро парче плат. Уил се облегна на едната страна на каретата и загледа как членовете на Анклава влизат и излизат от къщата на де Куинси, като мравчици, които събират хартия и мебели, оцелели след пожара.

Томас се върна с насапунисано парче плат, което подаде на Уил и се облегна на каретата, която проскърца под едрата му фигура. Шарлот винаги бе окуражавала Томас да тренира заедно с Джем и Уил, и с годините той се бе превърнал от мършаво хлапе в толкова мускулест мъжага, че шивачите, които му взимаха мерки, се отчайваха. Уил може и да беше по-добрият боец заради кръвта си, но и Томас не бе за подценяване заради фигурата си.

Понякога Уил си спомняше Томас такъв, какъвто бе дошъл за

пръв
път в Института. Той бе от семейство, служило от години на нефилимите,
но се бе родил толкова слабичък, че всички мислеха, че няма да оцелее.
Когато бе навършил дванайсет години, го бяха пратили в Института. Беше
толкова дребен, че изглеждаше най-много на девет. Уил се бе присмял на
Шарлот, че иска да го наеме, но тайно се бе надявал, че ще остане, за да
има друго момче на неговата възраст в къщата. И бяха станали нещо като
приятели, ловецът и неговия слуга, докато не бе дошъл Джем и Уил не
забрави Томас почти напълно. Томас никога не се бе сърдил за това и се
отнасяше към Уил със същото топло чувство, с което се обръщаше към
всички.
— Винаги ми е било странно когато нещо такова стане и никой дори
не си подаде носа навън — каза Томас, озъртайки се нагоре и надолу по
улицата. Шарлот винаги изискваше служителите в Института да говорят
правилен английски между стените му и акцентът на Томас, който
издаваше произхода му от Ийст Енд, се появяваше в зависимост от това,
дали той си спомняше за това правило, или не.
— Доста магически прах е използван тук — каза Уил, докато
търкаше лицето и врата си, — а и предполагам онези на улицата, които не
са мундани, са достатъчно съобразителни да си гледат тяхната работа,
когато са замесени ловците на сенки.
— Изглеждаш плашещо, Уил — каза Томас така спокойно, че Уил се
усъмни дали не му се подиграват. — Ако не ти направят иратце, до утре
окото ти ще е подуто. Дано не се сърдиш, че ти го казвам.
— Може би си искам синината — отвърна сърдито Уил. — Помисли

върху това.

Томас само се ухили и скочи на мястото на кочияша. Уил продължи

да търка засъхналата вампирска кръв от ръцете си. Задачата поглъщаше

вниманието му дотолкова, че успя почти напълно да пренебрегне

Гейбриъл Лайтууд, когато той се появи от сенките и застана до Уил с

надменна усмивка на лицето.

— Добра работа, Херондейл, да подпалиш това място — отбеляза

Гейбриъл, — добре че бяхме на линия, за да разчистим след теб. Иначе

целият план щеше да изгори заедно с репутацията ти.

— Нима искаш да кажеш, че репутацията ми не е съсипана? —

попита Уил с престорен ужас. — Явно съм се провалил. В това, че не съм

оплескал нещата. — Той удари с юмрук по каретата. — Томас! Да вървим

към най-близкия вертеп! Искам скандали и лоша компания!

Томас изсумтя и каза нещо, което прозвуча като „пак дивотии". Уил

се престори, че не го е чул. Лицето на Гейбриъл потъмня.

— Има ли нещо, което да приемаш на сериозно?

— Не се сещам.

— Знаеш ли — каза Гейбриъл, — някога смятах, че можем да бъдем

приятели, Уил.

— Тогава се мислех за пор — отговори Уил, — но се оказа, че просто

съм прекалил с опиума. Знаеш ли, че има такъв страничен ефект? Аз не

знаех.

— Не зная — отвърна Гейбриъл, — доколко шегите за опиума са

забавни или уместни, предвид... състоянието на твоя приятел Карстерс.

Уил замръзна, но продължи със същия тон:

— Имаш предвид неговия недъг?

Гейбриъл премигна.

— Моля?

— Нали така се изрази в Института. Недъг. — Уил хвърли

окървавения парцал настрана. — И се чудиш защо не сме приятели.

— Питам се — каза Гейбриъл, малко по-тихо, — дали понякога не ти

писва. — От какво?

— Да се държиш по този начин.

Уил кръстоса ръце пред гърдите си. Очите му проблеснаха

заплашително.

— Ами не — рече той. — Същото нещо, между другото, ми каза и

сестра ти, когато...

Вратата на каретата се отвори. Една ръка се подаде оттам, хвана Уил

за ризата и го издърпа вътре. След това вратата се затръшна и Томас,

изправен, дръпна юздите на конете. Миг по-късно каретата потегли в

нощта и остави Гейбриъл да гледа вбесен след нея.

— Какво си мислеше, че правиш? — поклати глава Джем, след като

бутна Уил на мястото пред него. Сребърните му очи проблясваха в

сумрака. Той държеше бастуна между коленете си, а ръката му се бе

отпуснала на драконовата глава. Уил знаеше, че бастунът бе принадлежал

на бащата на Джем, и е бил направен за него от майстор на оръжия за

ловци на сенки от Пекин.

— Да дразниш Гейбриъл Лайтууд по този начин? Защо? Какъв е

смисълът?

— Чу какво каза за теб...

— Не ме интересува какво е казал за мен. Всички мислят като него.

Той просто е достатъчно дързък да го каже — Джем се приведе напред,

подпрял брадичка с ръка. — Знаеш ли, не мога постоянно да бъда твоят

липсващ инстинкт за самосъхранение. Трябва да се научиш да се оправяш

и без мен.

Както винаги, Уил не му обърна внимание.

— Гейбриъл Лайтууд не е голяма заплаха.

— Забрави го, тогава. Има ли някаква причина, поради която постоянно хапеш вампирите?

Уил докосна засъхналата кръв по китките си и се ухили.

— Винаги ги изненадва.

— Разбира се. Те знаят какво става, когато някой пие от кръвта им.

Вероятно очакват повече разум от твоя страна.

— Което им изиграва лоша шега, трябва да отбележа.

— И на теб може да ти изиграе лоша шега — Джем погледна Уил замислено. Той бе единственият, който никога не му се ядосваше. Каквото и да стореше Уил, най-силната реакция на Джем бе леко раздразнение.

— Какво стана? Чакахме сигнала...

— Проклетият Фосфор не проработи. Вместо да светне, запали завесите.

Джем се задави.

Уил го изгледа.

— Не е смешно. Нямах представа дали ще се появите или не.

— Наистина ли смяташе, че няма да дойдем, след като цялото място пламна като факла? — попита Джем спокойно. — Като нищо можеха да ви пекат на скара.

— А тази идиотка Теса, вместо да хукне да бяга с Магнус...

— Брат й бе окован на стола в стаята — напомни му Джем, — не знам дали аз самият бих избягал.

— Виждам, че упорито не желаеш да видиш гледната ми точка.

— Ако тя е, че в стаята има хубаво момиче, което те е разсейвало, я виждам доста ясно.

— Мислиш, че е хубава? — изненада се Уил. Джем рядко говореше на тази тема.

— Да. Ти също.

— Не съм забелязал. Честно!

— Да бе. Забеляза и още как. Даже аз забелязах как ти забеляза — усмихна се Джем.

Въпреки напрежението от битката, тази вечер той изглеждаше
здрав. Бузите му имаха цвят, а очите му бяха тъмносребърни, спокойни.
Когато пристъпите на болестта бяха най-силни, цветът напускаше дори
очите му и ги оставяше ужасно бледи, почти бели, а зениците в центъра
изглеждаха като черни петна пепел върху сняг. Тогава получаваше
пристъп. Уил бе удържал Джем към леглото, докато бе буйствал и крещял
на непознат език, подбелил очи. Всеки път, когато това се случеше, Уил си
мислеше, че това е краят, че този път Джем наистина ще умре. Понякога се
чудеше какво ще прави след това, но не можеше да си го представи, точно
както не можеше да погледне назад и да си спомни живота, преди
идването си в Института. Никоя от двете мисли не се задържаше за дълго
в ума му.
Но понякога, като сега, когато погледнеше към Джем, без да вижда и
следа от болестта, се чудеше какъв би бил светът, в който Джем не беше
смъртно болен. Не можеше да понесе да мисли и за това. В него имаше
тъмно петно, от което идваше страхът, нашепващ му мрачни слова, които
можеха да бъдат заглушени само с гняв, риск и болка.
— Уил — гласът на Джем прекъсна неприятните мисли на Уил, — чу
ли поне една дума от това, което казах през последните пет минути.
— Честно казано, не.
— Няма да говорим за Теса, ако не искаш.
— Не става въпрос за Теса.
Това бе вярно. Уил не мислеше за Теса. Ставаше все по-добър в това
да не мисли за нея. Всичко, което се изискваше, беше воля. И практика.
— Един от вампирите имаше слуга, човек, който ме нападна.

Аз го
убих, без дори да се замисля — каза Уил. — Той бе само едно глупаво
момче. А аз го убих.
— Бил е ратай — каза Джем — и е бил на път да се преобрази. Било е
въпрос на време.
— Беше само едно момче — повтори Уил. Той обърна лице към
прозореца. Заради ярката магическа светлина видя само собственото си
отражение, което го гледаше.
— Като се прибера, ще се напия — добави той. — Трябва.
— Няма — отговори Джем. — Знаеш много добре какво ще стане,
когато се приберем.
И понеже беше прав, Уил изсумтя.

В каретата пред тях Теса седеше на кадифена седалка срещу Хенри и
Шарлот. Те си говореха тихо за това как е минала нощта. Теса слушаше, без
наистина да я интересува. Само двама ловци бяха изгубили живота си, но
това, че де Куинси се бе измъкнал, бе равносилно на катастрофа. Шарлот
се тревожеше за това, че Анклавът ще я обвини. Хенри се мъчеше да я
успокои, но Шарлот изглеждаше неутешима. На Теса щеше да й стане жал
за нея, но нямаше сили да почувства нищо.
Натаниъл бе легнал на седалката до нея, а главата му бе в скута й. Тя
се наведе над него, погали мръсната му, сплъстена коса, с облечените си с
ръкавица пръсти.
— Нат — прошепна Теса толкова тихо, че се надяваше дори Шарлот
да не я чуе, — вече всичко е наред. Кошмарът свърши.
Миглите на Натаниъл трепнаха и очите му се отвориха. Той вдигна
ръката си — със счупени нокти и подути и изкривени стави — и преплете
пръсти с нейните.

— Не си отивай — каза той с дрезгав глас. Очите му отново се

затвориха. Бе очевидно, че ту се свестява, ту отново изпада в безсъзнание.

— Остани, Теси.

Никой друг не я наричаше така. Тя затвори очи в опит да преглътне

сълзите си. Не искаше Шарлот — или който и да било ловец на сенки — да

я види как плаче.

12
Кръв и вода

Не смея да я докосна,
целувката ѝ оставя моите устни овъглени.
Да, Господи, голям грях върша за малко наслада.
Но знаеш ли ти колко сладка е тя?
Алджернон Чарлз Суинбърн, „Laus Veneris"

Когато пристигнаха в Института, завариха Софи и Агата да ги чакат с

фенери в ръка. Теса се препъна от умора, докато слизаше от каретата, и бе

изненадана и благодарна, когато Софи се притече да ѝ помогне. Шарлот и

Хенри на практика носеха Натаниъл. Зад тях каретата с Уил и Джем

изтрополи, докато минаваше през портите. Гласът на Томас проехтя в

студената нощ, когато извика за поздрав.

Теса не се изненада, когато не видя никъде Джесамин.

Настаниха Натаниъл в спалня, не много различна от нейната. Имаше

същите тъмни дървени мебели, същото огромно легло, същият гардероб.

Докато Шарлот и Агата настаняваха Натаниъл в леглото, Теса се отпусна в

стола до него. Бе премаляла от умора и тревога. Около нея се чуваха тихи

гласове. Долови Шарлот да споменава Мълчаливите братя и Хенри да

отговаря нещо за огнени съобщения или вестоносци — не бе съвсем

сигурна. По едно време Софи се появи и я накара да изпие нещо горещо и
сладко, което постепенно я съживи. Скоро беше в състояние да се изправи
и да се огледа наоколо. С изненада откри, че е сама с брат си. Всички
останали бяха излезли.
Тя погледна към Натаниъл, който лежеше като мъртвец. Лицето му
бе насинено, а сплъстената му коса бе разстлана върху възглавницата.
Теса с болка се замисли за спретнатия брат от спомените си. Светлата му
коса винаги бе внимателно сресана. Този Натаниъл не напомняше с нищо
на младежа, свирукайки си танцувал със сестра си в дневната, щастлив от
самото усещане, че е жив.
Тя се приведе напред, за да огледа внимателно лицето му и с
крайчеца на окото си долови движение. Тя рязко обърна глава и разбра, че
е видяла отражението си. В роклята на Камила приличаше на дете, което
си играе. Бе твърде слаба за тази натруфена рокля. Бе като дете. Глупаво
дете. Не бе изненада, че Уил...
— Теси — гласът на Натаниъл, слаб и треперещ, веднага я откъсна
от мислите за Уил, — не ме оставяй, Теси. Мисля... че съм болен.
— Нат — тя покри ръката му със своята, облечена в ръкавица, —
всичко е наред. Всичко ще е наред. Те извикаха лечители...
— Кои са те? — попита той и тихо заплака. — Къде сме? Не познавам
това място.
— Това е Институтът. Тук ще си в безопасност.
Натаниъл премигна. Под очите му имаше тъмни, почти черни
кръгове. Устните му бяха изцапани с нещо, което приличаше на засъхнала
кръв. Очите му шареха наляво-надясно, без да спират върху нищо.
— Ловци на сенки — въздъхна той, — не мислех, че наистина
съществуват.

— Магистърът... — прошепна внезапно Натаниъл и нервите на Теса
се опънаха — Той каза, че те са Закона. Каза, че трябва да се боим от тях.
Но на този свят няма друг закон, освен този на джунглата — убий или ще
бъдеш убит. — Гласът му се повиши. — Теси, толкова съжалявам... За
всичко.
— Магистърът. Имаш предвид де Куинси? — попита Теса, но Нат
издаде хриплив звук и погледна отвъд нея с очи, в които се четеше ужас.
Теса пусна ръката му и се обърна да види какво е видял.
Шарлот бе влязла в стаята почти безшумно. Все още бе облечена с
бойните дрехи, но бе наметнала старомодно наметало с двойна
закопчалка на шията. Изглеждаше много мъничка, отчасти защото зад нея
стоеше брат Енох, а фигурата му хвърляше дълга сянка. Той бе облечен в
същата сива роба, която бе носил и преди, макар сега жезълът му да бе
черен, а върхът му да изобразяваше тъмни криле. Бе спуснал качулката си,
която хвърляше сянка върху лицето му.
— Теса — каза Шарлот, — нали помниш брат Енох. Той е тук, за да
помогне на Натаниъл.
Нат нададе животински крясък на ужас и се вкопчи в ръката на Теса.
Тя го погледна удивена:
— Натаниъл? Какво има?
— Де Куинси ми каза за тях — изпъшка Натаниъл. — Грегориите.
Мълчаливите братя. Онези, които убиват с мисълта си. — Той потрепера и
гласът му спадна до шепот. — Теса, виж лицето му.
Теса погледна. Докато бе разговаряла с брат си, брат Енох безшумно
бе свалил качулката. Празните дупки на мястото на очите отразяваха
магическата светлина, а червеният белег на устата правеше

изражението
му да изглежда безмилостно.
Шарлот пристъпи напред.
— Брат Енох ще прегледа господин Грей…
— Не! — извика Теса. Като освободи ръката си от хватката на Нат, тя
застана между брат си и новодошлите — не го докосвайте.
Шарлот спря объркана.
— Мълчаливите братя са нашите най-добри лечители. Без брат Енох
Натаниъл… — гласът й секна — няма да можем да му помогнем.
Госпожице Грей.
Отне й миг, преди да разбере, че името й, не бе изречено на висок
глас. Вместо това, като стих от забравена песен, бе изплувало в ума й, но не
беше нейна мисъл. Тази мисъл бе чужда, враждебна. Друга. Гласът на брат
Енох.
Така й бе проговорил и първия ден, когато бе напуснал стаята й.
Интересно е, госпожице Грей — продължи брат Енох, — *че сте долноземка. За разлика от брат ви. Как е възможно това?*
Теса замръзна.
— Можете да кажете това само като го погледнете?
— Теси! — Натаниъл се надигна от възглавниците, а бледото му
лице бе почервеняло. — Какво правиш? Не говори с Грегория! Той е
опасен!
— Спокойно, Нат — каза Теса, без да сваля поглед от брат Енох.
Знаеше, че трябва да е уплашена, ала единственото, което чувстваше, бе
болезнено разочарование. — Имате предвид, че в Нат няма нищо
необичайно? — тихо попита тя. — Нищо свръхестествено?
Абсолютно нищо, рече Мълчаливият брат.
До този момент Теса не бе осъзнала колко се надява брат й да е като
нея. Разочарованието изостри гласа й.
— Предполагам, след като знаете толкова много, можете да ми

кажете каква съм? Магьосница ли съм?

Не мога да кажа. Около теб има нещо, което подсказва, че си едно от

Децата на Лилит. Ала не носиш Знака на демона.

— Забелязах това — каза Шарлот и Теса осъзна, че тя също чува

гласа на брат Енох. — Мислех, че може би не е магьосница. Някои хора

имат определена сила, като Зрението. Или пък може би във вените й тече

кръвта на фея...

Тя не е човек; а нещо друго. Ще го проуча. Може би има нещо в

архивите, което може да ни упъти. Макар да бе без очи, брат Енох сякаш

се взираше в Теса. *Усещам в теб сила. Сила, която никой друг магьосник*

няма.

— Превъплъщението, имате предвид.

Не. Нямам предвид това.

— А какво, тогава? — изуми се Теса. — Какво бих могла...

Тя спря насред изречението, когато чу как Натаниъл издаде глух

звук. Обърна се и видя, че е изпаднал наполовина от леглото, след като се

бе опитал да стане. Лицето му бе потно и мъртвешки бледо. Усети как я

пронизва чувство за вина. Беше се заслушала в това, което говореше брат

Енох и напълно бе забравила за брат си.

Втурна се към леглото и с помощта на Шарлот притисна Нат обратно

към възглавниците и го зави. Изглеждаше много по-зле, отколкото само

преди миг. Докато Теса го увиваше с одеялото, той отново я хвана за

китката. Очите му горяха.

— Той знае ли? Знае ли къде съм?

— За кого говориш? За де Куинси?

— Теси — той стисна китката й, дръпна я към себе си и зашепна в

ухото й, — трябва да ми простиш. Той ми каза, че ще си тяхна кралица. На

всичките. Той ми каза, че ще ме убие. Не *искам* да умирам, Теси. Не искам

да умирам!

— Няма, няма — опита се да го успокои тя, но той явно не я чуваше.

Очите му, вторачени в лицето й, внезапно се изцъклиха.

— Махни го от мен, махни го от мен! — завика той и я блъсна, след

което започна да удря главата си отново и отново във възглавниците. —

Мили Боже, не му позволявайте да ме докосне!

Изплашена, Теса отдръпна ръката си и се обърна към Шарлот. Тя

обаче се бе отдалечила от леглото и пред нея стоеше брат Енох. Лицето му

бе напълно безизразно.

Трябва да ми позволиш да помогна на брат ти. Иначе ще умре, каза

той. — За какво говори? — попита Теса нервно. — Какво не е наред?

Вампирите са го упоили, за да е спокоен, докато се хранят. Ако не

бъде излекуван, опиатът първо ще отнеме разсъдъка, а после и живота му.

Той вече халюцинира.

— Не съм виновен! — крещеше Натаниъл. — Нямах избор! Не съм

виновен!

Той погледна Теса и тя с ужас видя, че очите му са потъмнели напълно, като на насекомо. Тя ахна и отстъпи назад.

— Помогнете му. Моля ви, помогнете му! — тя хвана брат Енох за

ръкава и незабавно съжали за това. Ръката му бе твърда като мрамор и

ледена на допир. Пусна го ужасено, но Мълчаливият брат сякаш дори не

забелязваше присъствието й. Той мина покрай нея и с белязаните си

пръсти докосна челото на Натаниъл, който се отпусна върху възглавниците и затвори очи.

Трябва да излезеш, каза брат Енох, без да се обръща. *Присъствието*

ти само ще забави лечението.

— Но Нат ме помоли да остана...

Върви!

Гласът в ума на Теса бе леден. Тя погледна към брат си,

който все

още лежеше под завивките с отпуснато лице. Обърна се към Шарлот, за да

възрази, но тя отвърна на погледа й, като поклати леко глава. В очите й се

четеше съчувствие, но и твърдост.

— Веднага щом състоянието на брат ти се подобри, ще те уведомя.

Обещавам.

Теса погледна към брат Енох. Той бе отворил кесийката на пояса си и

бавно и методично поставяше предмети върху нощната масичка.

Стъкленици, пълни с пудра и течности, снопчета изсъхнали растения,

пръчици от някаква черна субстанция, напомняща въглища.

— Ако нещо се случи с Нат — каза Теса, — няма да ви простя. Никога.

Като че говореше на статуя. Брат Енох не й отговори дори с кимване.

Теса излезе от стаята.

След сумрака в стаята на болния Нат, яркостта на свещниците в

коридора я заслепи. Тя се облегна на стената до вратата и преглътна

сълзите си. Това бе вторият път, когато почти се бе разплакала и се

ядосваше на себе си. Стисна дясната си ръка в юмрук и силно удари по

стената зад себе си. Заболя я и това премахна сълзите и проясни главата й.

— Това изглеждаше болезнено.

Теса се обърна. Джем се бе появил в коридора зад нея, тих като

котка. Бе сменил облеклото си. Сега носеше свободни тъмни панталони,

стегнати в кръста, и бяла риза, само малко по-светла от кожата му.

Красивата му коса бе влажна и полепнала по слепоочията и врата.

— И не само изглежда — Теса потърка ръка в гърдите си.

Ръкавицата, която носеше, бе омекотила удара, но кокалчетата още я

боляха.

— Брат ти ще се оправи ли? — попита Джем.

— Не зная. Той е с едно от онези създания… монасите.

— Брат Енох — Джем я погледна състрадателно. — Знам как изглеждат Мълчаливите братя, но те са отлични лечители. Научили са много за медицината. Живеят дълго и знаят много.

— Не знам дали си струва, при условие, че изглеждаш така.

Ъгълчетата на устните на Джем се изкривиха в усмивка.

— Зависи за какво живееш — той я погледна внимателно. Имаше нещо в погледа на Джем, помисли си тя. Като че можеше да види през и в теб. Но нищо от това, което виждаше, сякаш не можеше да го разочарова.

— Знаеш ли какво ми каза брат Енох? — каза тя внезапно. — Каза, че Нат не е като мен. Че е просто човек, без никакви специални умения.

— И това те ядоса?

— Не зная. От една страна, не бих искала и той да е такова… нещо, каквото съм аз. Ала ако не е като мен, значи не е мой истински брат. Той е син на своите родители. Но чия дъщеря съм аз?

— Не бива да се тормозиш заради това. Щеше да е хубаво всички да знаем какви сме, но това знание не идва отвън, а отвътре. Както казва оракулът, опознай себе си. — Джем се ухили. — Извинявам се, ако това ти звучи като обикновен софизъм. Само казвам какво научих от собствен опит.

— Но аз не познавам себе си — поклати глава Теса, — съжалявам.

Сигурно мислиш, че съм страхливка, която плаче, защото брат й не е чудовище. Защото нямам сила да бъда единственото чудовище.

— Нито си чудовище — каза Джем, — нито страхливка. Обратното, бях доста впечатлен от това как стреля по де Куинси. Мисля, че щеше да го довършиш, ако имаше още патрони в пистолета.

— И аз така мисля. Исках да ги избия всичките.

— Това искаше Камила. Тя ни каза: „избийте ги всичките". Може би

си усещала нейните чувства?

— Няма причина Камила да я е грижа за Нат или за това какво ще се

случи с него. Тогава бях най-кръвожадна. Щом видях Нат там и разбрах

какво мислят да направят... — трепереща, тя си пое въздух. — Не зная

доколко бях аз и доколко Камила. Не зная дори дали е редно да изпитвам

такива чувства.

— Понеже си момиче? — попита Джем.

— Не. Не знам дали е редно, който и да било, да чувства това. Но

може би си прав и мисля така, защото съм момиче.

Погледът на Джем сякаш мина през нея, като че виждаше нещо

отвъд нея, отвъд коридора или самия Институт.

— Каквато и да си физически — каза той, — момиче, момче, силна,

слаба, болна или здрава... всичко това няма значение. Важно е това, което е

в сърцето ти. Ако душата ти е на воин, значи си воин. Всичко друго е

стъкларията, от която е направена лампата. Но ти си светлината вътре. —

Той се усмихна, сякаш върнал се на себе си, леко смутен. — Поне аз вярвам

в това.

Преди Теса да може да отговори, вратата на стаята на Нат се отвори

и Шарлот излезе в коридора. Тя отговори на въпросителния поглед на

Теса с уморено кимване.

— Брат Енох помогна много на брат ти — каза тя, — но има още

работа. Преди сутринта няма да знаем повече. Предлагам ти да поспиш,

Теса. Изтощението няма да помогне на Натаниъл.

С усилие на волята Теса си наложи просто да кимне и да не залее

Шарлот с въпроси, на които знаеше, че няма да получи

отговор.

— Джем — Шарлот се обърна към него, — може ли да поговоря с теб

за малко? Би ли ме придружил до библиотеката?

Джем кимна.

— Разбира се — той се усмихна на Теса и наклони глава. — До утре,

тогава — каза и последва Шарлот по коридора.

В мига, в който се скриха зад ъгъла, Теса пробва да отвори вратата

към стаята на Нат. Тя обаче беше заключена. Теса въздъхна, обърна се и се

отправи към другия край на коридора. Може би Шарлот бе права. Може би

трябваше да поспи.

Бе изминала половината коридор, когато чу шум. Софи, която

носеше метална кофа, внезапно се появи и затръшна една врата зад гърба

си. Изглеждаше бясна.

— Негово сиятелство е особено мил днес — обяви тя, когато Теса се

приближи. — Метна една кофа по мен.

— Кой? — попита Теса и след това се сети. — А, имаш предвид Уил.

Той добре ли е?

— Очевидно, щом замеря хората с кофи — отвърна ядосано Софи. —

Освен това ме обиди. Дори не знам какво каза. Беше нещо на френски,

тоест най-вероятно ме е нарекъл курва. — Тя сви устни. — Ще отида да

повикам госпожа Брануел. Може би тя ще успее да го накара да си вземе

лекарството, щом аз не мога.

— Лекарство?

— Трябва да изпие това — Софи вдигна кофата пред Теса, която не

можа да разбере какво има в нея, приличаше на най-обикновена вода. —

Трябва. Иначе никой не знае какво може да стане.

Теса усети щур порив в себе си.

— Аз ще го накарам. Къде е той?

— Горе в мансардата — каза Софи и се ококори, — но на

ваше място,

госпожице, не бих го направила. Когато е в такова настроение, може да се

държи наистина отвратително.

— Не ме интересува — каза Теса и протегна ръка към кофата. Софи й

я подаде, като изглеждаше едновременно облекчена и притеснена. Кофата

бе изненадващо тежка и пълна догоре с вода. Почти преливаше.

— Уил Херондейл ще трябва да се научи да си взима лекарството

като мъж — добави Теса, след което отвори вратата, водеща към тавана.

Софи я погледна така, сякаш си е загубила ума.

Зад вратата имаше тясно стълбище, водещо нагоре. Тя носеше

кофата пред себе си, докато се изкачваше. Водата се разля по корсажа на

роклята й. Кожата й настръхна. Докато стигна върха на стълбището, вече

бе мокра и останала без дъх.

Стълбите не завършваха с врата, а внезапно извеждаха на

мансардата — голяма стая, чийто таван се разделяше на две стръмни

половини, създаващи впечатлението, че е нисък. Покривни греди се

простираха по дължината на стаята точно над главата на Теса, а през

ниски квадратни прозорци, разположени на равни интервали по стената,

проникваше мъждива светлина. Подът бе от полирани дъски. Нямаше

никакви мебели и никаква друга светлина, освен тази, проникваща през

прозорците. Други, по-тесни стъпала, водеха към затворената врата за

покрива.

В средата на стаята Уил лежеше по гръб, при това бос. Около него

имаше няколко кофи, а подът беше мокър. Водата се стичаше по дъските и

се събираше на малки локвички, някои от които бяха червеникави, сякаш

бяха примесени с кръв.

Уил бе поставил ръка върху лицето си, скрил очите си. Не лежеше

неподвижен, а шаваше неспокойно, като че нещо го боли. Докато Теса се

приближаваше, той промълви нещо с тих глас. Нещо, което звучеше като

име. Сесили, помисли си Теса. Като че бе казал Сесили.

— Уил, на кого говориш? — попита тя.

— Пак ли се връщаш, Софи? — отговори Уил, без да вдига глава. —

Казах ти, че ако пак ми донесеш някоя от тези пъклени кофи, ще...

— Не е Софи. Аз съм, Теса.

За момент Уил остана мълчалив и неподвижен, като се изключи

равномерното надигане на гърдите му. Носеше само чифт тъмни

панталони и бяла риза, които, подобно на пода около него, бяха мокри.

Платът на дрехите прилепваше към тялото му, а черната му коса

приличаше на мокър парцал. Сигурно измръзваше.

— Изпратили са теб? — каза той накрая. Звучеше най-малкото смаян.

— Да — отвърна Теса, макар това да не бе съвсем вярно.

Уил отвори очи и обърна глава към нея. Дори на мъждивата

светлина виждаше наситения цвят на очите му.

— Хубаво тогава. Оставяй кофата и си върви.

Теса погледна към кофата. По някаква причина ръцете й не искаха да

пуснат металната дръжка.

— Какво има вътре? Имам предвид, какво ти дават?

— Не ти ли казаха? — той премигна изненадано. — Това е светена

вода. Да изгори това, което е в мен.

Теса премигна.

— Имаш предвид...

— Забравям, че не знаеш много неща — рече Уил. — Помниш ли, че

по-рано тази вечер ухапах де Куинси? Е, ами глътнах малко от кръвта му.

Не много, но не е и нужно.

— За какво?

— За да вампирясаш.

Теса почти изпусна кофата.

— Ти вампирясваш?

Уил се ухили и се завъртя на една страна.

— Не се тревожи излишно. Трябва да минат дни, преди

трансформацията да се случи и дори тогава най-напред трябва да умра, за

да се прояви. Кръвта обаче ще направи вампирите неотразими за мен. Ще

се въртя около тях с надеждата да стана такъв. Ще бъда като човешките

им ратаи.

— А светената вода...

— Има обратен ефект на този на кръвта. Трябва да продължа да я

пия. От нея, разбира се, ми става лошо. Кашлям кръв.

— Мили Боже — Теса му подаде кофата с гримаса, — значи е по-

добре да ти я дам.

— Предполагам — Уил се изправи и протегна ръце, за да я вземе от

нея. Той направи физиономия като гледаше съдържанието ѝ, след което я

надигна и опря ръба до устните си. След няколко глътки отново направи

гримаса и безцеремонно изля остатъка върху себе си. След това метна

кофата настрана.

— Помага ли, като се поливаш с нея? — попита Теса с искрено

удивление.

Уил нададе сподавен звук, който можеше да е само смях.

— Какви въпроси задаваш само... — поклати глава и капчици вода

полетяха от косата му към дрехите на Теса. Водата се бе просмукала в

бялата му риза, правейки я прозрачна. Начинът, по който тя прилепваше

по тялото му и очертаваше линиите му — релефните мускули, гръдния

кош, руните, които блестяха черни върху кожата му — всичко това накара

Теса да помисли за тънък лист хартия, поставен върху медна руна, върху

който рисуваш с въглен, за да прекопираш формата. Тя преглътна. Тежко.

— От кръвта получавам треска, кожата ми гори — каза Уил. — Не

мога да се охладя. Но да, водата помага.

Теса просто го гледаше. Когато бе дошъл в стаята ѝ в Къщата на

мрака, бе помислила, че е най-красивото момче, което някога е виждала,

но чак сега, докато го гледаше, разбра, че никога досега не е поглеждала

към момче, по начин, който да я кара да се изчервява, който да ускорява

дишането ѝ. Повече от всичко на света искаше да го докосне, да види дали

мускулестите му ръце са толкова здрави, колкото изглеждат, да разбере

дали дланите му са груби. Да отпусне буза върху неговата, да усети

миглите му по кожата си. Тези дълги мигли.

— Уил — каза тя, а гласът ѝ прозвуча неестествено в собствените ѝ

уши, — Уил, искам да те попитам...

Той я погледна. Водата слепваше миглите му в едно, така че

приличаха на звездички.

— Какво?

— Държиш се все едно не ти пука за нищо — каза тя с въздишка.

Чувстваше се все едно е бягала по нанагорнището на хълм, след което е

минала от другата му страна, тръгвайки надолу и не може да спре.

Гравитацията я водеше накъдето трябва. — Но всеки го е грижа за нещо.

Нали? — Мислиш ли? — меко попита Уил. Когато тя не отговори, той се

облегна на ръцете си, привел се напред.

— Тес — каза той, — ела тук и седни до мен.

Тя се подчини. На пода бе студено и влажно, но тя седна и събра

полите си така, че се виждаха само върховете на обувките ѝ. Погледна към

Уил. Бяха близо един до друг, лице в лице. На сивкавата светлина неговото

изглеждаше хладно и чисто. Само устата му придаваше известна мекота.

— Ти никога не се смееш — каза тя, — държиш се, все едно всичко ти

е забавно, но никога не се смееш. Понякога, когато си мислиш, че никой не

ти обръща внимание, се усмихваш.

За момент той не отговори. После каза колебливо:

— Ти... ме караш да се смея. От мига, в който ме халоса с онази

бутилка.

— Беше ваза — каза автоматично тя.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Да не споменавам, че винаги ме поправяш. С този забавен поглед

на лицето. А и как се развика на Гейбриъл Лайтууд. Дори начина, по който

говореше на де Куинси. Караш ме...

Той се спря, погледна я и тя се зачуди дали изглежда така, както се

чувства — замаяна и останала без дъх.

— Теса, нека видя ръцете ти — каза внезапно той.

Тя му ги подаде с дланите нагоре, без сама да поглежда към тях. Не

можеше да откъсне очи от лицето му.

— Още има кръв по ръкавиците — каза й той.

Тя погледна надолу и видя, че наистина е така. Не бе свалила белите

кожени ръкавици на Камила, които бяха изцапани с кръв и прах, и

разкъсани по върховете на пръстите, от опитите й да свали оковите на

Нат.

— О, — каза тя и понечи да отдръпне ръцете си, за да свали

ръкавиците, но Уил пусна само едната й ръка. Той продължи да държи

леко дясната за китката. Теса забеляза, че на показалеца си носеше тежък

сребърен пръстен, изографисан с изящни птици в полет. Бе свел глава,

мократа му черна коса падаше напред така, че не можеше да види лицето

му. Той приглади с пръсти повърхността на ръкавицата. Имаше четири

перлени копчета, които я стягаха около китката. Когато прокара пръсти
по тях, те се отвориха и палецът му докосна оголената й кожа там, където
сините вени пулсираха.
Тя почти подскочи.
— Уил!
— Теса, какво искаш от мен?
Все още галеше вътрешната страна на китката й. Докосването му
оказваше странен, но прекрасен ефект върху кожата и нервите й. Гласът й
потрепера, когато отговори.
— Искам да те разбера.
Той я погледна през мигли.
— Нужно ли е това, наистина?
— Не зная — каза Теса, — не съм сигурна, че някой те разбира, освен
може би Джем.
— Джем не ме разбира — каза Уил, — него го е грижа за мен. Той ми
е като брат. Но това не е същото.
— А искаш ли той да те разбере?
— Не, за Бога. За какво му е да знае причините, поради които живея
живота си така?
— Може би — каза Теса, — той иска да знае дали има причина?
— А дали това има значение? — попита меко Уил и с едно движение
свали ръкавицата напълно от ръката й. Ледениият въздух в стаята докосна
кожата на пръстите й. Теса потръпна цялата, все едно внезапно бе
останала гола в студа.
— Какво значение имат причините, когато нищо не може да се
направи, за да се променят нещата?
Теса опита да намери отговор на това, но не можа. Трепереше, беше й
трудно да говори.
— Студено ли ти е? — сплел пръсти с нейните, Уил взе ръката й и я
притисна до бузата си. Тя бе смаяна от нездравата топлина

на кожата му.

— Тес — каза той с глас, дрезгав от желание. Тя се приведе към него,

огъвайки се като клоните на дърво, покрити със сняг. Цялото тяло я

болеше. Самата тя се усещаше като рана, като че в нея имаше ужасна

пустота. Чувстваше Уил така, както не бе чувствала никого или нищо

друго в живота си. Виждаше слабото сияние на сините му очи изпод

притворените клепачи, мъха по лицето му, където не се бе избръснал,

избледнелите знаци, които изпъстряха кожата на раменете и врата му — и

най-вече устата му, с форма на полумесец, мъничката трапчинка в центъра

на долната му устна.

Когато той се приведе над нея и докосна с устните си нейните, тя се

хвана за него като удавник.

За миг устните им останаха слети, а свободната ръка на Уил рошеше

косата й. Теса простена, когато ръцете му я обгърнаха. Тя се притисна

силно в него и обви ръце около врата му. Кожата му бе гореща на допир.

През тънкия влажен плат на ризата му можеше да усети мускулите на

раменете му, здрави и гладки. Неговите пръсти погалиха сресаната й коса

и освободиха скъпата фиба, която се търкулна на пода. Косите й се

спуснаха по раменете. Изненадана, Теса тихо възкликна.

И тогава, без предупреждение, той свали ръце от нея и я отблъсна

толкова силно, че тя едва не падна назад, опряла ръце на пода зад себе си.

Тя седна с коса, разпиляна около лицето й, като завеса след края на

представление, и го загледа удивено. Уил бе на колене, а гърдите му се

надигаха и спускаха невероятно бързо. Лицето му бе пребледняло, само

бузите му горяха.

— Боже, който си на небесата — прошепна той, — какво беше това?

Теса усети как се изчерви. Не беше ли Уил този, който трябваше да

знае какво е това? Не трябваше ли тя да го избута?

— Не мога — той бе стиснал ръце в юмруци. Виждаше се как

треперят. — Теса, трябва да си вървиш.

— Да си вървя? — главата й се завъртя. Чувстваше се, сякаш е била

на топло, безопасно място и без предупреждение е захвърлена в ледена

бездна. — Не биваше да съм така пряма... съжалявам...

Лицето му се изкриви от болка.

— Боже, Теса — думите сякаш излизаха с мъка от устата му. — Моля

те, върви си. Просто си върви. Не трябва да си до мен. Не... невъзможно е.

— Уил, моля те...

— *Не!* — той отклони поглед от нея, отбягвайки лицето й. Очите му

бяха втренчени в пода, — утре ще ти разкажа всичко, което искаш да

знаеш. Всичко. Но сега трябва да ме оставиш сам. — Гласът му потрепери.

— Теса, умолявам те. Как не разбираш? Моля те, върви си.

— Добре — каза Теса и със смесица от болка и недоумение видя как

напрежението изчезва от раменете му. Толкова ли бе ужасно тя да е тук,

край него? Такова облекчение ли бе това, че си тръгва?

Тя се изправи на крака, като почти се подхлъзна под тежестта на

студената и влажна рокля. Уил дори не погледна към нея. Остана на

колене, втренчен в пода, докато Теса излезе от стаята и се спусна надолу

по стълбите, без да поглежда назад.

След известно време, в осветената си от лондонския изгрев стая,

Теса лежеше в леглото, твърде изтощена, за да свали дрехите на Камила.

Твърде изтощена дори, за да заспи. Това бе денят на „първите

пъти". За
пръв път бе използвала силата си по своя воля и това я бе накарало да се
почувства добре. За пръв път бе стреляла с пистолет. И за пръв път бе
станало това, за което бе мечтала от години. Първата целувка.
Теса се завъртя в леглото и зарови лице във възглавницата си.
Много години се бе питала каква ли ще бъде тази първа целувка. Дали той
ще е красив. Дали ще я обича. Дали ще е мил и добър. Никога не си бе
представяла, че тази целувка ще е кратка, отчаяна, дива. Или че ще има
вкуса на светена вода.
Светена вода, примесена с кръв.

13
Нещо тъмно

Понякога тъгуваме по-малко,
ако любимите ни хора ни излъжат, отколкото,
ако ни кажат истината.
Франсоа Ларошфуко
На следващия ден Теса се събуди от лампата, която Софи бе запалила
на нощното й шкафче. Теса простена и понечи да прикрие очи.
— Ставайте, госпожице — каза Софи на Теса с присъщата си
жизненост, — проспахте целия ден. Вече минава осем вечерта. Шарлот ме
изпрати да ви събудя.
— Минава осем? Вечерта? — Теса рязко се отви, само за да разбере
изненадана, че все още носи роклята на Камила, която сега бе напълно
измачкана, а също така и изцапана. Явно бе легнала напълно облечена.
Спомените от миналата нощ изпълниха съзнанието й — белите лица на
вампирите, огънят, който обхващаше завесите, смехът на Магнус Бейн, де
Куинси, Натаниъл, Уил.

О, Боже, помисли си тя.

Уил.

Отхвърли мисълта за него от съзнанието си и се изправи, като

погледна нервно към Софи.

— Брат ми, той...

Усмивката на Софи помръкна.

— Не е по-зле, но не е и по-добре. — Като видя съкрушеното

изражение на Теса, добави: — Трябва ви гореща баня и малко храна,

госпожице. Брат ви няма да се оправи, ако гладувате и сте мръсна.

Теса погледна надолу към себе си. Роклята бе съсипана, това бе

очевидно — разкъсана, окървавена и изцапана с пепел на няколко места.

Копринените чорапи бяха скъсани, краката й — изцапани, ръцете й,

напълно покрити с мръсотия. Тя не посмя да си помисли как ли изглежда

косата й.

— Предполагам си права.

Ваната бе овална, имаше крачета с формата на котешки лапи и бе

скрита зад японски параван в ъгъла на стаята. Софи я бе напълнила с

гореща вода, която вече изстиваше. Теса се шмугна зад паравана, съблече

се и се отпусна във ваната. Топлата вода стигна до раменете й и я сгря. Тя

бавно започна да се отпуска и затвори очи...

Спомените за Уил нахлуха в съзнанието й. Как в мансардата бе

докоснал ръката й. Как я бе целунал.

Как я бе изгонил.

Тя се скри под водата, сякаш за да се скрие от унизителния спомен.

Не помогна. *Да се удавиш няма да помогне*, скара се на себе си. *От друга*

страна, ако удавеше Уил...

Изправи се, протегна се за лавандуловия сапун в края на ваната и

започна да мие кожата и косата си, докато водата не потъмня от пепел и

мръсотия. Може би бе невъзможно да измиеш спомените си за някой, но

можеше да опита.

Когато излезе иззад паравана, Теса откри, че Софи я чака. Беше й

донесла поднос със сандвичи и чай. Тя помогна на Теса да облече жълтата

рокля с черна украса. Бе по-претенциозна от това, което предпочиташе

Теса, но Джесамин много бе харесала цвета и бе настояла Теса да приеме

роклята. Заради нея.

— Аз не мога да нося жълто, но то много отива на момичета с тъмнокафява коса като твоята — бе казала тя.

Усещането за гребена, разресващ косата й, бе много приятно. То

напомни на Теса за дните, когато бе малко момиче и леля Харият я

решеше. Бе толкова приятно, че леко се стресна, когато Софи заговори.

— Успяхте ли да накарате господин Херондейл да си вземе лекарството, госпожице?

— О, аз... — Теса се опита да се овладее, но вече бе много късно.

Лицето й се бе изчервило. — Той не искаше — каза неуверено тя, — но

накрая го убедих.

— Ясно — изражението на Софи не се промени, но внезапно движенията й с гребена бяха станали по-бързи. — Знам, че не е моя

работа, но...

— Софи, можеш да ми кажеш всичко, което искаш. Наистина.

— Имам предвид... господин Уил — заговори припряно Софи. — Той

не е някой, за когото трябва да ви е грижа, госпожице Теса. Не и по този

начин. Не бива да му се доверявате. Не бива да възлагате надежди на него.

Той не е... не е такъв, какъвто си мислите, че е.

Теса стисна ръце в скута си. Почувства се като в сън. Толкова далеч

ли бяха стигнали нещата, че да трябва да я предупреждават да стои

настрана от Уил? И все пак бе добре да поговори за него.

Почувства се като
гладен човек, на който му предлагат храна.
— Не зная какъв мисля, че е той, Софи. Веднъж се държи по един
начин, после се променя напълно, като вятъра. Не знам защо. Не знам
какво се е случило...
— Нищо. Нищо не се е случило. Него просто не го е грижа за никого,
освен за него самия.
— Грижа го е за Джем — каза тихо Теса.
Гребенът замръзна. Софи застана неподвижно. Тя искаше да каже
нещо, помисли си Теса, но се сдържа. Но какво бе то?
Гребенът отново започна да се движи.
— Това обаче не е достатъчно.
— Имаш предвид, че не бива да обричам сърцето си на момче, на
което не му пука...
— Не! — каза Софи. — Има по-лоши неща от това. Няма нищо лошо
да обичаш някой, който не те обича. Стига да си струва. Стига да го
заслужава.
Емоцията в гласа на Софи изненада Теса. Тя се обърна да я погледне.
— Софи, има ли някой, който е по-специален за теб? Томас,
например?
Софи изглеждаше смаяна.
— Томас? Не. Какво ви накара да си помислите такова нещо?
— Ами него го е грижа за теб — каза Теса, — виждала съм как те
гледа. Наблюдава те, когато си в стаята. Затова помислих...
Думите й заглъхнаха пред втрещения поглед на Софи.
— Томас? — повтори тя. — Не, това не е възможно. Сигурна съм, че
той не изпитва такива чувства към мен.
Теса не възрази. Каквито й чувства да имаше Томас, бе ясно, че Софи
не ги споделя. Тогава оставаше...
— Уил? — предположи Теса. — Да не си била влюбена в Уил?
Това би обяснило горчилката, неприязънта, помисли си тя, като се
сети как се отнася Уил към момичетата, които харесва.

— *Уил?* — сега Софи звучеше ужасена, достатъчно, че да не нарече

Уил „господин". — Да не би да ме питате дали съм била влюбена в *него*?

— Е, ами помислих си... имам предвид, той е дяволски красив. — Теса

осъзна, че звучи глупаво.

— Има по-важни неща от това как изглеждаш. Моят последен работодател... — каза Софи, като от вълнение акцентът й се прояви — ходеше на сафари в Африка и Индия, като ловуваше тигри и други животни. Той ми каза, че най-отровните змии и насекоми се отличават с красивите си, ярки цветове. Колкото е по-красиво, толкова е по-отровно.

Такъв е и Уил. Хубостта му само прикрива колко е зъл и покварен отвътре.

Яре по лице, дявол по сърце, както казват.

— Софи, не знам дали...

— В него има нещо тъмно — каза Софи, — нещо зло и тъмно, което той крие. Пази някаква тайна, от тези, които те изяждат отвътре.

Тя постави сребърния гребен на тоалетката. Теса изненадана видя как ръката й трепери.

— Помнете ми думите.

След като Софи излезе, Теса взе механичния ангел от нощната си масичка и го постави на врата си. След като усети тежестта му на гърдите си, веднага се почувства успокоена. Беше й липсвал, докато се бе преструвала на Камила. Присъствието му бе успокояващо и — макар това да бе глупаво — тя си помисли, че ако посети Нат докато го носи, той също може да се почувства по-добре.

Тя го държеше в ръка, докато излизаше от стаята си. Мина по коридора и почука тихо на вратата на Нат. Когато не последва отговор, тя завъртя дръжката и отвори вратата. Завесите бяха дръпнати, стаята бе изпълнена със светлина и тя видя Нат, заспал върху купчина възглавници.

Едната му ръка бе на челото, а бузите му горяха от треска.

Освен това, не беше сам. На стола до леглото му седеше Джесамин, с отворена книга в скута си. Тя посрещна изненадания поглед

на Теса
хладно и спокойно.
— Аз... — започна Теса, след което се свъзе. — Ти какво правиш тук?
— Реших да почета малко на брат ти — отвърна Джесамин. — Всички проспаха половината ден и той бе жестоко изоставен. Само Софи
проверява как е, а на нея не може да се разчита за смислен разговор.
— Но Нат е в безсъзнание, Джесамин. Той няма нужда от разговори.
— Не можеш да бъдеш сигурна — отговори Джесамин. — Знам, че
хората могат да чуват какво им говориш, дори да са в безсъзнание или
умрели.
— Той не е умрял.
— Определено не — Джесамин го погледна с копнеж. — Твърде е
хубав, за да умре. Теса, той женен ли е? Има ли момиче в Ню Йорк, което си
го е заплюло?
— Нат? — Теса зяпна. Разбира се, винаги бе имало момичета. Всякакви момичета, които се интересуваха от Нат. Той обаче бе като
пеперуда и хвърчеше от цвят на цвят. — Джесамин, той дори не е в
съзнание. Сега едва ли е моментът...
— Ще се оправи — съобщи Джесамин, — и когато това стане, ще знае,
че аз съм тази, която е седяла до него, докато е бил болен. Мъжете винаги
се влюбват в жените, които са били до тях в такива моменти. Като ангел,
отнел болката им — завърши тя със самодоволно изражение. Като видя
ужасения поглед на Теса, се намръщи. — Какво има? Нима не съм достойна
за скъпоценния ти брат?
— Джеси, той няма никакви пари...
— Аз обаче имам достатъчно и за двама ни. Просто имам нужда от
някой, който да ме отведе от това ужасно място. Нали ти казах.

— Да, даже ме помоли аз да го направя...

— О, това ли те притеснява? — попита Джесамин. — Теса, наистина,

ние ще си останем най-добри приятелки, ала един мъж е по-добър за тази

работа от една жена, не мислиш ли?

Теса не знаеше какво да отговори. Джесамин сви рамене.

— Между другото, Шарлот иска да те види. Помоли да ти предам.

Няма нужда да се тревожиш за Натаниъл. На петнайсет минути

проверявам температурата му и поставям студени компреси на челото му.

Теса не знаеше доколко може да вярва на това, но след като

Джесамин очевидно нямаше намерение да се надигне от стола до

Натаниъл, а и битката за това не си струваше, тя въздъхна отвратено и

напусна стаята.

Вратата на гостната бе полуоткрехната. Чу как някой говореше на

висок глас. Поколеба се и надигна ръка да почука — но тогава чу

собственото си име и замръзна.

— Братът на Теса не бива да е тук. Това да не е болница! — викаше

Уил — той не е долноземец, само някакъв глупав, користолюбив мундан,

който се е забъркал в нещо, което не...

Шарлот го прекъсна.

— Лекарите на мунданите не могат да се погрижат за него. Дори

няма да разберат какво му е. Бъди разумен, Уил.

— А и той вече знае за света на сенките — гласът бе на Джем,

спокоен и логичен. — Всъщност той може да знае доста неща, за които ние

самите нямаме и представа. Според Мортмейн, Натаниъл е работил за де

Куинси и може би има информация за плановете му, автоматоните и

цялата история с Магистъра. Може да е запознат с всичко, все пак де

Куинси искаше да го убие. Може би защото е знаел неща, за които не бива

да разбираме.

Последва дълга тишина. След това Уил каза:

— Тогава нека повикаме Мълчаливите братя отново. Те могат да

извлекат всичко от съзнанието му. Не можем да го чакаме да се събуди.

— Добре знаеш, че този процес е деликатен при мунданите — възрази Шарлот. — Брат Енох вече каза, че треската причинява

халюцинации на господин Грей. Невъзможно е да разберем какво в ума му

е истина и какво е плод на делириума. Не и без да повредим мозъка му.

Може би дори завинаги.

— Не знам дали има много за повреждане — Теса долови

отвращението в гласа на Уил дори през вратата и усети как стомахът й се

свива от ярост.

— Ти дори не познаваш този човек — отвърна Джем с много по-

студен глас, отколкото някога го бе чувала да говори. — Не знам какво те

прихваща Уил, но не ти прави чест.

— Аз знам — каза Шарлот.

— Нима? — Уил звучеше потресен.

— Ти си ядосан колкото мен за това как протече нощта. Наистина

загубихме само двама души, но бягството на де Куинси ни поставя в лоша

светлина. Планът беше мой. Аз го наложих на Анклава и сега те ще ме

обвинят за провала. Да не споменаваме и това, че Камила се покри, понеже

не знаем къде е де Куинси, а той със сигурност вече е обявил награда за

главата й. Същото важи и за Магнус Бейн, който е вбесен на Клейва заради

изчезването на Камила. Изгубихме най-добрите си информатор и

магьосник.

— Но попречихме на де Куинси да убие брата на Теса и кой знае още

колко мундани — каза Джем. — Това със сигурност трябва да се брои за

нещо. Бенедикт Лайтууд не искаше да повярва, че де Куинси ни е предал.

Сега няма избор, знае, че си права.

— И това — каза Шарлот, — вероятно ще го разлюти още повече.

— Може би — каза Уил, — а може би, ако не бе настоявала планът ми

да зависи от функционалността на поредното дебилно изобретение на

Хенри, сега нямаше да водим този разговор. Можеш да увърташ колкото

си искаш, но причината за проблемите снощи бе, че Фосфорът не

проработи. Нищо, което Хенри прави, не работи. Никога. Признай, че твоят

съпруг е един безполезен глупак и на всички ще ни стане много по-добре.

— Уил! — в гласа на Джем се прокрадна леден гняв.

— Не, Джеймс, недей — гласът на Шарлот потрепера и се чу звук,

сякаш внезапно е седнала. — Уил — каза тя, — Хенри е добър, мил човек.

Той те обича.

— Не ставай сантиментална, Шарлот — гласът на Уил прозвуча

подигравателно.

— Но той те познава от малко момче. Обича те като по-малък брат.

Както и аз. Всички ние винаги сме те обичали, Уил...

— Да бе — каза Уил, — ще ми се да не бяхте.

Шарлот отвърна с приглушен стон, като на изритано кученце.

— Знам, че не го мислиш.

— Винаги казвам това, което мисля — отговори Уил. — Особено за

това, че трябва да проверим ума на Натаниъл Грей сега, а не по-късно. Ако

не ти стиска да го направиш...

Шарлот започна някакво възражение, но това нямаше значение.

Всичко дойде в повече на Теса. Тя нахлу през вратата. Стаята бе осветена

от буен огън, който контрастираше с тъмните прозорци, през които се

виждаше здрача навън. Шарлот стоеше зад голямо бюро, а

Джем се бе
настанил в стол до нея. Уил се бе облегнал на перваза на камината. Бе
видимо разгневен, очите му блестяха, а яката му бе застанала накриво.
Очите му срещнаха тези на Теса и в тях се прочете безкрайна изненада.
Всякаква надежда у нея, че като по чудо той е забравил случилото се в
мансардата предишната нощ, изчезна. Той се изчерви при вида й, а
бездънните му сини очи потъмняха. След това отклони поглед, като че не
издържаше нейния.
— Предполагам си подслушвала, нали? — попита той. — И сега ще
ми изнесеш лекция за твоя скъпоценен брат.
— Поне мога да говоря, нещо, което ще е невъзможно за Натаниъл,
ако стане каквото ти искаш. — Теса се обърна към Шарлот. — Няма да
позволя на брат Енох да тършува из ума на Нат. Той е достатъчно болен.
Това вероятно ще го убие.
Шарлот поклати глава. Изглеждаше изтощена, с посивяло лице и
отпуснати клепачи. Теса се зачуди дали изобщо е спала.
— Със сигурност първо ще го излекуваме, преди да го разпитаме.
— Ами ако се възстановява седмици? Месеци? — извика Уил. —
Може би нямаме толкова много време.
— Защо? Какво толкова важно има, че си готов да пожертваш брат
ми? — сопна му се Теса.
Очите на Уил се присвиха като цепки, през които се вижда синьо
стъкло.
— Пука ти само за брат ти, нали? Сега го намери. Хубаво. Но той
никога не е бил нашата цел. Надявам се, схващаш това. Обикновено не си
правим този труд заради някакъв престъпен мундан.
— Това, което Уил се опитва да каже — прекъсна го Джем, —

макар
да го прави без престорена любезност, както трябва да призная... — Джем
въздъхна. — Де Куинси каза, че твоят брат е човек, на когото е имал
доверие. Сега де Куинси изчезна и нямаме представа къде се крие.
Бележките в офиса му подсказват, че скоро ще започне война между
долноземците и ловците на сенки, война, в който със сигурност ще се
включат и тези механични твари. Сега разбираш защо трябва да знаем
къде е и какво още може да ни каже твоят брат.
— Разбирам защо искате тези неща — каза Теса, — но тази битка не
е моя. Аз не съм ловец на сенки.
— О, да — каза Уил, — да не мислиш, че не сме го забелязали?
— Тихо, Уил — каза Шарлот по-грубо от обикновено. Тя се обърна
към Теса, а в кафявите ѝ очи се четеше молба.
— Ние ти вярваме, Теса. Но трябва и ти да ни се довериш.
— Няма — каза Теса. — Не, няма.
Тя усети погледа на Уил върху себе си и внезапно се изпълни с
неудържима ярост. Как смееше да се държи така с нея? Какво бе сторила,
че да заслужи това? Бе го оставила да я целуне. Това бе всичко. И то явно
заличаваше всичко останало, което бе направила онази вечер. Като че след
целувката вече нямаше значение дали е смела.
— Вие искахте да ме използвате, точно като Сестрите на мрака. В
мига, в който получихте тази възможност, когато лейди Белкор пристигна
и се нуждаехте от това, от което имах нужда и аз, го направихте. Без
значение колко опасно беше! Държите се все едно нося отговорност за
вашия свят, вашите закони и вашите Споразумения, но този свят си е ваш
и вие си го управлявате. Не е моя вината, че се справяте

ужасно!

Теса видя как Шарлот пребледня и се отпусна назад. Усети чувство

на вина. Не бе искала да засегне Шарлот. Но все пак продължи:

— Всички тези приказки, как не мразите долноземците, са празни

думи и откровени лъжи. Не го мислите наистина. А що се отнася до

мунданите, може би щяхте да ги пазите по-добре, ако не ги презирахте

толкова!

Тя погледна към Уил. Той бе пребледнял, но очите му горяха.

Изглеждаше... не бе сигурна, че може да опише изражението му. Ужасен, но

и нещо повече.

— Теса — извика Шарлот, но тя вече се бе отправила към вратата. На

прага се обърна за последно и видя, че всички я гледат.

— Стойте настрана от брат ми — каза тя, — и в никакъв случай не

тръгвайте подире ми!

Гневът, помисли си Теса, е удовлетворителен по един особен начин,

когато решиш да му се отдадеш. Да крещиш в сляпа ярост, докато останеш

без дъх, действаше толкова освобождаващо.

След това обаче става по-неприятно. След като кажеш на всички, че

ги мразиш и не искаш да ги виждаш, къде се предполага, че ще отидеш?

Ако се върнеше в собствената си стая, бе все едно да каже, че гневът й е

мимолетен и скоро ще отмине. Не можеше да отиде при Нат и да пренесе

лошото си настроение в стаята му, а където и другаде да се скриеше,

рискуваше да бъде намерена как се цупи от Софи или Агата.

Най-накрая тя слезе по тесните, вити стълби, които извеждаха от

Института. Мина през осветената с магическа светлина църква и излезе на

широките стъпала пред входа, седна на най-горното стъпало

и уви ръце

около тялото си, треперейки от неочаквано студения вятър. През деня

явно бе валяло, тъй като стъпалата бяха мокри, а черният камък на двора

светеше като огледало. Луната бе изгряла и се показваше измежду

скупчените облаци. Огромната метална порта блестеше с тъмен блясък на

сумрачната светлина.

Прах и сянка сме.

— Знам какво си мислиш — гласът, който долетя от вратата зад Теса,

бе достатъчно мек, за да мине за полъх на вятъра, който люлееше листата

по клоните на дърветата.

Теса се обърна. Джем стоеше на прага. Магическата светлина

осветяваше бялата му коса така, че блестеше като метална. Лицето му

обаче оставаше скрито в сенките. В дясната си ръка държеше бастуна си;

очите на дракона светеха и сякаш гледаха към Теса.

— Нищо не мисля.

— Мислиш си: „След като наричат този мокър ужас лято, каква ли

тогава е зимата"? Ще се изненадаш. Зимата е почти същата.

Той пристъпи напред и седна до Теса, макар и на известно

разстояние.

— Пролетта вече наистина е хубава.

— Така ли? — попита Теса, без наистина да се интересува.

— Не. Всъщност е доста мъглива и влажна, като останалите сезони.

— Той я погледна. — Каза да не вървим след теб. Но се надявах, че имаш

предвид само Уил.

— Така е — Теса се завъртя, за да го погледне. — Не трябваше да ви

държа такъв тон.

— О, не, ти бе съвсем права да кажеш това, което каза — рече Джем.

— Ние, ловците на сенки, сме това, което сме, от толкова дълго време.

Толкова сме тесногръди, че често забравяме да погледнем на нещата от

гледната точка на някой друг. Все мислим дали нещо е добро или лошо за

нефилимите. И забравяме да се запитаме дали е добро или лошо за света.

— Не исках да обидя Шарлот.

— Шарлот е много чувствителна по въпроса как ръководи

Института. Като жена, тя трябва да се бори, за да бъде чута, и дори тогава

решенията й са подлагани на съмнение. Чу Бенедикт Лайтууд на срещата

на Анклава. Тя смята, че няма право на грешки.

— А нима вие имате? Който и да било от вас? Всичко за вас е на

живот и смърт.

Теса вдиша дълбоко от мъгливия въздух. Усещаше се мирисът на

метал, пепел, коне и речна вода.

— Понякога... имам чувството, че не издържам повече. Иска ми се

никога да не бях научавала какво съм. Иска ми се Нат да си беше останал

вкъщи и нищо от това да не се беше случвало.

— Понякога — каза Джем, — животът ни се променя така бързо, че

промяната изпреварва разума и сърцето ни. И когато животът ни вече не е

същият, но копнеем за отминалите времена, чувстваме най-силна болка.

Но ти казвам от личен опит, че се свиква. Научаваш се да живееш живота

си и не можеш да си спомниш, или дори представиш, какво е било преди.

— Казваш, че ще свикна с мисълта, че съм магьосница... или там

каквото съм?

— Ти винаги си била каквото си. Не е ново. Просто трябва да

свикнеш с мисълта за това.

Теса си пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Нямах предвид това, което казах вътре — каза тя. — Не мисля, че

нефилимите са толкова ужасни.

— Знам. Иначе нямаше да си тук, а до брат си, бранейки го от нашите

намерения.

— Уил не мислеше всичко това, което каза — рече Теса след миг, —

не би наранил Нат.

Джем погледна през портите. Сивите му очи бяха замислени.

— Права си. Но съм изненадан, че го знаеш. Аз го знам. Но аз

разполагах с години, за да разбера Уил. Да знам кога има предвид това,

което казва и кога не.

— Никога ли не му се ядосваш?

Джем се засмя.

— Не бих казал. Понякога ми иде да го удуша.

— И как се удържаш?

— Отивам до любимото си място в Лондон — каза Джем, — стоя и

гледам водата, и си мисля за това, какъв е животът, и как реката тече, без

да я е грижа за нашите дребнави житейски вълнения.

Теса бе впечатлена.

— И това помага?

— Всъщност не, но след това ми хрумва, че ако много искам, мога да

го убия, докато спи и ми става по-добре.

Теса се засмя.

— И къде е това? Твоето любимо място, имам предвид.

За миг Джем остана замислен. После стана на крака и й подаде

свободната си ръка, докато с другата държеше бастуна.

— Хайде ела, ще ти го покажа.

— Далече ли е?

— Съвсем не. На половин час път пеш — той се усмихна.

Има прекрасна усмивка, помисли си Теса. *При това заразителна*. Тя

не можа да се сдържи да не се усмихне в отговор. Имаше чувството, че го

прави за пръв път от векове.

Теса се остави да я изправи на крака. Ръката на Джем бе силна и

топла, и изненадващо успокоителна. Тя погледна към Института,

поколеба се и го остави да я преведе през железните порти навън, към

сенките на града.

Мостът „Блекфрайърс“

Двадесетина моста от Кю до Кулата
искаха да узнаят тайните на Темза,
защото млади бяха те, а реката — стара.
Ето тази приказка тя им разказа.
Ръдиард Киплинг, „Приказка за реката"

Докато излизаше през железните порти на Института, Теса се
почувства като Спящата красавица, освободила се от замъка, обрасъл в
тръни. Институтът се намираше в центъра на площад, от който във
всички посоки плъзваха улички, потъващи в тесни лабиринти между
къщите. Поставил джентълменски ръка под лакътя й, Джем поведе Теса
през тесен проход. Небето над тях бе с цвета на стомана. Земята все още бе
влажна от падналия по-рано през деня дъжд, а стените на сградите, които
сякаш ги притискаха от двете страни, бяха влажни и изцапани с черен
прахоляк.

Докато вървяха, Джем приказваше, без да споменава нещо важно,
просто бъбреше успокоително, разказваше й какво си е мислил за Лондон
първият път, когато е дошъл в града, как всичко му се е виждало еднакво
сиво — дори хората! Не бе вярвал, че на едно място може да вали толкова
много и така непрестанно. Влагата се бе просмукала до костите му
дотолкова, че бе сметнал, че ще плесеняса, като стъбло на дърво.

— Но накрая свикваш — каза той, след като излязоха от тесния
проход на широката улица „Флийт" — дори понякога да ти се струва, че си
прогизнал като гъба.

Спомняйки си хаоса на улицата по-рано през деня, Теса се успокои,
щом видя колко по-спокойно е вечер. Тълпите от народ ги нямаше, а

вместо тях отделни фигури ходеха по паважа с приведени глави, скрити в
сенките. Все още имаше карети и дори самотни ездачи по пътя, макар
никой да не забелязваше Теса и Джем. Дали това не се дължеше на
магическия прах, зачуди се Теса, но не попита. Беше й приятно да слуша
как Джем приказва. Това бе най-старата част на града, каза й той, мястото,
където Лондон се бе родил. Магазините по протежение на улицата бяха
затворени, кепенците им спуснати, но рекламните табели ги пресрещаха
отвсякъде — реклами за сапун, лосион за коса, парафинови лампи и обяви,
които приканваха хората да посетят лекция, посветена на духовността.
Докато вървяха. Теса забеляза части от куполите на Института между
сградите и не можа да не се замисли дали някой друг може да ги види.
Спомни си жената папагал със зелена кожа и пера. Нима Институтът
наистина бе невидим? Любопиството я победи и тя попита Джем.
— Нека ти покажа нещо — каза той, — застани така.
Той хвана Теса за лакътя, завъртя я така, че да вижда какво има от
другата страна на улицата, и посочи:
— Какво виждаш?
Тя погледна в указаната посока. Бяха близо до кръстовището на
улица „Флийт“ и „Шенсъри Лейн". Не виждаше нищо необичайно.
— Фасадата на някаква банка. Какво друго трябва да видя?
— Сега леко отклони вниманието си — каза той със същия мек глас,
— погледни нещо друго, по същия начин, както би отклонила погледа си
от котка, за да не я уплашиш. Погледни с крайчеца на окото си към
банката. А сега я погледни директно и много бързо!
Теса изпълни указанията му и зяпна. Банката я нямаше, на

нейно

място имаше кръчма с дървена облицовка и прозорци с форма на ромб.

Светлината, идваща от тях, имаше червеникав оттенък, а през отворената

врата се процеждаше още червена светлина, отразяваща се в паважа. Зад

прозорците се виждаха тъмни сенки — но не познатите силуети на мъже и

жени, а фигури твърде високи и слаби, прекалено издължени или с повече

крайници, отколкото е нормално за човек. Отвътре се чуваше смях, на

фона на красива и омайна мелодия. Табела над вратата изобразяваше

човек, протегнал ръка да ощипе по носа на рогат демон. Под

изображението имаше надпис: „Дяволската кръчма".

Ето къде е бил Уил онази нощ. Теса погледна към Джем. Той гледаше

към кръчмата, а ръката му бе отпусната върху нейната. Дишането му бе

спокойно и тихо. Можеше да види как червената светлина от помещението

се отразява върху сребърните му очи като светлината на залеза в морето.

— Това ли е любимото ти място? — попита тя.

Погледът му омекна, той погледна към нея и се разсмя.

— Бога ми, не — каза той. — Просто нещо, което исках да видиш.

В този момент от вратата на кръчмата излезе мъж с дълго черно

палто и елегантна копринена шапка на главата. Той се обърна към

улицата и в този момент Теса видя, че кожата му е мастиленосиня, а

косата и брадата му са бели като лед. Той се отправи на изток към улица

„Странд", докато Теса го гледаше и се чудеше дали няма да привлече

любопитни погледи. Той обаче остана незабелязан като призрак.

Всъщност мунданите, които минаваха покрай „Дяволската кръчма" едва

забелязваха заведението, дори когато няколко кльощави

фигури изкочиха
и едва не събориха един уморен на вид човек, бутащ празна количка. Той
се спря, огледа се за миг изненадан, след това сви рамене и продължи.
— Някога това бе съвсем обикновена кръчма — каза Джем, — но
понеже започнаха да я посещават все повече и повече долноземци,
нефилимите се притесниха да не би светът на мунданите да се смеси с
този на сенките. Така блокираха достъпа на мунданите с малко магически
прах, за да ги убедят, че кръчмата е съборена, и на нейно място има банка.
Сега кръчмата се посещава почти само от долноземци. — Джем погледна
към луната и се намръщи. — Става късно. Нека продължим.
След един последен поглед към „Дяволската кръчма" Теса тръгна
подир Джем, който продължи да говори все така непринудено, показвайки
й интересни неща — църквата на тамплиерите, където сега се
помещаваше съд, но някога рицарите бяха събирали доброволци за
походите си към Светите земи.
— Рицарите бяха приятели на нефилимите. Мундани, но с познания
за света на сенките. И разбира се — добави той, след като излязоха от
мрежата улички и се покачиха на самия мост „Блекфрайърс", — мнозина
мислят, че Мълчаливите братя са първите Черни духовници, макар никой
да не може да го докаже.
Поглеждайки от моста, Теса не можа да не се зачуди какво толкова
харесва Джем в това място. Простираше се от единия бряг на Темза до
другия, нисък гранитен мост с много арки, парапети, боядисани в
тъмночервено и златно, и алена боя, която блестеше на лунна светлина.
Щеше да бъде хубаво, ако не бе железопътният мост от

източната му
страна. Сега в сенките бе тих, но пак си оставаше грозна метална
конструкция, протягаща се към отсрещния бряг.
— Знам какво си мислиш — каза Джем отново, точно както бе казал
пред Института. — Железопътният мост е ужасно грозен. Но именно
заради него хората рядко идват да се наслаждават на гледката. Харесвам
самотата и гледката на притихналата под луната река.
Отидоха до средата на моста. Там Теса се наведе над гранитения
парапет и погледна надолу. Темза бе черна на лунната светлина. Лондон
се шириеше от двете й страни, а огромният купол на катедралата „Сейнт
Пол" се издигаше като бял дух. Всичко бе покрито с мека мъгла, която
омекотяваше грубите черти на града.
Теса гледаше надолу към реката. Мирисът на сол, прах и гнилоч, се
издигаше от водата и се смесваше с мъглата. Все пак имаше нещо
величествено в реката, която сякаш носеше по течението си тежестта на
времето.
— Сладка Темза, ромони си ти, до края на моята песен — прошепна
тихо тя. Обикновено не би рецитирала стихове пред който и да било, но в
Джем имаше нещо, което й даваше увереност, че каквото и да направи, той
няма да я съди.
— Чувал съм тази част от стих и преди — рече той. — Уил ми го е
казвал. От къде е?
— „Проталамия". — Теса се намръщи. — Не предполагах, че Уил чете
поезия.
— Уил чете постоянно и има услужлива памет. Малко неща забравя.
Интонацията на гласа му издаваше, че в думите му има нещо повече

от обикновено споменаване на факт.

— Ти харесваш Уил, нали? — каза Теса. — Имам предвид, привързан

си към него.

— Обичам го като брат — отвърна спокойно Джем.

— И имаш основание — рече Теса. — Колкото и ужасно да се държи с

останалите, теб те обича. Мил е. Какво си направил, за да се отнася

толкова различно с теб?

Джем се облегна на парапета. Гледаше към нея и все пак погледът му

бе зареян надалеч. Потропа с пръсти върху нефритената дръжка на

бастуна си. Теса реши да се възползва от разсейването му и си позволи да

го погледа, наслаждавайки се на странната му красота на фона на лунната

светлина. Бе като сянка от сребро, тъй различен от мощните синьо, черно

и златно, които характеризираха Уил.

Най-после той каза:

— Нямам представа. Мислех, че е защото и двамата сме без родители,

и се чувстваме по един и същ начин...

— И аз съм сирак — напомни му Теса, — както и Джесамин. Не мисля,

че той е като нас.

— Не, не е — очите на Джем издаваха, че има нещо, което той

премълчава.

— Не го разбирам — каза Теса, — в един миг е мил, в следващия

става отвратителен. Не мога да преценя дали е добър или жесток човек,

дали е изпълнен с любов или с омраза...

— Какво значение има? — попита Джем. — Някой изисква ли такава

оценка от теб?

— Онази нощ — продължи тя, — в твоята стая, когато Уил влезе,

каза че е пил цяла нощ, но после, по-късно, когато ти... тогава той

изтрезня. Виждала съм брат си пиян. Знам, че алкохолът не

може да
изчезне за секунда от кръвта ти. Дори когато леля ми изливаше кофа
студена вода върху лицето на Нат, той не можеше да се отърси от
опиянението, не и ако наистина е пил. А и Уил не миришеше на алкохол.
На следващата сутрин нямаше махмурлук. Но защо ще лъже, че е пиян, ако
не е?
Джем сякаш се предаде.
— В това е загадката на Уил Херондейн. И аз съм се чудел същото.
Как може някой да пие толкова много и да остане жив, а още повече да се
бие добре като него. Затова една нощ го проследих.
— Проследил си го?
Джем се усмихна лукаво.
— Да. Той излезе, уж по някаква работа, и аз тръгнах подире му. Ако
знаех какво ще последва, щях да си взема по-здрави обувки. Цяла нощ
обикаляше града, от „Сейт Пол" до пазара Спиталфилд, а после до
Уайтчапъл. Отиде до реката, разходи се по пристанището. Нито веднъж не
спря и не заговори никого. Все едно следях призрак. На следващата сутрин
бе готов с поредната цинична история за подвизите си. Никога не настоях
за истината. Ако иска да ме лъже, значи си има причина.
— Той те е излъгал, а ти му имаш доверие?
— Да — отговори Джем, — имам му доверие.
— Но...
— Той лъже постоянно. Винаги измисля история, която да го
представи във възможно най-лоша светлина.
— Казвал ли ти е какво е станало с родителите му? И дали е било
истина или лъжа?
— Не изцяло. Отделни случки — каза Джем след дълга пауза. — Зная,
че баща му е напуснал нефилимите, преди Уил да се роди. Влюбил се в
момиче мундан и когато Съветът отказал да я направи ловец

на сенки, той
напуснал Клейва и избягал на много отдалечено място в Уелс. Смятали, че
там никой няма да ги закача. Но от Клейва били бесни.
— Майката на Уил е била мундан? Значи той е само наполовина
ловец на сенки?
— Кръвта на нефилимите е по-силна — каза Джемр — затова има
три правила за тези, които напускат Клейва. Първо, трябва да прекратиш
всякакви контакти с ловците на сенки, които си познавал, дори да са ти
роднини. Те нямат право да общуват с теб, нито ти с тях. Второ, не можеш
да викаш Клейва на помощ, независимо в каква опасност се намираш. И
трето...
— Кое е третото?
— Дори да напуснеш Клейва — каза Джем, — децата ти все още
принадлежат на него.
Теса потрепери леко. Джем стоеше неподвижен, с поглед, вперен във
водата. Сякаш можеше да види отражението на Уил в сребърната ѝ
повърхност.
— На всеки шест години — каза той, — докато детето стане на
осемнайсет, представител на Клейва посещава семейството и пита детето
дали иска да напусне дома си и да се присъедини към нефилимите.
— Не мога да си представя, че някой би го поискал — каза Теса,
отвратена, — тогава никога няма да видиш семейството си, нали така?
Джем кимна.
— И Уил се е съгласил на това? Въпреки всичко се е присъединил
към ловците на сенки?
— Отказал. На два пъти. Но един ден, когато бил на около дванайсет,
Уил потропал на вратата на Института и Шарлот му

отворила. Тогава

самата тя е била на осемнайсет. Уил стоял на стълбите. Тя ми разказа, че е

бил покрит с прах и мръсотия от пътя, сякаш е спал на улицата. Той рекъл:

„Аз съм ловец на сенки, един от вас. Трябва да ме приютите. Няма къде

другаде да отида".

— Казал е това? Уил? „Няма къде другаде да отида"?

Джем се поколеба.

— Нали разбираш, че това е информация, която съм научил от

Шарлот. Уил не ми е споменавал и дума за това. Но тя каза, че това са били

думите му.

— Не разбирам. Неговите родители трябва да са загинали. Иначе са

щели да го потърсят.

— Направили са го — каза тихо Джем. — Според Шарлот няколко

седмици след като Уил пристигнал, родителите му го последвали. Те

застанали на входа на Института и потропали на вратата, викали името

му. Шарлот отишла до стаята на Уил и го попитала дали иска да ги види.

Ала той се бил скрил под леглото, запушил уши с ръце. Не искал да излезе,

независимо какво му говорела тя. Не искал да ги види. Мисля, че накрая

Шарлот слязла долу и ги отпратила, или пък те си тръгнали по свое

желание. Не съм сигурен...

— Отпратила ги е? Но детето им е било в Института. Имали са

право...

— Нямали са никакво право — Джем говори спокойно, помисли си

Теса, но в тона му имаше нещо, което го правеше толкова далечен, все

едно е на луната. — Уил е избрал да се присъедини към ловците на сенки.

Веднъж направил този избор, те не са имали повече никакви права над

него. Правото и отговорността да ги отпратят, са били на страната на

Клейва.

— И никога не си го питал защо?

— Ако е искал да знам, е щял да ми каже — рече Джем. — Попита ме

защо мисля, че той ме търпи повече от другите. Предполагам, защото

никога не съм го питал защо — Джем й се усмихна хитровато. Студеният

вятър бе накарал бузите му да почервенеят, а очите му светеха. Ръцете им

върху парапета бяха близо една до друга. За един смущаващ миг Теса си

помисли, че той ще постави длан върху нейната, но после погледът му

мина покрай нея и той се намръщи. — Стана късничко за разходки, а?

Тя проследи погледа му и видя тъмните фигури на мъж и жена,

които се изкачваха по моста. Мъжът носеше работническа шапка и тъмно

вълнено палто. Жената го бе хванала под ръка, а лицето й бе обърнато

към неговото.

— И те сигурно мислят същото — каза Теса и погледна Джем в очите.

— А ти? И ти ли дойде в Института, понеже е нямало къде да отидеш?

Защо не остана в Шанхай?

— Родителите ми ръководеха Института там — обясни Джем с

насилено спокоен глас, — но бяха убити от янлуо демон. След като умряха,

всички решиха, че за мен ще е най-добре да напусна страната, в случай, че

демонът или кохортата му тръгнат подире ми.

— Но защо тук, защо в Англия?

— Моят баща е британец и аз говоря английски. Звучи логично —

тонът на Джем оставаше все така спокоен, ала Теса усети, че крие нещо. —

Реших, че тук ще се чувствам повече у дома си, отколкото в Идрис, където

не е живял никой от родителите ми.

Двойката се бе спряла на отсрещния парапет. Мъжът сочеше очертанията на железопътния мост, а жената кимаше, докато той говореше.

— И почувства ли се като у дома си?

— Не точно — отвърна Джем. — Едно от първите неща, които осъзнах, когато дойдох тук, е, че баща ми никога не се е смятал за британец, поне не и по типичния за англичаните начин. Истинските англичани са най-напред британци и после джентълмени. Всичко друго — доктор, магистрат, земевладелец — идва след тия две неща. Но за ловците на сенки е различно. Ние сме преди всичко нефилими и след това признаваме страната, в която сме родени и израснали. И това е всичко.

Ние сме просто ловци на сенки. Когато друг нефилим ме погледне, вижда само ловец. Не е като при мунданите, които виждат момче, което не е съвсем чужденец, но не е и точно като тях.

— Наполовина едно, наполовина друго — каза Теса, — като мен. Но ти поне знаеш, че си човек.

Изражението на Джем омекна.

— Като теб. Ти си човек във всяко отношение, което има значение.

Теса усети как очите й започнаха да парят. Погледна нагоре и видя, че луната се е скрила зад облак, което й придаваше вид на перла.

— Предполагам, че трябва да се връщаме. Другите ще се притеснят.

Джем понечи кавалерски да й подаде ръка, но се спря. Другата двойка разхождащи се, които Джем бе забелязал, бяха застанали на пътя им. За да успеят толкова да се приближат от другия край на моста, трябва да са се придвижили много бързо, помисли си той. Сега стояха

неестествено неподвижни. Лицето на жената бе скрито в сянката на боне,

а това на мъжа — под периферията на шапката му.

Джем обхвана лакътя на Теса, но гласът му остана спокоен, когато

заговори:

— Добър вечер. Можем ли да ви помогнем с нещо?

Никой от двамата не отговори, само се приближиха още една крачка.

Полата на жената прошумоля от вятъра. Теса се огледа наоколо, но на

моста нямаше никого другиго. Лондон изглеждаше безлюден под

затъмнената луна.

— Прощавайте — каза Джем, — ще съм ви благодарен, ако пуснете

мен и дамата да продължим по пътя си.

Той направи крачка напред и Теса го последва. Бяха достатъчно

близо до безмълвната двойка и когато луната се подаде иззад облака и

огря моста със сребърна светлина, осветявайки лицето на мъжа, Теса

веднага го позна.

Рошавата коса, счупеният навремето нос и белязаната кожа, и най-

вече изпъкналите очи, каквито имаше и жената до него, втренчила поглед

в Теса по начин, ужасяващо сходен с този на Миранда.

Но ти си мъртъв. Уил те уби. Видях тялото ти.

Теса прошепна:

— Това е кочияшът. Служителят на Сестрите на мрака.

Кочияшът се изсмя.

— Аз съм служител на Магистъра — рече той. — Докато Сестрите на

мрака му служеха, аз служех на тях. Сега служа само на него.

Гласът на кочияша звучеше различно от този, който Теса помнеше.

Сега не беше толкова гърлен, по-ясен, зловещо отчетлив. До Теса Джем бе

замръзнал.

— Кои сте вие? — попита настойчиво той. — Защо ни следите?

— Така ни заповяда Магистърът — каза кочияшът, — вие сте

нефилими. Отговорни сте за унищожението на дома му, на хората му, на

Децата на нощта. Идваме да ви обявим война и да вземем момичето. —

Той погледна към Теса. — Тя е собственост на Магистъра. Той я

притежава.

— Магистърът — каза Джем. Очите му светеха в сребърно на фона на

лунната светлина. — Имате предвид де Куинси.

— Името, с което го наричате вие, няма значение. Той е Магистърът.

Той ни каза да предадем съобщението. Да обявим война.

Ръката на Джем се сви около бастуна му.

— Вие служите на де Куинси, но не сте вампири. Какво сте вие?

Жената, застанала зад кочияша, нададе странен, пронизителен звук,

като свирката на влак.

— Пазете се, нефилими. Както убивате, така ще бъдете убити.

Вашият ангел не може да ви защити от това, което не е създадено нито от

Бога, нито от Дявола.

Теса се обърна към Джем, но той вече нападаше. Ръката с бастуна се

издигна и нещо проблесна. От края на бастуна се показа остро и бляскаво

острие. С ловко движение Джем заби острието в гърдите на кочияша.

Мъжът залитна назад, а от гърлото му излезе звук на изненада.

Теса затаи дъх. Ризата на кочияша бе разкъсана, а под нея нямаше

нито плът, нито кръв, а сияещ метал, издраскан от острието на Джем.

Джем отдръпна острието си и въздъхна, отчасти облекчен, отчасти

доволен.

— Знаех си.

Кочияшът изръмжа. Ръката му се мушна под палтото и извади дълъг

назъбен нож, като тези, с които касапите режеха кости, а жената тръгна

към Теса с протегнати ръце. Движенията им бяха странни,

като на

марионетки, ала много, много по-бързи, отколкото Теса би предположила.

Спътницата на кочияша приближи Теса. Лицето ѝ бе безизразно, а

устата — полуотворена. Нещо метално блещукаше в нея. Теса заотстъпва,

докато гърба ѝ не опря в парапета. Тя погледна към Джем, който бе

атакуван от кочияша. Джем замахна към него с острието, но то само

забави мъжа. Палтото и ризата му висяха на парцали и разкриваха

металната обвивка отдолу.

Жената се пресегна да сграбчи Теса, която се отдръпна встрани.

Нападателката залитна и се удари в парапета. Подобно на кочияша обаче,

тя не изпитваше болка, а сковано се изправи и отново тръгна към Теса.

Ударът явно бе повредил лявата ѝ ръка, която висеше безполезна

отстрани. Тя замахна към Теса с дясната и пръстите ѝ сграбчиха китката.

Хватката ѝ бе достатъчно здрава, за да накара Теса да изпищи от болка. Тя

започна да драска ръката, която я бе хванала. Пръстите ѝ потънаха в

меката, мазна кожа, която се обели като кората на плод и ноктите на Теса

се удариха в метала отдолу. Това я накара да изтръпне цялата.

Теса се опита да освободи ръката си, единственото, което постигна,

бе, че жената се доближи още повече. Тя издаваше неприятен звук, жужащ

и скърцащ, който напомняше по неприятен начин на насекомо. От близо

се виждаше, че очите ѝ са напълно черни, без зеници. Теса вдигна крак да

я изрита...

И тогава внезапно се чу удар на метал в метал. Острието на Джем се

спусна надолу и отряза ръката на жената чак до лакътя.

Освободена, Теса
падна назад, а отделената от тялото ръка пусна китката й и падна в
краката й. Жената тръгна към Джем.
Тик-так, тик-так.
Той се хвърли напред и заудря жената с тъпата страна на бастуна. Тя
залитна крачка назад, а после още една и още една, докато не стигна
перилата на моста и се удари така силно, че изгуби равновесие. Без да
издаде нито звук, падна долу във водата.
Теса се затича към парапета и я видя как потъва. На повърхността не
излезе нито мехурче. Теса се извърна. Джем дишаше тежко, стиснал
бастуна си. От драскотина на лицето му се стичаше кръв, но изглежда
нямаше други наранявания. Той отпусна меча бастун в ръка и погледна
към тъмната, сгърчена фигура в краката си, която продължаваше да се
движи и под разкъсаните дрехи се виждаха парчета метал.
Чак когато се приближи, Теса разбра, че това е тялото на кочияша,
което все още мърдаше. Главата му бе отсечена и мазна, подобна на
петрол течност излизаше от обезглавената шия, покривайки земята с
мръсотия.
Джем вдигна ръка, за да приглади изпотената си коса и размаза
кръвта по бузата си. Ръката му потръпна. Теса колебливо го хвана за
рамото.
— Добре ли си?
— Аз трябва да те попитам това. — Той се усмихна немощно и
потрепери. — Тези механични... неща. Изнервят ме. Те... — той замлъкна, а
погледът му се спря на нещо зад нея.
От южния край на моста към тях се придвижваха поне половин
дузина от отвратителните механични същества, напредващи с

отсечени

движения. Въпреки привидната им скованост, те вървяха бързо, почти

тичаха. Вече бяха изминали една трета от разстоянието по моста.

С шумно изщракване острието се скри в бастуна на Джем. Той хвана

Теса за ръката, останал без дъх.

— Бягай!

Те побягнаха. Обзета от ужас. Теса го бе стиснала за ръката и

погледна назад само веднъж. Съществата бяха стигнали средата на моста

и се приближаваха все повече и повече. Бяха облечени в същите тъмни

вълнени палта и работнически шапки като кочияша. Лицата им блестяха

на лунната светлина.

Двамата стигнаха стъпалата в края на моста. Джем държеше Теса все

така здраво за ръката, докато тичаха по стълбите. Ботушите й се хлъзнаха

по влажния камък и той я хвана. Бастунът му щракаше странно зад гърба

й. Тя усети как гърдите му се надигат и спускат рязко, все не му достигаше

въздух. Но нямаше как да е останал без дъх — той бе ловец на сенки, а

според Кодекса те можеха да тичат с километри. Джем се отдръпна и тя

видя, че лицето му е изопнато, сякаш изпитва силна болка. Искаше да го

попита дали е ранен, но нямаше време. Вече чуваха стъпки по стълбите

зад тях. Без да продума, Джем отново я хвана за китката и я издърпа

подире си. Минаха по осветения кей, после Джем рязко зави. Мушнаха се в

тясна уличка между две сгради. Тя се изкачваше стръмно нагоре, надалеч

от реката. Въздухът между къщите бе усоен и застоял. Паветата бяха

хлъзгави от мръсотия. Някъде над тях, от прозорец, прошумоля пране

като призрак. Краката на Теса, обути във високи ботуши, я

боляха ужасно,

а сърцето й биеше като барабан в гърдите. Ала не можеха да забавят ход.

Чуваше как създанията зад тях приближават все повече и повече.

Алеята премина в широка улица и пред тях се показа сградата на

Института. Те се спуснаха през портите, Джем пусна Теса и се завъртя, за

да затръшне вратите зад тях. Същества ги стигнаха точно когато

резетата се спуснаха. Те се забиха във вратите като играчки, които не

могат да спрат и изкривиха желязото. Чу се страшен тътен.

Теса отстъпи назад ококорена. Механичните чудовища се бяха

притиснали до портата. Ръцете им търсеха пролуки в желязото. Тя се

огледа уплашена. Джем бе до нея, пребледнял като платно, притиснал

ръка до тялото си. Тя понечи да го хване за другата, но той се отдръпна,

така че тя да не може да го стигне.

— Теса — гласът му излизаше на пресекулки, — влез в Института.

Трябва да влезеш вътре.

— Ранен ли си, Джем? Лошо ли ти е?

— Не — отговори той, но гласът му звучеше глухо.

Откъм портата се чу дращене и Теса погледна натам. Едно от

механичните създания бе провряло ръка през пролука в нея и стискаше

резето, което я държеше затворена. Докато гледаше със смесица от ужас и

удивление, Теса видя, че създанието стиска резето с такава сила, че

плътта се разкъса и разкри металните пръсти отдолу. В тях очевидно

имаше огромна сила. Желязото се огъваше в хватката му.

Бе въпрос на време преди резето да се строши.

Теса хвана Джем за ръката. Кожата му гореше. Усещаше го дори през

дрехите си.

— Хайде.

Той изстена, но се остави тя да го поведе към входната врата

на

църквата. Той залиташе и се подпираше на нея, а дъхът му излизаше с

хриптене от гърдите. Изкачиха стълбите и Джем се изплъзна от хватката й

точно когато стигнаха най-горното стъпало. Рухна на колене, а цялото му

тяло потръпна от задушаваща кашлица.

В този момент портите се отвориха. Механичните чудовища се

втурнаха в двора, предвождани от създанието, което бе счупило резето.

Одраните му ръце блестяха на лунната светлина.

Спомняйки си думите на Уил, че трябва да имаш кръв на ловец на

сенки, за да се отвори вратата, Теса удари камбаната, която висеше до

входа, но не се чу нито звук. Отчаяна, тя се извърна към Джем, който

лежеше превит на земята.

— Джем! Джем, моля те, трябва да отвориш вратата!

Той надигна глава. Очите му бяха изцъклени, цветът им бе изчезнал.

Бяха млечнобели, като мрамор. Можеше да види луната, отразена в тях.

— ДЖЕМ!

Той понечи да се изправи, ала силите го напуснаха и се строполи на

земята. От устата му се стичаше кръв. Бастунът се изплъзна от отмалелите

му пръсти и се търкулна в краката на Теса.

В това време съществата стигнаха стъпалата. Те започнаха да се

изкачват бавно, водени от създанието с одраните ръце. Теса се обърна

към вратите на Института и заудря с юмруци по дъбовата им повърхност.

Чуваше как ударите й отекват от другата страна и се отчая. Институтът бе

толкова голям. Нямаше време.

Накрая се отказа. Обърна се с гръб към вратата и видя ужасена как

водачът на чудовищата е стигнал до Джем. Той стоеше приведен над него,

а голите му метални ръце бяха върху гърдите на Джем.

С вик тя взе бастуна и го размаха.

— Махни се от него! — извика тя.

Съществото се изправи и тя за пръв път видя лицето му, огряно от

луната. Бе гладко, без никакви черти, само с кухини там, където трябваше

да са очите и устата. Нямаше нос. То вдигна одраните си ръце, изцапани с

кръвта на Джем. Самият Джем лежеше неподвижен, с разкъсана риза. От

него течеше кръв. Докато Теса наблюдаваше ужасена, механичният човек

махна с кървави пръсти към нея, като в гротескна имитация на поздрав.

Сетне се обърна и слезе надолу по стълбите, подобно на паяк. Провря се

през портите и изчезна.

Теса пристъпи към Джем, но останалите автоматони препречиха

пътя й. Всички бяха без лица, като водача си — цяла партида воини, която

не е имало време да бъде довършена.

Металните ръце се протегнаха към нея. Тя завъртя бастуна напосоки

и улучи в главата на един от автоматоните. Усети удара на дърво в желязо

да разтърсва ръката й и загуби равновесие, но само за миг. Главата му се

стрелна напред с невероятна скорост. Тя замахна отново и този път

бастунът удари рамото му. Той залитна, но успя да протегне ръце и

изтръгна бастуна с такава сила, че дланите я заболяха. Тя си спомни

ужасната сила на Миранда, докато автоматона надигаше бастуна и го

удари с все сила в коляното си.

Той се счупи на две с отвратителен звук. Теса се обърна да побегне,

но металните ръце я хванаха за рамото и я издърпаха назад. Опита се да се

отскубне…

И вратите на Института се отвориха. Светлината, която

бликна
оттам, я заслепи за миг. Тя не можеше да види нищо друго, освен тъмни
фигури в ореол от светлина, които изскочиха от вътрешността на
църквата. Нещо изсвистя покрай главата й и я одраска по бузата. Чу
кънтящия удар на метал в метал и после ръцете на механичния човек се
отпуснаха и тя падна на стълбите, борейки се за глътка въздух.
Теса погледна нагоре. Над нея бе Шарлот, с пребледняло и
решително лице, и остър метален диск в едната ръка. Друг такъв диск
стърчеше от гърдите на изкуствения човек. Той се гърчеше и движеше в
кръг, като повредена играчка. От раната на врата му хвърчаха сини искри.
Ловците на сенки се спускаха към останалите създания. С изкусно
движение Хенри разкъса гърдите на един автоматон със серафимската си
кама и го запрати назад да се гърчи в сенките. До него Уил размахваше
нещо, подобно на коса. Посичаше механичните създания с такава ярост, че
около него се издигаше фонтан от искри. Шарлот, която се спускаше
надолу по стълбите, хвърли още един диск. Той разцепи главата на едно
от металните чудовища с отвратителен звук. То падна на земята, а от него
захвърчаха искри и мазно, черно вещество.
Останалите две създания премислиха ситуацията, завъртяха се и
избягаха през портите. Хенри се спусна след тях, следван от Шарлот, а Уил
хвърли оръжието си, обърна се и се затича обратно към стълбите.
— Какво стана? — извика той на Теса. Тя го зяпаше, все още в шок и
не можеше да отговори. Гласът му се извиси, примесен с паника: — Ранена
ли си? Къде е Джем?

— Не съм ранена — прошепна тя, — но Джем... припадна. Ето там.

Тя посочи към сенките зад вратата, където Джем лежеше сгърчен.

Лицето на Уил побеля като мраморна плоча. Без дори да я погледне,

той се изкачи по стълбите и коленичи до Джем, шепнейки нещо с

приглушен глас. Когато отговор не последва, Уил надигна глава, викна

Томас на помощ, а после каза и още нещо, което Теса бе твърде шокирана,

за да разбере. Може би викаше на нея. Може би мислеше, че всичко това се

е случило по нейна вина. Ако не се бе ядосала толкова, ако не бе избягала,

ако не бе предизвикала Джем да я последва...

Тъмна сянка се появи на осветения праг. Беше Томас, разрошен и

сериозен. Без да продума, той коленичи до Уил. Заедно изправиха Джем на

крака, поставили ръцете му над раменете си. Влязоха вътре, без да

продумат.

Замаяна, Теса погледна към двора. Имаше нещо странно, различно.

Може би внезапната тишина след целия шум. Разрушените механични

създания лежаха на парчета навсякъде, а земята бе станала хлъзгава от

мазната течност. Портите зееха отворени, а луната осветяваше всичко

така, както бе осветила нея и Джем на моста, когато той й каза, че тя е

човек.

15
Чуждоземска кал

О, Боже, тази любов бе като цвете и пламък,
животът бе като наричането на име,
смъртта не бе по-страшна от желанието...
а не бяха ли тези неща едно и също?
Алджернон Чарлз Суинбърн, „Laus Veneris"

— Госпожице Теса — гласът бе на Софи. Теса се извърна и видя
силуета ѝ на входа. В ръката ѝ се полюляваше фенер. — Добре ли сте?
Теса се почувства жалка, че се зарадва да види Софи. Беше толкова
самотна.
— Не съм ранена. Хенри обаче тръгна след създанията, а Шарлот...
— Ще се справят — Софи хвана Теса за лакътя — хайде, влезте,
госпожице. Кървите.
— Така ли? — Теса изненадано докосна с пръсти челото си. Когато ги
отдръпна, по тях имаше кръв. — Сигурно съм си ударила главата, когато
паднах по стълбите. Дори не съм усетила.
— От шока е — каза спокойно Софи и Теса се запита колко ли пъти е
правила това, превързвала е рани, миела е кръв. — Хайде, елате, ще
поставя компрес на главата ви.
Теса кимна. Хвърли последен поглед към разрухата из двора, сетне
се остави Софи да я въведе в Института. Следващите минути ѝ се сториха
като сън. След като Софи я заведе в гостната и я настани в едно кресло, тя
излезе за малко и после се върна с Агата, която ѝ подаде чаша с нещо
топло.
Теса позна какво е по миризмата — бренди с вода. Сети се за Нат и се
поколеба, но след няколко глътки нещата около нея се проясниха. Шарлот
и Хенри се върнаха, оставиха оръжията на масата и извикаха Уил. Той не
отговори, но затова пък дойде Томас, който дотича от коридора, запъхтян
и с окървавено палто, за да им каже, че Уил е с Джем, и той ще се оправи.
— Съществата са го наранили и е изгубил кръв — каза Томас, като
прокара ръка през рошавата си кафява коса. Докато

говореше, погледна

към Софи, — но Уил му направи иратце...

— А лекарството? — попита бързо Софи. — Взе ли си лекарството?

Томас кимна и Софи леко се отпусна. Погледът на Шарлот също

омекна.

— Благодаря ти, Томас — каза тя, — може би ще провериш дали той

се нуждае от нещо друго?

Томас кимна и излезе в коридора, като преди това погледна още

веднъж Софи, но тя не забеляза. Шарлот седна на дивана пред Теса.

— Теса, можеш ли да ни кажеш какво се случи?

Теса потръпна. Пръстите й бяха студени, въпреки горещата чаша,

която стискаше.

— Хванахте ли тези, които избягаха? Металните чудовища?

Шарлот поклати мрачно глава.

— Преследвахме ги по улиците, но на моста „Хънгърфорд" изведнъж

изчезнаха. Според Хенри е намесена някаква магия.

— Или таен тунел — добави Хенри.

Той погледна към Теса. Дружелюбното му лице бе изцапано с кръв и

масло, а яркият му жакет висеше разкъсан. Приличаше на ученик,

попаднал в някаква свада.

— Те от тунел ли изкочиха, госпожице Грей? — попита той.

— Не — отвърна Теса почти шепнешком. За да прочисти гърлото си

тя отпи още малко от питието, което Агата й бе подала, сетне остави

чашата и разказа всичко — за моста, за кочияша, за преследването,

думите, които създанието бе произнесло, начинът, по който бяха нахлули

в двора на Института. Шарлот слушаше с пребледняло лице. Дори Хенри

изглеждаше притеснен. Софи, която бе седнала на един стол, следеше

историята с напрежение на ученичка.

— Казаха, че с това обявяват война — завърши Теса, — че

идват да

ни отмъстят… да ви отмъстят, предполагам, заради това, което се случи с

де Куинси.

— И съществото го нарече Магистър? — попита Шарлот.

Теса сви устни, за да им попречи да затреперят.

— Да. Каза, че Магистърът иска мен и че е било изпратено, за да ме

отведе при него. Шарлот, всичко това се случи по моя вина. Ако не бях аз,

де Куинси нямаше да изпрати тези ужасни същества, и Джем… — тя

погледна към ръцете си, — може би трябва да го оставите да ме вземе.

Шарлот поклати глава.

— Теса, ти чу де Куинси миналата нощ. Той мрази ловците на

сенките и би нападнал Клейва, независимо дали си с нас или не. Ако те

предадем в ръцете му, ще му предоставим потенциално ценно оръжие —

тя погледна Хенри. — Но се чудя защо е изчакал толкова дълго. Защо не

нападна Теса, докато е била с Джеси? За разлика от демоните, тези

механични създания могат да излизат през деня.

— Могат — натърти Хенри, — но не и без да уплашат населението.

Те не приличат достатъчно на хора и биха предизвикали нежелано

внимание. — Той извади една ярка спица от джоба си и я надигна. —

Прегледах останките на автоматоните в двора. Партидата, която де

Куинси е изпратил подир Теса на моста, не е като модела от

лабораторията. Тези са по-модерни, направени от по-як метал, с по-

усъвършенствана технология. Някой е работил по дизайна, намерен от

Уил, и го е подобрил. Сега създанията са по-бързи и по-смъртоносни.

Но колко са подобрени? — помисли си Теса.

— Имаше едно заклинание на листа с чертежите — добави бързо тя.

Магнус го разчете…

— Заклинанието за обвързване на демон към автоматон — Шарлот
погледна към Хенри. — Дали де Куинси...
— ...е успял да го направи? — Хенри поклати глава. — Не. Тези
същества са програмирани да извършват конкретни действия, като
музикални кутии. Но не са одушевени. Нямат собствен интелект или воля.
В тях няма нищо демонично.
Шарлот въздъхна облекчено.
— Трябва да намерим де Куинси, преди да изпълни своя пъклен
план. Съществата са достатъчно трудни за убиване и сега. Само Ангелът
знае колко са създадени и как ще могат да бъдат убити, ако имат
лукавството на демон.
— Армия, създадена нито от Рая, нито от Ада — тихо каза Теса.
— Точно така — каза Хенри, — трябва да намерим и спрем де
Куинси. Междувременно, Теса, ще трябва да стоиш в Института. Не че
искаме да те държим като затворник, но ще е по-безопасно, ако стоиш тук.
— Но за колко дълго... — започна Теса и се спря. Изражението на
Софи се промени. Тя се бе вторачила в нещо зад рамото на Теса, а
лешниковите ѝ очи внезапно се разшириха.
Причина за това бе Уил. Той бе застанал на прага. На бялата му риза
имаше кърваво петно. Лицето му бе безизразно, почти като маска, а очите
му се бяха спрели върху Теса. Когато погледите им се срещнаха, тя усети
как гърлото ѝ се стегна.
— Той иска да говори с теб — каза Уил.
За момент настъпи тишина и всички в гостната погледнаха към него.
Имаше нещо заплашително в очите му, в напрежението, таящо се в
неподвижното му тяло. *Прилича на бомба*, помисли си Теса, *която всеки*

миг ще избухне. Софи нервно оправяше яката си.

— Уил — каза накрая Шарлот, — Джем ли имаш предвид? Той добре

ли е? — В съзнание е и може да говори — отвърна Уил. Погледът му се

плъзна към Софи, която сведе очи, за да скрие изражението си. — Сега

иска да говори с Теса.

— Но... — Теса погледна към Шарлот, която изглеждаше

разтревожена, — той добре ли е?

Изражението на Уил не се промени.

— Той иска да говори с теб — натърти той на всяка дума. — И сега ти

ще станеш, ще ме последваш и ще говориш с него. Ясно?

— Уил — намеси се Шарлот, но Теса вече се бе изправила и оправяше

полите си. Шарлот я погледна разтревожено, но не каза нищо повече.

Уил мълчеше, докато вървяха по коридора. Освен с кръв, ризата му

беше опръскана и с черно машинно масло, с което бе изцапана и бузата му.

Косата му бе разрошена, а челюстите стиснати. Теса се зачуди дали

изобщо бе спал от сутринта, в която го бе оставила на тавана. Искаше да го

пита, ала всичко в него — стойката, мълчанието му, изпънатите му рамене

— подсказваше, че не е в настроение за приказки.

Той отвори вратата на стаята на Джем и я пусна да мине пред него.

Светлината в стаята идваше от прозореца и от магическата светлина на

нощната му масичка. Джем лежеше полузавит във високото си легло. Бе

блед като бялата си риза, а клепачите му бяха посинели. Подпрян на

леглото стоеше нефритеният му бастун. По някакъв начин бе поправен и

блестеше като нов.

Джем обърна лице по посока на вратата, без да отваря очи.

— Уил?

Тогава Уил направи нещо, което изуми Теса. Той се насили да се

усмихне и рече с почти весел глас:

— Доведох я, както ме помоли.

Очите на Джем се отвориха. Теса почувства облекчение, когато видя,

че те са възвърнали нормалния си цвят. Ала пак изглеждаха като сенки

върху бледото му лице.

— Теса — каза той, — толкова съжалявам.

Теса погледна към Уил, не бе сигурна дали за позволение да говори

или за напътствие, ала той гледаше право напред. Бе очевидно, че няма да

помогне. Без да го поглежда повече, тя прекоси забързано стаята и седна

на стола до леглото на Джем.

— Джем — каза тихо тя, — няма за какво да съжаляваш или да ми се

извиняваш. Аз съм тази, която трябва да се извини. Не си направил нищо

лошо. Аз бях мишена на тези механизми, не ти. — Тя нежно потупа

завивката. Искаше да докосне ръката му, но не смееше. — Ако не бях аз,

нямаше да те наранят.

— Да ме наранят — Джем произнесе думите с въздишка и почти

погнуса. — Те не ме нараниха.

— Джеймс! — каза предупредително Уил.

— Тя трябва да знае, Уилям. Иначе ще се обвинява, че вината е била

нейна.

— Бил си болен — каза Уил, без да поглежда към Теса. — Никой няма

вина. — Той замълча за момент. — Но мисля, че трябва да бъдеш

внимателен. Все още не си съвсем добре. Разговорите ще те изтощят.

— Има и по-важни неща от това да бъда внимателен — Джем се

помъчи да се изправи. Мускулите на врата му изпъкнаха, докато се

надигаше. Сетне отпусна гръб на възглавниците. Когато проговори

отново, леко се задъхваше. — Ако това не ти харесва, няма

защо да
оставаш, Уил.
Теса чу как зад нея вратата се отваря и затваря с тихо изщракване.
Нямаше нужда да поглежда, за да разбере, че Уил е излязъл. Не можа обаче
да не почувства лека болка. Винаги бе така, когато той си тръгваше.
Джем въздъхна.
— Голям инат.
— Но е прав — каза Теса, — поне за това, че няма нужда да ми казваш
нещо, което искаш да остане в тайна. Нищо от станалото не е по твоя вина.
— Не става дума за вина — рече Джем, — но мисля, че трябва да
узнаеш истината. Криенето й рядко помага за каквото и да било.
Той погледна към вратата за момент, като че имаше предвид
отсъстващия в момента Уил. После отново въздъхна и прокара ръце през
косата си.
— Знаеш ли, че през по-голямата част от живота си съм живял в
Шанхай, с родителите ми? Че израснах в Института там?
— Да — каза Теса, като се зачуди дали той все още не е леко замаян,
— каза ми го на моста. Каза също, че те са убити от демон.
— Янлуо — каза Джем с омраза. — Този демон имаше зъб на майка
ми. Тя бе убила неговите малки. Имаше гнездо в малък град на име Лидзян
и там те се хранеха с децата на тамошните хора. Тя изгори гнездото и успя
да избяга преди демонът да я хване. Години наред Янлуо подготвяше
отмъщението си — Великите демони живеят вечно, — без да забравя
стореното. Когато бях на единайсет, Янлуо намери слабо място в
заклинанието, което предпазваше Института, и се промъкна вътре.
Демонът изби стражите и плени семейството ми, като прикова всички ни

за столове в голямата зала. След това се залови за работа.

Гласът на Джем звучеше глухо.

— Янлуо започна да ме изтезава пред родителите ми. Отново и

отново вкарваше в организма ми изгаряща демонична отрова, която

изпепелява вените и руши разсъдъка. Два дена изкарах в халюцинации и

съновидения за края на света. Видях как навсякъде текат реки от кръв.

Чух как мъртъвците и умиращите пищят през вековете на историята.

Видях как Лондон гори и из него вършеят гигантски метални създания,

подобни на огромни паяци...

Той спря, за да си поеме дъх. Бе много блед, а пижамата му бе

залепнала за гърдите му от пот, но само махна с ръка при тревогата на

Теса. — На всеки няколко часа то ме връщаше в реалността, само за да чуя

как родителите ми пищят. След това, на втория ден, чух само майка ми.

Баща ми бе притихнал. Гласът на мама бе дрезгав и изтощен, ала тя

продължаваше да повтаря името ми. Не английското, а това, с което бях

роден. Джиан. Все още мога да я чуя понякога. Как ме вика.

Ръцете му бяха стиснали една възглавница така, че платът започна

да се разкъсва.

— Джем — каза нежно Теса, — можеш да спреш. Няма нужда да ми

казваш всичко това сега.

— Помниш ли, когато ти казах, че Мортмейн е натрупал богатството

си от опиум? — попита той. — Британците вкараха тонове наркотик в

Китай. Създадоха народ от пристрастени. На китайски наричаме опиума

„чуждоземска кал" или „черен пушек". До известна степен моят град

Шанхай е построен от този черен пушек. Иначе не би съществувал такъв,

какъвто е. Пълен е с бардаци, в които хора с празни погледи гладуват до

смърт, защото единственото, което желаят, е още и още от наркотика.

Готови са да дадат всичко за него. — Той я погледна. — Някога ги

презирах. Не разбирах как може да са толкова слаби.

После си пое дълбоко въздух.

— По някое време Конклавът в Шанхай се притеснил заради

тишината в Института. Те дошли, за да ни спасят, но за родителите ми бе

вече много късно. Не помня как е станало. Бил съм в делириум, само съм

крещял. Заведоха ме при Мълчаливите братя, които излекуваха тялото ми

както и колкото могат. Ала едно нещо бе непосилно дори за тях. Бях се

пристрастил към субстанцията, с която ме тровеше демонът. Тялото ми бе

привикнало към нея по начина, по който наркоманът става зависим от

опиума. Опитаха се да ме изчистят, но без нея изпитвах ужасяваща болка.

Дори когато потушаваха болката с помощта на шепнещи заклинания

магьосници, тялото ми изнемощяваше почти до смърт. След седмици

експерименти решиха, че нищо не може да се направи. Не можех да живея

без наркотика. Той самият ми гарантира бавна смърт. Но пък липсата му

означава бърза.

— Седмици експерименти? — повтори Теса. — Но ти си бил едва на

единайсет. Това звучи жестоко.

— Не е едно и също да си мил и да си добър — отвърна Джем.

Погледът му бе насочен някъде зад нея. — Там, зад теб, на нощната

масичка, има една кутия. Би ли ми я подала?

Теса взе кутията. Бе направена от сребро, а на капака й бе изобразена

боса слаба жена в бели дрехи, която изливаше вода от ваза в поток.

— Коя е тя? — попита Теса, докато подаваше кутията на Джем.

— Куан Ин, богинята на милосърдието. Казват, че чува всяка молитва и всеки вопъл на страдание, и прави каквото може, за да го облекчи. Мислех, че ако я поставя върху извора на моето страдание, то ще бъде по-леко.

Той отвори ключалката на кутията и капакът се отпусна назад.

Вътре имаше нещо, което отначало Теса взе за пепел, но бе прекалено светло. Беше бяла субстанция, подобна на брашно.

Цветът й бе същият като очите на Джем.

— Това е опиатът — каза той, — купувам го от един познат магьосник в Лаймхаус. Взимам по малко от него всеки ден. Затова изглеждам така... призрачен. Това е, което изсмуква цвета от очите и косата ми, даже от плътта ми. Понякога се чудя дали мама и татко биха ме познали... — Гласът му потрепера. — Ако ми предстои битка, взимам повече. Ако взема по-малко, изнемощявам. Днес не взех нищо, преди да отидем на моста. Затова припаднах. Не заради механичните същества.

Заради опиата. Без него битката и бягането ми дойдоха в повече. Тялото ми започва да черпи енергия от самото себе си. И затова припаднах.

Той затвори рязко кутията и я подаде на Теса.

— Ето. Остави я, където беше.

— Не искаш ли повече?

— Не. Взех достатъчно за тази нощ.

— Каза, че опиатът означава бавна смърт за теб. Значи ли това, че умираш заради него?

Джем кимна. Кичури светла коса паднаха на челото му.

Теса усети болезнено пронизване в сърцето.

— Но когато се биеш, трябва да взимаш повече. Тогава защо не престанеш да се биеш? Уил и другите...

— ...ще разберат — довърши Джем, — знам това. Но в живота

има и
по-важни неща от едното оцеляване. Аз съм ловец на сенки. Това не е
просто работа, а същността ми. Не бих могъл да живея без това.
— Имаш предвид, че не искаш.
Ако бе казала това на Уил, помисли си Теса, той щеше да се ядоса. Но
Джем само я погледна спокойно.
— Имам предвид, че не искам, да. Дълго време търсех лек, но после
спрях. Помолих Уил и останалите да направят същото. Аз не съм този
опиат. Няма да допусна да ме контролира. Не съм толкова слаб. Поне така
вярвам. В живота ми има нещо повече, когато, и както и да свърши той.
— Е, аз обаче не искам да умираш — каза Теса. — Не знам защо, все
пак те познавам отскоро. Но не искам да умираш.
— Вярвам ти — каза той. — Не зная защо, аз също те познавам
отскоро. Но е така.
Ръцете му вече не стискаха възглавницата. Бяха отпуснати върху
украсената ѝ с пискюли повърхност. Ръцете му бяха слаби, с твърде
големи кокалчета и тънки пръсти, с бял белег, минаващ по десния палец.
Теса искаше да ги погали, да ги стисне. Да го успокои…
— Всичко това е много мило — прозвуча гласът на Уил, който
безшумно се бе промъкнал в стаята. Той бе сменил окървавената си риза и
вероятно набързо се бе изкъпал. Косата му беше влажна, а лицето
почистено, макар под ноктите му все още да имаше чернилка от прахта и
маслото. Той погледна първо Джем, а после и Теса. Лицето му оставаше
безизразно.
— Виждам, че си ѝ казал.
— Така е — в гласа на Джем нямаше нищо предизвикателно. Той

никога не гледа на Уил другояче освен с привързаност, помисли си Теса,

все едно как се държеше другото момче. — Сторих го. Няма нужда да се

тормозиш повече.

— Не мисля — каза Уил и погледна остро Теса. Тя си спомни как я бе

предупредил да не уморява Джем с присъствието си и стана, след което

оправи полите си.

Джем я погледна тъжно.

— Трябва ли да си тръгваш? Надявах се да останеш, като грижовен

ангел, но щом трябва, бягай.

— Аз ще остана — малко остро каза Уил и се тръшна на стола, от

който Теса току-що бе станала, — и ще бъда твоя грижовен ангел.

— Не става. Не си така приятен за гледане, както Теса — рече Джем и

притвори очи, докато се отпускаше отново на възглавницата.

— Колко грубо. Мнозина, които са спирали погледа си върху мен, са

сравнявали изживяването с това, да се взрат в пладнешкото слънце.

Джем дори не отвори очи.

— И са прави. Причиняваш главоболие.

— Освен това — каза Уил, този път поглеждайки към Теса, — не е

съвсем честно да държим Теса далече от брат й. От сутринта не е имала

възможност да го види.

— Това вече е вярно — премигна Джем. Очите му бяха

сребристочерни, потъмнели за сън. — Приеми моите извинения, Теса.

Почти забравих.

Теса не отговори. Бе ужасена, че Джем не е единственият, забравил

почти напълно брат й. Всичко е наред, искаше да каже тя, но очите на

Джем отново се затвориха и тя реши, че е заспал. Докато го гледаше, Уил

се приведе и зави гърдите му.

Теса се обърна и излезе толкова тихо, колкото можеше.

Светлината в коридора бе приглушена или пък в стаята на Джем бе

по-светла. Теса остана за миг неподвижна, премигвайки докато очите й

свикнат. Сетне се стресна.

— Софи?

Момичето изглеждаше като бяло петно в сумрака — бледо лице и

бяла шапка, която висеше от ръката й за една от вървите си.

— Софи? — попита Теса. — Случило ли се е нещо?

— Той добре ли е? — попита Софи със странно треперещ глас. — Ще

се оправи ли?

Твърде изненадана, за да разбере въпроса, Теса попита:

— Кой?

Софи я погледна. Очите й бяха тъжни, толкова тъжни.

— Джем.

Не господин Карстерс или дори господин Джеймс. Просто Джем. Теса

я погледна изумено и внезапно си спомни.

„Нищо лошо няма да обичаш някой, който не отвръща на чувствата

ти, стига да си струва. Стига да го заслужава."

Разбира се, помисли си Теса. *Толкова съм глупава. Тя е влюбена в*

Джем!

— Той е добре — отвърна тя с колкото се може повече нежност. —

Сега си почива, но преди малко се бе изправил и разговаряше. Скоро ще е

на крака, убедена съм. Но ако искаш да го видиш...

— Не! — веднага извика Софи. — Това не е редно. Не е правилно.

Очите й блестяха.

— Задължена съм ви, госпожице. Аз...

После се обърна и забърза по коридора. Теса остана загледана след

нея, объркана, изненадана. Как бе могла да пропусне това? Как можеше да

е толкова сляпа? Колко странно бе, че можеше буквално да се превръща в

други хора и все пак бе неспособна да се постави на мястото им.

Вратата към стаята на Нат бе открехната. Теса я отвори тихо

и се
вмъкна вътре.
Брат й се подаваше изпод купчина завивки. Мъждукащата светлина
от догарящата свещ осветяваше светлата му коса, разпиляна върху
възглавницата. Очите му бяха затворени, гърдите му се надигаха и
спускаха равномерно.
На креслото до него седеше Джесамин. Тя също бе заспала. Русата й
коса се бе изплъзнала от кока и къдриците й падаха свободно по раменете.
Някой бе метнал тежка вълнена завивка върху нея и ръцете й я стискаха,
вдигнали я до гърдите. Изглеждаше по-млада и ранима. Нищо не
подсказваше, че това е момичето, убило гоблин в парка.
Толкова е странно, кое вадеше на показ нежното у хората, помисли
си Теса. Никога не бе това, което очакваш. Също така тихо, както бе влязла,
тя се обърна, излезе и затвори вратата зад себе си.

Теса спа неспокойно тази нощ. Непрекъснато се събуждаше, а
сънищата й бяха пълни с механични същества, които протягаха метални
ръце, за да я хванат и разкъсат. Накрая това се превърна в сън за Джем,
който лежеше в легло, а върху него валеше сребърен прах, подобно на
сняг, който изгаряше завивките на момчето. Накрая подпали и цялото
легло, а Джем продължаваща да спи, без да чува предупредителните
писъци на Теса.
Накрая тя сънува Уил, който стоеше пред „Сейнт Пол", сам, под
светлината на бялата луна. Носеше черно моряшко палто и руните върху
кожата му бяха така видими под небето. Погледна към Лондон като
злонамерен ангел, заклел се да спаси града от собствените му кошмари. А

самият град спеше, без да знае, без да се интересува.

Теса се събуди от глас, който прозвуча в ухото й, и ръка, която

разтърси рамото й.

— Госпожице! — бе Софи, а гласът й бе настоятелен. — Госпожице

Грей, трябва да се събудите. Става дума за брат ви.

Теса стана рязко и бутна възглавниците. Светлината на

следобедното слънце проникваше през прозорците на спалнята и

осветяваше разтревоженото лице на Софи.

— Нат се е събудил? Добре ли е?

— Да... тоест, не. Тоест, не знам, госпожице. — Гласът на Софи

потрепера. — Виждате ли, той... е изчезнал.

16
Обвързващо заклинание

Веднъж-дваж зара си опитай,
но не там, где Грехът ще те посрещне в Дом Потаен —
строил го е Срамът.
Оскар Уайлд, „Балада за Редингската тъмница"*
** Превод Асен Тодоров.*

— Джесамин! Джесамин, какво става? Къде е Нат?

Джесамин, която бе застанала пред стаята на Нат, се завъртя към

Теса, която тичаше по коридора. Очите й бяха зачервени, а на лицето й бе

изписан яд. Руси кичури се бяха измъкнали от обикновено прецизния й

кок.

— Не знам — сопна се тя, — заспах на стола до леглото му и когато се

събудих, той бе изчезнал. Просто го нямаше! — тя присви очи. — Боже,

изглеждаш ужасно.

Теса погледна надолу към себе си. Не бе имала време да постави

кринолин на роклята си, нито дори да обуе обувки. Просто се бе облякла

набързо и бе хукнала боса, само по чехли. Косата й падаше свободно по

раменете и си даде сметка, че вероятно прилича на лудата, която господин

Рочестър държеше на тавана си в „Джейн Еър".

— Едва ли Нат е избягал много далеч, предвид състоянието си —

каза Теса. — Някой търси ли го?

Джесамин вдигна ръце.

— Всички. Уил, Шарлот, Хенри, Томас и дори Агата. Надявам се не

искаш да изкараме бедничкия Джем от леглото, та и той да се юрне да

търси брат ти.

Теса поклати глава.

— Джесамин, честно казано... — тя се спря и се обърна. — Ами и аз

ще се включа. Ти ако искаш стой тук.

— Ами искам — Джесамин тръсна глава, а Теса хукна по коридора,

докато мислите трескаво се въртяха в ума й. Къде за Бога бе отишъл Нат?

Нали е болен, с треска? Дали не бе станал замаян и без да знае къде се

намира, да е тръгнал да я търси? Мисълта накара сърцето й да се свие.

Институтът бе като лабиринт, помисли си тя, докато завиваше се озова в

поредния украсен с гоблени коридор. Щом дори тя едва намираше пътя,

как би могъл Нат...

— Госпожице Грей?

Теса се обърна и видя Томас да се появява от една от вратите в

коридора. Беше по пижама и както обикновено, с рошава коса. А очите му

гледаха много, много сериозно.

Теса замръзна.

Боже, лоши новини.

— Да?

— Намерихме брат ви — рече Томас за удивление на Теса.

— Намерили сте го? Къде?

— В гостната. Беше се скрил зад завесите. — Томас говореше бързо и

изглеждаше почти виновен. — В мига, в който ме видя, полудя. Започна да

вика и да крещи. Опита се да мине покрай мен и аз почти трябваше да го
ударя, за да го удържа... — Томас спря, като видя неразбиращия поглед на
Теса и прочисти гърлото си. — Опитвам се да кажа, че вероятно съм го
изплашил, госпожице.
Теса постави ръка на устата си.
— О, Боже. Но той добре ли е?
Томас изглеждаше, сякаш не знае къде да се дене. Бе смутен от това,
че е намерил Нат да се крие зад завесите на Шарлот, помисли си Теса и се
почувства неудобно заради Нат. Брат й все пак не бе ловец на сенки, не бе
израсъл като убиец на чудовища, не бе свикнал да рискува живота си.
Разбира се, че ще се ужаси. Да не говорим за това, че вероятно имаше и
треска.
— По-добре да отида при него. Само аз. Според мен има нужда да
види познато лице.
Томас изглеждаше облекчен.
— Да, госпожице. Ще ви изчакам тук. Само ми дайте сигнал, когато
поискате да викнете останалите.
Теса кимна и мина покрай Томас, за да отвори вратата. В гостната
цареше сумрак, единственото осветление идваше от сивата светлина на
английския следобед, процеждаща се от високите прозорци. Масите и
столовете в стаята приличаха на чудовища, спотаили се в сенките. На едно
от големите кресла край огъня бе седнал Нат. Той бе намерил
окървавените си риза и панталони, които бе носил на „представлението"
на де Куинси, и ги бе облякъл. Краката му бяха боси. Седеше, поставил
лакти на коленете си и отпуснал лице в длани. Изглеждаше като човек,
обзет от пълно отчаяние.
— Нат? — меко каза Теса.

Той вдигна поглед и стана на крака. На лицето му се изписа невероятно щастие.

— Теси!

Теса изплака тихо, затича се през стаята и прегърна брат си с всичка

сила. Чу го как той тихо изохка, но също я притисна към гърдите си. За

миг, застинала в прегръдката му, Теса се върна назад във времето, в

малката кухня на леля си в Ню Йорк, усети миризмата на готвено и чу

мекия смях на леля си, която ги мъмреше, че вдигат шум.

Нат пръв се отдръпна от нея и я погледна.

— Леле, Теси, изглеждаш толкова различно...

Тя трепна.

— Какво имаш предвид?

Почти разсеяно, той я потупа по бузата.

— Пораснала си — рече той — и си отслабнала. Беше такова бузесто

момиченце, когато напуснах Ню Йорк... а може би просто такава те помня.

И винаги носеше онова герданче, с маминия ангел. Кажи ми, че не си го

загубила. Той винаги е бил част от теб, Теси.

Теса увери брат си, че не е изгубила ангела, но умът й бе само

отчасти зает с този въпрос. Не можеше да не го погледне с тревога. Кожата

му вече не изглеждаше така сива, както преди, ала все още бе много блед, а

тъмни и жълтеникави синини украсяваха лицето и врата му.

— Нат...

— Не е толкова лошо, колкото изглежда — каза той, усетил тревогата в гласа й.

— Напротив, толкова е лошо. Трябва да лежиш в леглото и да си

почиваш. Какво търсеше тук?

— Опитвах се да те намеря. Знаех, че си тук. Видях те, преди онзи

плешив урод без очи да ме докопа. Досетих се, че са пленили и теб.

Опитвах се да те намеря и да се измъкнем оттук.

— Пленили? Не, Нат, не е така — тя поклати глава. — Тук сме в

безопасност.

Той сви очи.

— Но това не е ли Института? Предупредиха ме за това място. Де

Куинси каза, че се управлява от луди изчадия, наричащи себе си

нефилими. Той ми каза, че пленяват човешки души в някаква кутия и там

те пищят ли, пищят...

— Пиксисът? Той съдържа демонична енергия, Нат, не човешки

души! Напълно е безобиден. После ще ти го покажа. В оръжейната е, ако не

ми вярваш.

Но Нат не изглеждаше успокоен.

— Той ми каза, че ако нефилимите ме докопат, ще ме разкъсат на

парчета за това, че съм нарушил Споразумението.

Теса усети леден полъх по гърба си. Отдръпна се от брат си и видя, че

един от прозорците в гостната е отворен. Завесите се люлееха от вятъра.

— Ти ли отвори прозореца? Тук е много студено, Нат.

Нат поклати глава.

— Беше си отворен, когато влязох.

Теса също поклати глава, отиде в другия край на стаята и затвори

прозореца.

— Ще изстинеш...

— Остави това — подразнен каза Нат, — кажи ми за ловците на

сенки. Нима казваш, че те не те държат тук като пленница?

— Не — Теса се извърна от прозореца. — Те са особени хора, но се

държаха добре с мен. Сама поисках да остана. Бяха достатъчно мили, за да

ми разрешат.

Нат поклати глава.

— Не разбирам.

Теса усети как започва да се ядосва. Това я изненада и тя потисна

чувството. Нат не бе виновен за станалото. Та той не знаеше почти нищо.

— Къде другаде можех да отида, Нат? — попита тя,

приближи се

отново до него и го хвана за ръката. Заведе го до стола. — Седни.

Преуморяваш се.

Нат я послуша и седна, след което я погледна. Погледът му бе

далечен, замечтан. Теса познаваше добре този поглед. Значеше, че крои

нещо, най-вероятно безумно.

— Все още можем да се махнем от тук — каза той, — да отидем до

Ливърпул, да хванем параход. Да се върнем в Ню Йорк.

— И после? — попита Теса с цялата нежност, на която бе способна. —

Там не ни очаква нищо хубаво. Не и след смъртта на леля. Продадох

всичко, за да платя погребението. Апартаментът го няма. Нямаме пари да

наемем друг. Няма какво да правим в Ню Йорк, Нат.

— Ще измислим нещо. Ще започнем нов живот.

Теса погледна брат си с нескрита тъга. Болеше я да го види такъв, с

умолителен поглед, със синини, изпъстрили лицето му като бурени, с

кръв, все още полепнала по светлата му коса. Нат не е като останалите, бе

казвала леля Хариет. В него има невинност и красота, които трябва да

бъдат съхранени.

На всяка цена.

И Теса бе опитала. Толкова години се бореше за това. С леля й криеха

слабостите на Нат от самия него. Не казваха до какво водят недостатъците

и провалите му. Никога не му казаха за работата, която леля Хариет

трябваше да върши, за да покрие това, което той профукваше на хазарт.

Нито за обидите, които Теса чуваше от другите деца, които наричаха брат

й пияница и разсипник. Криеха тези неща от него, за да не го наранят. Но

накрая го бяха ранили, помисли си Теса.

Може би Джем беше прав.

Може би винаги най-добре беше да кажеш истината.

Тя седна на дивана срещу брат си и го погледна спокойно.

— Не може, Нат. Не още. Кашата, в която сме се забъркали, ще ни последва, ако побегнем. И когато ни настигне, ще бъдем сами. Няма да има кой да ни защити. Имаме нужда от Института, Нат. От нефилимите.

Сините очи на Нат бяха замаяни.

— Предполагам — каза той. Думите му сякаш удариха Теса, която от почти два месеца бе слушала само британци. Американският акцент на брат й я накара да почувства носталгия по дома.

— Тук си заради мен. Де Куинси ме подложи на изтезания. Принуди ме да напиша онези писма, да ти изпратя билета. Каза ми, че няма да те нарани, ала така и не ми разреши да те видя. Помислих си, че... — Той вдигна глава и я погледна с празен поглед. — Сигурно ме мразиш.

Гласът на Теса не трепна.

— Никога не бих могла да те мразя. Ти си ми брат. Ние сме една кръв.

— Мислиш ли, че когато всичко свърши, ще може да се върнем у дома? — попита Нат. — Да забравим за всичко това? Да заживеем нормално?

Нормално. Думата я накара да си представи себе си и Нат в малък, слънчев апартамент в Ню Йорк. Нат работи, а тя върши домакинската работа. Почивните дни се разхождат в парка или взимат влака до Кони Айлънд, където се качват на въртележката или на върха на Желязната кула и гледат как фойерверките избухват нощем над хотел „Манхатън Бийч". Слънцето е ярко, истинско, не като тази сива, мъглива версия на лятото тук. А Теса е обикновено момиче, което обича да чете и да се

разхожда по познатите улици на Ню Йорк.

Но когато се опита да задържи тази картина в ума си, тя сякаш се

разпадна и отдалечи от нея, като паяжина, която си опитал да вземеш в

ръце. Видя лицето на Уил, Джем и Шарлот, дори това на Магнус, който

казваше *„Горкичката. Сега знаеш истината и няма връщане назад."*

— Но ние не сме нормални — каза Теса. — Аз не съм нормална. Добре

знаеш това, Нат.

Той погледна към пода.

— Знам — махна безсилно с ръка. — Значи е вярно. Де Куинси ми

каза каква си. Създание на магията. Каза ми, че можеш да се превръщаш в

каквото поискаш, Теса.

— И ти му повярва? Вярно е... почти вярно... но аз самата едва

повярвах. Толкова е странно...

— Виждал съм и по-странни неща — каза той, гласът му прозвуча

кухо. — Боже, трябваше да бъда аз...

Теса се сепна.

— Какво имаш предвид?

Преди да може да отговори обаче, вратата се отвори.

— Госпожице Грей — каза Томас извинително, — господарят Уил...

— ...е вече тук — рече Уил и ловко се промъкна край Томас, въпреки

масивното му тяло.

Уил все още носеше дрехите, с които се бе преоблякъл миналата

нощ. Изглеждаха измачкани и Теса се зачуди дали не е спал на стола в

стаята на Джем. Под очите му имаше синьо-сивкави сенки и изглеждаше

уморен, макар погледът му да светна — дали от облекчение или

забавление, Теса не можа да каже — когато се спря върху Нат.

— Най-сетне намерихме нашия беглец. Томас ми каза, че си се скрил

зад завесите.

Нат погледна тъпо Уил.

— Кой си ти?

Теса набързо ги запозна, като нито едно от двете момчета не

изглеждаше доволно от срещата си с другото. Нат изглеждаше сякаш

всеки миг щеше да припадне, а Уил го наблюдаваше като интересно, ала

не особено приятно научно откритие.

— Значи ти си ловец на сенки — рече Нат. — Де Куинси ми каза, че

вие сте чудовища.

— Интересно. Кога го направи, преди или след като се опита да се

нахрани с теб? — попита Уил.

Теса бързо стана на крака.

— Уил. Може ли да поговоря с теб за миг в коридора?

Ако бе очаквала съпротива, то такава не последва. Уил изгледа лошо

Нат за последно, след което кимна и излезе с нея в коридора, като затвори

вратата на гостната зад себе си.

Осветлението в коридора без прозорци се осигуряваше от магически

светлини, които образуваха светли петна. Уил и Теса стояха в сенките

между две такива петна и се гледаха един друг. *Предпазливо, като ядосани*

котки, обикалящи се в кръг, помисли си Теса.

Уил пръв наруши тишината.

— Добре, ето ме с теб в коридора...

— Да, да — каза Теса нетърпеливо, — и хиляди жени в цяла Англия

биха платили скъпо и прескъпо за такава възможност. Но може ли да

оставим твоя несъмнено блестящ хумор настрана, поне за момент? Става

дума за нещо важно.

— Значи искаш да се извиня, нали? — каза Уил. — За това, което се

случи на тавана.

Теса премигна изненадано.

— На тавана ли?

— Искаш да се извиня, че те целунах.

При тези думи споменът изникна в съзнанието на Теса неочаквано
ясно — пръстите на Уил в косата й, допирът на ръката му върху
ръкавицата й, устните му, покрили нейните. Усети как се изчервява.
Надяваше се това да не личи в сумрака.
— Какво... не!
— Значи не искаш да се извиня? — рече Уил и се подсмихна като
дете, което се е навело над току-що построена къщичка от карти, преди да
я съсипе с едно махване на ръката си.
— Не ме интересува дали ще се извиниш или не — каза Теса. — И не
за това искам да говоря с теб. Искам да те помоля да се държиш мило с
брат ми. Той преживя ужасни неща. Не е нужно да го разпитват като
престъпник.
Уил отговори по-тихо, отколкото Теса очакваше.
— Разбирам това. Но ако той крие нещо...
— Всеки крие нещо — избухна Теса, като изненада дори себе си. —
Има неща, от които се срамува, но това не означава, че ти влизат в
работата. Ти самият не споделяш всичко с всички, не е ли така?
Уил изглеждаше разтревожен.
— За какво говориш?
За родителите ти, Уил. Защо си отказал да ги видиш? Защо няма къде
другаде да отидеш, освен тук? И защо ме изгони от тавана?
Ала Теса не зададе нито един от тези въпроси. Вместо това каза:
— Какво да кажем за Джем например? Защо не ми каза какво му е?
— Джем? — Уил звучеше искрено изненадан. — Ами той не искаше.
Смята, че е нещо лично, и то е така. Ако си спомняш, аз бях против това да
ти каже. Джем мисли, че ти дължи обяснение, но това не е така. Не дължи
нищо на никого. Няма никаква вина за това, което му се е

случило, и

въпреки това го е срам...

— Но той няма от какво да се срамува.

— Ти може и да мислиш така. Други обаче не виждат никаква разлика между болестта му и пристрастяването към наркотици. Презират

го за това, че е слаб. Сякаш би могъл да се справи, ако има нужната воля —

Уил звучеше изненадващо огорчено. — Някои са му го казвали в лицето.

Не исках и ти да му го кажеш.

— Никога не бих му казала такова нещо!

— А аз откъде бих могъл да зная какво би му казала? — попита Уил.

— Та аз не те познавам, Теса. Не повече, отколкото ти мен.

— Ти и не искаш някой да те познава — сопна му се тя. — Няма и да

опитвам. Но не си въобразявай, че Джем е като теб. Може би той

предпочита хората да знаят истината за него.

— Не си мисли — очите на Уил потъмняха, — че познаваш Джем по-

добре от мен.

— Ако толкова те е грижа за него, защо не правиш нищо, за да му

помогнеш? Защо не търсиш лек?

— Нима мислиш, че не съм опитвал? Нима мислиш, че Шарлот не е

търсила, че Хенри не е търсил, че не сме наемали магьосници, че не сме

плащали на информатори, че не сме молели за помощ? Нима смяташ, че

смъртта на Джем е нещо, което сме приели, без дори да се опитаме да я

предотвратим?

— Джем ми каза, че ви е помолил да спрете да търсите — отвърна

Теса, спокойна пред гнева му. — И вие сте го послушали. Така ли е?

— Казал ти го е значи.

— Така ли е?

— Няма нищо, което можем да направим, Теса. Лек няма.

— Няма как да знаеш това. Можете да търсите, без да му казвате.

Може да се появи лек. Дори най-малкият шанс...

Уил повдигна вежди. Светлините в коридора правеха сенките под

очите му по-тъмни, подчертаваха скулите му.

— Значи мислиш, че трябва да пренебрегнем волята му?

— Мисля, че трябва да направите каквото можете, дори това да

означава да го излъжете. Не зная как приемате смъртта му.

— А аз мисля, че не знаеш, че понякога изборът е между това да

приемеш неизбежното или да полудееш.

Зад тях в коридора някой учтиво се изкашля.

— Какво става тук? — попита познат глас.

Теса и Уил бяха така погълнати от разговора си, че не бяха чули

Джем да приближава. Уил подскочи гузно, преди да се обърне към

приятеля си, който наблюдаваше и двамата с учтив интерес. Джем бе

облечен добре, но изглеждаше сякаш току-що се е събудил след прекарана

треска. Косата му бе разрошена, а бузите му горяха.

Уил изглеждаше изненадан и не съвсем доволен от това, че го вижда.

— Защо си станал от леглото?

— Срещнах Шарлот в коридора. Каза ми, че се събираме в гостната,

за да си поговорим с брата на Теса — гласът на Джем бе спокоен. От

изражението му бе невъзможно да се разбере каква част от разговора на

Теса и Уил бе дочул. — Чувствам се достатъчно добре, най-малкото, за да

слушам.

— О, чудесно, всички вече сте тук — появи се и Шарлот, забързана по

коридора. Зад нея вървеше Хенри, а от двете й страни — Джесамин и Софи.

Джеси се бе облякла в една от най-хубавите си рокли, в тъмносин муселин,

забеляза Теса. Освен това носеше сгънато одеяло, а Софи — поднос с чай и

сандвичи.

— Тези за Нат ли са? — попита Теса изненадана. — Чаят, одеялото...

Софи кимна.

— Госпожа Брануел прецени, че сигурно ще е гладен...

— И че ще му е студено. Снощи трепереше силно — намеси се

нетърпеливо Джесамин. — Нали може да му занесем тези неща?

Шарлот погледна към Теса за одобрение, с което я обезоръжи

напълно. Шарлот щеше да е мила с Нат. Просто си бе такава.

— Да. Той ви очаква.

— Благодаря ти, Теса — каза меко Шарлот, отвори вратата на

гостната и влезе заедно с останалите. Когато Теса понечи да ги последва,

почувства нечия ръка върху рамото си, толкова леко, че едва я усети.

Джем.

— Почакай само за минутка.

Тя се обърна към него. През отворената врата чуваше гласове —

приятния баритон на Хенри, нервния фалцет на Джесамин, докато

изговаряше името на Нат.

— Какво има?

Той се поколеба. Ръката му върху нейната бе хладна. Пръстите му

бяха като тънки стъклени тръбички върху кожата й. Зачуди се дали

бузите му, които бяха червени от треската, са по-топли.

— Но сестра ми... — чу се гласът на Нат от стаята. Звучеше

нервно. —

Тя няма ли да дойде? Къде е?

— Няма значение — с успокоителна усмивка Джем отпусна ръката

си. Теса се замисли, но после се обърна и влезе в гостната, следвана от

него.

Софи бе коленичила до камината и подклаждаше огъня. Нат си

седеше в креслото, а Джесамин го бе завила. Самата тя направо сияеше,

седнала до него на една табуретка. Хенри и Шарлот се бяха разположили

на кушетката срещу Нат, като Шарлот видимо изгаряше от любопитство.

Уил, както обикновено, се бе облегнал на най-близката стена, като

успяваше да изглежда ядосан и развеселен.

Джем застана до Уил, а Теса съсредоточи вниманието си върху брат

си. Той се бе поуспокоил, когато я бе видял да се връща в стаята, ала

продължаваше да изглежда нещастен, като подръпваше одеялото на

Джесамин. Теса мина през стаята и седна на дивана до краката му, като

едва се сдържа да не го разроши или потупа по рамото. Усещаше

погледите на всички върху себе си. И муха да бръмнеше, щеше да се чуе.

— Нат — каза меко тя, — предполагам всички вече са се

представили.

Нат, който все още подръпваше завивката, кимна.

— Господин Грей — каза Шарлот, — ние вече разговаряхме с

господин Мортмейн. Той ни разказа много за вас. За това колко сте

привързан към света на сенките. А и към хазарта.

— Шарлот! — възрази Теса.

Ала Нат пророни.

— Всичко това е вярно, Теси.

— Никой не обвинява брат ти за станалото, Теса — Шарлот звучеше

много нежно, когато отново заговори на Нат. — Мортмейн твърди, че вече

сте знаели за неговото участие в окултни ритуали, когато сте дошли в

Лондон. Откъде разбрахте, че той е член на клуб „Пандемониум"?

Нат се поколеба.

— Господин Грей, просто трябва да разберем какво ви се е случило.

Интересът на де Куинси към вас... Вижте, знаем, че не се чувствате много

добре и нямаме желание да ви разпитваме като затворник. И все пак, ако

можете да ни предоставите дори малко информация, тя ще бъде

изключително важна за нас...

— Шивашките пособия на леля Хариет — каза тихо Нат.

Теса премигна.

— Моля?

Нат продължи, все така тихо.

— Нашата леля Хариет държеше старата кутия за бижута на мама

върху нощната масичка до леглото. Каза, че вътре били шивашките й

пособия, но аз...

Нат си пое дълбоко дъх и погледна към Теса.

— Бях загазил. Залагах прибързано, изгубих пари, задлъжнях. Не

исках ти или леля да узнаете. Спомних си, че мама имаше златна гривна,

който носеше, докато бе жива. Помислих, че може да е в тази кутия за

бижута и че леля Хариет е прекалено голям инат, за да я продаде. Знаеш я

каква е... каква беше. Както и да е, не можах да се отърва от тази мисъл.

Знаех, че ако успея да заложа гривната, ще взема достатъчно пари, за да

покрия дълговете си. Затова, когато един ден двете с нея бяхте излезли,

взех кутията и я претърсих. Естествено, гривната не беше вътре. Но

открих второ дъно. В него нямаше нищо ценно, само някакви стари

листове. Щом чух, че се прибирате, ги отнесох в стаята си.

Нат спря. Всички го наблюдаваха. След миг Теса, която не

можеше да
удържи напиращите в нея въпроси, попита:
— И?
— Това бяха страници от дневника на мама — рече Нат. — Имаше
няколко липсващи. Ала прочетеното бе достатъчно, за да сглоби странна
история. Тя започва с това, че нашите са живеели в Лондон. Баща ми често
отивал по работа в офисите на Мортмейн на пристанището, а мама
оставала с леля Хариет за компания и се грижела за мен. Току-що съм се
бил родил. Тогава, нощ след нощ, баща ми започнал да се прибира все по-
притеснен. Разказвал за странни случки в завода — машини, които се
повреждали по особен начин, шумове, които ехтели по всяко време. Една
нощ дори пазачът изчезнал. Носели се слухове, че Мортмейн се занимава с
окултизъм.
Нат звучеше, сякаш си спомня събитията, а не ги преразказва.
— Първоначално татко не обърнал внимание на слуховете, но после,
когато говорил с Мортмейн, онзи признал всичко. Представил го за нещо
безобидно, как просто се занимавал с някои заклинания, пентаграми и
такива. Казал, че членува в клуб на име „Пандемониум". Предложил на
баща ми да отиде на някоя от сбирките, като доведе и майка ни.
— Мама? Но той не е могъл да иска това...
— Надали, но отскоро женен и с бебе, татко не искал да разочарова
своя работодател. Съгласил се да отиде с мама.
— Трябвало е да се обади в полицията...
— Богаташ като Мортмейн държи полицията на каишка — прекъсна
я Уил. — Ако баща ти бе отишъл там, са щели да му се изсмеят в лицето.
Натаниъл отметна косата от челото си.
— Мортмейн уредил да ги вземе карета през нощта, когато

никой
нямало да гледа. Тя ги отвела до имението му. След този епизод липсват
страници и няма описание какво се е случило през онази нощ. Това било
първото им посещение, ала както разбрах, не и последното. През
следващите месеци посещавали няколко пъти клуб „Пандемониум". Мама
мразела това място, но ходела с баща ми, докато нещо внезапно не се
променило. Нямам представа какво, оставаха още малко страници до края.
Само разбрах, че напуснали Лондон под прикритието на нощта, не казали
никому къде отиват и не оставили адрес, на който да бъдат намерени.
Сякаш изчезнали. Нищо в дневника обаче не обясняваше защо...
Натаниъл прекъсна разказа си заради пристъп на суха кашлица.
Джесамин грабна чая, който Софи бе оставила на страничната масичка и
миг по-късно буташе чашата в ръката на Нат. След това изгледа Теса
надменно, сякаш за да й каже, че е било редно тя първа да се сети.
Нат, който успокои кашлицата си с чая, продължи:
— След като намерих страниците от дневника, се почувствах сякаш
съм се натъкнал на златна мина. Бях чувал за Мортмейн и знаех, че е богат
като Крез, но и малко луд. Писах му, че се казвам Натаниъл Грей, син на
Ричард и Елизабет, че родителите ми са починали, и че в дневника на
майка ми съм открил информация за неговите окултни увлечения.
Намекнах, че бих искал да се срещнем и да обсъдим възможна работа, а
ако той не проявява интерес, бих могъл да се сетя за няколко вестника,
които биха се заинтересували от дневника.
— Находчиво — отбеляза Уил, като изглеждаше почти

впечатлен.

Нат се усмихна, а Теса го изгледа свирепо.

— Не бъди толкова доволен от себе си. Когато Уил каже, че нещо е

находчиво, има предвид, че е неморално.

— Не, имам предвид, че е находчиво — каза Уил. — Ако смятам, че е

неморално, ще кажа: „да, така бих постъпил и аз".

— Достатъчно, Уил — прекъсна го Шарлот. — Остави господин Грей

да довърши разказа си.

— Сметнах, че той ще ми изпрати подкуп, за да си мълча —

продължи Нат, — но вместо това получих билет за първа класа до Лондон

и предложение за работа, веднага щом приестигна. Реших, че това е за

добро и за пръв път в живота си реших да не оплесквам нещата.

— Щом пристигнах, отидох право в къщата на Мортмейн, където той

ме посрещна в кабинета си. Поздрави ме доста приятелски, като ми рече,

че е много доволен да ме види, и че му напомням на починалата ми майка.

След това стана сериозен. Каза ми да седна и ми сподели, че винаги е

харесвал родителите ми. Бил разстроен, когато те напуснали Англия. Не

знаел, че са починали, докато не получил писмото ми. Каза ми, че заради

тях ще ми даде работа, дори и да разкрия пред света какво знам за него.

Обещах на Мортмейн, че ще запазя тайната му, ако ме заведе на някоя от

сбирките в клуб „Пандемониум". Казах му, че ми дължи това, което е

показал на родителите ми. Истината е, че хазартните игри, споменати в

дневника на мама, разпалиха любопитството ми. Представих си как в този

клуб се събират луди, които вярват в дяволи и магии. Реших, че няма да е

трудно да обера такива глупаци.

Нат притвори очи.

— Мортмейн се съгласи, макар и неохотно. Предполагам, че не е
имал избор. Онази вечер сбирката бе в къщата на де Куинси. В мига, в
който вратата се отвори, разбрах, че глупакът съм аз. Тук не се събираха
аматьори, интересуващи се от спиритизъм. Тук нещата бяха истински.
Видях Света на сенките, за който майка само намекваше в дневника си. Бе
реален. Не мога да ви опиша изненадата, която почувствах, докато
наблюдавах неописуемо гротескните създания, намиращи се в залата. Там
бяха Сестрите на мрака, които ме наблюдаваха иззад картите, които
стискаха в ноктестите си лапи. Жени със снежнобели лица и рамене ми се
усмихваха, а от краищата на устите им капеше кръв. Малки създания,
чиито очи променяха цвета си, се щураха по пода. Не можех да си
представя, че такива неща могат да съществуват. Казах го на Мортмейн.
„Има много повече неща на небето и земята, Хорацио, отколкото
вашата философия може да си представи" — отговори ми тогава той.
— Познах цитата заради теб, Теса. Винаги ми четеше Шекспир, а
понякога дори ти обръщах внимание. Тъкмо щях да кажа на Мортмейн да
не ми се подиграва, когато към нас се приближи един мъж. Видях, че
Мортмейн се вцепенява, сякаш е ужасен от него. Той ме представи на мъжа
като неговия нов служител Натаниъл и ми каза името му. Де Куинси. Онзи
се усмихна и веднага разбрах, че не е човек. До този момент не бях виждал
вампир и просто зяпнах мъртвешки бледата му кожа и заострените зъби,
които се разкриха, когато се усмихна. Сетне рече: „Мортмейн, пак криеш

нещо от мен. Това не е просто нов служител. Това е Натаниъл Грей, синът
на Елизабет и Ричард." Мортмейн заекна нещо, изглеждаше изумен. Де
Куинси се изсмя. „Подочувам това-онова, Аксел", рече той, след което се
обърна към мен. „Познавах баща ти", каза ми. „И много го харесвах. Може
би ще изиграеш с мен една игра на карти".
Мортмейн ме предупреди с поклащане на главата, ала аз вече бях
видял залата за карти. Бях привлечен от игралните маси като нощна
пеперуда от лампа. Цяла нощ играх фаро с един вампир, двама върколаци
и един рошав магьосник. Онази нощ имах късмет, спечелих много пари и
изпих много от шарените, бълбукащи напитки, които се разнасяха из
масите върху сребърни подноси. По някое време Мортмейн си тръгна, ала
на мен не ми пукаше. Осъмнах в къщата, чувствайки се превъзходно, като
господар на света и с покана от де Куинси да се върна в клуба, когато
пожелая.
Естествено, бях глупак. Чувствах се толкова добре, тъй като
напитките бяха примесени с магически отвари, водещи до
пристрастяване. И ми бе разрешено да спечеля онази нощ. След това,
естествено, се върнах без Мортмейн. Ходех всяка нощ. Първоначално
печелех стабилно. Затова имах възможност да ви пращам пари, на теб и
леля Хариет. Не бе от работата ми при Мортмейн. Ходех от време на време
в офиса му, ала не можех да се съсредоточа и върху най-простите задачи.
Цялата ми мисъл бе съсредоточена върху това да се върна в клуба, да
пийна още от напитките, да спечеля още малко пари. Сетне започнах да
губя. Колкото повече губех, толкова по-обсебен бях от желанието да

спечеля парите си обратно. Де Куинси ми предложи да играя на вересия и
аз започнах да заемам пари. Спрях да ходя на работа. Спях цял ден, играех
цяла нощ. Загубих всичко.
Гласът му звучеше някак далечен.
— Когато получих писмото ти, че леля е починала, реших, че това е
наказанието ми, Теса. Заради поведението ми. Исках да избягам и да си
взема билет, за да се върна в Ню Йорк още същия ден. Ала нямах пари.
Отчаян, отидох в клуба, небръснат, окаян и с кървясали очи. Явно
приличах на просяк, понеже в този момент де Куинси дойде при мен със
странно предложение. Той ме привика в една стаичка и ми каза, че съм
загубил повече пари, отколкото който и да било може да плати. Бе
развеселен от това и приличаше на дявол, докато почистваше невидими
прашинки от дантелените си маншети, хилейки се насреща ми, разкрил
острите си зъби. Попита ме какво бих дал, за да се отърва от дълговете си.
Отговорих му: „Всичко". А той каза: „Какво ще кажеш тогава за сестра ти?"
Теса усети как косъмчетата на ръцете ѝ настръхват и ѝ стана
неудобно от това, че всички я гледат.
— Какво... ти каза той за мен?
— Бях напълно изненадан — рече Нат. — Не помня да бях разказвал
за теб пред него, ала толкова често се бях напивал с магическите питиета в
клуба и тогава говорехме така свободно...
Чашката в ръката му изтрака в чинийката си. Той ги остави на
масата.
— Попитах го какво би искал от сестра ми. Той ми рече, че имал
причини да вярва, че едно от децата на мама е... специално. Бил сметнал,
че това може да съм аз, но след като ме наблюдавал,

установил, че
единственото необичайно нещо в мен е глупостта ми.
Гласът на Нат бе пълен с горчивина.
— „Ала сестра ти вече е друго нещо", рече ми той. „Тя има силите,
които ти не притежаваш. Нямам намерение да я наранявам. Тя е
прекалено важна". Аз запелтечих и поисках повече информация, ала той бе
непреклонен. Каза ми, че или ще му предам Теса, или ще умра. Дори ми
каза какво трябва да направя.
Теса бавно си пое въздух.
— Де Куинси ти е казал да напишеш онова писмо и да ми изпратиш
билета за „Мейн". Да ме доведеш при него.
Очите на Нат я умоляваха да разбере.
— Той ми се закле, че няма да те нарани. Каза ми, че само иска да те
обучи да използваш силите си. Че ще ти отдаде полагаемите почести, че
ще си по-богата, отколкото можеш да си представиш...
— Ехее, еми то значи нямало проблем — прекъсна го Уил. — На тоя
свят няма нищо по-важно от парите — очите му блестяха възмутено. Джем
изглеждаше не по-малко отвратен.
— Вината не е на Нат! — сопна се Джесамин. — Не го ли чухте? Де
Куинси е щял да го убие. Той е знаел кой е Нат и къде живее. Все някога
така или иначе е щял да намери Теса. Нат е щял да умре напразно.
— Това ли е твоят урок по етика, Джес? — попита Уил. —
Предполагам, няма нищо общо с това, че точиш лиги по брата на Теса
откакто е тук. Вярно, в твоя случай всеки мундан бил свършил работа,
независимо колко е безполезен...
Джесамин извика възмутено и се изправи на крака. Шарлот също
скочи, опитвайки се да ги накара да млъкнат. Теса обаче не ги слушаше.
Тя гледаше към Нат.

От доста време се досещаше, че брат й е слабохарактерен, че това,

което леля й наричаше невинност, всъщност представлява детинска

разглезеност. Като първороден син и красавец Нат винаги е бил принца на

своето миниатюрно кралство. Осъзнаваше, че макар ролята на закрилник

да е на големия брат, всъщност двете с леля й бяха тези, които го бяха

защитавали.

Но той бе неин брат и тя го обичаше. И сега трябваше да го защити.

Както винаги.

— Джесамин е права — каза тя, като повиши глас, за да ги надвика.

— Нямаше да има никакъв смисъл, ако беше отказал на де Куинси, а и

полза от това да спорим, сега също няма. Трябва да узнаем какви са

плановете му. Ти знаеш ли нещо, Нат? Каза ли ти какво иска от мен?

Нат поклати глава.

— Щом се съгласих да те извикам, той ме затвори в къщата си. Каза

ми да напиша писмо на Мортмейн, че напускам. Горкият човек сигурно е

много обиден, че ми предложи работа, а аз се изплюх в лицето му. Де

Куинси не ме изпускаше от очи, Теси. Той смяташе да ме държи в плен,

докато се добере до теб. Даде на Сестрите на мрака моя пръстен, за да си

сигурна, че аз завися от тяхната милост. Отново и отново ми обещаваше,

че няма да те нарани, че просто иска Сестрите да те обучат да ползваш

силата си. Те му докладваха какво става всеки ден, затова знаех, че си

жива. И понеже вече бях в дома му, започнах да наблюдавам как работи

клуб „Пандемониум". Видях, че това е стройна организация със своя

йерархия. Най-долу, събиращи огризките, са хора като

Мортмейн. Де

Куинси и висшестоящите ги държат около себе си заради парите им. И за

да ги изкушават да се върнат отново, от време на време им показват по

някоя магия. Над тях са създания като Сестрите на мрака и други като тях.

Те имат много повече сила и отговорности в клуба и са все

свръхестествени същества, хора не се допускат. А на върха е де Куинси.

Останалите го наричат Магистър. Често си организират срещи, на които

нисшестоящите, хората, не са поканени. Именно на една такава за пръв

път чух за ловците на сенки. Де Куинси ги презира — каза Нат, обръщайки

се към Хенри и Шарлот, — той им има зъб. Постоянно говори колко по-

хубаво ще бъде, когато ловците бъдат унищожени и долноземците

останат свободни да живеят и търгуват в мир...

— Какви глупости! — Хенри изглеждаше искрено обиден. — Не знам

какъв мир очаква той без ловците.

— Той каза, че преди не е имало начин да бъдат победени, понеже

оръжията им са по-съвършени. Той каза, че според легендата Бог създал

нефилимите като такива воини, които никое живо същество да не може да

унищожи. И очевидно де Куинси си е рекъл: „Ами същество, което не е

живо?"

— Автоматоните — каза Шарлот, — неговата армия от машини.

Нат изглеждаше озадачен.

— Нима сте ги виждали?

— Няколко от тях нападнаха сестра ти снощи — отговори Уил, —

цяло щастие е, че чудовищните ловци на сенки бяха наблизо, за да я

спасят.

— Макар че и тя самата не се справяше никак зле — промърмори

Джем.

— Знаеш ли нещо за тези машини? — попита трескаво Шарлот, като

се приведе напред. — Каквото и да е? Де Куинси спомена ли нещо пред

теб?

Нат потъна в стола си.

— Да, но не можах да разбера нищо. Нещо механиката не ми се

удава...

— Просто е — каза Хенри с глас, сякаш се опитваше да успокои

подплашена котка, — в момента машините на де Куинси са просто

механизми. Трябва да се навиват, като часовници. Но ние намерихме

копие от заклинание в библиотеката му, от което разбрахме, че той се

опитва да им вдъхне живот, като влее демонична енергия към механичната обвивка.

— А, това! Спомена за това — отговори Натаниъл като дете, доволно,

че е могло да отговори правилно в клас. Теса направо видя как ушите на

развълнуваните ловци на сенки се наострят. Точно това искаха да научат.

— Затова нае Сестрите на мрака, не само заради Теса. Както знаете, те са

магьосници. Задачата им бе да разберат какво трябва да се направи. И те

разбраха. Неотдавна, само преди няколко седмици.

— Открили са? — Шарлот бе смаяна. — Но тогава какво чака де

Куинси? Защо не ни е нападнал?

Нат погледна първо нейното развълнувано лице, после това на Теса,

а сетне и останалите в стаята.

— Но аз мислех, че знаете. Той каза, че обвързващото заклинание

може да се направи само при пълнолуние. Когато това стане, Сестрите ще

започнат работа и после... Той има дузини от тези създания, складирани в

скривалище. Предполагам, ще ги съживи и...

— Пълнолуние? — Шарлот погледна към прозореца и прехапа устни.

— Но това е съвсем скоро. Утре вечер, мисля.

Джем се изпъна като струна.

— Ще проверя лунния календар в библиотеката. Връщам се веднага

— каза той и изчезна през вратата.

Шарлот се обърна към Нат.

— Сигурен ли си?

Нат кимна и преглътна.

— Когато Теса избяга от Сестрите на мрака, де Куинси обвини мен за

това, макар самият аз да не знаех нищо. Каза ми, че ще остави Децата на

нощта да излочат кръвта ми за наказание. Държа ме затворен дни преди

сбирката им. Не се интересуваше какво говори пред мен, защото знаеше,

че ще умра. Чух го как се хвали, че Сестрите са овладели заклинанието. Че

приближава денят, в който нефилимите ще бъдат унищожени, а

ръководителите на клуба ще управляват Лондон както си пожелаят.

Уил го попита с напрегнат глас:

— Имаш ли някаква представа къде може да е де Куинси сега, след

като изгорихме къщата му?

Нат изглеждаше изтощен.

— Има скривалище в Челси. Сигурно се спотайва там с верните си

вампири. Поне стотина от клана му не бяха в имението онази нощ. Зная

къде е мястото. Ще ви го покажа на картата...

Той млъкна, когато Джем нахлу в стаята с очи, пълни с тревога.

— Пълнолунието — каза той, — не е утре, а тази вечер.

17
Извикай тъмнината

Старата църква и градинската стена,
потъмняха от водата.
И шепне повея на вятъра -

спуска се отново мракът.

Емили Бронте, „Старата църковна кула"

Шарлот хукна към библиотеката, за да предупреди Анклава за

спешния случай, за който трябваше да се погрижат тази вечер, а Хенри

остана в гостната с Натаниъл и останалите. Той бе изненадващо търпелив,

докато Нат вбесяващо бавно търсеше на картата мястото, където смяташе,

че е скривалището на де Куинси — къща в Челси, близо до Темза.

— Но не знам точно коя е — рече Нат, — ще трябва да сте

внимателни.

— Ние винаги сме внимателни — отвърна Хенри и пренебрегна

ироничния поглед на Уил. Не след дълго той го изпрати заедно с Джем в

оръжейната, където Томас подготвяше серафимските ками и останалото

въоръжение. Теса остана в гостната с Джесамин и Нат, докато Хенри отиде

до лабораторията си, за да вземе някои от най-новите си изобретения.

След като другите излязоха, Джесамин започна да пърха около Нат

— разпали огъня, донесе му още едно одеяло, което да увие около

раменете си, предложи да му почете книга, но той отказа. Теса си помисли,

че ако Джесамин очаква да спечели сърцето на Нат като го глези, я чака

горчиво разочарование. Нат беше свикнал да е обгрижван. Надали щеше

да забележи нещо специално в отношението ѝ.

— Какво ще стане сега? — попита той накрая, почти затрупан от

купчината одеяла. — Господин и госпожа Брануел...

— О, наричай ги Хенри и Шарлот. Така правят всички — каза

Джесамин.

— Ще уведомят Анклава — това са останалите ловци на сенки в

Лондон — къде се намира скривалището на де Куинси, така че да

организират залавянето му — обясни Теса. — Но Нат, наистина не бива да

се безпокоиш за това. Трябва да си почиваш.

— Значи само ние ще останем тук? — очите на Нат бяха затворени.

— В тази стара, голяма къща. Изглежда странно.

— О, но Уил и Джем няма да ходят с тях — каза Джесамин. — Чух ги

да говорят в оръжейната, когато отидох да взема одеялата.

Очите на Нат се отвориха.

— Няма ли? — той звучеше удивен. — Но защо?

— Много са млади — каза Джесамин. — Ловците на сенки навършват

пълнолетие на осемнайсет. А при тази толкова опасна мисия, в която

участва целият Анклав, младите остават вкъщи.

Теса се почувства странно облекчена, което прикри, като попита

бързо:

— Но това е много странно. Те пуснаха Уил и Джем в имението на де

Куинси.

— И тъкмо затова не искат да им позволят сега. Доколкото разбирам,

Бенедикт Лайтууд смята, че нападението над де Куинси се провали, тъй

като Джем и Уил не са достатъчно тренирани, макар да ми убягва каква

точно вина има Джем. Мен ако питаш, той просто иска да си намери

извинение да остави Гейбриъл вкъщи, макар той вече да е навършил

осемнайсет. Разглезил го е страхотно. Шарлот ми каза, че е имало случаи,

когато цели Анклави са били изтребвани в една-единствена нощ и затова

нефилимите са длъжни да оставят по-младите вкъщи, за да продължат

делото им, ако се случи най-лошото.

Стомахът на Теса се сви. Но преди да успее да каже нещо, вратата се

отвори и влезе Томас. Той носеше купчина сгънати дрехи.

— Това са стари дрехи на господаря Джем — обърна се той към Нат,

леко притеснен. — Изглежда, че ще ви станат, а трябва да имате какво да
облечете. Ако ме придружите обратно до стаята си, ще проверим дали са
ви по мярка.
Джесамин завъртя очи. Теса не знаеше защо. Може би смяташе, че
дрехите втора употреба не са достатъчно добри за Нат.
— Благодаря ти, Томас — каза Нат и се изправи на крака. — Трябва
да ти поднеса извиненията си за поведението ми по-рано, когато се, ъ-ъ,
скрих. Трябва да съм бил много замаян от треската. Нямам друго
обяснение.
Томас се изчерви.
— Просто си вършех работата, сър.
— И то много добре — усмихна се уморено Нат.
— Може би трябва да поспиш — предложи Теса, като видя тъмните
кръгове под очите на брат си. — Няма какво толкова да правим, докато те
се върнат.
— Всъщност — отговори Нат, гледайки ту Теса, ту Джесамин, —
мисля, че почивах предостатъчно. Един мъж все някога трябва да се
изправи на крака, нали така. Бих хапнал нещо и ще се радвам на малко
компания. Бихте ли имали нещо против да се присъединя към вас, след
като се преоблека?
— Разбира се, че не! — Джесамин изглеждаше очарована. — Ще
помоля Агата да приготви нещо леко и да го донесе тук. А може и да
поиграем карти, докато хапваме.
Тя плесна с ръце, когато Томас и Нат излязоха от стаята и се обърна
към Теса със светнали очи.
— Ще е толкова забавно!
— Карти? — Теса, която бе онемяла от изненада при предложението
на Джесамин, най-сетне успя да продума. — Искаш да играем

на карти?

Докато Хенри и Шарлот се бият с де Куинси?

Джесамин тръсна глава.

— И с какво ще им помогнем, ако седим и се вайкаме! Убедена съм, че

те самите биха предпочели да се веселим в тяхно отсъствие, а не да

кършим ръце.

Теса се намръщи.

— Не мисля обаче — каза тя, — че да играеш карти с Нат, е много

уместно, Джесамин. Знаеш добре, че той има... проблеми с хазарта.

— Ние няма да играем за пари — каза ледено Джесамин, — просто

приятелска игра на карти. Наистина, Теса, нужно ли е да си толкова

закостеняла?

— Да съм какво?... Джесамин, зная, че просто искаш да зарадваш Нат.

Но това не е начинът...

— А, виждам. Ти си овладяла до съвършенство умението на

ухажването — сопна ѝ се Джесамин. Кафявите ѝ очи блеснаха гневно. —

Нима мислиш, че не съм забелязала как зяпаш Уил? Сякаш той... О! — тя

вдигна ръце. — Няма значение. Прилошава ми от теб.

След тези думи тя стана и излезе от стаята, като само спря на прага,

за да каже:

— И макар да ми е известно, че се вълнуваш слабо от външния си

вид, редно е поне да се срешиш, Теса. Косата ти изглежда така, сякаш

птица си е свила гнездо в нея!

След това затръшна вратата зад гърба си.

Макар Теса да знаеше, че думите на Джесамин са глупави, те все пак

я нараниха. Тя забърза към стаята си, за да измие лицето си и да разреше

сплъстената си коса. Погледна бялото си лице в огледалото и се опита да

не мисли за това, дали прилича на сестрата от спомените на

Нат. Опита се
да не мисли за това как се е променила.
Когато свърши, бързо излезе в коридора и се натъкна на Уил, който
се бе облегнал небрежно на отсрещната стена. С обичайното за него
пренебрежение към добрите маниери, бе облечен само по риза, а над нея
имаше две кожени ленти, кръстосани на гърдите му. На гърба си носеше
дълго, тънко острие, чиято дръжка се виждаше над рамото му. Във всяка
от ръцете си държеше няколко дълги, бели серафимски ками.
— Аз... — гласът на Джесамин проехтя в главата на Теса. *„Нима*
мислиш, че не съм забелязала как зяпаш Уил?" . Магическата светлина
светеше съвсем слабо и Теса се надяваше, че той няма да забележи как се
изчервява.
— Мислех, че няма да излизаш с Анклава тази вечер — каза тя
накрая, по-скоро за да каже нещо.
— Няма. Трябва да занеса оръжията на Шарлот и Хенри в двора.
Бенедикт Лайтууд е изпратил каретата си за тях. По-бърза е. Ще дойде
всеки момент.
В коридора бе така тъмно, че макар на Теса да ѝ се стори, че Уил се
усмихва, не беше сигурна.
— Безпокоиш се за моята безопасност, нали? Или смяташе да ми
подариш нещо, което да нося в битката, като Уилфред Айвънхоу?
— Така и не харесах тази книга — каза Теса. — Роуина е такава
лигла. Айвънхоу трябваше да избере Ребека.
— Тъмнокосата, а не русата? Наистина?
Вече бе почти сигурна, че се усмихва.
— Уил...
— Да?
— Смяташ ли, че Анклавът ще успее да го убие? Имам предвид де

Куинси.

— Да — отвърна той без колебание, — времето за преговори отмина.

Ако си виждала териери в дупка с плъхове*... но пък едва ли си виждала.

Все едно, така ще изглеждат събитията от тази нощ. Клейвът ще се справи

с вампирите един по един. Докато ги избие всичките.

** Кървав спорт от миналото във Великобритания. Кучета се пускат*

да разкъсват плъхове. — Бел. прев.

— Значи няма да има повече вампири в Лондон?

Уил сви рамене.

— Вампири винаги има. Но кланът на де Куинси няма да го има.

— И когато това свърши и Магистърът си отиде... повече няма да има

причина двамата с Нат да стоим в Института, нали?

— Аз... — Уил изглеждаше искрено изненадан. — Предполагам... да,

така е. Предполагам, че би предпочела да се преместиш на някое не така...

свирепо място. Може би ще се настаниш в някой от по-хубавите квартали

на Лондон. Уестминстърското абатство например...

— Бих предпочела да се върна вкъщи, в Ню Йорк — каза Теса.

Уил не каза нищо. Магическата светлина в коридора бе избледняла

съвсем. В сенките тя не можеше да види лицето му.

— Освен ако няма причина да остана — продължи тя, като се чудеше

какво ли точно има предвид. Бе по-лесно да говори с Уил така, без да

вижда лицето му, само като усеща присъствието му близо до нейното, в

тъмния коридор.

Тя не го видя да се движи, но усети пръстите му леко да докосват

ръката й.

— Теса — каза той, — моля те, не се безпокой. Скоро всичко ще се

подреди.

Сърцето й болезнено заудря в ребрата. Какво щеше да се подреди?

Не можеше да има предвид това, което тя си мислеше, че има. Сигурно
говореше за нещо друго.
— А ти не искаш ли да се върнеш у дома?
Той не помръдна, пръстите му галеха ръката ѝ.
— Никога няма да мога да се върна вкъщи.
— Но защо? — прошепна Теса, но бе прекалено късно. Усети как той
се отдръпва от нея. Ръката му се отдели от нейната. — Зная, че
родителите ти са дошли до Института, когато си бил на дванайсет, и ти си
отказал да ги видиш. Но защо? Какво толкова ужасно са сторили?
— Нищо не са сторили — поклати глава той. — Трябва да тръгвам.
Хенри и Шарлот чакат.
— Уил! — каза Теса, но той вече се отдалечаваше, тънка, тъмна
сянка, слизаща по стълбите.
— Уил! — извика тя. — Коя е Сесили?
Но него вече го нямаше.

Когато Теса се върна в гостната, видя, че Нат и Джесамин са вече там,
а слънцето залязва. Веднага отиде до прозореца и погледна навън. Долу на
двора Джем, Хенри, Уил и Шарлот се бяха събрали и хвърляха дълги,
тъмни сенки върху стълбите на Института. Хенри поставяше една
последна руна иратце върху ръката си, а Шарлот даваше инструкции на
Джем и Уил. Джем кимаше, но дори от това разстояние Теса можеше да
види, че скръстилият ръце пред гърдите си Уил е недоволен. *Иска да
отиде с тях,* помисли си тя. Не иска да остане тук. Вероятно Джем също
искаше да отиде, но не се оплакваше. Това бе разликата между двамата.
Поне една от разликите.
— Теси, сигурна ли си, че не искаш да поиграеш? — Нат се обърна

към сестра си. Той седеше на креслото, с одеяло, преметнато върху
краката. Картите бяха подредени на малка масичка между него и
Джесамин, до сребърен сервиз за чай и малка чинийка със сандвичи.
Носеше дрехите на Джем, а косата му изглеждаше леко влажна, сякаш я
беше мил или търкал с мокра кърпа. Натаниъл беше отслабнал, ала Джем
бе така мършав, че ризата стягаше Нат в яката. Въпреки това, Джем беше
по-широкоплещестия от двамата и Нат изглеждаше някак по-дребен в
жилетката му.
Теса продължаваше да гледа през прозореца. Хенри и Шарлот се
качваха в голяма черна карета, върху чиято врата бяха изрисувани горящи
факли. Уил и Джем не се виждаха никъде.
— Сигурна е — подсмръкна Джесамин, когато Теса не отговори, —
виж я само. Не одобрява.
Теса откъсна поглед от прозореца.
— Нямам нищо против игрите. Но не мисля, че сега им е времето,
докато Хенри, Шарлот и останалите рискуват живота си.
— Да, знам, каза го преди малко — Джесамин свали картите си. —
Наистина, Теса, това се случва постоянно. Отиват да се бият, след това се
връщат. Няма смисъл да се тревожиш.
Теса прехапа устни.
— Трябваше да им кажа довиждане или на добър час, но при цялото
това бързане...
— Не се безпокой — рече Уил, който влезе в гостната, следван от
Джем, — ловците на сенки не се сбогуват преди битка, нито си пожелават
късмет. Трябва да се държиш, сякаш връщането им е сигурно и няма нищо
общо с късмета. Нямаме нужда от късмет — продължи Уил, като се

тръшна на един стол до Джесамин, която го изгледа кръвнишки. — Та ние

имаме задача от Рая, все пак. Щом Бог е на наша страна, за какво ни е

късмет? — но гласът му бе пълен с горчивина.

— Не се дръж така печално, Уил — каза Джесамин. — Все пак играем

на карти. Можеш да се присъединиш към нас или да млъкнеш.

Уил повдигна вежди.

— На какво играете?

— Папеса Йоана — хладно отвърна Джесамин, докато разбъркваше

картите. — Тъкмо обяснявах правилата на господин Грей.

— Госпожица Лъвлис ми каза, че печелиш, когато се отървеш от

всички карти. Тоест наопаки на това, с което аз съм свикнал. — Нат се

ухили на Джесамин и тя се изкикоти дразнещо.

Уил посочи към димящата чаша зад лакътя на Натаниъл.

— Има ли някакъв чай вътре или пиеш брендито чисто?

Нат се изчерви.

— Брендито възстановява.

— Да — отговори Джем с твърд глас, — пороците.

— О, я стига! Такива сте лицемери. Самият Уил далеч не е

въздържател, а Джем... — Джесамин млъкна и прехапа устната си. —

Цупите се, защото Хенри и Шарлот не ви взеха със себе си — каза накрая

тя, — тъй като сте прекалено млади. — Тя се усмихна на Нат през масата.

— Самата аз предпочитам компанията на по-зрели джентълмени.

Нат е точно с две години по-голям от Уил, помисли си Теса. Не със

сто. А зрял определено не бе точната дума, с която да го опишеш.

Но преди да каже нещо, в Института проехтя силен камбанен звън.

Нат повдигна вежди:

— Нали това не е истинска църква? Мислих си, че няма и камбани.

— Звукът не е на църковна, а на сигнална камбана — Уил стана на

крака. — Дава знак, че някой е долу и иска да говори с ловците на сенки. И

понеже двамата с Джеймс сме единствените останали тук...

Той погледна към Джесамин и Теса си даде сметка, че очаква тя да му

възрази, да напомни, че и тя е ловец. Но Джесамин се усмихваше на Нат,

който се бе привел и й казваше нещо на ухо. Никой от двамата не

обръщаше внимание на това, какво става в стаята.

Джем погледна към Уил и наклони глава. Двамата се обърнаха към

вратата. Докато се канеха да излязат, Джем погледна към Теса и сви леко

рамене.

Искаше ми се и ти да бе ловец на сенки, стори й се, че това искаше да

й каже той, но може би само се надяваше.

Може би просто й се усмихваше леко и нямаше скрит смисъл в

изражението му.

Нат си наля още малко гореща вода и бренди от сребърния сервиз до

лакътя му. Той и Джесамин бяха зарязали преструвката, че играят на

карти, бяха седнали един до друг и тихо си говореха нещо. Теса усети

разочарование. Някак си бе очаквала преживяното от Нат да го направи

по-мъдър. По-склонен да разбере, че на света има и по-важни неща от

неговите непосредствени удоволствия. От Джесамин не очакваше нищо,

ала това, което някога бе намирала за чаровно в брат си, сега й лазеше по

нервите. Чак се изненада от чувствата си.

Отново погледна през прозореца. В двора имаше карета. Уил и Джем

стояха на стъпалата пред входа, заедно с някакъв мъж, облечен във

вечерно облекло — изискано тъмно палто, висока копринена шапка, бяла

риза, която блестеше на магическата светлина. Приличаше на мундан, но

от това разстояние на Теса й бе трудно да прецени. Той вдигна ръце и
започна да жестикулира. Видя как Уил поглежда Джем, който му кимна.
Чудеше се за какво всъщност си говорят.
Тя погледна към каретата зад човека и замръзна. Вместо герб, на
вратата бе изписано името на предприятие.
„МОРТМЕЙН И СЪДРУЖИЕ“.
Мортмейн. Човекът, за когото бе работил баща й. Който Натаниъл бе
изнудвал. Който бе запознал брат й със Света на сенките. Но какво
търсеше тук?
Тя погледна отново към Нат и раздразнението й бе прогонено от
вълна на загриженост. Ако той узнаеше, че Мортмейн е тук, щеше да се
разстрои. Щеше да е по-добре, ако разбере какво става преди него. Тя се
отдели от прозореца и тихо приближи вратата.
Увлечен в разговор с Джесамин, Нат дори не забеляза, че тя излезе.

Изненадващо лесно Теса намери пътя по огромното вито каменно
стълбище, което се спускаше през центъра на Института. Сигурно най-
сетне бе започнала да научава кое къде е в това място. Реши да слезе до
стълбите на входната врата и завари Томас да стои там.
Носеше огромен меч, а лицето му бе много сериозно. Зад него
големите врати на Института бяха отворени и приличаха на
правоъгълник, показващ лондонския сумрак, осветен от факлите с
магическа светлина на двора.
Томас се изненада, когато видя Теса.
— Госпожице Грей?
Тя му отвърна шепнешком.
— Какво става тук, Томас?
Той сви рамене.
— Господин Мортмейн — отвърна той, — искаше да говори с господин и госпожа Брануел, но понеже те не са тук...

Теса тръгна към вратата.

Томас, изненадан, се опита да я спре.

— Госпожице Грей, не мисля...

— Ще трябва да използваш меча си, за да ме спреш, Томас — каза

Теса студено. След миг колебание Томас се отдръпна. Теса се почувства

леко виновна и се надяваше, че не го е обидила. Но той изглеждаше повече

смаян, отколкото засегнат.

Тя мина покрай него и слезе надолу по стълбите, където стояха Уил

и Джем. Вееше хладен бриз, който разроши косата й и я накара да

потрепери. Пред стълбите бе човекът, който бе видяла от прозореца. Той

бе по-нисък, отколкото си бе представяла. Нисичък, но жилав, със смугло,

дружелюбно лице, подаващо се изпод периферията на високата му шапка.

Въпреки елегантните си дрехи, той имаше грубото, характерно за моряк

или търговец, излъчване.

— Да — говореше той, — господин и госпожа Брануел бяха

достатъчно любезни, за да ме потърсят миналата седмица. И доколкото

разбирам, са били още по-любезни в това да запазят в дискретност нашия

разговор.

— Не споменаха на Анклава за вашите окултни занимания, ако това

имате предвид — рязко каза Уил.

Мортмейн се изчерви.

— Да, да. Голяма услуга, наистина. Ще ми се да я върна по някакъв

начин... — той млъкна, а погледа му се премести от Уил към Теса. — Но кой

е това? Още един ловец?

Уил и Джем се обърнаха едновременно. Джем бе видимо доволен да я

види, а Уил, разбира се, изглеждаше подразнен, но и леко развеселен.

— Теса, не можа да не си подадеш носа навън — каза Уил и се обърна

към Мортмейн. — Това е госпожица Грей. Сестрата на Натаниъл.

Мортмей изглеждаше смаян.

— Но, да, разбира се! Трябваше да се досетя. Приличате на него.

Госпожице Грей...

— Всъщност, не прилича — каза Уил, но тихо, така че Мортмейн едва

ли го чу...

— Не може да видите Нат — каза Теса, — не зная за какво сте дошли,

господин Мортмейн, но той все още не е достатъчно добре. Трябва да се

възстанови от преживяванията си. Не да му се напомня за тях.

Устата на Мортмейн се сви загрижено.

— Не съм дошъл заради момчето — каза той. — Разбрах, че съм го

провалил, по най-ужасен начин. Госпожа Брануел ми обясни това

достатъчно ясно...

— Трябвало е да се погрижите за брат ми — каза Теса. — Оставихте

го да потъне без следа в Света на сенките.

Една малка част от разума на Теса бе изненадана от това, че е толкова дръзка, но въпреки това продължи.

— Когато ви е казал, че работи за де Куинси, е трябвало да сторите

нещо. Знаете що за човек е де Куинси. Ако изобщо може да се нарече човек.

— Зная — Мортмейн сякаш посивя под шапката си, — именно заради

това дойдох. Да се опитам да поправя това, което сторих.

— И как смятате да го направите? — попита Джем с ясния си, висок

глас. — И защо сега?

Мортмейн погледна към Теса.

— Вашите родители — каза той, — бяха добри, мили хора. Цял живот

съжалявах, че ги запознах със Света на сенките. Но в онния години мислех

за това като за една прекрасна игра, нещо приятно. Оттогава насам научих

повече. За да премахна тази вина от себе си, ще ви кажа това,

което знам.

Дори ако после се наложи да напусна Англия, за да избегна гнева на де

Куинси.

Той въздъхна.

— Преди много време, де Куинси направи поръчка за известно

количество метални части — спици, лостове, зъбци и други подобни. Така

и не го попитах за какво са му. Човек не пита за такива неща Магистъра.

Чак когато нефилимите дойдоха при мен, ми хрумна, че това може да е за

нещо нередно. Поразпитах колкото бе възможно и моите приятели в

клуба ми казаха, че де Куинси възнамерява да построи армия от

механични чудовища, които да унищожат ловците на сенки. — Той

поклати глава. — Де Куинси и себеподобните му може и да мразят

ловците на сенки, но аз не споделям вижданията му. Аз съм просто един

човек и знам, че те са единственото, което стои между мен и свят, в който

моят вид е само играчка за демони. Не мога да позволя това, което де

Куинси е замислил.

— Това е добре — каза Уил леко нетърпеливо, — ала не ни казвате

нищо ново. Вече знаем всичко това.

— А знаете ли — продължи Мортмейн, — че той плати на две

магьоснички, наричани Сестрите на мрака, да създадат обвързващо

заклинание, което ще съживи тези създания с демонична енергия?

— Да — каза Джем, — макар да мисля, че е останала само една

Сестра. Уил унищожи другата.

— Сестра й я върна с помощта на некромантия — каза Мортмейн. В

гласа му прозвуча нещо като триумф, сякаш облекчен от това, че най-сетне

знае нещо, за което те нямат представа. — Нанесоха се в едно

имение в

Хайгейт. Някога то принадлежеше на магьосник, убит от де Куинси. Дори

сега, докато си говорим, те работят върху заклинанието. Ако източниците

ми са достоверни, Сестрите на мрака ще се опитат да активират

заклинанието тази нощ.

Сините очи на Уил станаха тъмни и замислени.

— Благодаря за информацията — каза той, — но скоро де Куинси

няма да бъде заплаха за нас. Нито пък механичните му чудовища.

Очите на Мортмейн се разшириха.

— Нима Клейвът ще нападне Магистъра още тази нощ?

— Боже — каза Уил, — знаете всички термини, наистина. Много

неприятна черта за мундан — той се усмихна мило.

— А, имате предвид, че няма да ми кажете — каза Мортмейн със

съжаление. — Е, разбираемо. Но искам да ви помоля още нещо, преди да си

тръгна. Трябва да предупредите Анклава, че де Куинси има на свое

разположение стотици механични същества. Цяла армия. В мига, в който

Сестрите на мрака завършат заклинанието си, тази армия ще се надигне и

ще се присъедини към него. Ако Анклавът иска да го победи, ще е добре да

се направи така, че армията да не се надигне. Иначе победата би била

почти невъзможна.

Теса погледна Уил ужасено. Не можа да се сдържи. Лицата на

момчетата обаче останаха безизразни. Най-накрая Джем попита:

— Имате ли представа за точното местонахождение на Сестрите на

мрака, освен това, че са в Хайгейт.

Мортмейн кимна.

— Разбира се — рече той и каза точния адрес, с улицата и номера.

Уил кимна.

— Добре. Със сигурност ще обмислим всичко това. Благодаря

ви.

— Наистина — каза Джем, — лека вечер, господин Мортмейн.

— Но... — Мортмейн изглеждаше смаян. — Няма ли да направите

нещо?

— Казах, че ще го обмислим — отговори Уил. — А вие, господин

Мортмейн, приличате на човек, който има друга работа.

— Моля? — Мортмейн погледна към вечерното си облекло и се

засмя. — Всъщност, да, предполагам, че сте прав. Но... нали разбирате, че

ако Магистърът разбере какво съм ви казал, животът ми ще е в опасност.

— Тогава — предложи Джем, — може би е настъпило време да

отидете някъде на екскурзия. Чувал съм например, че по това време на

годината Италия е много приятно място.

Мортмейн погледна първо Уил, после Джем, а накрая отново Уил и

сякаш се предаде. Раменете му се отпуснаха. Той погледна към Теса:

— Ако може да предадете моите извинения на брат си...

— Не мисля, че ще мога — каза Теса, — но все пак, благодаря ви,

господин Мортмейн.

След дълга пауза той кимна, сетне си тръгна. Тримата го гледаха как

влиза обратно в каретата си. Звукът от конските подкови огласи двора,

докато излизаше от пределите на Института.

— Какво смятате да правите сега? — попита Теса в мига, в който

каретата се скри от погледа им. — Относно Сестрите на мрака?

— Отиваме да ги заловим, разбира се — каза Уил. Очите му светеха

като брилянти от вълнение.

— Но... няма ли да е по-добре първо да предупредим Хенри, Шарлот и

останалите...

— Как? — Уил успя да произнесе дори тази дума

саркастично. —

Сигурно бихме могли да пратим Томас да предупреди Анклава, но няма

гаранция, че ще стигне навреме. Ако Сестрите успеят да вдъхнат живот на

армията, той просто ще попадне в месомелачката. Не, трябва да се

оправим с тях сами. Убих едната преди. Заедно с Джем ще трябва да можем

да се справим и с двете.

— Но Мортмейн може и да греши — каза Теса. — Разполагате само с

думата му. Може да ни е подал невярна информация.

— Може — призна Джем, — но представи си, че говори истината? И

не го послушаме? Последиците за Анклава ще са фатални. Ще бъде

напълно унищожен.

Сърцето на Теса се сви, когато осъзна, че е прав.

— Може би мога да помогна. Изправяла съм се вече срещу Сестрите.

Ако ви придружа...

— Не! — каза Уил. — Изключено. Имаме малко време за подготовка и

трябва да се доверим на бойния си опит. А ти нямаш такъв.

— Изправих се срещу де Куинси на тържеството...

— Казах не! — тонът на Уил не търпеше възражение. Теса погледна

към Джем, но той само сви рамене извинително, сякаш казваше, че

съжалява за факта, че Уил е прав.

Тя отново погледна Уил.

— Ами Бодицея?

За миг тя помисли, че е забравил какво й е казал в библиотеката.

След това слаба усмивка изви устните му, сякаш се мъчеше да я сподави.

— Един ден ще бъдеш Бодицея, Теса, но не и тази вечер.

Той се обърна към Джем.

— Трябва да кажем на Томас да подготви каретата. Хайгейт не е

близо. Трябва да тръгваме.

Нощта се бе спуснала над града, когато Уил и Джем

застанаха до

каретата, готови да потеглят. Томас за последно проверяваше хамутите на

конете, докато Уил, чието стили светеше като бяла мълния в тъмнината,

изрисува руна върху голата ръка на Джем. След като бе изказала

неодобрението си, Теса стоеше на стълбите и ги наблюдаваше. Усети как

стомахът й се сви.

След като се увери, че хамутите са добре закрепени, Томас се обърна

и се изкачи бързо по стълбите.

— Тръгват ли? — попита тя. — Това ли е всичко?

Той кимна.

— Всичко е готово, госпожице. — Томас се бе опитал да убеди Джем и

Уил да го вземат със себе си, но Уил, каквото и да бе казал по-рано на Теса,

бе притеснен, че Шарлот ще се сърди, ако вземат Томас на мисията им, и

бе отказал.

— Освен това — бе казал Уил, — в къщата трябва да има мъж, който

да пази Института в наше отсъствие, а пък Натаниъл не се брои — бе

добавил последното, поглеждайки крадешком Теса. Тя не му бе обърнала

внимание.

Уил вдигна ръка, готов да скочи на мястото на кочияша. Джем

стоеше и го гледаше. Лицата им бяха като бледи петна на светлината на

факлите. Теса вдигна ръка, за да помаха за довиждане, но после я свали,

спомнила си какво й бе казал Уил: *„Ловците на сенки не се сбогуват преди*

битка, нито си пожелават късмет. Трябва да се държиш, сякаш

връщането им е сигурно и няма нищо общо с късмета".

Момчетата, като че стреснати от жеста й, погледнаха към нея.

Помисли си, че вижда сините очи на Уил дори от това разстояние.

Погледът му бе странен, когато срещна нейния. Като на

човек, който току-

що се е събудил и се чуди дали това, което вижда, е истинско или илюзия.

Джем обаче бе този, който се затича по стълбите. Когато стигна до

нея, Теса видя, че лицето му е поаленяло, а очите му блестяха. Запита се

колко ли наркотик му е позволил Уил да вземе и дали е готов за битка.

— Теса... — започна той.

— Не исках да се сбогувам — каза бързо тя, — но ми бе странно да ви

оставя да тръгнете, без да кажа нищо.

Той я погледна любопитно. След това направи нещо, което я

изненада. Взе и целуна ръката ѝ с леко докосване на устните, а косата му

— мека и лека като коприна — докосна китката ѝ. Теса усети през тялото

ѝ да преминава шок, който я стресна и остави безмълвна, когато той се

изправи, а устата му се изви в усмивка.

— *Масфа* — каза той.

Тя премигна, леко замаяна.

— Моля?

— Това е нещо като да кажеш довиждане, без реално да го казваш —

рече той. — Цитат от Библията. *„Масфа, защото каза: Господ да бди над*

теб и мен, когато сме далеч един от друг."

Теса не можа да отговори нищо, тъй като той се обърна и се затича

надолу по стълбите, за да се присъедини към Уил. Самият Уил бе

неподвижен като статуя. Ръцете му, покрити с ръкавици, бяха стиснати в

юмруци. Но може би това бе игра на светлината, защото когато Джем

стигна до него и го докосна по рамото, той се обърна засмян и без повече

да поглежда Теса, скочи на мястото на кочияша, следван от приятеля си.

Камшикът изплющя и каретата се устреми през портата, която се затвори

зад тях, сякаш от невидими ръце. Теса чу как ключалката

изщраква шумно
в тишината. Някъде из града зазвъняха камбани.
Софи и Агата чакаха на входната врата. Агата й говореше нещо, но тя
сякаш не я слушаше. Софи погледна към Теса, докато тя влизаше и нещо в
погледа й й напомни за това как бе изглеждал Уил на двора. Но това,
разбира се, бе нелепо. От всички хора на света, точно Уил и Софи си
приличаха най-малко.
Теса отстъпи, за да може Агата да затвори големите, тежки двойни
врати. Тъкмо ги бе затворила, когато дръжката на лявата врата започна да
се върти сама.
Софи се намръщи.
— Едва ли се връщат толкова скоро, нали?
Агата погледна озадачено към въртящата се дръжка. Ръцете й все
още бяха на вратата. Тя се отдръпна, а портите се отвориха.
На прага стоеше фигура. За миг Теса видя само, че е висока и
облечена в раирано яке. Агата вдигна глава и каза смаяна:
— О, Боже...
Фигурата помръдна. Блесна светлина, отразена от метал. Агата
изпищя и залитна. Изглеждаше, като че ли се опитва да се отдръпне от
непознатия, но нещо й пречеше.
— Отче, който си на небесата — прошепна Софи, — какво е това?
За миг Теса видя цялата сцена, замръзнала като картина —
отворената врата, механичния автоматон с одраните ръце, в същото сиво,
износено яке. И, Боже, все още с кръвта на Джем, засъхнала в червеникаво-
черно върху посивялата плът, през чиито рани се показваше блестящ
месинг. Една от кървавите ръце бе хванала Агата за китката. Другата
стискаше дълъг, тънък нож. Теса пристъпи напред, но вече бе късно.
Създанието замахна с ножа с умопомрачителна скорост и острието потъна

в гърдите на Агата.

Жената се задави и посегна към оръжието. Парцаливото създание

остана ужасяващо неподвижно, докато тя стискаше дръжката на ножа, а

после с отвратителна лекота издърпа острието и я остави да падне на

пода. Автоматонът дори не видя последното. Той се обърна и излезе

обратно през вратата, от която бе дошъл.

Това извади Софи от вцепенението.

— Агата! — извика тя и се затича към нея. Теса хукна към вратата.

Автоматонът слизаше по стълбите към празния двор. Тя погледна към

него. Защо бе дошъл, защо си тръгваше сега? Нямаше обаче време да

мисли върху това. Тя потърси въжето на сигналната камбана и го дръпна

силно. Звукът проехтя из сградата, след което тя затръшна вратата

обратно, спусна резето и се обърна да помогне на Софи.

Заедно, двете успяха да повдигнат Агата и наполовина да я пренесат,

наполовина завлекат по-навътре, където паднаха на колене. Софи, която

късаше плат от бялата си престилка и го притискаше към раната на Агата,

каза с глас, в който личеше паника.

— Не разбирам, госпожице. Нищо не би трябвало да може да докосне

тази врата. Никой, който няма кръв на ловец на сенки.

Но те имат такава кръв, помисли си Теса, внезапно изпълнена с

ужас. Кръвта на Джем, засъхнала като боя върху металните ръце. Затова

ли чудовището се бе навело над Джем онази нощ, след битката на моста?

Затова ли си бе тръгнало, взело това, което му трябва — кръвта? Това не

означаваше ли, че може да се върне, когато си поиска?

Тя започна да се изправя, но вече бе късно. Резето, което държеше

вратата затворена, се строши със звук като от изстрел и

падна на земята
на две половини. Софи погледна нагоре и отново изкрещя, но не остави
Агата, когато вратата се отвори като прозорец към нощта навън.
Стълбите пред Института вече не бяха празни. Те гъмжаха от
механични изчадия, които се изкачваха по тях с неестествени движения и
безизразни, втренчени лица. Те не бяха като онези, които Теса бе виждала
преди. Някои изглеждаха сглобени толкова набързо, че изобщо нямаха
лица, само метални овали, покрити тук-там с човешка плът. Вместо ръце и
крака, някои имаха части от машини, което бе още по-отвратително.
Единият от автоматоните имаше коса там, където трябваше да е ръката
му, а от ръкава на друг, като пародия на истинска ръка, се подаваше трион.
Теса се изправи и хукна към отворената врата, в отчаян опит да я
затвори. Бе тежка и се движеше мъчително бавно. Зад нея Софи пищеше
безпомощно, а Агата бе притихнала. С последен стон Теса затръшна
вратата...
И отдръпна ръцете си, когато вратата бе изтръгната от пръстите й и
изкъртена от рамката, като откъснат стрък трева. Тя отстъпи назад,
когато автоматонът, сграбчил вратата, я захвърли настрани и пристъпи
напред. Металните му крака кънтяха по каменния под, следван от още
един като него, а после и още един.
Поне дузина от механичните създания тръгнаха към Теса,
протегнали чудовищните си ръце...

Когато Уил и Джем пристигнаха в имението в Хайгейт, луната бе
започнала да изгрява. Хайгейт бе построен в северната част на Лондон и
предлагаше отлична гледка към града, блед на фона на

лунната светлина,

и обвит в мъгла и пушек от въглища, които висяха над него като сребърен

облак. Град на мечтите, плуващ във въздуха, помисли си Уил. Той си

спомни някакъв стих за ужасната красота на Лондон, но нервите му бяха

опънати поради предстоящата битка и не можа да се сети за точните думи.

Къщата бе построена в грузински стил* насред огромен парк.

Опасваше я висока тухлена стена, а полегатият й покрив се виждаше от

улицата. Когато я приближиха, Уил усети да го побиват тръпки, но не бе

изненадан от подобно нещо в Хайгейт. Намираха се близо до това, което

лондончани наричаха Горите на Ямата. По време на Голямата чумна

епидемия, тук бяха захвърляни много трупове. Без да са погребани както

подобава, техните неспокойни духове обитаваха района дори и сега.

Неведнъж Уил бе изпращан тук заради тях.

** Архитектурен стил, популярен във Великобритания между 1720 и*

1840 г. — Бел. прев.

Черна метална порта трябваше да предпазва имението от

натрапници, но отварящата руна на Джем се справи бързо с ключалката.

След като оставиха каретата до портата, двамата ловци на сенки тръгнаха

по виеща се пътека, която ги изведе до входа на къщата. Пътеката бе

обрасла с бурени, а в градината се виждаха останки от малки стопански

сгради и черните стволове на изсъхнали дървета.

Джем се обърна към Уил с трескав поглед:

— Да продължаваме ли?

Уил изтегли серафимската кама от колана си.

— *Израфил* — прошепна той. Оръжието блесна сякаш съдържаше

кондензирана мълния. Серафимските ками горяха тъй ярко, че Уил винаги

очакваше да излъчват и топлина, но остриетата им бяха

студени като лед.

Той си спомни как веднъж Теса му бе казала, че адът е студен. Трябваше да

сдържи странния подтик да се усмихне. Тогава бягаха, за да оцелеят, и от

нея се очакваше да е ужасена. Но вместо това му говореше за Дантевия Ад

с характерния си американски акцент.

— Да — каза той на Джем, — време е.

Те се изкачиха по стъпалата до входа и провериха вратата. Уил

очакваше да е заключено, но не бе така. Вратата се отвори със скърцане. И

двамата с Джем влязоха в къщата. Светлината на серафимските ками

освети вътрешността.

Озоваха се в огромно фоайе. Високите прозорци някога сигурно са

изглеждали великолепно, но сега здрави се редуваха с потрошени. През

подобните на паяжина пукнатини в стъклата се виждаше обраслият с

бурени двор. Мраморният под бе напукан и натрошен, а по него се

виждаха растения, израсли сякаш от самия камък. Пред Уил и Джем се

извисяваше голямо вито стълбище, водещо към потъналия в сенки първи

етаж.

— Нещо не е наред — прошепна Джем, — сякаш никой не е стъпвал

тук от половин век.

Но преди да успее да довърши, в нощния въздух се чу шум.

Косъмчетата на врата на Уил се изправиха, а руните по раменете му

започнаха да пламтят. Някой пееше, ала звукът не бе приятен. Гласът

стигаше тонове, които никое човешко гърло не можеше да възпроизведе.

Над тях кристалните стъкълца на полилея зазвъняха като чаши вино при

наздравица.

— Има някой тук — промърмори Уил в отговор. Без повече приказки

двамата с Джем застанаха гръб в гръб. Джем гледаше отворената врата,

Уил — огромните вити стълби.

На върха им се появи нещо. В началото Уил го видя само като

преливаща сянка от бяло и черно. Но когато сянката започна да слиза,

пеенето се усили. Уил усети да го побиват тръпки. Въпреки ледения

въздух, по тила му изби пот, която се спусна по гърба му.

Той я позна, когато бе слязла наполовина по стълбите. Бе госпожа

Дарк, а високото ѝ костеливо тяло бе облечено в нещо като расо на

монахиня, безформена тъмна роба, която я покриваше от врата до

краката. В едната от ноктестите си ръце носеше угасен фенер. Сама е,

помисли си Уил, но когато тя се спря, Уил осъзна, че бърка. Това, което

носеше, не бе угасен фенер, а отсечената глава на сестра ѝ.

— В името на Ангела! — прошепна Уил. — Джем, виж!

Джем погледна и изруга. Главата на госпожа Блек висеше на кичури

сива коса, които госпожа Дарк стискаше като безценен артефакт. Очите на

главата бяха изцъклени и чисто бели, като сварени яйца. Устата бе зинала,

а по устните имаше засъхнала черна кръв.

Госпожа Дарк спря да пее и се изкикоти като ученичка.

— Ах, вие, палавници такива — рече тя, — да нахлуете в къщата ми

по този начин. Пакостливи ловци на сенки.

— Мислех — каза тихо Джем, — че другата сестра е жива.

— Може би тя я е съживила, за да я обезглави отново — предположи

Уил. — Вижда ми се сложна работа, без особен смисъл, но...

— Нефилими убийци — извика госпожа Дарк, а погледът ѝ се бе

спрял на Уил, — не им е достатъчно да убият сестра ми веднъж, а? Трябва

да се върнете и да ми попречите да ѝ дам втори живот. Имате ли някаква

представа какво е да си напълно сам?

— Повече, отколкото можеш да си представиш — каза сухо

Уил и

видя как Джем го поглежда изненадан.

Глупак, помисли си той. *Не бива да се издаваш така.*

Госпожа Дарк пристъпи от крак на крак.

— Но ти си смъртен. Твоята самота е миг от вечността, една

въздишка на вселената. Аз съм самичка завинаги. — Тя прегърна силно

главата. — Какво значение има това за теб? Убедена съм, че в Лондон се

случват и по-лоши неща, които заслужават вниманието на ловците на

сенки, повече от жалките ми опити да съживя Амелия.

Уил погледна Джем, който сви рамене, очевидно объркан колкото

него. — Вярно е, че некромантията е нарушение според Закона — каза

Джем, — но това важи и за заклинанията за призоваване на демони.

Именно те заслужават нашето спешно внимание.

Госпожа Дарк ги зяпна неразбиращо.

— Заклинания за призоваване на демони?

— Стига си се преструвала. Знаем отлично какви са плановете ти —

каза Уил. — Знаем всичко за автоматоните, за обвързващото заклинание,

за това как служиш на Магистъра, който в момента е притиснат в

скривалището си от Анклава. До сутринта той ще бъде само спомен. Няма

на кого да се осланяш, няма къде да се скриеш.

При тези думи госпожа Дарк видимо пребледня.

— Магистърът? — прошепна тя. — Вие сте го хванали? Но как...

— Точно така — каза Уил, — де Куинси ни се изплъзна веднъж, но

втори път няма да успее. Знаем къде е и...

Но думите му бяха заглушени от кикота на госпожа Дарк. Тя се бе

привела над стълбите и се смееше оглушително. Уил и Джем я гледаха

объркани, докато тя се изправяше. По лицето й се стичаха черни сълзи от

смях.

— Де Куинси да е Магистърът? — извика тя. — Този жалък,

кръвосмучещ позьор? Ах, каква нелепица! Ах, вие, бедни глупаци такива!

18
За трийсет сребърника

Опетни името му тогава, пожертвай още една душа.
Откажи се от още една задача, оскверни още една гора.
Докарай още един триумф на дявола, още печал за ангелите.
Още един грях за човека, още една обида към Бога!
Робърт Браунинг, „Изгубеният предводител"

Теса залитна назад. Зад нея Софи бе коленичила до Агата, а ръцете й
притискаха гърдите на старата жена. Кръвта се бе просмукала в малкото
парцалче под пръстите й, а Агата бе страшно пребледняла и издаваше
хриптящи звуци. Когато отново видя механичните създания, очите й се
разшириха. Опита се да избута Софи настрани с окървавените си ръце, но
Софи, която продължаваше да плаче, се бе вкопчила в старата жена и
отказваше да помръдне.

— Софи! — по стълбите изтрополиха стъпки и Томас нахлу в антрето
пребледнял. В ръката си носеше огромния меч, с който Теса го бе видяла
по-рано. С него бе и Джесамин, с добре познатия слънчобран в ръка. Зад
нея Натаниъл изглеждаше абсолютно ужасен.

— Какво по...

Томас замлъкна, когато видя Софи, Теса и лежащата на пода Агата.

После погледна към вратата. Автоматоните бяха спрели. Стояха
подредени във вестибюла, като кукли, чиито конци са срязани.

Безизразните им лица гледаха напред.

— Агата! — проплака Софи. Възрастната жена лежеше неподвижно с
отпуснати до тялото ръце. Очите й бяха отворени, но невиждащи.

Макар кожата й да настръхваше от самата идея да обърне гръб на

машините, Теса се приведе и постави ръка на рамото на Софи, която

излезе от вцепенението си и започна да издава жални хлипове, като

ударено кученце. Теса дръзна да погледне назад към автоматоните. Все

още бяха неподвижни. Но докога?

— Софи, моля те!

Натаниъл дишаше на пресекулки. Очите му се бяха спрели на

вратата, а лицето му бе тебеширенобяло. Изглеждаше, сякаш не иска нищо

повече от това, просто да се обърне и да побегне. Джесамин го изгледа, а в

очите й се прочете изненада и неодобрение. След това се обърна към

Томас.

— Изправи я на крака — рече тя, — теб ще послуша.

След като погледна Джесамин удивено, Томас се наведе и любезно,

но твърдо, издърпа ръцете на Софи от Агата, а после я изправи на крака.

Тя се притисна към него.

Ръцете й бяха почервенели сякаш идваше от кланица, а престилката

й бе разкъсана и осеяна с петна от кръв.

— Госпожице Лъвлис — каза Томас тихо, докато придържаше Софи

към себе си с ръката, в която не бе мечът, — отведете Софи и госпожица

Грей в Храма...

— Не — долетя провлачен глас иззад Теса, — не съм съгласен. Или

по-скоро съм съгласен донякъде. Можеш да отведеш слугинята, където си

искаш. Но госпожица Грей остава тук. С брат си.

Гласът бе познат. Смразяващо познат. Много бавно Теса се обърна.

Сред замръзналите машини стоеше човек, появил се сякаш от

нищото. Изглеждаше точно толкова обикновен, колкото и преди, макар

сега да не носеше шапка и сивата му коса да бе огряна от магическата

светлина.

Мортмейн.

На лицето му бе разцъфнала усмивка. Ала това не бе добродушната

усмивка от преди малко. Това беше гримаса на задоволство,

предизвикваща ужас и дори погнуса.

— Натаниъл Грей — каза той, — справи се отлично. Трябва да

призная, че вярата ми в теб бе подложена на жестоки изпитания, ала днес

ти компенсира предишните си грешки. Гордея се с теб.

Теса се обърна към брат си, ала Нат сякаш бе забравил, че тя — или

който и да било друг — е там. Той гледаше право към Мортмейн, а на

лицето му бе изписано особено изражение, смес от страхопочитание и

възхищение. Той се втурна напред и мина покрай Теса, която се опита да

го задържи, ала той се отърси от ръката ѝ, сякаш пъдеше муха. Сетне

застана пред Мортмейн и с вопъл падна на колене, стиснал ръце като за

молитва.

— Единственото ми желание — рече той, — е да ви служа, Магистре!

Госпожа Дарк продължаваше да се смее.

— Моля? — попита Джем удивен, повишил глас, за да надвика

оглушителния кикот. — Какво имаш предвид?

Въпреки парцаливия си вид госпожа Дарк изглеждаше почти

триумфираща.

— Де Куинси не е Магистърът — просъска тя, — той е просто една

глупава пиявица, с нищо не превъзхожда останалите. Това, че са ви

заблудили така лесно, означава, че нямате идея нито кой е Магистърът,

нито с какво си имате работа. Вие, малки ловци такива, сте мъртви. Просто

още не сте го разбрали.

Всичко това дойде много на Уил. С ръмжене той се заизкачва по

стълбите с насочена напред серафимска кама. Джем му извика да спре, но
твърде късно. Госпожа Дарк, оголила зъби като съскаща кобра, хвърли
отрязаната глава на сестра си по Уил. С вик на погнуса той отскочи
настрани и тя се възползва от това, за да се спусне покрай него надолу по
стълбите и през оформения като рамка свод на западната част на фоайето,
потъвайки в сенките, лежащи отвъд него.
Главата на госпожа Блек се търкулна няколко стъпала и спря до
върха на ботуша на Уил. Той погледна надолу и направи гримаса. Един от
клепачите й бе затворен, а езикът й, сив и изсъхнал, висеше от устата,
сякаш се плезеше на целия свят.
— Ще повърна — каза той.
— Нямаме време за това — отговори му Джем, — хайде...
И той се спусна през свода подир госпожа Дарк. След като побутна с
погнуса отрязаната глава с върха на ботуша си, Уил последва своя приятел
тичешком.

— Магистърът? — повтори Теса замаяно. — Но това бе невъзможно.
Де Куинси бе Магистърът. Онези създания на моста казаха, че му служат.
Нат каза...
Тя погледна към брат си.
— Нат?
Това се оказа грешка. Погледът на Мортмейн се спря върху Теса и
той се ухили.
— Хванете превръщенката — нареди той на механичните същества
— и не я пускайте.
— Нат! — извика Теса, но брат й дори не я погледна. Внезапно
съживени, съществата се спуснаха към Теса.
Едно от тях я хвана, а металните му ръце се сключиха около тялото й

като менгеме. Дъхът й секна.

Мортмейн се ухили.

— Не съдете брат си твърде строго, госпожице Грей. Той се оказа по-

умен, отколкото предполагах. Негова бе идеята да подмамим младите

Карстерс и Херондейл навън с някаква нелепа история, така че спокойно

да мога да вляза.

— Какво става тук? — гласът на Джесамин потрепери, докато

погледът й обхождаше Нат, Теса и Мортмейн. — Нищо не разбирам. Кой е

този човек, Нат? Защо си коленичил пред него?

— Той е Магистърът — каза Нат, — ще постъпиш мъдро, ако

последваш примера ми.

Джесамин зяпна невярващо.

— Това ли е де Куинси?

Очите на Нат проблеснаха.

— Де Куинси е паун и слуга. Той се подчинява на Магистъра, чиято

истинска самоличност малцина знаят, ала аз съм един от избраните, от

любимците.

Джесамин изсумтя.

— Избран да пълзи в краката му, а?

Очите на Нат блеснаха отново и той се изправи на крака. Изкрещя

нещо на Джесамин, но Теса едва го чуваше. Металният автоматон бе

стегнал хватката си до такава степен, че тя едва дишаше. Пред очите й

заплуваха тъмни петна. Смътно чуваше как Мортмейн крещи на

създанието да охлаби хватката си, но то не се подчини. Тя задраска по

металните му ръце с отслабващи пръсти, едва усещайки как нещо около

гърлото й пърха като птица или пеперуда. Верижката около врата й

пулсираше и трептеше. Тя погледна надолу със замъглени очи и изумена

видя как мъничкият ангел с часовников механизъм се появява изпод

яката й. Той се издигна нагоре и издърпа верижката над

главата й. Очите
му светеха, докато летеше. За пръв път, откакто бе разперил криле, Теса
видя, че всяко от тях е заострено и блестящо. Докато тя гледаше
невярващо, ангелът се спусна като стършел и преряза главата на
автоматона с криле, минавайки през месинг и метал, като предизвика
дъжд от искри.
Искрите зажилиха врата на Теса, но тя почти не усети болка.
Хватката на създанието се отпусна и тя се отскубна от него, а то залитна и
започна да се върти, като махаше на сляпо с ръце. По някакъв начин й
напомни за един скеч, който бе гледала, за вбесен джентълмен на
градинско парти, нападнат от пчели. Мортмейн, който забеляза с известно
закъснение какво става, изкрещя и другите създания се втурнаха към
Теса. Тя се огледа уплашено наоколо, но малкият ангел не се виждаше
никакъв.
— Теса! Махни се оттук!
Една хладна малка ръка я хвана за китката. Беше Джесамин, която я
теглеше назад, а пусналият Софи Томас застана пред нея. Джесамин
избута Теса зад себе си, към стълбите на антрето и пристъпи напред,
въртейки слънчобрана си. Лицето й бе изпълнено с решителност. Томас
нанесе първия удар. Той замахна напред с меча и посече гърдите на
съществото, което пристъпваше към него с протегнати ръце.
Изкуственият човек залитна назад и изсвистя силно, а от гърдите му
захвърчаха червени искри като кръв. Джесамин се засмя при тази гледка и
завъртя слънчобрана около себе си. Острите му краища посякоха краката
на две от съществата, които се търкулнаха и започнаха да се мятат като

риби на сухо.

Мортмейн изглеждаше отегчен.

— О, мили Боже. Ти... — той щракна с пръсти към един автоматон,

който имаше нещо като метална туба, прикачена към дясната си китка. —

Отърви се от нея. Тя е ловец на сенки.

Създанието рязко вдигна ръка. От тубата лумна червен пламък. Той

удари Джесамин право в гърдите и я претърколи назад. Слънчобранът се

изплъзна от ръката й, когато тя падна на земята. Тялото й потръпна, а

очите й се изцъклиха.

Натаниъл, застанал зад Мортмейн, се изсмя.

Теса усети прилив на омраза, стряскаща със силата си. Искаше да се

хвърли към Нат и да издере лицето му, да го зарита, докато запищи.

Знаеше, че няма да е трудно. Той се плашеше от болката. Тя тръгна напред,

но създанията, след като се бяха справили с Джесамин, отново насочиха

вниманието си към нея. Томас, с коса, залепнала по лицето от пот и с

разкъсана риза, разкриваща дълга кървава драскотина, застана пред нея.

Въртеше майсторски меча, с широки махове. Бе трудно да се повярва как

създанията не са се разпаднали на части в краката му, но издръжливостта

им бе невероятна. Томас се обърна и я погледна с отчаян поглед.

— Госпожице Грей! Вземете Софи със себе си и бягайте!

Теса се поколеба. Не искаше да бяга. Искаше да остане в битката. Но

Софи се бе свила зад нея, а в очите й се четеше ужас.

— Софи! — извика Томас и Теса разбра какво се крие в гласа му,

разбра, че е била права за чувствата му към нея. — Към Храма! Вървете!

— Не! — изкрещя Мортмейн и отново се обърна към механичното

създание, което бе нападнало Джесамин. То надигна ръка, а

Теса хвана

Софи за китката и я задърпа по стълбите. Нова струя червен огън заля

стената зад нея, като опърли камъка. Теса изпищя, но не забави ход, като

продължи да дърпа Софи по витото стълбище.

Мирисът на пушек и смърт се стелеше зад тях.

Уил се втурна през входа, който разделяше фоайето от стаята, след

което спря. Джем бе вече там и се оглеждаше удивен. В стаята нямаше друг

изход, освен този, през който бяха влезли. Госпожа Дарк не се виждаше

никъде.

Стаята обаче далеч не бе празна. Вероятно някога е била гостна, тъй

като огромни портрети украсяваха стените, макар сега да бяха накъсани

до неузнаваемост. Над тях висеше огромен кристален полилей, потънал в

гъсти сиви паяжини, които висяха във въздуха като дантелени завеси.

Вероятно някога под него се бе намирала голяма маса. Сега обаче висеше

над гол мраморен под, украсен с различни знаци, използвани в

некромантията — петоъгълна звезда в кръг, намиращ се в квадрат. Вътре

в пентаграмата имаше ужасяваща каменна статуя, изобразяваща уродлив

демон с изкривени крайници и ноктести лапи. От главата му се издигаха

рога. Навсякъде в стаята се виждаха следи от използване на черна магия

— кости и пера, парчета кожа, локвички кръв, които бълбукаха като

някакво тъмно шампанско. Отстрани имаше празни клетки, а на ниска

маса бяха разпръснати различни кървави ножове и каменни купи, пълни с

неприятни на вид черни течности.

В празното пространство между лъчите на пентаграмата имаше

руни. Уил получаваше главоболие, като гледаше към тях. Те бяха пълна

противоположност на руните в Сивата книга, които означаваха слава и

мир. Тези бяха некромантски символи, нашепващи за разруха и смърт.

— Джем — каза Уил, — това не е подготовка за обвързващо

заклинание. Това си е чиста некромантия.

— Ами тя се е опитвала да върне сестра си, нали сама каза?

— Да. Но не е правила нищо друго — в ума на Уил се появи ужасно

подозрение, — при това опитът й не е бил много успешен. Не съм убеден,

че тук има нещо, което да ни заплашва по някакъв начин.

Джем не отговори. Вниманието му бе привлечено от нещо в стаята.

— Там има котка — прошепна той и посочи мястото, — в една от

клетките.

Уил погледна в посоката, към която сочеше приятелят му. Наистина,

в една от заключените клетки до стената се бе наежила сива котка.

— И?

— Още е жива.

— Това е просто котка, Джеймс. Имаме си по-големи проблеми...

Но Джем вече отиваше натам. Той хвана клетката на животното и я

повдигна, като я задържа на нивото на очите си. Котката приличаше на

сива персийка, със сплескана муцунка и жълти очички, които гледаха

Джем лошо. Внезапно тя изви гръб и шумно изсъска. Очите й не изпускаха

пентаграмата. Джем погледна нагоре и зяпна.

— Уил — извика той, — виж!

Статуята в центъра на пентаграмата бе помръднала. Вместо да

остане свита, се бе изправила. Очите й горяха със серен блясък. Чак когато

трите реда усти се ухилиха Уил видя, че създанието не е каменно, а само

плътта му изглежда така.

Намираше се пред демон.

Уил отскочи назад и инстинктивно хвърли Израфил, без да очаква

това да помогне. И наистина не помогна. След като доближи пентаграмата,

острието се удари в невидима стена и падна на мраморния под. Демонът в

пентаграмата се изкикоти.

— Нападате ме тук? — попита той с висок, писклив глас. — Може да

доведете цялата армия на Рая и това няма да ви помогне с нищо! Няма

ангел, който да може да пробие този кръг!

— Госпожа Дарк — процеди през зъби Уил.

— Сега ме разпознахте, нали? Е, никой не е твърдял, че ловците на

сенки са особено умни — демонът оголи зеленикавите си зъби. — Това е

истинският ми вид. Неприятна изненада за вас, предполагам.

— Всъщност смятам, че има известно подобрение — отвърна Уил. —

И преди не бе особено хубава, но поне рогата внасят нотка на драматизъм.

— Какво си ти, тогава? — попита Джем, като остави клетката с

котката на пода. — Мислех, че със сестра ти сте магьосници.

— Сестра ми беше магьосница — изсъска създанието, което някога

бе било госпожа Дарк, — аз съм чистокръвен демон. Ейдолон,

превръщенец като скъпоценната ви Теса. За разлика от нея обаче не мога

да стана това, в което се превръщам. Не мога да докосвам ума на живите и

мъртвите. Затова Магистърът не ме искаше.

В гласа на създанието прозвуча обида.

— Той ме нае да я обуча, скъпоценното му протеже. Мен и сестра ми.

Знаехме как става превъплъщението. Научихме я. А тя никога не ни

благодари.

— Това сигурно те е обидило — каза Джем с най-успокояващия си

глас. Уил отвори уста, но като видя предупредителния поглед на Джем,

отново я затвори. — Да видиш как Теса получава това, което ти желаеш и

не го оценява.

— Тя така и не разбра каква чест й се оказва. Каква слава й е

отредена — жълтите очи на създанието горяха. — Когато избяга, яростта

на Магистъра се стовари върху нас. Той обяви награда за главите ни.

Това стресна Джем. Или поне така изглеждаше отстрани.

— Значи де Куинси ви е искал мъртви?

— Колко пъти да ви повтарям, че де Куинси не е Магистъра!

Магистърът е... — демонът изръмжа. — Опита се да ме измамиш, малки

ловецо, но няма да се получи.

Джем сви рамене.

— Не можеш да останеш тук завинаги. Накрая останалите от Анклава

ще дойдат. Ще изчакаме докато изнемощееш от глад и после ще си наша.

Сама знаеш как се отнася Клейвът с онези, които нарушават закона.

Госпожа Дарк просъска.

— Той може да ме е изоставил — каза тя, — ала все пак се боя от

Магистъра повече, отколкото от вас или вашия Анклав.

Или вашия Анклав. Значи наистина се боеше, помисли си Уил. Това,

което Джем й бе казал, бе вярно и тя трябваше да се изплаши, но това не

стана. Опитът на Уил подсказваше, че когато някой, който трябва да е

уплашен, не е, причината рядко е смелост. Обикновено означаваше, че

знае нещо, което ти не знаеш.

— Щом няма да ни кажеш кой е Магистърът — рече Уил с твърда

нотка в гласа, — може би ще успееш да ни отговориш на един прост

въпрос. Аксел Мортмейн ли е Магистърът?

Демонът зави, сетне постави лапи на устата си и се сви на земята.

Очите му горяха.

— Магистърът. Той ще помисли, че съм ви казала. Сега вече никога

няма да ми прости...

— Мортмейн? Но той ни предупреди... — Джем замълча. — Разбирам.

Бе пребледнял като платно. Уил знаеше, че мислите му следват

същия път, по който вървяха и неговите. Вероятно щеше да се сети пръв

— Уил предполагаше, че Джем всъщност е по-умният от двамата, но за

разлика от него, той рядко подозираше хората в най-лошото.

— Мортмейн ни излъга за Сестрите на мрака и обвързващото

заклинание — продължи Джем, мислейки на глас. — Всъщност Мортмейн

каза на Шарлот, че де Куинси е Магистърът. Ако не бе той, никога нямаше

да заподозрем вампира. Но защо?

— Де Куинси е нещастник — излая госпожа Дарк, все още свита в

пентаграмата. Явно бе решила, че повече няма нужда да крие каквото и да

било. — Той отказваше да се подчини на Мортмейн, искаше самият той да

стане Магистър. Такова поведение се наказва.

Погледът на Уил срещна този на Джем. Можеше да каже, че и

двамата си мислят едно и също.

— Мортмейн е надушил възможността да хвърли подозрение върху

свой съперник — каза Джем, — затова е избрал де Куинси.

— Вероятно той е скрил плановете за автоматоните в библиотеката

на де Куинси — съгласи се Уил. — Де Куинси така и не призна да са негови.

Дори не ги разпозна, когато Шарлот ги размаха пред него. Мортмейн е

наредил на автоматоните си да кажат, че работят за вампира. Вероятно

той е сложил печата на де Куинси върху гърдите на механичното момиче

и я е оставил в Къщата на мрака, за да я намерим. За да отклони

подозренията от себе си.

— Но Мортмейн не е единственият, споменал де Куинси — каза

Джем с натежал глас, — не забравяй брата на Теса, Уил.

Натаниъл Грей.

Когато двама души лъжат за едно и също...

— Те работят заедно — довърши Уил. За момент почувства някакво

удовлетворение, но то бързо угасна. Не бе харесал Нат Грей, мразеше

начина, по който Теса се отнасяше с него, като че е безгрешен. Презираше

се за собствената си ревност. Сега знаеше, че е бил прав да смята Нат за

негоден. Но каква бе цената за това?

Госпожа Дарк се изсмя, високо и пискливо.

— Нат Грей — изплю тя името, — кучето на Магистъра. Той продаде

сестра си на Мортмейн, знаете ли? За шепа сребро. За да задоволи

собствената си суета. Аз никога не бих се отнесла така със сестра си. А вие

казвате, че демоните сме зли! Че хората имат нужда от защита срещу нас!

И избухна в смях.

Уил не ѝ обърна внимание. Умът му трескаво работеше. Мили Боже,

цялата история на Натаниъл за де Куинси е била лъжа, с която да изпрати

Клейва за зелен хайвер. Но защо Мортмейн се бе появил толкова скоро,

след като бяха тръгнали? *За да се отърве от мен и Джем*, заключи мрачно

Уил. Нат не е допускал, че двамата няма да отидат с Шарлот и Хенри.

Трябвало е да измисли нещо бързо. И така се бе появил Мортмейн с

поредната си лъжа. Нат бе работил с него от самото начало.

И сега Теса бе в Института. С него. На Уил му прилоша. Искаше да се

обърне назад, да хукне към Института и да заблъска главата на Натаниъл

в някоя стена. Само годините обучение и страха за Хенри и Шарлот го

накараха да не хукне веднага.

Уил се извъртя към госпожа Дарк.

— Какъв е планът му? Какво ще намери Анклава на площад

Карлтън? Сигурна смърт? Отговори ми! — извика той. От

страх гласът му

потрепери. — Или, в името на Ангела, ще направя така, че Клейвът да те

изтезава, докато умреш. Какъв е планът му за тях?

Жълтите очи на госпожа Дарк блеснаха.

— Каква е целта на Магистъра? — изсъска тя. — Какво го

интересува? Какво винаги го е интересувало? Той презира нефилимите, но

какво желае?

— Теса! — веднага отговори Джем. — Но тя е в безопасност в

Института, дори проклетата му механична армия не е способна да нахлуе

там. Дори без нас...

Госпожа Дарк го прекъсна мазно:

— Веднъж, когато все още бях приближена на Магистъра, той ми

спомена, че има план, с който да завладее Института. Смяташе да намаже

ръцете на механичните си създания с кръв от ловец на сенки и това да им

позволи да отворят вратите.

— Кръв от ловец? — повтори Уил. — Но...

— Уил — Джем вдигна ръце към гърдите си, там, където

механичното създание го бе одрало на стълбите пред Института. — Моята

кръв.

За момент Уил остана напълно неподвижен, втренчен в приятеля си.

После, без да продума, се обърна и хукна към гостната. Джем грабна

клетката с котката и го последва. Но когато приближиха вратите, те се

затръшнаха пред тях и Уил трябваше да спре внезапно. Той се обърна

объркан към Джем.

В пентаграмата си госпожа Дарк се заливаше от смях.

— Нефилими — процеди тя, докато се кикотеше, — глупавички

нефилими. Къде ви е ангелът сега?

Изведнъж по стените плъзнаха огромни пламъци, които подпалиха

завесите, покриващи прозорците, и се спуснаха по краищата на пода.

Пламъците горяха в странен синьо-зеленикав цвят, а

миризмата им бе
плътна и отвратителна — смрадта на демон. В клетката си котката бе
полудяла и се мяташе към решетките с отчаяно мяукане.
Уил изтегли една серафимска кама от колана си и извика:
— *Анаел*! — от острието грейна светлина, но госпожа Дарк само се
изсмя.
— Когато Магистърът види овъглените ви трупове — извика тя, —
ще ми прости! И тогава ще ме приеме обратно при себе си!
Смехът й се извиси, висок и ужасен. Стаята вече се бе изпълнила с
дим. Джем, закрил уста с ръкава си, извика към Уил, кашляйки:
— Убий я. Убий я и огънят ще загасне.
Уил, стиснал дръжката на Анаел, изръмжа:
— Не мислиш ли, че щях да го направя, ако можех. Тя е в
пентаграмата.
— Знам — очите на Джем намекваха нещо. — Уил, срежи го.
И понеже това бе Джем, Уил разбра какво има предвид, без да му
обясняват. Той се завъртя към пентаграмата, надигна бляскавия Анаел,
прицели се и хвърли острието — но не към демона, а нагоре, към дебелата
метална верига, която придържаше огромния полилей. Острието мина
през стоманата като нож през хартия, чу се звук като от разцепване.
Демонът имаше време само колкото да изкрещи, преди огромният
полилей да се спусне като гигантска огнена топка от разтопен метал и
натрошено стъкло. Уил закри очите си с ръце, когато навсякъде около тях
захвърчаха парченца кристали. Подът се разтърси като от земетресение.
Когато всичко притихна, отвори очи. Полилеят лежеше като някакъв
огромен разрушен кораб на дъното на морето. В стаята се стелеше пушек,
а от купчината натрошени стъкла и метал се стичаше зеленикава кръв...

Джем бе прав. Пламъците бяха угаснали. Самият той все още
стискаше дръжката на котешката клетка и зяпаше останките. Косата му бе
станала още по-бяла от прахта, а бузите му бяха изцапани с пепел.

— Добра работа, Уилям — каза той.

Уил дори не му отговори. Нямаше време. Той се хвърли към вратите,
които този път отвори лесно и широко, и побягна навън.

Теса и Софи изкачваха тичешком стълбите в Института, когато Софи
извика:

— Тук! Тази врата!

Теса я отвори и се втурна по коридора. Софи издърпа китката си от
хватката на Теса, завъртя се и затръшна вратата зад себе си, след което
спусна резето. След това се отпусна за момент. Дишаше тежко, а от очите й
се стичаха сълзи.

— Госпожица Джесамин — прошепна тя, — мислите ли...

— Не зная — отговори Теса, — но чу Томас. Трябва да стигнем Храма,
Софи. Там ще сме в безопасност.

А и Томас иска да е сигурен, че ще си добре.

— Трябва да ми покажеш къде е. Не мога да намеря пътя сама.

Софи кимна бавно и се изправи. Притихнала, тя поведе Теса през
криволичещи коридори, докато не стигнаха онзи, който помнеше от
нощта, в която бе видяла Камила. След като взе една лампа от стената,
Софи я запали и двете забързаха, докато най-после не стигнаха големите
железни врати със знаците „С". Застанала пред вратата, Софи постави ръка
на устата си.

— Ключът! — прошепна тя. — Забравих проклетия... простете езика
ми, госпожице, ключ!

Теса усети в нея да се надига яд, но го потисна. Софи бе видяла как

нейна приятелка умира в ръцете й. Не можеше да бъде упрекната, че е
забравила някакъв ключ.
— Знаеш ли къде е?
Софи кимна.
— Отивам да го взема. Вие стойте тук, госпожице.
Тя забърза по коридора. Теса я гледаше, докато белите й шапка и
ръкави не изчезнаха в сенките и тя остана сама в мрака. Единствената
светлина в коридора идваше от осветлението, което се процеждаше изпод
вратата на Храма. Тя се притисна до стената, сякаш искаше да изчезне,
докато сенките не се сгъстиха около нея. Продължаваше да вижда кръвта,
изтичаща от гърдите на Агата, и полепваща по ръцете на Софи, чуваше
смеха на Нат, докато Джесамин падаше…
Смехът прозвуча отново, остър като шума на натрошено стъкло,
прокрадващ се от сенките зад нея.
Теса се завъртя, като застана с гръб към вратите на Храма. Убедена
бе, че си въобразява разни неща. Но в коридора, там, където допреди миг
бе пусто, сега стоеше някой. Някой със светла коса и усмивка, разцъфнала
на лицето. Някой с дълъг, тънък нож в дясната си ръка.
Нат.
— Моята Теси — каза той, — това бе много впечатляващо. Не съм си
и представял, че със слугинята можете да припкате толкова бързо — той
завъртя ножа в ръката си. — За твое нещастие, моят господар ме дари с
някои… сили. Мога да се движа по-бързо, отколкото си мислиш. — Той се
усмихна самодоволно. — Вероятно доста бързо, ако съдим по това колко
бързо те настигнах.
— Нат — гласът на Теса потрепери, — все още не е късно. Можеш да
спреш всичко това.

— Кое, миличка? — Нат я погледна право в очите, за пръв път,

откакто бе коленичил пред Мортмейн. — Да спра да трупам невероятна

сила и безценни познания? Да се откажа от позицията си на любимец на

най-могъщия човек в Лондон? Трябва да съм глупак, за да го направя,

сестрице.

— Любимец? Къде беше господарят ти, когато де Куинси се готвеше

да излочи кръвта ти?

— Бях го разочаровал — каза Нат, — ти също. Ти избяга от Сестрите

на мрака, след като знаеше какво ще ми струва това. Сестринската ти обич

се оказа крехка, Теси.

— Нат, оставих Сестрите на мрака да ме измъчват заради теб.

Направих всичко заради теб. А ти… ме остави да повярвам, че де Куинси е

Магистърът. Всичко, което каза, че е сторено от де Куинси, всъщност е

дело на Мортмейн, нали? Той е този, който е поискал да дойда тук. Той е

наел Сестрите на мрака. Цялата история за де Куинси е била примамка, с

която да изкараш Анклава от Института.

Нат продължи да се хили, доволен от себе си.

— Късно се сети. Както казваше леля Хариет — след дъжд качулка.

— И какво ще намери Анклавът на адреса, за който каза, че е

скривалището на де Куинси? Нищо? Изоставена къща? Изгоряла руина? —

тя започна да отстъпва от него, докато гърбът й не опря в студените

железни врати.

Нат я последва. Очите му блестяха като острието в ръката му.

— О, съвсем не. Затова казах истината. Анклавът не бива да узнае, че

е бил пратен за зелен хайвер, нали? По-добре да ги държа ангажирани. А

малкото скривалище на де Куинси със сигурност ще ги ангажира — той

сви рамене. — Всъщност ти ми даде идеята да стоваря цялата вина върху

вампира, знаеш ли. След станалото онази нощ той и без това бе мъртъв.

Нефилимите го бяха набелязали, което го правеше безполезен за

Мортмейн. Но да пратя Анклава да го очисти — кажи ми, не е ли това с

един удар два заека? Планът ми бе доста умен, трябва да си го призная.

Той се хвали, помисли си Теса отвратена. Бе горд със себе си. Голяма

част от нея искаше да го заплюе в лицето, но знаеше, че трябва да го кара

да говори, за да си спечели време да се измъкне.

— Успя да ни заблудиш — каза тя, мразейки се. — Каква част от

историята ти е вярна и каква лъжа?

— Ако наистина искаш да узнаеш, трябва да ти кажа, че голяма част е

истина. Най-добрите лъжи са базирани поне отчасти върху истината —

изфука се той. — Дойдох в Лондон с надеждата да изнудвам Мортмейн със

знанието си за неговите окултни занимания. Но на него всъщност не му

пукаше. Той искаше да ме види, понеже не бе сигурен. Нямаше представа

дали съм първото или второто дете на родителите ни. Мислеше, че съм аз

— той се ухили. — Бе адски доволен, като разбра, че не съм. Искаше

момиче.

— Но защо? Какво иска от мен?

Нат сви рамене.

— Не знам. А и не ме интересува. Каза ми, че ако те предам в ръцете

му и ти се окажеш това, на което се надява, ще ме направи свой помощник.

След като ти избяга, той ме остави на де Куинси за наказание. После,

когато ти ме доведе тук, в сърцето на крепостта на нефилимите, получих

втори шанс да предложа на Магистъра това, което преди не бях успял.

— Ти си се свързал с него? — на Теса й прилоша. — Съобщил си му,

че си тук? Че искаш да ни предадеш? Но ти можеше да останеш! Щеше да

си в безопасност!

— И щях да съм обикновен, най-обикновен човечец, слаб и достоен

за съжаление. Но като помощник на Мортмейн ще седя от дясната му

страна, когато той завладее Британската империя.

— Ти си луд — каза Теса. — Всичко това е нелепо.

— Уверявам те, че не е. Догодина по това време Мортмейн ще се

разполага в Бъкингамския дворец. Цялата империя ще бъде в краката му.

— Но ти няма да си до него. Видях как те гледа. Ти не си никакъв

помощник, просто инструмент, който използва. Когато получи това, което

иска, ще те захвърли като непотребна вещ.

Ръката на Нат, с която стискаше ножа, побеля.

— Не е вярно.

— Вярно е — отвърна Теса. — Леля винаги казваше, че си прекалено

доверчив. Затова и си толкова слаб на хазарт, Нат. Лъжеш безобразно, но

самият ти не можеш да разбереш кога те мамят. Леля казваше...

— Леля Хариет — изсмя се тихо Нат, — колко тъжно, че почина. —

След това се ухили. — Не намираш ли за малко странен факта, че ви

изпратих кутия шоколадови бонбони? Нещо, което бях сигурен, че няма да

опиташ. Но пък знаех, че тя ще ги изяде.

Вълна от гадене заля Теса, все едно Нат въртеше ножа в

стомаха й.

— Нат... не би могъл... леля Хариет те обичаше!

— Нямаш представа какво бих могъл, Теси. Никаква! — той говореше

бързо, като болен от треска. — Смяташ ме за глупак. Глупавият брат,

който трябва да защитаваш от света. Толкова лесно надхитрян и

използван. Чувал съм как ме обсъждате с леля. Знаех, че и двете смятате,

че не ставам за нищо. Че няма да имате повод да се гордеете с мен. Но сега

това се промени. Промени се — извика той, без да осъзнава иронията в

думите си.

— Станал си убиец. Мислиш ли, че това ме изпълва с гордост? Срам

ме е, че сме роднини.

— Роднини? Та ти дори не си човек, а някакво... нещо. Нямам нищо

общо с теб. Откакто Мортмейн ми каза какво си, за мен не съществуваш. Аз

нямам сестра.

— Тогава защо продължаваш да ме наричаш Теси? — попита Теса

толкова тихо, че самата тя едва се чуваше.

За миг той я изгледа напълно объркан. И когато тя отвърна на

погледа на брат си — брат си, за когото смяташе, че е всичко, останало й

на този свят, — Теса помисли, че няма човешко сърце, което да издържи

на такова предателство. Зад гърба на Нат нещо помръдна. Теса се зачуди

дали не й се привижда, дали няма да припадне.

— Не те наричам така — каза той. Звучеше объркан, почти изгубен.

Обзе я чувство на непоносима тъга.

— Ти си ми брат, Нат. Винаги ще бъдеш.

Очите му се присвиха. За миг Теса си помисли, че се е вслушал в

думите й. Че ще преосмисли нещата.

— Когато принадлежиш на Мортмейн — каза той, — аз също ще

стана негов завинаги. Защото направих това възможно.

Сърцето й се сви. Нещото зад рамото на Нат отново помръдна. Беше

истинско, реши Теса. Не плод на въображението й. Зад Нат имаше нещо,

което приближаваше и двамата. Тя отвори уста, след което я затвори.

Софи, помисли си. Надяваше се, че тя ще е достатъчно разумна да побегне,

преди Нат да я нападне с ножа.

— Хайде, идвай — каза той на Теса, — не е нужно да правим това по

трудния начин. Магистърът няма да те нарани...

— Не можеш да си сигурен — рече Теса. Фигурата бе почти зад гърба

на Нат. Носеше нещо бледо и трептящо в ръка. Теса си наложи да задържи

погледа си върху лицето на Нат.

— Сигурен съм — каза той нетърпеливо, — не съм глупак, Теса...

И тогава фигурата нападна. Бледият, премигващ предмет се извиси

над главата на Нат и се стовари с огромна сила върху главата му. Той

залитна напред и се просна на земята. Оръжието се изплъзна от ръката му

и падна на килима. Бледорусата му коса се изцапа с кръв.

Теса погледна нагоре. В сумрака различи Джесамин, а на лицето й бе

изписано свирепо изражение. Все още стискаше останките от счупената

лампа в лявата си ръка.

— Глупак може би не — тя подритна Нат с крак, — но определено

това не бе най-бляскавият ти миг.

Теса продължи да я гледа с широко отворени очи.

— Джесамин?

Джесамин погледна към Теса. Дрехата й бе скъсана около врата,

фибите бяха изпадали от косата й, а на дясната си буза имаше ярка синина.

Тя захвърли лампата, която едва не удари Нат отново по главата и каза:

— Добре се чувствам, ако зяпането е заради това. Все пак той

не

търсеше мен.

— Госпожице Грей! Госпожице Лъвлис! — това бе Софи, останала без

дъх от тичането по стълбите. В едната си ръка стискаше тънкия ключ за

Храма. Когато стигна края на коридора и видя Нат, зяпна изненадано.

— Той добре ли е?

— На кого му пука? — излая Джесамин, която се наведе, за да вземе

ножа, изпуснат от Нат. — След всички лъжи, които ми наговори! Той ме

измами! Аз мислех, че... — тя цялата се изчерви, — но това вече няма

значение.

Изправи се и се завъртя към Софи, вирнала брадичка.

— Не стой така зяпнала, Софи. Пусни ни в Храма преди още нещо

богопротивно да се появи и да се опита да ни убие.

Уил изскочи пред стълбите на имението, а Джем го следваше плътно.

Моравата пред тях бе огряна от луната, а каретата бе където я бяха

оставили. Джем бе облекчен да види, че конете не са се уплашили, въпреки

целия шум, макар да предполагаше, че принадлежащите на ловци на сенки

Балиос и Ксантос са виждали и по-лоши неща.

— Уил — Джем спря зад приятеля си, мъчейки се да скрие нуждата

от почивка и глътка въздух, — трябва да се върнем в Института колкото

се може по-скоро.

— По този въпрос две мнения няма — Уил погледна Джем

внимателно. Джем се зачуди дали лицето му е така поаленяло, колкото се

опасяваше. Лекарството, което бе взел преди да напуснат Института,

губеше ефект по-бързо, отколкото трябва. Друг път това би го ужасило, но

сега отхвърли мисълта от ума си.

— Според теб Мортмейн очаквал ли е да убием госпожа

Дарк? —

попита той, повече защото имаше нужда от още няколко глътки въздух,

преди да се качи в каретата, отколкото защото считаше въпроса за важен.

Уил бе разкопчал якето си и бърникаше в един от джобовете.

— Предполагам — отговори той разсеяно, — или по-вероятно,

надявал се е да се избием взаимно. Това щеше да е идеално за него.

Очевидно иска де Куинси мъртъв и е решил да ползва нефилимите като

банда лични убийци. — Уил изтегли сгъваем нож от вътрешния си джоб и

го погледна доволно.

— Един кон — рече той, — е много по-бърз от карета.

Джем стисна клетката, която държеше, по-силно. Сивата котка

наблюдаваше всичко с любопитни жълти очи.

— Моля те, не ми казвай, че ще направиш това, което мисля, че ще

направиш, Уил.

Уил отвори ножа и се запъти към конете.

— Няма време за губене, Джеймс. А Ксантос може да тегли каретата и

сам, ако само ти си в нея.

Джем тръгна подире му, но тежката клетка, както и собственото му

изтощение, го забавиха.

— Какво смяташ да правиш с този нож? Нали няма да колиш конете?

— Не, естествено — Уил вдигна острието и започна да реже хамута,

придържащи Балиос, любимият му жребец.

— А — каза Джем, — виждам. Ще отлетиш на коня, подобно на Дик

Търпин* и ще ме оставиш тук. Да не си полудял?

** Екзекутиран английски конекрадец, превърнат от по-късни литературни произведения в герой. — Бел. прев.*

— Някой трябва да се погрижи за котето.

Хамутът падна и Уил се метна на Балиос.

— Но Уил — вече сериозно притеснен, Джем остави клетката на

земята, — не можеш.

Но бе твърде късно. Уил удари коня с пети. Балиос се изправи и
изцвили, а Уил се притисна до него — Джем можеше да се закълне, че е
ухилен — и след това конят препусна към портите. След миг той и ездачът
му се скриха от поглед.

19
Бодицея

От първия си дъх тя принадлежи ми.
Моя е по право, от раждането до смъртта.
Моя, моя — тъй заклеха се бащите ни.
Алфред Тенисън, „Maud"

Теса се огледа неспокойно, след като вратите на Храма се затвориха
зад гърба й. Помещението бе по-тъмно, отколкото по време на срещата й с
Камила. Големите свещници бяха празни, само магическите светлини
премигваха от стената. Статуята на ангела продължаваше да рони
несекващи сълзи във фонтана. Въздухът в стаята бе леденостуден и тя
потрепери.

Софи, която бе пъхнала ключа обратно в джоба си, изглеждаше
толкова нервна, колкото и Теса.

— Ето ни тук — каза тя. — Толкова е студено.

— Е, убедена съм, че едва ли ще останем тук задълго — рече
Джесамин. Все още държеше ножа на Нат в ръка. Острието му
проблясваше. — Някой ще дойде да ни спаси. Уил или Шарлот...

— И ще намери Института пълен с механични чудовища, а също и
Мортмейн — напомни й Теса и потрепери. — Не мисля, че ще е толкова
просто, колкото го описваш.

Джесамин я погледна със студените си тъмни очи.

— Е, не се дръж сякаш вината е моят. Ако не беше ти, нямаше да се
забъркаме в тази каша.

Софи бе застанала до огромните колони. Изглеждаше много мъничка, но гласът ѝ отекна в каменните стени.

— Това не бе никак мило, госпожице.

Джесамин приседна на крайчеца на фонтана, сетне смръщена се изправи на крака. Тя нервно приглади краищата на роклята си, които се бяха навлажнили.

— Може би не е мило, но е вярно. Магистърът е тук само заради Теса.

— Казах на Шарлот, че проблемът е в мен — тихо рече Теса, — казах ѝ да ме отпрати, но тя не пожела.

Джесамин тръсна глава.

— Шарлот е мекушава, също като Хенри. А Уил се възприема като Галахад, винаги готов да се притече на помощ. Същото важи и за Джем.

Никой от тях не е особено практичен.

— Предполагам — каза Теса, — че ако зависеше от теб...

— ...щеше да видиш вратата и да изхвърчиш на улицата — завърши Джесамин. Сетне видя как я гледа Софи и добави: — Не ме гледай така, Софи. Агата и Томас щяха да са живи, ако аз командвах парада, не е ли така?

Софи пребледня, от което белегът върху бузата ѝ изпъкна яркочервен.

— Томас е мъртъв?

Джесамин изглеждаше така, сякаш е осъзнала, че е направила грешка.

— Не исках да прозвучи така.

Теса я изгледа.

— Какво се случи, Джесамин? Видяхме как те раняват...

— И не направихте нищо по въпроса — каза Джесамин, след което седна на ръба на фонтана, очевидно без повече да я е грижа за състоянието на роклята ѝ.

— Изпаднах в безсъзнание... и когато се събудих, видях, че всички освен Томас са си тръгнали. Дори Мортмейн го нямаше, но съществата му

още бяха там. Едно от тях тръгна към мен. Аз потърсих слънчобрана си, но

той бе стъпкан и натрошен. Томас бе обграден от онези чудовища.

Тръгнах към него, но той ми каза да бягам. И аз... побягнах.

Тя вдигна брадичка сърдито. Очите на Софи блеснаха.

— Оставили сте го там? Самичък?

Джесамин хвърли ножа към стената и той издрънча.

— Аз съм дама, Софи. Естествено е един джентълмен да се пожертва,

за да може дамата да е в безопасност.

— Това са глупости! — Софи стисна ръце в юмруци. — Ти си ловец на

сенки! А Томас е само мундан! Можеше да му помогнеш! Но не си го

сторила... понеже си една егоистка! Ти си...ужасна!

Джесамин възмутено погледна Софи.

— Как смееш да ми говориш с такъв...

Но тя млъкна когато на вратата на Храма се потропа. После някой

отново почука, а след това се чу познат глас.

— Теса! Софи! Аз съм, Уил.

— Слава Богу — каза Джесамин, облекчена колкото от това, че е

спасена, толкова и от прекъсването на разговора със Софи. Тя забърза към

вратата.

— Уил! Аз съм Джесамин! И аз съм тук!

— Добре ли сте? — Уил звучеше така напрегнат, че сърцето на Теса

се сви. — Какво стана? Бързахме от Хайгейт до тук! Видяхме, че вратите на

Института са отворени. В името на Ангела, как е могъл Мортмейн да

нахлуе вътре?

— Някак си е заобиколил предпазните заклинания — каза Джесамин

с горчивина и посегна към дръжката на вратата. — Нямам представа как.

— Това вече няма значение. Той е мъртъв, а механичните му

същества са унищожени.

Тонът на Уил бе успокояващ. Защо тогава Теса не се чувстваше

спокойна? Тя се обърна към Софи, която намръщена гледаше

към вратата.

Устните й се движеха, все едно си мърмореше нещо под носа. Софи имаше

Зрението, спомни си Теса. Шарлот й бе казала. Чувство за несигурност се

надигна и я заля като вълна.

— Джесамин! — извика тя. — Не отваряй вратата...

Но вече бе твърде късно. Вратата зейна отворена. И на прага стоеше

Мортмейн, заобиколен от механичните си чудовища.

* * *

Слава на Ангела за магическия прах, помисли си Уил. Гледката на

момче, яздещо кон без седло по „Фарингтън Роуд" щеше да предизвика

повдигания на вежди дори в голям град като Лондон. Но докато Уил

преминаваше, а конят му вдигаше пушилка изпод копитата си, цвилейки и

пръхтейки по улиците — никой не им обърна никакво внимание. Дори

изглеждаше, сякаш не го виждат. Намираха си и причини, да се отдръпнат

от пътя му — кой изпускаше очилата си, кой завиваше, за да не стъпи в

локва... и да не бъде стъпкан.

Почти осем километра деляха Хайгейт от Института. С карета този

път щеше да отнеме 45 минути, ала на Уил и Балиос им трябваха само 20,

за да се завърнат, макар конят да бе облян в пот и да пръхтеше от умора,

когато Уил мина през портата на Института и спря пред стълбите.

Сърцето му прескочи един удар. Вратите зееха отворени. Широко

отворени, сякаш за да поканят нощта. Това бе строго против Законите на

Завета. Той бе прав, нещо се бе объркало.

Слезе от гърба на коня, а ботушите му изтрополиха по плочите.

Зачуди се как да върже животното, но след като бе срязал хамута, такъв

начин нямаше, а и Балиос изглеждаше готов да го ухапе. Той сви рамене и
се изкачи по стъпалата.

Джесамин ахна и отскочи назад, когато Мортмейн пристъпи в
помещението. Софи изпищя и се скри зад една колона. Теса обаче бе
твърде смаяна, за да помръдне. Четирите автоматона, по два отляво и
отдясно на Мортмейн, гледаха право напред, а металните им лица
блестяха като маски.

Зад Мортмейн стоеше Нат. Около главата му бе увита саморъчно
направена превръзка, изцапана с кръв. Бе направена от парче плат от
ризата му — всъщност ризата на Джем. Горящите му очи се спряха на
Джесамин.

— Ти, кучко — изръмжа той и пристъпи напред.

— Натаниъл — гласът на Мортмейн изплющя като бич. Нат
замръзна. — Сега не е време за дребнава разплата. Има още нещо, което
искам от теб. Знаеш какво. Вземи го!

Нат се поколеба. Гледаше към Джесамин така, както котка гледа
мишка.

— Веднага, Натаниъл. Към оръжейната!

Нат откъсна поглед от Джеси. За момент се обърна към Теса, а
яростта в очите му бе заменена от подигравка. Сетне се завъртя на пети и
излезе от Храма. Два от автоматоните се отделиха от Мортмейн и
тръгнаха след него.

Вратата се затвори зад гърба му и Мортмейн се усмихна приятелски.

— Вие двете — каза той, поглеждайки към Джесамин и Софи, —
излезте!

— Не — гласът бе на Софи, тих, но твърд. За изненада на Теса,
Джесамин също не прояви готовност да излезе.

— Не и без Теса.

Мортмейн сви рамене.

— Добре — той се обърна към механичните същества. — Убийте

двете момичета, слугинята и ловеца на сенки.

Той щракна с пръсти и зловещите механизми се спуснаха напред.

Джесамин се обърна и побягна, но бе направила само няколко крачки,

когато едно от създанията я хвана и вдигна във въздуха. Софи се спусна

между колоните като Снежанка, бягаща в гората, но това не й помогна.

Второто създание бързо я хвана и я прикова към земята. Тя изпищя. За

разлика от нея, Джесамин бе напълно притихнала. Същество, което я бе

хванало, бе запушило устата й с едната си ръка, а с другата бе стиснало

китката й. Металните пръсти се забиваха жестоко в плътта й. Тя зарита с

крака във въздуха, подобно на престъпник, увиснал на бесилото.

Теса чу гласа да излиза от гърлото й, сякаш говореше някой друг.

— Спрете! Моля ви, спрете!

Софи се бе отскубнала от създанието и пълзеше по пода на четири

крака. Същество обаче се протегна, хвана я за глезена и я обърна по

гръб. Престилката й се скъса и тя заплака.

— Моля ви — повтори Теса, докато гледаше към Мортмейн.

— Вие можете да спрете това, госпожице Грей — каза той, — като ми

обещаете, че няма да бягате. — Очите му горяха, докато я гледаше. —

Тогава ще ги пусна.

Очите на Джесамин, които се виждаха зад металната ръка,

притискаща устата й, умоляваха Теса. Създанието, което държеше Софи, се

бе изправило и тя висеше безсилна в хватката му.

— Ще остана — каза Теса, — имате думата ми. Само ги пуснете.

Настъпи дълга пауза. После Мортмейн се обърна към механичните

си чудовища.

— Чухте дамата. Отведете момичетата от тук и ги заведете долу. Не

ги наранявайте. — Той се усмихна тънко. — Оставете ме насаме с

госпожица Грей.

Още преди да влезе, Уил усети пронизващото чувство, че нещо не е

наред, че във въздуха витае нещо нечовешко, демонично. За пръв път бе

изпитал чувството на дванайсет години, докато бе носил онази проклета

кутия. Никога обаче не си бе представял, че ще го усети в Института.

Първо видя тялото на Агата, още щом прекрачи прага. Лежеше по

гръб, а изцъклените й очи се взираха в тавана. Предната част на сивата й

рокля бе просмукана с кръв. Уил почувства вълна от всепомитаща ярост,

която го замая. Той прехапа силно устни, наведе се, за да затвори очите й,

след което се изправи и се огледа.

Следите от битката бяха навсякъде. Изкривени парчета метал,

счупени спици, петна от кръв, смесващи се с локви машинно масло. Докато

приближаваше към стълбите, Уил настъпи и парче от слънчобрана на

Джесамин. Стисна зъби и продължи напред.

И там, свит до едно от стъпалата, беше Томас, притворил очи.

Неподвижен в локва кръв. На пода до него, встрани от ръката му, лежеше

меч. Острието му беше назъбено, сякаш с него са разбивани скали. От

гърдите на младежа стърчеше парче метал. Приличаше на отскубната част

от резачка или някаква подобна метална част, помисли си Уил, докато

коленичеше до Томас.

Гърлото му се сви. В устата си усещаше вкус на метал и гняв. Той

рядко тъжеше по време на битка и пазеше емоциите си за по-

късно —

тези, които още не се бе научил да погребва толкова дълбоко, че да не ги

чувства. Което правеше от дванайсетгодишна възраст. Сърцето го болеше,

но гласът му остана спокоен, когато заговори:

— Сбогом, приятелю Томас — той се протегна, за да затвори очите на

момчето. — Аве...

Една ръка го хвана за китката. Смаян, Уил погледна надолу, когато

Томас отвори широко очи, бледи от приближаващата смърт.

— Недей — каза той с видимо усилие, — аз не съм ловец на сенки.

— Защитил си Института — отвърна Уил, — справил си се не по-зле,

от който и да било от нас.

— Не — Томас притвори очи изтощен. Гърдите му едва се надигаха.

Ризата му бе поаленяла от кръвта. — Ти щеше да ги прогониш, господарю

Уил. Знам, че щеше.

— Томас — прошепна Уил.

Искаше да каже — *не говори и всичко ще се оправи, когато другите се*

върнат. Но Томас нямаше да се оправи, никога вече. На Уил му се прииска

Джем да е тук вместо него. Джем бе този, който трябва да е до теб, когато

умираш. Джем можеше да говори така, че всичко да изглежда наред,

докато Уил смяташе, че са малко ситуациите, в които не влошава

положението.

— Тя е жива — промълви Томас, без да отваря очи.

— Моля? — изненада се Уил.

— Тази, за която се върна. Теса. Тя е със Софи — Томас говореше,

сякаш е ясно на всички, че Уил се е върнал за Теса. Изкашля се и от устата

му бликна кръв, която се стече надолу по брадичката. Но той изглежда не

забеляза. — Погрижи се за Софи, Уил. Софи е...

Но Уил така и не разбра каква е Софи, хватката на Томас

внезапно
отслабна. Ръката му се отпусна и удари каменния под с грозен звук. Уил
отстъпи назад. Бе виждал смъртта много пъти и знаеше как настъпва.
Нямаше нужда да затваря очите на Томас, той вече ги бе склопил.
— Спи, тогава — каза той, — добри и верни служителю на
нефилимите. Благодаря ти за всичко.
Това не бе достатъчно. Изобщо. Но бе всичко, което можеше да
направи. Уил се изправи на крака и се затича по стълбите.
Вратите зад механичните създания се затвориха и в Храма настана
тишина. Теса можеше да чуе как водата ромони във фонтана зад нея.
Мортмейн я гледаше спокойно. Той не бе страшен на вид. Поне не
още. Дребен, обикновен на вид човечец, с тъмна коса, посивяваща по
слепоочията, със странни светли очи.
— Госпожице Грей — каза той, — надявах се, че първата ни среща ще
бъде при по-приятни обстоятелства.
Очите на Теса пламнаха.
— Какво сте вие? Магьосник?
Усмивката му бе механична, без никаква емоция.
— Просто човек, госпожице Грей.
— Но вие правите магии — каза тя, — говорите с гласа на Уил...
— Всеки може да се научи да имитира гласове, с достатъчно
тренировки — каза той. — Това е прост трик, като ловкостта на ръцете.
Ала никой не го очаква. Най-малко ловците на сенки. Те смятат, че хората
не стават за нищо.
— Не — прошепна Теса, — не смятат така.
Устата му се изкриви.
— Колко бързо се научихте да обичате естествените си врагове.
Скоро ще ви отуча от това — той пристъпи напред, а Теса направи крачка
назад. — Няма да ви нараня. Просто искам да ви покажа нещо.

Той бръкна в джоба на палтото си и извади красив златен часовник,

висящ на дебела златна верижка.

Сякаш се чуди колко е часът. Теса усети безумен порив да се изсмее,

но го потисна.

Той й подаде часовника.

— Госпожице Грей, моля вземете това.

Тя го изгледа.

— Не искам.

Той отново пристъпи към нея. Теса заотстъпва, докато полите й не

опряха в ръба на фонтана.

— Вземете часовника, госпожице Грей.

Теса поклати глава.

— Вземете го — настоя той, — или ще извикам отново механичните

ми слуги и ще им заповядам да стискат вратлетата на вашите приятелки,

докато не умрат. Трябва само да отида до вратата и да ги извикам.

Изборът е ваш.

Теса усети, че ще повърне. Погледна часовника, висящ на златната си

верижка. Определено не беше навит. Стрелките явно отдавна не се

въртяха. С елегантен шрифт на гърба му бяха изписани инициалите *Дж. Т.*

С.

— Защо? — прошепна тя. — Защо искате да го взема?

— Защото искам да се превъплътите — каза Мортмейн.

Теса надигна глава и го погледна невярващо.

— Моля?

— Часовникът принадлежеше на някого — каза той, — когото много

бих искал да срещна отново — гласът му бе спокоен, но в него имаше

прикрита яростна нотка, която ужаси Теса повече от всеки гневен изблик.

— Зная, че Сестрите на мрака са ви обучили. Зная за силите ви. Вие сте

единствената в света, която може да направи това. Знам го, защото аз ви

създадох.

— Вие сте ме създали? — изуми се Теса. — Нямате предвид... не може
да сте ми баща.
— Баща? — Мортмейн се изсмя късо. — Аз съм човек, не долноземец.
В мен няма нищо демонично, нито си лягам с такива същества. Между нас
няма кръвна връзка, госпожице Грей. И все пак ако не бях аз, вас нямаше
да ви има.
— Не разбирам — прошепна Теса.
— И няма нужда да разбирате — започна да се ядосва Мортмейн. —
Просто трябва да правите това, което ви се казва. А аз ви казвам да се
превъплътите. Веднага.
Почувства се отново сякаш стои пред Сестрите на мрака, нервна и
уплашена, с бясно препускащо сърце. Заповядваха й да направи нещо,
което я ужасяваше. Да потъне в тъмнината, в нищото между нея и другите.
Може би щеше да е лесно да го стори, да му се подчини — да вземе
часовника, да потъне в нечия чужда кожа, без право на избор.
Тя отклони поглед от пронизващия взор на Мортмейн. Видя как
нещо блещука до фонтана до нея. Вода, помисли в първия миг, но не беше
това. Бе нещо друго.
— Не — каза тя.
Мортмейн присви очи.
— „Не" ли казахте?
— Точно така — Теса се чувстваше сякаш е извън тялото си, гледаше
се как говори с Мортмейн, като че наблюдава непозната. — Няма да го
направя. Не и ако не ми кажете какво имахте предвид с това, че сте ме
създали. Защо съм такава? Защо имате нужда от силата ми? За какво
смятате да ме използвате? Вие правите нещо повече от това да създавате
армия от чудовища. Виждам това. Не съм глупава като брат

си.

Мортмейн мушна часовника в джоба си. Лицето му представляваше

изкривена маска на яростта.

— Не — каза той, — не сте глупава като брат си. Той е глупав и

страхлив. А вие сте глупава, но смела. Но това няма да помогне. Напротив.

Приятелите ви ще пострадат, а вие ще гледате — той се завъртя на пети и

тръгна към вратата.

Теса се наведе и взе предмета, който блестеше до нея. Ножът, който

Джесамин бе захвърлила. Острието му блестеше, отразявайки магическата

светлина.

— Спрете! — извика тя. — Господин Мортмейн, спрете!

Той се обърна и я видя как държи ножа. На лицето му цъфна

презрителна усмивка.

— Наистина, госпожице Грей — каза той, — нима смятате, че можете

да ме нараните с това? Или може би мислите, че съм дошъл тук

невъоръжен? — той отгърна палтото си и разкри дръжката на пистолет,

блещукаща на колана му.

— Не — каза тя, — не смятам, че мога да ви нараня. — Тя завърта

ножа и опря острието в гърдите си. — Но ако направите още една крачка

към вратата, ви обещавам, че ще пронижа сърцето си.

На Джем му отне доста време да впрегне отново Ксантос и затова,

когато каретата най-после изтрополи през портите на Института и спря

пред стълбите на входа му, луната вече се бе извисила тревожно високо.

Балиос, пуснат свободен, стоеше край една от колоните до стълбите

и изглеждаше изтощен. Уил явно го беше яздил като дявол, помисли си

Джем, но все пак бе пристигнал. Това обаче бе слаба утеха, като се имаше

предвид, че вратите на Института зееха отворени. Джем усети да го
полазват тръпки. Гледката бе смущаваща, по начина, по който би било
смущаващо лице без очи, или пък небе без звезди.
Нещо, което просто не би трябвало да е така.
— Уил? — извика Джем. — Чуваш ли ме?
Когато отговор не последва, той скочи от мястото на кочияша и взе
бастуна си. Държеше го леко, балансирайки тежестта. Китките вече го
боляха, което го изпълни с безпокойство. Болките в ставите
свидетелстваха, че ефектът от демонската отрова отминава, а скоро
тъпата болка щеше да се разпростре из цялото му тяло, докато пламне
като пожар. А сега не можеше да си позволи болката. Трябваше да се
погрижи за Уил, за Теса. Не можеше да се отърве от спомена за нея, как го
гледаше, докато той произнасяше древните слова. Изглеждаше толкова
притеснена. Мисълта, че се притеснява за него, го изпълни с неочаквано
удоволствие.
Джем понечи да се изкачи по стълбите, но се спря. Някой вече
слизаше по тях. Всъщност, цяла група. На слабата светлина различаваше
само силуетите им. Някои от които изглеждаха странно изкривени.
— Джем! — гласът бе пронизителен, отчаян. И познат.
Джесамин.
Стреснат, Джем хукна по стълбите, но после отново спря. Пред него, с
разкъсани и окървавени дрехи, стоеше Натаниъл Грей. Саморъчно
направена превръзка бе омотана около главата му и бе просмукана с кръв
при лявото слепоочие. Изражението на лицето му бе мрачно.
От двете му страни стояха механични автоматони, като послушни
слуги. Един стоеше от лявата, друг от дясната му страна. Зад тях имаше

още двама. Един бе хванал съпротивляващата се Джесамин. Почти

припадналата Софи бе в ръцете на другия.

— Джем! — извика Джесамин. — Нат е лъжец! Той е помагал на

Мортмейн през цялото време. Той взе Пиксиса…

Натаниъл се завъртя.

— Накарай я да млъкне — кресна той на механичното същество зад

него. Металните ръце се стегнаха около Джесамин, която се задави и

млъкна, а лицето й побеля от болка. Очите й се насочиха към автоматона

от дясната страна на Натаниъл. Следвайки погледа й, Джем видя, че

създанието държи познатата златиста квадратна кутия на Пиксиса в ръце.

Като видя погледа му, Нат се усмихна.

— Никой, освен ловците на сенки, не може да го докосне — каза той.

— Поне никой жив. Но автоматонът не е такъв, нали?

— Затова ли е всичко? — попита Джем смаян. — Заради Пиксиса? Но

за какво ви е той?

— Господарят ми иска демоничните енергии, което значи, че ще ги

получи — тържествено обяви Нат. — И няма да забрави и онзи, който му

ги е поднесъл.

Джем поклати глава.

— И какво мислиш, че ще ти даде? А какво ти е дал, за да предадеш

сестра си? Трийсет сребърника?

Лицето на Нат се изкриви. За миг на Джем му се стори, че може да

види какво наистина се крие под красивата маска — нещо зло и

отвратително, което почти го накара да отстъпи назад и да повърне.

— Онова нещо не е моя сестра.

— Наистина е трудно да се повярва — каза Джем, без да си прави

труда да крие презрението в гласа си, — че ти и Теса имате каквото и да

било общо, дори капка кръв. Тя е толкова по-прекрасна от теб.

Очите на Натаниъл се присвиха.

— Тя не е моят грижа. Принадлежи на Мортмейн.

— Виж, не знам какво ти е обещал Мортмейн — каза Джем, — но ти
гарантирам, че ако нараниш Джесамин или Софи и отнесеш Пиксиса извън
територията на Института, Клейвът ще тръгне по петите ти. Ще те
намерят. И ще те убият.

Натаниъл бавно поклати глава.

— Все още не разбираш, никой от нефилимите не разбира. Вие
можете най-много да ми подарите живота. Но Магистърът ми обещава
вечен живот. — Той се обърна към механичното създание от лявата си
страна, това, което не държеше Пиксиса. — Убий го — нареди той.

Автоматонът се спусна към Джем. Беше по-бърз от същества, с
които се беше сблъскал на моста „Блекфрайърс".

Едва успя да отключи острието в края на бастуна си и да го вдигне,
преди нещото да връхлети върху него. Създанието изскърца като
спирачка на влак, когато Джем заби острието право в гърдите му,
разкъсвайки метала. Създанието се олюля, изпускайки фойерверк от
искри.

Нат, върху когото се посипаха, извика и отстъпи назад, тупайки
пламъчетата, прогарящи дупки в дрехите му. Джем използва тази
възможност, за да изкачи две стъпала и да удари Нат в гърба, поваляйки
го на колене. Нат се обърна към своя механичен защитник, но същество
се клатушкаше по стъпалата, а от гърдите му продължаваха да хвърчат
искри. Бе очевидно, че Джем е повредил някой от главните му механизми.

Автоматонът, който държеше Пиксиса, стоеше неподвижен като статуя.

Нат определено не бе сред приоритетите му.

— Пуснете ги! — кресна Нат на механичните същества, които държаха Софи и Джесамин. — Убийте ловеца! Убийте го, не чувате ли?

Освободени Джесамин и Софи паднаха на земята стенейки.

Облекчението на Джем обаче не трая дълго, тъй като двойката автоматони се насочи към него с невероятна скорост. Той замахна да посече единия с бастуна си. Нещото отскочи назад, а другият вдигна ръка, която всъщност представляваше просто парче метал, чиито краища бяха назъбени като трион...

Зад Джем някой извика. Покрай него профуча Хенри, въртейки огромен двуостър меч. Той замахна и отсече ръката на автоматона, която хвръкна настрани. Тя падна на земята, изпускайки искри, след което избухна в пламъци.

— Джем! — извика Шарлот предупредително.

Той се завъртя и видя другия автоматон да го напада в гръб. Той преряза гърлото на създанието с острието на бастуна си, прекъсвайки медните тръбички, а Шарлот посече коленете му. Съществото се свлече на земята без крака. Джем се обърна и видя как Хенри, чиято рижава коса бе залепнала от пот по челото му, отпуска меча си. Автоматонът, който го бе нападнал, сега представляваше купчина метал на земята.

Всъщност, парчета от механизмите имаше из целия двор. Някои от тях още горяха, като паднали звезди. Джесамин и Софи се бяха сгушили една до друга. Джесамин придържаше другото момиче, по чиято шия тъмнееха синини. Джесамин срещна погледа на Джем и на него му се стори, че за пръв път тя изглежда щастлива да ги види.

— Натаниъл избяга — каза тя. — Изчезна с онова създание и Пиксиса.

— Не разбирам — окървавеното лице на Шарлот издаваше шока й,

— братът на Теса...

— Всичко, което ни разказа, е лъжа — обясни Джесамин. — Цялата

история с вампирите е била, за да отвлекат вниманието ви.

— Мили Боже — рече Шарлот, — значи де Куинси е казвал

истината... — Тя поклати глава, сякаш за да я отърси от паяжини. —

Когато пристигнахме в имението му в Челси, го намерихме с няколко

вампира, не повече от шест или седем. Нямаше и следа от армията, за

която ни бе предупредил Натаниъл, нито пък от механичните същества.

Бенедикт уби де Куинси, но не и преди вампирът да ни се изсмее за това,

че го наричаме Магистър. Рече, че Мортмейн ни е направил на глупаци.

Мортмейн. А аз си мислех, че той е просто един мундан...

Хенри седна на горното стъпало. Огромният меч издрънча.

— Това е катастрофа.

— Уил и Теса къде са? — попита Шарлот замаяна.

— Теса е в Храма с Мортмейн. А Уил... — Джесамин поклати глава, —

дори не знаех, че е тук.

— Той е вътре — каза Джем и погледна към Института. Спомни си

кошмара, преживян под въздействието на отровата, как Институтът е

обхванат от пламъци, над Лондон се издигат пушеци, а огромни

механични чудовища, подобни на паяци, рушат сградите. — Отишъл е за

Теса.

Кръвта се отдръпна от лицето на Мортмейн.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита той, като тръгна към нея.

Теса опря острието до гърдите си и натисна. Болката бе остра,

внезапна. Дрехата й се обагри с кръв.

— Не приближавайте повече.

Мортмейн се спря, а лицето му се изкриви от бяс.

— Защо си мислите, че ме е грижа дали ще умрете или не, госпожице

Грей? — Сам казахте, че сте ме създали — каза Теса — по някаква причина

сте пожелали да съществувам. Ценим ме достатъчно, за да наредите на

Сестрите на мрака да не ме наранят трайно. Някак си съм важна за вас.

Не самата аз, разбира се, а това, което умея. Затова ви е грижа.

Усещаше как кръвта, топла и влажна, се стича по кожата й. Но

болката бе нищо пред удовлетворението да види страха, изписан по

лицето на Мортмейн.

Той процеди през зъби.

— Какво искате от мен?

— Не. Вие кажете какво искате от мен. Кажете ми. Защо сте ме

създали? Кои са истинските ми родители? Майка ми наистина ли е моя

майка? Баща ми — мой баща? Защо съм такава, каквато съм, а Нат е просто

човек? Защо не е като мен?

— Натаниъл е ваш брат само наполовина. Той не е нищо повече от

човек, при това не от най-великите. Не тъжете, че не сте като него.

— Тогава... — Теса замлъкна. Сърцето й биеше бясно. — Майка ми

няма как да е била демон — каза тихо тя, — или каквото и да е било

неестествено, защото леля Хариет бе нейна сестра и бе само човек. Трябва

да е бил баща ми. Баща ми демон ли е?

Мортмейн се ухили внезапно и грозно.

— Свалете ножа и ще отговоря на всичките ви въпроси. Може дори

да призовем съществото, което е ваш баща, ако толкова държите да го

видите.

— Значи съм магьосница — каза Теса. Гърлото й пресъхна. —

Това
ли се опитвате да ми кажете?
Бледите очи на Мортмейн бяха изпълнени с презрение.
— Щом държите на термина — каза той, — предполагам, че да.
Теса чу ясно гласа на Магнус Бейн в ума си. *"О, магьосница си, довери*
ми се." И все пак...
— Не мога да повярвам — каза Теса. — Майка ми, тя никога не би... с
демон.
— Тя нямаше представа — рече Мортмейн почти съжалително, —
така и не разбра, че е изневерила на баща ви.
Стомахът на Теса се преобърна. Това не бе нещо, което я
изненадваше, което да не бе допускала. Но да го чуе изречено, бе друга
работа.
— Но ако е мислела, че е с баща ми, който не е мой баща, а
истинският ми баща е демон — каза тя, — защо не нося белег като другите
магьосници?
Очите на Мортмейн блеснаха злобно.
— Наистина, защо не? Може би защото майка ви също нямаше идея
какво е. Не повече от вас.
— Какво искате да кажете? Майка ми беше човек!
Мортмейн поклати глава.
— Госпожице Грей, продължавате да задавате грешни въпроси.
Трябва да разберете, че вашата поява на белия свят бе предварително
запланувана. Планът е започнал преди мен, аз просто го изпълних,
знаейки, че създавам нещо уникално на този свят. Нещо, което ще
принадлежи на мен. Със знанието, че един ден ще се омъжите за мен. И ще
сте моя завинаги.
Теса го погледна ужасена.
— Но защо? Вие не ме обичате. Не ме познавате. Дори нямахте
представа как изглеждам! Ами ако бях грозна?
— Нямаше да има значение. Можете да сте хубава или

грозна,

каквато си поискате. Лицето, което носите сега, е едно от хилядите

възможни. Кога ще научите, че истинска Теса Грей не съществува?

— Излезте! — нареди Теса.

Мортмейн я погледна невярващо с бледите си очи.

— Какво казахте?

— Излезте! Напуснете Института! Отведете чудовищата си надалеч.

Или ще се пронижа в сърцето.

За миг той се поколеба. Ръцете му се свиваха и отпускаха. Това бе

като да направи мигновено бизнес решение — да купува или да продава?

Да направи инвестиция или да разшири бизнеса си? Бе човек, свикнал да

преценява нещата на момента, даде си сметка Теса. А тя бе само едно

момиче. Какъв шанс имаше да го надхитри?

Той бавно поклати глава.

— Не вярвам, че ще го направите. Може и да сте магьосница, но все

още сте едно малко момиче. Крехка млада жена — той направи крачка към

нея — насилието не е в природата ви.

Теса стисна дръжката на ножа здраво. Можеше да усети всичко —

твърдата, хлъзгава повърхност под пръстите си, болката, където острието

пронизваше кожата й, туптенето на собственото си сърце.

— Не приближавайте повече — каза тя с треперещ глас, — или ще го

направя. Ще се пронижа.

Но треперенето на гласа й му придаде увереност. Той стисна зъби и

уверено пристъпи към нея.

— Не, няма.

Теса чу гласът на Уил в ума си. *„Тя се отровила, за да не се остави в*

плен на римляните. Била по-смела от всеки мъж."

— Напротив — каза тя, — ще го направя.

Нещо в лицето й явно се бе променило, тъй като увереността изчезна

от неговото. Той се спусна към нея, без помен от арогантността си,

отчаяно протегнал ръце към ножа. Теса се обърна, за да не гледа

Мортмейн, и застана с лице към фонтана. Последното нещо, което видя, бе

как сребристи пръски вода се издигат над нея.

После прониза гърдите си.

Уил остана без дъх, докато приближаваше вратите на Храма. По пътя

си бе срещнал два от механичните автоматони. Бе сметнал, че е свършен,

докато първият от тях, пронизан няколко пъти от меча на Томас, не бе дал

дефект и не бе блъснал втория през прозореца, преди самият той да се

разпадне на късчета метал и искри по стъпалата.

Ръцете на Уил бяха издраскани от металните части на създанията,

но той не си бе направил *иратце*, за да не се бави. Нямаше никакво време.

Извади стилито си, докато бягаше и стигна вратите на Храма. Издраска

върху тях най-бързата руна за отваряне, която бе правил през живота си.

Вратите се отключиха. Само за миг Уил замени стилито с една от

серафимските ками на колана си.

— *Джерамийл* — прошепна той и когато острието блесна с бял

пламък, отвори вратите с шут.

И замръзна от ужас. Теса лежеше до фонтана, а водите му бяха

почервенели. Синьо-бялата й рокля бе поаленяла отпред, а кръвта под

тялото й се събираше в локва. До нея лежеше окървавен нож. Очите й бяха

затворени.

До нея бе коленичил Мортмейн, поставил ръка на рамото й. Той

погледна, когато вратите се отвориха и олюлявайки се, се изправи на

крака, като отстъпи от тялото на Теса. Ръцете му бяха

почервенели от
кръв, ризата и сакото му също бяха изцапани с нея.
— Аз… — започна той.
— Ти си я убил — каза Уил. Думите прозвучаха глупаво в
собствените му уши и освен това някак далечно. В ума си видя отново
библиотеката на дома, в който бе живял със семейството си като дете.
Ръцете си, върху кутията, любопитните пръсти, отключили ключалката.
Писъците, оглушили библиотеката. Думите, кънтящи в главата му, отново
и отново, докато той се отдалечаваше от всичко, което бе познавал.
Завинаги. *Изгубих всичко. Абсолютно всичко.*
— Не — поклати глава Мортмейн, ръцете му си играеха с пръстена
на дясната му ръка, направен от сребро, — не съм я докосвал. Сама го
направи.
— Лъжеш — Уил приближи към него. Допирът на серафимската кама
го успокояваше, формата ѝ бе нещо стабилно в един свят, който се
изменяше като сън.
— Знаеш ли какво става, когато забия такова нещо в човешка плът?
— изхриптя той. — Ще те прогори отвътре навън. Ще умреш в адска
агония.
— Нима мислиш, че аз не тъжа за загубата ѝ, Уил Херондейл? —
гласът на Мортмейн бе измъчен. — Твоята скръб е нищо пред моята.
Години наред работа и мечти, които дори не можеш да си представиш,
отидоха на вятъра.
— Бъди спокоен тогава. Мъката ти ще е мимолетна — каза Уил и се
стрелна напред, замахвайки с оръжието си. Усети как то пронизва сакото
на Мортмейн — без никакво съпротивление. Той залитна напред, след
което се удържа и зяпна. Нещо изтрака в краката му. Медно

копче.

Острието му го бе откъснало от сакото на Мортмейн. То сякаш му намигна

подигравателно от пода.

Смаян, Уил изтърва серафимската кама. Джерамийл падна на пода,

все още горящ. Мортмейн сякаш се бе изпарил. Изчезна така, както би го

сторил магьосник, тренирал с години. За човек, дори такъв с окултни

познания, да постигне такова нещо бе...

Но това нямаше значение, не и сега. Уил можеше да мисли само за

едно нещо. Теса. Наполовина ужасен, наполовина изпълнен с надежда, той

стигна до мястото, където лежеше тя. Фонтанът издаваше успокоителни

звуци, докато той коленичи и я взе в ръце.

Бе я държал така само веднъж, на тавана, в нощта, когато бяха

изгорили имението на де Куинси. Споменът нахлу в ума му неканен, както

често се случваше. Но сега бе мъчение. Роклята й бе просмукана от кръв,

както и косата й. Лицето й бе изцапано от нея. Уил бе виждал достатъчно

рани в живота си. Знаеше, че никой не може да изгуби толкова кръв и да

оцелее.

— Теса — прошепна той. Притисна я към себе си. Вече нямаше

значение какво прави. Зарови лице в извивката на шията й, там, където

вратът срещаше рамото. Косата й, сплъстена от кръв, одраска бузата му.

Усещаше пулса й през кожата...

Уил замръзна. *Пулс?* Сърцето му прескочи един удар. Той се

отдръпна, за да я постави на земята и видя как тя го гледа с големите си,

сиви очи.

— Уил — попита тя, — ти ли си това наистина?

Заля го вълна на облекчение, последвана бързо от ужас. Да види как

Томас умира пред очите му, а сега и това. Може би можеше

да я спасят? Но

знаците нямаше да помогнат. Как се лекуваха долноземци? Само

Мълчаливите братя знаеха.

— Превръзки — каза Уил, повече на себе си, — трябват ми

превръзки.

Той понечи да я постави да легне, но Теса го хвана за китката.

— Уил, трябва да си внимателен. Мортмейн е истинският Магистър.

Той бе тук...

Уил щеше да се задави.

— Тихо. Запази силата си. Мортмейн го няма. Ще викна помощ...

— Не — тя го стисна по-силно, — няма нужда. Уил. Кръвта не е моя.

— Моля? — зяпна той. *Може би бе изпаднала в делириум*, помисли си

той, ала гласът и хватката ѝ бяха изненадващо силни за някой, който

следва да е мъртъв.

— Каквото и да ти е сторил, Теса...

— Аз го сторих — каза тя със същия твърд тон, — направих го, Уил.

Това бе единственият начин да го прогоня. Никога нямаше да ме остави

тук. Не и ако смяташе, че съм жива.

— Но...

— Затова се превъплътих. Когато ножът ме докосна, се превъплътих.

Точно в този момент. Нещо, което Мортмейн каза, ме вдъхнови — че

фокусът е нещо просто и никой не го очаква.

— Нищо не разбирам. А кръвта?

Тя кимна, а малкото ѝ лице светеше от облекчение и удоволствие, че

му разказва какво е сторила.

— Имаше една жена, в която Сестрите на мрака ме накараха да се

превъплътя. Тя бе загинала от огнестрелна рана и когато се превъплътих

в нея, кръвта рукна около мен. Разказвала ли съм ти за това? Мисля, че

съм, но това няма значение. Помня я и се превъплътих в нея,

само за миг,

но кръвта потече както и преди. Обърнах се с гръб към Мортмейн, за да не

види как се превръщам и се строполих, все едно ножът наистина ме е

пронизал. Бързото превъплъщение действително ме накара да припадна.

Светът потъмня, а след това чух как Мортмейн ме вика — знаех, че ще

дойда на себе си и че ще трябва да се преструвам на умряла. Опасявах се,

че ще установи истината, ако ти не беше дошъл.

Тя сведе поглед и Уил можеше да се закълне, че в тона й се

прокрадва задоволство.

— Измамих Магистъра, Уил! Не смятах, че е възможно. Той бе

толкова уверен в превъзходството си. Но си спомних какво ми каза за

Бодицея. Ако не бяха думите ти, Уил...

Тя го погледна с усмивка. Усмивката й разби остатъците от неговите

задръжки. Разби ги на прах. Той бе свалил предпазните огради, когато бе

сметнал, че си е отишла, а нямаше време да ги издигне наново.

Безпомощен, той я притисна към себе си. За миг тя го прегърна силно,

топла и жива в ръцете му. Косата й докосна бузата му. Светът отново стана

цветен. Той можеше да диша отново и в този момент вдиша от нея.

Миришеше на сълзи, кръв, сол. На Теса.

Тя го погледна, очите й блестяха.

— Когато чух гласа ти, мислех, че сънувам — каза тя, — но ти си

истински.

Очите й намериха лицето му и, доволни от това, което видяха, тя се

усмихна.

— Ти си истински.

Той отвори уста. Думите бяха там. Бе готов да ги изрече и тъкмо

тогава през него мина вълна на ужас, вълната на някой, който, бродейки в

мъглата, се е спрял и установил, че е на сантиметри от зейнала пропаст.

Начинът, по който го гледаше... *тя можеше да прочете истината в очите*

му, осъзна той. Явно го четеше като отворена книга. Нямаше време, шанс

да се скрие.

— Уил — прошепна тя, — кажи нещо, Уил.

Но нямаше нищо за казване. Имаше я само бездната.

Която бе там отпреди нея.

И винаги щеше да бъде.

Изгубих всичко, помисли си Уил. *Абсолютно всичко.*

20

Ужасно чудо

Но, чуйте, всеки е убивал
любимата жена -
един с отровно нежен поглед,
друг с думичка една,
страхливецът с целувка кротка,
а смелият — с кама.
Оскар Уайлд, „Балада за Редингската тъмница"*
** Превод Асен Тодоров*

За ловците на сенки руните, които символизираха скръб, бяха червени. А цветът на смъртта бе бял.

Теса не знаеше това. Не го бе прочела в Кодекса и затова бе изумена

когато видя петимата ловци от Института да се отправят към каретата,

пременени в бяло като за сватба, докато двете със Софи гледаха от

прозорците на библиотеката.

Няколко души от Анклава бяха убити по време на прочистването на

вампирското скривалище на де Куинси. Погребението бе в тяхна чест,

макар да погребваха също и Томас и Агата. Шарлот бе обяснила, че

погребенията на нефилими обикновено са само за нефилими, но може да

бъде направено изключение за онези, загинали в служба на Клейва.

На Софи и Теса обаче бе забранено да отидат. Самата церемония бе
затворена за тях. Софи каза на Теса, че така е по-добре, че не иска да види
как Томас изгаря, а пепелта му се разпръсква из Града на тишината.
— Бих искал да го помня какъвто беше — каза тя, — както и Агата.
След това стисна устни и не каза нищо повече.
Анклавът остави охрана, няколко ловци на сенки, които доброволно
останаха да пазят Института. Щеше да мине много време, помисли си Теса,
преди отново да го оставят неохраняван.
Докато ги нямаше, тя чете на прозореца. Не избра нещо свързано с
нефилимите, демоните или долноземците, а предпочете „Повест за двата
града“, която намери на рафта на Шарлот. Наложи си да не мисли за
Мортмейн, за Томас или Агата, за нещата, които Мортмейн й бе наговорил
в Храма — и най-вече, за Натаниъл и това къде е сега той. Всяка мисъл за
брат й караше стомаха й да се свие, а очите й да засмъдят.
Освен това, имаше и други грижи на главата си. Преди два дни бе
призована да се яви пред Клейва в библиотеката на Института. Мъж,
когото останалите наричаха Инквизитора, я бе разпитал за Мортмейн,
задавайки въпросите си отново и отново, дебнещ за всяка промяна в
историята, докато накрая тя не се бе изтощила напълно. Питаха я за
часовника, който той искаше да й даде и дали знае на кого е принадлежал.
Теса не знаеше и понеже Мортмейн го бе отнесъл със себе си, това,
напомни им тя, едва ли щеше да се промени. Разпитаха и Уил, за това,
какво му бе казал Мортмейн преди изчезването си. Уил отвърна на
въпросите нетърпеливо, което не изненада никого. Накрая си

изпроси

наказание за грубост и неподчинение.

Инквизиторът пожела Теса да се съблече гола, за да се потърси знак

като на останалите магьосници, но Шарлот прекрати това. Когато най-

сетне пуснаха Теса, тя излезе по коридора подир Уил, ала него вече го

нямаше. Оттогава изминаха два дни и през това време тя почти не го видя,

нито пък разговаряха. Погледнеше ли го, той отклоняваше поглед.

Излезеше ли от стаята с надежда, че той ще я последва, той не го правеше.

Бе влудяващо.

Не можеше да не се замисли дали само тя смята, че нещо специално е

преминало през тях на пода в Храма. Излязла от тъмнина, по-гъста от тази

при всяко предишно превъплъщение, тя се бе намерила в прегръдката на

Уил, а погледът му бе по-смутен от всякога. Едва ли си бе въобразила и

начина, по който той произнесе името й. По който я погледна.

Не. Не си го бе въобразила. На Уил му пукаше за нея, бе сигурна в

това. Да, беше се държал грубо почти през цялото време, откакто се бяха

запознали, но това се случваше и в книгите. Нима Дарси не бе груб с

Елизабет Бенет, преди да й предложи брак, а и по време на самото

предложение? Нима Хийтклиф някога се бе държал различно с Кати?

Макар че, трябваше да признае тя, Сидни Картън и Чарлс Дарней винаги

се отнасяха мило с Луси Манет.

„И все пак имах слабостта, и все още имам слабостта, да искам да

знаете с каква внезапна магия ме възпламенихте и накарахте една

купчина пепел да лумне в огън."

Но това, че от онази нощ в Храма Уил нито я бе поглеждал,

нито бе
изговарял името й, бе тревожен. Тя смяташе, че знае причината. Бе се
досетила от начина, по който я бе погледнала Шарлот, от начина, по който
всички около нея мълчаха. Бе очевидно. Ловците на сенки щяха да я
прогонят.
И защо не, помисли си с горчивина тя. Институтът бе за нефилими,
не за долноземци. Бе донесла само смърт и разрушения за краткия си
престой в това място. Един Господ знаеше какво ще се случи, ако остане
там. Разбира се, тя нямаше къде да иде, нито при кой, но какво значение
имаше това за тях. Законът на Завета бе ясен, не можеше да се изменя или
нарушава. Може би накрая щеше да се наложи да живее с Джесамин в
някое имение в Белгравия. Какво пък, можеше и да е по-лошо.
Шумът на колелетата от каретата по камъните отвън, който
ознаменува завръщането на ловците от Града на тишината, я изкара от
мрачното й вцепенение. Софи се спусна бързо по стълбите, за да поздрави
новодошлите, докато Теса наблюдаваше през прозореца как един по един
слизат от каретата.
Хенри бе прегърнал Шарлот, която се подпираше на него. След тях се
появи Джесамин, с бледи цветя в косата си. Теса щеше да се възхити на
вида й, ако не хранеше подозрението, че Джесамин обича погребенията,
наясно с това, че изглежда много добре в бяло. После се появиха Джем и
Уил. И сребърната коса на Джем, и черните кичури на Уил изглеждаха
странно на фона на белите им дрехи. Бял и черен офицер, помисли си Теса,
докато те се качваха по стълбите, изчезвайки зад вратите на Института.
Едва бе оставила книгата на стола до себе си, когато вратата

на

библиотеката се отвори и Шарлот влезе, все още сваляйки ръкавиците си.

Шапката ѝ я нямаше, а около лицето ѝ се спускаха влажни къдрици.

— Знаех си, че ще те намеря тук — каза тя, като прекоси стаята, за да

седне до стола срещу този на Теса, който пък бе до прозореца. Тя остави

белите ръкавици на масата и въздъхна.

— Беше ли... — започна Теса.

— Ужасно? Да. Мразя погребенията, макар Ангелът ми е свидетел, че

съм била на много — Шарлот прехапа устни. — Звуча като Джесамин.

Забрави какво казах, Теса. Саможертвата и смъртта са част от живота на

ловците на сенки. Винаги съм знаела това.

— Зная — стана много тихо. Теса усети сърцето си да бие кухо, като

стар стенен часовник в празна стая.

— Теса... — започна Шарлот.

— Знам какво ще ми кажеш, Шарлот. Всичко е наред.

Шарлот премигна.

— Така ли? И...

— Искате да се махна — каза Теса, — знам това още откакто се

срещна с Клейва преди погребението. Джем ми каза. Не бих си и

представяла, че ще ме оставите тук след всичко, което се случи, след

всички ужаси, които ви докарах. Нат. Томас, Агата...

— Клейвът не се вълнува от съдбата на Томас и Агата.

— Пиксисът, тогава.

— Да — бавно каза Шарлот, — но Теса, смятам, че си ме разбрала

напълно погрешно. Не дойдох, за да те отпратя, всъщност обратното.

Искам да останеш.

— Да остана? — Думите прозвучаха безсмислено. Шарлот не можеше

да има това предвид. — Но Клейвът... те сигурно са ядосани...

— Ядосани са — каза Шарлот, — на мен и Хенри. Мортмейн ни

изигра. Той ни използва като свои инструменти, а ние го позволихме. Бях

така горда от умния и находчив начин, по който се справих с него. Така и

не помислих, че може би той се е справил с мен. Така и не помислих, че

никой, освен Мортмейн и брат ти, не потвърди, че де Куинси е

Магистърът. Всички останали доказателства бяха плод на обстоятелства,

но се оставих да бъда убедена.

— Те бяха убедителни — побърза Теса да успокои Шарлот, —

печатът върху тялото на Миранда. Създанията на моста.

Шарлот се изсмя горчиво.

— Всичко това бе част от пиесата, която разигра Мортмейн. Знаеш

ли, че колкото и да търсихме, така и не открихме доказателство, че

долноземците управляват клуб „Пандемониум"? Никой от мунданите

нямаше и представа, а след като унищожихме клана на де Куинси,

долноземците нямат никаква вяра в нас.

— Минали са само няколко дни. На Уил му отне шест седмици да

намери Сестрите на мрака. Ако продължите да търсите...

— Нямаме време. Ако това, което Натаниъл е казал на Джем, е истина

и Мортмейн възнамерява да използва демоничните енергии от Пиксиса,

за да съживи механичните си създания, имаме само времето, което ще му е

необходимо, за да отвори кутията — тя въздъхна. — А Клейвът,

естествено, не вярва, че това е възможно. Пиксисът може да бъде отворен

само с руни, а само ловец на сенки може да ги нарисува. Но се

предполагаше, че и само ловец на сенки може да влезе в Института. Оказа

се, че не е така...

— Мортмейн е много умен човек.

— Да — Шарлот сви ръце в скута си, — знаеш ли, че Хенри каза на

Мортмейн как се казва Пиксисът? И какво представлява...

— Не... — утешителните думи на Теса заседнаха в гърлото й.

— Няма и как. Никой не го знае. Освен мен и Хенри. Той иска да кажа

на Клейва, но аз няма да го направя. И без това се отнесоха с него толкова

зле, а аз... — гласът на Шарлот потрепери, но малкото й лице остана

изпълнено с решителност — Клейвът подготвя процес. Моето поведение,

както и това на Хенри, ще бъде разгледано и ще ни бъде гласуван вот на

недоверие. Възможно е да изгубим Института.

Теса бе смаяна.

— Но ти го ръководиш чудесно! Начинът, по който организираш

всичко, по който се справяш...

Очите на Шарлот се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти, Теса. Но истината е, че Бенедикт Лайтууд отдавна

копнее да оглави лично Института, заедно със сина си. Лайтууд са горди

хора и мразят някой друг да им нарежда. Ако консул Уейланд не се бе

застъпил за мен заради баща ми, съм убедена, че Бенедикт щеше да е

ръководител. Всичко, за което съм си мечтала, е да бъда начело на

Института, Теса. Бих сторила всичко, за да го задържа. Само ако можеш да

ми помогнеш...

— Аз? Но какво мога да сторя аз? Не зная нищо за политиката на

ловците.

— Съюзите, които имаме с долноземците, са изключително ценни,

Теса. Една от причината да съм още тук, е моето близко познанство с

магьосници като Магнус Бейн и вампири като Камила Белкор. А твоето

присъствие е безценно. Вече помогна на Анклава веднъж. Това, което би

могла да ни предложиш за в бъдеще, не може да се сравни с нищо. Ако е

известно, че си твърдо на моя страна, това ще ми помогне.

Теса спря дъха си. Видя в ума си Уил, начина, по който бе изглеждал в

Храма. Но за нейна изненада той не бе единственият образ в главата й.

Там бе и Джем, мил, добър, а също и Хенри, който я разсмиваше с

шантавите си дрехи и странни изобретения, и дори Джесамин, с нейната

странна озлобеност и, макар и рядко проявявана, смелост.

— А Законът? — попита тихо тя.

— Няма Закон, според който да не можеш да ни останеш на гости —

каза Шарлот. — Претърсих архивите и не открих нищо, което да ти

попречи да останеш, ако го искаш. И така, Теса, ще останеш ли?

Теса се изкачваше бързо по стълбите към тавана. За пръв път от

много време сърцето й бе свободно. Таванът бе такъв, какъвто го

помнеше. Разположените нависоко малки прозорчета допускаха малко от

лъчите на залеза и мансардата бе потънала в сумрак. На пода имаше

преобърната кофа. Тя я заобиколи по пътя си към тесните стъпала, които

отвеждаха към покрива.

„Често е там, когато е обуркан" , бе й казала Шарлот. *„А рядко съм*

виждала Уил толкова обуркан. Загубата на Томас и Агата му се отрази по-

тежко, отколкото предполагах."

Стълбите свършваха с квадратна врата. Теса я отвори, след което се

изкачи на покрива на Института.

Тя се изправи и огледа. Стоеше в плоския, широк център на покрива,

който бе обкръжен от висока до кръста стоманена решетка. Нейните

решета завършваха със символи, подобни на заострени цветя. На

далечния край на покрива стоеше Уил, облегнат на

решетката. Той не се

обърна, дори когато вратата се затвори зад нея и тя пристъпи към него,

отърквайки издраскани си длани о плата на роклята си.

— Уил — каза тя.

Той не помръдна. Слънцето изчезваше в огнено зарево. Над река

Темза се събираха пушеците от фабриките, като тъмни пръсти, шарещи по

червеното небе. Уил се бе облегнал на решетката, сякаш бе изтощен и

възнамеряваше да се отпусне върху острите като копия цветя, за да се

свърши всичко. Не даде знак, че е чул Теса, докато тя приближаваше към

него. — Уил — каза тя отново, — какво правиш?

Но той не я погледна. Гледаше към града, тъмен силует на фона на

червенеещото небе. Куполът на „Сейнт Пол" блестеше през мръсния

въздух, а Темза приличаше на силен черен чай, нашарена тук-там от

тъмните силуети на мостовете. По краищата имаше и малки тъмни

фигурки — клошари, които се надяваха да намерят нещо ценно във

водата, което после да продадат.

— Спомних си — каза Уил, без да я поглежда, — какво исках да си

спомня онзи ден. Блейк. „ *Гледам аз Лондон, това ужасно човешко*

творение на Бога".

Той погледна към пейзажа.

— Милтън е смятал Ада за град, знаеш ли. Мисля, че почти е улучил.

Вероятно Лондон е входът към Ада и ние сме прокълнати души,

отказващи да продължим, ужасени, че това, което е от другата страна, ще е

по-лошо от вече видения ужас.

— Уил — Теса бе озадачена, — какво има, какво не е наред?

Той стисна решетките с две ръце. Пръстите му побеляха.

Ръцете му бяха покрити с драскотини, кокалчетата на юмруците му

бяха червени и черни. Лицето му също бе издраскано, със синина по

линията на челюстта, с алено петно под окото. Долната му устна бе

напукана и подута. Не бе излекувал нито една от тези рани.

Тя не можеше да разбере защо.

— Трябваше да се досетя — каза той, — че това е номер. Че

Мортмейн лъже за причината да дойде тук. Шарлот толкова цени моите

умения на тактик, но един добър тактик никога не се доверява на сляпо.

Бях глупак.

— Шарлот смята, че вината е нейна. Хенри — че е негова. А аз, че е

моя — нетърпеливо го прекъсна Теса. — Но не можем всички да

обвиняваме себе си, нали така?

— Че как може вината да е твоя? — учуди се Уил. — За това, че

Мортмейн е обсебен от мисълта за теб? Това едва ли...

— Затова, че вкарах Натаниъл вътре — каза Теса. Само при

изговарянето на думите сърцето й се сви. — За това, че ви убедих да му се

доверите.

— Ти го обичаше — каза Уил — той бе твой брат.

— И още е — каза Теса — и още го обичам. Но знам какъв е. Винаги

съм знаела. Просто не исках да го повярвам. Смятам, че всички ние лъжем

сами себе си, малко или много.

— Да — гласът на Уил прозвуча напрегнат и далечен, — и аз мисля

така. Теса бързо добави.

— Но дойдох с добри новини, Уил. Ще ми позволиш ли да ти ги кажа?

— Казвай — гласът му бе глух и лишен от емоция.

— Шарлот каза, че мога да остана — рече Теса, — тук, в Института.

Уил не отговори нищо.

— Каза, че няма Закон срещу това — продължи Теса, все по-

объркана, — че няма нужда да напускам.

— Шарлот никога не би те изгонила, Теса. Тя не би изоставила и муха

в паяжина. Нямаше да изостави и теб.

В гласа на Уил нямаше никакво чувство, никакъв живец. Просто
споменаваше факт.
— Мислех — вълнението на Теса спадна бързо, — че поне малко ще
си доволен. Че ставаме приятели.
Видя как адамовата му ябълка мръдва, когато той преглътна. Ръцете
му върху решетката се напрегнаха.
— Като приятел — продължи тя, все по-тихо, — започнах да ти се
възхищавам, Уил. И да ме е грижа за теб.
Тя се протегна, за да докосне ръката му, но се отдръпна, смаяна от
напрежението в позата му, от това колко са бели кокалчетата на юмруците
му, стиснали желязната решетка. Червените руни за скръб изпъкваха,
алени върху бледата кожа, сякаш изрязани с нож.
— Мислех, че може би...
Най-после Уил се обърна към нея. Теса бе смаяна от изражението на
лицето му. Сенките под очите му бяха така тъмни, че приличаха на кухини.
Тя стоеше и го гледаше. Искаше й се той да каже това, което някой
герой от книга би казал в този момент.
„Теса, чувствата ми са много по-силни от обикновено приятелство.
Много по-специални, по-ценни от това."
Ала вместо това той каза:
— Ела.
В гласа му нямаше нищо дружелюбно, нито пък в позата му. Теса се
пребори с инстинкта си да се отдръпне и го приближи, достатъчно близо,
че той да може да я докосне. Той се протегна и докосна леко косата й,
отмятайки няколко кичура от лицето й.
— Тес.
Тя го погледна. Очите му бяха в същия цвят като замърсеното от
пушеци небе. Дори насинено, лицето му бе красиво. Искаше да го докосне,

искаше го по някакъв инстинктивен начин, който не можеше да обясни

или контролира. Когато той се наведе да я целуне, единственото, което

можа да направи, е да се удържи на едно място, докато устните им не се

срещнаха. Тя усети соления вкус на кожата му, там, където устната му бе

разцепена. Той я хвана за раменете и я притисна към себе си. Пръстите му

се впиха в плата. Тя се почувства като понесена от огромна вълна, която

заплашва да я удави в мекота така, както морето отнася случайно

захвърлена чаша.

Теса понечи да постави ръцете си на раменете му, но той се отдръпна

назад, гледайки я. Дишането му бе тежко, очите ярки, а устните — алени и

подути, вече не само от битките, но и от целувката.

— Може би — каза той — е дошло време да обсъдим какво да правим.

Теса, все още чувствайки се като удавена, прошепна:

— Какво да правим?

— Ако ще оставаш — каза той, — ще е по-добре да бъдем дискретни.

По-добре е да използваме твоята стая. Джем влиза и излиза от моята като

у дома си. Би се учудил, ако намери вратата заключена. Но твоята стая, от

друга страна...

— Да я използваме? — повтори тя. — Но за какво?

Устните на Уил се изкривиха. На Теса, която мислеше колко красиви

са те, като изваяни, й отне миг преди да разбере, леко изненадана, колко

студена е усмивката му.

— Не се прави, че не разбираш... ти не си съвсем невежа за това, как

стават нещата на този свят, Теса. Не и с такъв брат.

— Уил — топлината напусна Теса като морето при отлив. Почувства

студ, въпреки летния въздух. — Аз не съм като брат ми.

— Теб те е грижа за мен — каза Уил. Гласът му бе хладен,

уверен —

знаеш, че те харесвам, така, както всички жени разбират кога някой мъж е

привлечен от тях. Сега идваш да ми кажеш, че си достъпна за мен, стига да

те желая. А аз ти предлагам това, което искаш.

— Не може да имаш това предвид.

— А ти не би трябвало да си имала нещо повече предвид — сряза я

Уил. — Един ловец на сенки, влюбен в магьосница, няма никакво бъдеще.

Той може да е приятел с нея или да се възползва от нея. Не и...

— ...да се ожени за нея — довърши Теса. В главата ѝ се появи ясна

картина за море, отдръпнало се напълно след отлив. Виждаше малките

животинки, останали на плажа, гърчещи се в пясъка.

— Колко директно — ухили се Уил. Тя искаше да го удари. — Какво

друго си очаквала, Теса?

— Не и да ме обидиш така — гласът на Теса заплашваше да се

разтрепери. Но някак си го удържа.

— Едва ли си се притеснявала от нежелани изненади — продължи

Уил, — като се има предвид, че магьосниците не могат да имат деца...

— Какво? — Теса се отдръпна, все едно я бе блъснал. Земята под

краката ѝ сякаш се залюля.

Уил я погледна. Слънцето се бе скрило почти напълно. В тъмнината

на нощта сякаш се виждаха костите на лицето му. Устата му се бе свила,

все едно изпитваше физическа болка.

Но гласът му остана равен.

— Нима не знаеше това? Предполагах, че някой вече ти е казал.

— Не — каза меко Теса, — никой не ми е казал.

Погледът му остана равнодушен.

— Е, ако не се интересуваш от моето предложение...

— Спри — рече тя. *Този миг*, помисли си, *е болезнен като парче*

натрошено стъкло. — Джем ми каза, че лъжеш, за да се изкараш лош —

продължи тя, — може би това е вярно, а може би просто му се иска да е

така. Но няма нито причина, нито извинение, за такава жестокост.

За миг той изглеждаше действително притеснен, сякаш го бе

изненадала. Но това изчезна на секундата, като облаче в лятно небе.

— Тогава няма какво повече да си кажем, нали така?

Без да продума повече, тя се завъртя и тръгна към стълбите. Не се

обърна и не видя как той гледа подире й, тъмен силует на фона на

последните отблясъци от залязващото слънце.

Децата на Лилит, наричани с името магьосници, подобно на

мулетата и други кръстоски, са безплодни. Те не могат да имат деца. Не

са известни изключения от правилото...

Теса вдигна очи от Кодекса и се загледа невиждаща през прозореца

на музикалната стая, макар навън да бе твърде тъмно, за да види нещо. Бе

се скрила тук, нежелаеща да се върне в собствената си стая, където щеше

да бъде намерена в униние от Софи, или по-лошо, от Шарлот. Тънкият

слой прах, полепнал по всичко в стаята, й даваше увереност, че е малко

вероятно да я намерят тук.

Замисли се как е могла да пропусне този факт за магьосниците

преди. Ако трябваше да бъде честна със себе си, той не бе упоменат в

секцията на Кодекса за магьосници, а в по-късните пасажи за долноземци,

като

полуелфите

или

полувърколаците.

Нямаше,

очевидно,

полумагьосници. Магьосниците изобщо нямаха деца. Уил не

се бе опитал
да я нарани. Бе й казал истината. Което всъщност бе по-лошо. Трябваше да
е знаел, че думите му не са лек удар. Че няма как да се върнат.
Но пък може би бе прав. Какво друго бе мислила, че ще стане. Уил си
бе Уил. От него не можеше да очаква друго. Софи я бе предупредила, но тя
не я бе послушала. Знаеше какво щеше да каже леля Хариет за момичета,
които не се вслушват в съвети.
Тихо шумолене я извади от унеса. Тя се обърна. Отначало не видя
нищо. Стаята се осветяваше от самотна факла с магическа светлина.
Трептящата й светлина хвърляше сенки върху пианото и извитата тъмна
форма на лирата, покрита с тежък плат. До вратата се появиха две ярки
точици, светещи в странен зеленикаво-жълт цвят. Те се движеха към нея с
еднаква скорост, като двойка светулки.
Теса въздъхна облекчено. Разбира се. Тя се приведе напред.
— Маци, ела — тя заговори успокоително, — маци, тук, ела маци!
Мяукането, с което отговори котката, бе заглушено от отварянето на
вратата. В стаята нахлу светлина и за миг фигурата, очертала се на прага,
бе просто сянка.
— Теса? Ти ли си?
Теса позна гласа веднага. Той бе рекъл нещо така близко до първото,
което й бе рекъл, когато бе влязла в стаята му. *„Уил? Ти ли си?"*
— Джем — въздъхна тя, — да, аз съм. Котето дойде тук.
— Не съм много изненадан — Джем звучеше развеселен. Сега, когато
бе влязъл в стаята, го виждаше ясно. Магическата светлина от коридора
огря мястото и дори котката стана видима. Тя седеше на пода и миеше
лицето си с лапичка. Изглеждаше сърдита, като всички

персийски котки.

— Голям е разбойник. И иска да се запознае с всички...

Джем се спря, когато видя лицето на Теса.

— Какво не е наред?

Теса бе толкова изненадана, че заекна.

— З-защо ме питаш такова нещо?

— Изписано е на лицето ти. Нещо се е случило — той седна на стола

до пианото срещу нея — Шарлот ми съобщи добрите новини — каза той,

докато котката се изправи и пресече стаята, за да стигне до него.

— Или поне аз мислех, че новините са добри. Ти не си ли доволна?

— Доволна съм, разбира се.

— Хм — Джем не изглеждаше много убеден. Той се приведе и подаде

ръката си на котката, която отърка глава в пръстите му. — Добро коте,

Чърч. — Чърч*? Така ли се казва котката? — Теса се развесели, въпреки

лошото си настроение. — Боже, това не е ли бил домашен любимец на

госпожа Дарк или някое друго подобно създание? Може би Чърч не е най-

хубавото име за нея?

** Church (англ.) — църква. — Бел. прев.*

— За него — поправи я Джем, — а и той не е бил никакъв домашен

любимец, а нещастно създание, което тя е смятала да принесе в жертва,

правейки някакво некромантско заклинание. Шарлот каза, че трябва да го

задържим, тъй като е на късмет да имаш коте в църква. Така започнахме

да го наричаме „църковната котка" и оттам... — той сви рамене — му

остана Чърч. Ако името го пази от неприятности, още по-добре.

— Мисля си, че ме гледа надменно.

— Сигурно. Котките се смятат за по-високопоставени от всички

останали. — Джем почеса Чърч зад ушите — Какво четеш?

Теса му показа Кодекса.

— Уил ми даде това...

Джем се протегна и взе книгата от нея с такава бързина, че Теса

нямаше време да дръпне ръката си назад. Все още бе отворена на

страницата, която четеше. Джем погледна към нея и след това й я върна.

Изражението на лицето му се промени.

— Не знаеше ли това?

Тя поклати глава.

— Не че съм мечтала да имам деца — каза тя. — Не съм мислила

толкова напред за живота си. Но това е още нещо, което ме отличава от

хората. Нещо, което ме прави чудовище. Нещо различно.

Задълго Джем остана смълчан. Дългите му пръсти галеха козинката

на сивата котка.

— Може би — каза той, — не е толкова лошо да си различен.

Той се приведе напред.

— Теса, нали знаеш, че макар да изглежда, че си магьосница, имаш

умения, които не са виждани преди. Не носиш знака на магьосника.

Толкова много неща са неясни около теб. Не бива да позволяваш на тази

информация да те отчайва.

— Не съм отчаяна — каза Теса — просто... стоя будна последните

няколко нощи. Мислех за родителите си. Знаеш ли, едва ги помня. Но не

мога да спра да се чудя. Мортмейн каза, че мама не е знаела, че баща ми е

демон. Но дали не е излъгал? Каза, че тя не знаела каква е. Но какво

означава това? Знаела ли е каква съм аз, че не съм човек? Затова ли са

напуснали Лондон така тайно, скрити от покрова на мрака? И ако съм

резултат от някакъв отвратителен експеримент, който е извършен с мама

без нейно знание, дали ме е обичала?

— Скрили са те от Мортмейн — каза Джем — сигурно са узнали, че те

иска. Всички тези години той те е издирвал, те са те пазели — първо
родителите ти, после леля ти. Това не е действие на хора, които не те
обичат.
Той я гледаше съсредоточено.
— Теса, не желая да давам обещания, които не мога да спазя, но ако
наистина искаш да узнаеш истината за миналото си, ще го изровим. След
всичко, което направи за нас, ти дължим поне това. Ако има тайни, които
могат да се научат, за това, как си дошла на този свят, ще ги научим. Стига
да го искаш.
— Да. Искам го.
— Може — предупреди я Джем, — да не харесаш това, което ще
открием.
— Но е по-добре да знам истината — Теса се изненада от
увереността в собствения си глас. — Сега зная какъв е в действителност
Нат. Болезнено е, но е по-добре от лъжите. По-добре, отколкото да
продължа да обичам някой, който не ме обича. По-добре, отколкото да
похабявам това чувство.
Гласът й потрепери.
— Мисля, че той те е обичал — каза Джем, — и по някакъв начин
продължава да те обича. Но не може да се притесняваш за това. Да обичаш
е също толкова велико нещо, колкото и да бъдеш обичан. Любовта никога
не може да бъде похабена.
— Просто е трудно — Теса знаеше, че се самосъжалява, но не можа да
се отърве от чувството — да си толкова самотен.
Джем се приведе напред и я погледна. Червените руни бяха като
огнени върху бялата му кожа, напомниха й символите по робите на
Мълчаливите братя.
— Родителите ми, също като твоите, са мъртви. Както и тези

на Уил
и Джеси, и дори тези на Хенри и Шарлот. Сигурен съм, че в Института няма
някой, който да не е сирак. Иначе нямаше да сме тук.
Теса отвори уста и след това я затвори.
— Знам — каза тя, — съжалявам. Голяма егоистка бях да помисля...
Той вдигна слабата си ръка.
— Не те обвинявам — каза той, — може би си тук, защото иначе ще
си сама. Но същото важи и за мен. За Уил. За Джесамин. Дори, в някаква
степен, за Шарлот и Хенри. Къде другаде биха осигурили такава
лаборатория на Хенри? Къде другаде Шарлот ще може да ползва
великолепния си ум? И къде другаде Джесамин ще може да се преструва,
че мрази всички, а Уил — не няма нужда от нищо? Всички те са си
направили дом от това място. По някакъв начин те не са тук просто
защото няма къде другаде да идат. Те са тук, защото имат Института, а
хората в него са тяхното семейство.
— Но не и моето.
— Могат да бъдат — каза Джем. — Когато за пръв път дойдох тук.
бях на дванайсет. Определено не се чувствах у дома си. Виждах само, че
Лондон не е като Шанхай и ми бе мъчно за вкъщи. Тогава Уил отиде в един
магазин в Ийст Енд и ми купи това — той дръпна верижката около врата
си и Теса видя нещо зеленикаво, което после разбра, че е зелен камък,
приличащ на стисната ръка.
— Мисля, че му хареса, понеже му напомня на юмрук. Но то е също
така от нефрит. Той знае, че нефритът идва от Китай, затова ми го купи и
ми го окачи на верижка, за да го нося. И аз още го нося.
Споменаването на Уил накара сърцето й да се свие.
— Добре е да знам, че понякога може да бъде и мил.

Джем я загледа с проницателните си сребристи очи.

— Когато дойдох... този поглед не бе само заради прочетеното в

Кодекса, нали? Уил ти е казал нещо. Какво?

Теса се поколеба.

— Той се изрази пределно ясно за това, че не иска да остана тук —

каза тя най-накрая. — Че оставането ми в Института не е щастливата

възможност, за която се надявах. Не и според него.

— И ми казваш това, след като вече ти наговорих как може да го

възприемеш за част от семейството — каза леко съжалително Джем. —

Неслучайно изглеждаше, сякаш съм ти казал нещо отвратително.

— Съжалявам — прошепна Теса.

— Недей. Уил е този, който ще съжалява — очите на Джем

потъмняха. — Още утре ще го изхвърлим на улицата. Обещавам ти.

Теса подскочи.

— О, не, не може да...

Той се ухили.

— Не, разбира се. Но се почувства по-добре, нали?

— Звучи като една прекрасна мечта — студено каза Теса, но после се

усмихна, което я изненада.

— Уил е... тежък характер — каза Джем, — но така е със семейството.

Ако не смятах, че Институтът е най-доброто място за теб. Теса, нямаше да

го кажа. Никой не избира семейството си. Знам, че се чувстваш нечовек,

различна, отделена от живота и любовта, но...

Гласът му потрепери и за пръв път й прозвуча несигурен. Той

прочисти гърлото си.

— Обещавам ти, че на правилния човек няма да му пука.

Преди Теса да може да отговори, нещо изтрака на прозореца. Тя

погледна към Джем, който сви рамене. И той го бе чул. Тя пресече стаята и

видя, че навън наистина има нещо, тъмно и крилато, като малка птичка,

което се опитва да влезе. Тя се опита да отвори прозореца, но

той
изглеждаше заял.
Тя се обърна, но Джем вече бе до нея и отвори прозореца. Тъмната
фигурка влезе вътре и полетя право към Теса. Тя вдигна ръце и го хвана
във въздуха, като усети как острите метални крилца пърхат в дланите й.
Докато тя го държеше, те се свиха около металния меч, готови да се
събудят отново. През пръстите си долови тиктакането на механичното
сърчице.
Джем се обърна от прозореца. Вятърът рошеше косата му. На
жълтеникавата светлина тя блестеше като платинена.
— Какво е това?
Теса се усмихна.
— Моят ангел — каза тя.

Епилог

Бе станало късно и очите на Магнус Бейн се затваряха за сън. Той
остави одите на Хораций в края на масата и се загледа замислен през
прозорците с изглед към площада, макар сега по тях да се стичаха капки
дъжд.
Това бе къщата на Камила, ала тази нощ тя отсъстваше. На Магнус му
се струваше, че тя едва ли ще се върне скоро. Бе напуснала града след
онази нощ в дома на де Куинси и макар че той й бе изпратил съобщение,
че вече е безопасно да се върне, се съмняваше, че тя ще го стори. Не
можеше да не си зададе въпроса дали сега, след като бе отмъстила на
вампирския клан, тя все още ще желае неговата компания. Може би той бе
просто дразнител за пред де Куинси.
Винаги можеше да замине — да си вземе багажа и да зареже целия
този нает лукс. Къщата, слугите, книгите, дори дрехите му,

бяха нейни —

бе дошъл в Лондон с празни ръце. Не че не можеше и сам да спечели пари.

Някога беше баснословно богат, но прекалено многото пари го отегчаваха.

Тук обаче, колкото и да бе дразнещо, все още бе най-вероятно да види

Камила.

На вратата се почука и това го извади от унеса. Той се обърна да

види иконома Арчър на прага. Арчър бе ратай на Камила от години и

презираше Магнус, вероятно защото намираше връзката на неговата

любима господарка с магьосника за неподходяща.

— Има някой, който би искал да ви види, сър.

Арчър произнесе думата „сър" така, че да звучи обидно.

— В този час? Кой?

— Някакъв нефилим — Арчър произнесе думата с неодобрение —

казва, че има важна работа с вас.

Значи не бе Шарлот, единственият ловец на сенки в Лондон, който

Магнус би могъл да очаква. От няколко дни помагаше на Анклава и

гледаше как те разпитват ужасени мундани, членували в клуб „Пандемониум", на които после изтриваше спомена с магия. Неприятна

работа, но Клейвът винаги плащаше добре, а и бе мъдро да си в добри

отношения с тях.

— Освен това е и много мокър — добави Арчър с дълбоко неодобрение.

— Мокър?

— Навън вали, сър, а господинът дори не носи шапка. Предложих му

да подсуши дрехите си, но той отказа.

— Добре, тогава. Нека влезе.

Арчър сви устни.

— Чака ви в приемната. Помислих, че може да иска да се стопли на

огъня.

Магнус въздъхна. Можеше, разбира се, да накара Арчър да въведе

госта в библиотеката, неговата любима стая. Но това изглеждаше голямо

усилие с малко възнаграждение, а освен това, ако го направеше, икономът

щеше да се цупи следващите три дни.

— Ами добре.

Доволен, Арчър се отдалечи и остави Магнус сам да стигне до

приемната. Вратата бе затворена, но от процеждащата се под нея светлина

можеше да види, че вътре гори огън. Той отвори вратата.

Приемната бе любимата стая на Камила и носеше нейният почерк.

Стените бяха боядисани в богато бургундско червено, а мебелите от

палисандрово дърво бяха внесени от Китай. Прозорците, които иначе

щяха да откриват изглед към площада, бяха покрити с кадифени завеси,

които висяха от тавана до пода и блокираха всякаква светлина. До

огнището имаше човек, скръстил ръце зад гърба си. Бе слаб и с тъмна

коса. Когато се обърна, Магнус го позна веднага.

Уил Херондейл.

Той бе, както го бе предупредил Арчър, мокър и изглеждаше като

някой, който не го е грижа дали вали или не. Дрехите му бяха прогизнали,

а косата падаше по очите му. Водата се стичаше по лицето му като сълзи.

— Уилям — каза Магнус, искрено изненадан, — какво, по дяволите,

правиш тук? Нещо в Института ли се е случило?

— Не — гласът на Уил звучеше все едно се дави, — идвам за нещо

лично. Нуждая се от твоята помощ. Няма... към кого другиго да се обърна.

— Наистина ли?

Вгледа се в момчето по-внимателно. Уил бе красавец. Магнус се бе

влюбвал много пъти през годините и обикновено такава хубост го

разчувстваше, но не и при Уил. Около момчето имаше нещо

тъмно и
прикрито, странно и трудно за уважение. Като че не показваше нищо на
света. Но сега, под мократа си черна коса той бе блед като платно. Бе
стиснал юмруци толкова силно, че трепереха. Бе видно, че нещо ужасно го
измъчва.
Магнус затвори вратата на приемната зад гърба си.
— Много добре — каза той, — защо не ми кажеш какъв е проблемът?

Следва:
ПРИНЦ С ЧАСОВНИКОВ МЕХАНИЗЪМ
книга втора от поредицата
АДСКИ УСТРОЙСТВА

БЕЛЕЖКА ЗА СВЕТА НА ТЕСА
Лондон от „Ангел с часовников механизъм" е, доколкото съм успяла
да го направя, смес от реалното и измисленото, от известното и
забравеното. Географията на истинския град от Викторианската епоха е
запазена доколкото е възможно, но в някои случаи това се оказа трудна
задача. За тези от вас, които се чудят за Института: наистина е имало
църква на име „Малките Вси Светии", изгоряла в Големия пожар в Лондон
през 1666 година. Тя се намирала обаче на улица „Горна Темза", а не
където съм я поставила аз, на улица „Флийт". Тези, които познават
Лондон, ще разберат както къде се намира Института, така и формата на
неговия връх, и любимата на журналистите църква „Сейнт Брайд", която
така и не се споменава в книгата — нейното място е заето от Института.
Площад „Карлтън" в действителност не съществува там, макар да има
площад „Карлтън". Мостът „Блекфрайърс", Хайд Парк и Странд са реални и

са представени толкова добре, колкото ми позволяват уменията на
изследовател на миналото. Понякога си мисля, че всички градове имат
призрачна страна, където споменът за велики събития на известни места
остава след като самите те вече не съществуват. Затова, макар
„Дяволската кръчма" на улица „Флийт" и „Ченсъри", в която Самюъл
Пийпс и Самюъл Джонсън са си пиели питието, да е изгоряла през 1787
година, ми се ще да вярвам, че Уил е имал възможността да види нейната
сянка през 1878 година.

БЕЛЕЖКА ЗА СТИХОВЕТЕ

Цитатите от стихове в началото на всяка глава са взети от поезия,
която би била позната на Теса, от нейната епоха или такава преди нея.

Изключения са поемата на Киплинг от началото на Глава 14, която е
публикувана двайсет години по-късно и „Песен за река Темза" на Елка
Клоук в началото на книгата, която е написана специално за нея. По-дълга
нейна версия може да намерите в сайта на авторката: www.elkacloke.com

Благодарности

*Сърдечни благодарности за семейната подкрепа на майка ми и баща
ми, а също така на Джим Хил и Кейт Конър, на Нао, Тим; Дейвид и Бен, на
Мелани, Джонатан и Хелън Люис, на Флорънс и Джойс. На тези, които
прочетоха, посочиха и разкритикуваха анахронизмите — Клеъри, Ева
Синайко, Сара Смит, Делия Шърман, Холи Блек, Сара Рийз Бренън, Джъстил
Ларбейлстиър — хиляди благодарности. Благодарности и на тези, чиито*

усмихнати лица и хапливи забележки ме принуждаваха да продължавам —

Елка Клоук, Холи Блек, Робин Васерман, Морийн Джонсън, Либа Брей и Сара

Рийс Бренън. Благодаря на Марджи Лонгория за подкрепата ѝ на

„Проджект Бук Бейб". Благодарности и на Лиса Голд, специалист по

проучванията (http://lisagoldresearch.wordpress.com) за нейната помощ при

намирането на трудни за откриване извори. Вечна благодарност дължа и

на моя агент Бари Голдблат, на редактора си Карън Войтила и на екипите

на „Саймън енд Шустър“ и „Уокър Букс“ че направиха всичко това

възможно. И накрая, благодарности за Джош, който, докато аз

редактирах книгата, изпра много пране; а се оплаква само понякога.

Cassandra Clare
THE INFERNAL DEVICES: CLOCKWORK ANGEL
Copyright © 2010 by Cassandra Claire, LLC

c/o Anthea Agency, Sofia

Cover illustration copyright © 2010 by Cliff Nielsen
© Александър Драганов, превод, 2011
© Издателство „Ибис“, 2011